Magazin sportiv

EDITURA UNIUNII DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT

SaDAng - arhiva personală

AVRAMESCU Lt mgj
AVRAM
TARSOAGA
MANDI EMERIC
DANEȘ

MAGAZIN SPORTIV

EDITURA
UNIUNII
DE
CULTURĂ FIZICĂ
ȘI
SPORT

SaDAng - arhiva personală

Cultura fizică, ca parte integrantă a culturii socialiste, constituie un important mijloc de întărire a sănătății oamenilor muncii, de creștere a unei generații viguroase, capabile să îndeplinească în bune condiții măreţele sarcini de construire a socialismului, de apărare a cuceririlor regimului nostru democrat-popular și de strîngere a relațiilor de prietenie între poporul romîn și popoarele altor țări, în vederea menținerii și consolidării păcii.

(Din Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. din 2 iulie 1957.)

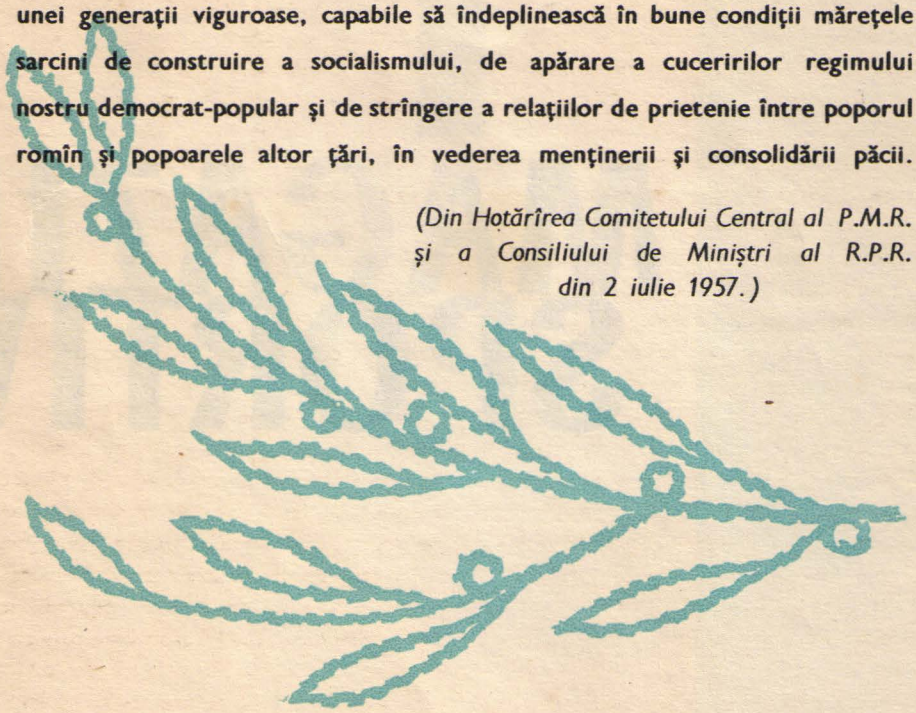

SaDAng - arhiva personală

UN SALT VALORIC CE SE CERE EXPLICAT

« Un nou record mondial stabilit de Iolanda Balaş . . . » « Jucătoarele de tenis de masă din Romînia au salvat onoarea Europei . . . » « Romînii, cei mai buni din lume la handbal . . . » « Sportivii de la poalele Carpaţilor s-au impus din nou la recentele campionate europene . . . » « Din nou un romîn pe podiumul olimpic . . . » Iată fraze sau titluri de articole pe care, în această formă sau în alta apropiată, le găseşti în ultimii ani tot mai des în coloanele presei sportive mondiale. Iată cuvinte — rostite în toate limbile pămîntului — care exprimă marele salt valoric înregistrat de sportul romînesc în anii luminoşi ai democraţiei populare, sub conducerea înţeleaptă a partidului iubit.

La Melbourne şi la Reykjavik, la Moscova şi la Cairo, în Brazilia sau în Finlanda, pe stadioanele şi în sălile de sport de la Paris, Tokio, Praga, Damasc, Oslo, Teheran, New York, Budapesta, Londra, Atena, Pekin, în atîtea alte oraşe de pe toate meridianele şi paralelele globului pămîntesc, reprezentanţii sportivi ai Republicii Populare Romîne au luat parte la zeci şi zeci de competiţii, cucerind victorii, obţinînd performanţe de o înaltă valoare.

Ce diferenţă între sportul nostru de azi, cu adevărat un bun al maselor şi situaţia dezastruoasă a sportului din Romînia burghezo-moşierească! Burghezia şi moşierimea din Romînia, ca peste tot în ţările capitaliste, au ţinut poporul muncitor departe de sport. Clasele exploatatoare au folosit sportul ca mijloc de cultivare a naţionalismului burghez, de aţîţare şovină şi rasială; ele au căutat să folosească sportul drept armă de întărire a exploatării capitaliste. Guvernele burghezo-moşiereşti au folosit organizaţiile paramilitare reacţionare şi fasciste ca mijloc de abrutizare a tineretului, în scopul transformării sale în carne de tun pentru războiul criminal împotriva Uniunii Sovietice. Burghezia a transformat totodată sportul în teren de exploatare capitalistă, de afacerism şi corupţie.

Cîtă deosebire între tabloul sumbru al sportului în Romînia burghezo-moşierească şi larga dezvoltare a culturii fizice şi a sportului din zilele noastre!

În trecut, sportul era practicat de un număr restrîns de oameni, în special de fiii celor avuţi. Masele largi erau ţinute departe de binefacerile acestei activităţi. Terenurile de sport se numărau pe degete, echipamentul sportiv era o raritate, nici vorbă de practicarea sportului la sate.

Marile succese obţinute de poporul nostru sub conducerea partidului în construirea socialismului au asigurat o bază puternică şi dezvoltării multilaterale a culturii fizice şi sportului

Parada sportului nostru nou, în mijlocul entuziaştilor spectatori de pe Stadionul Republicii

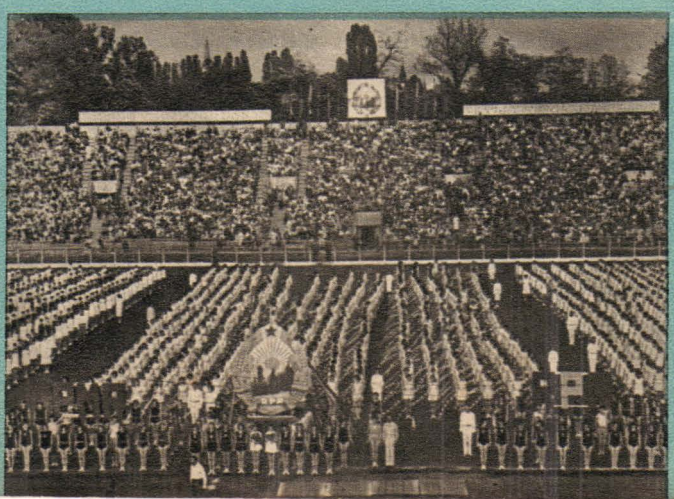

SaDAng - arhiva personală

în țara noastră. Astăzi, membrii Uniunii de Cultură Fizică și Sport, largă organizație de mase, dispun de numeroase terenuri și săli de sport, de baze sportive moderne, cunoscute și apreciate în întreaga lume. Au fost create condiții din ce în ce mai bune pentru ca sportul să pătrundă în toate colțurile țării, să cuprindă mase largi de oameni ai muncii. În anii regimului democrat-popular sportul a devenit un bun de preț al maselor, aducînd o importantă contribuție la întărirea sănătății celor ce muncesc, la formarea unui om nou, luptător hotărît și activ pentru construirea socialismului.

Largul caracter de masă al sportului nostru este ilustrat și de faptul că mișcarea de cultură fizică și sport înregistrează peste 3 000 000 de membri ai U.C.F.S. Avem azi un număr de peste 168 000 de sportivi legitimați, față de numai 15 000 de sportivi legitimați cîți erau în Romînia burghezo-moșierească. Membrii U.C.F.S. activează în peste 10 000 de asociații sportive de la orașe și sate. Tineretului îi stau la dispoziție zeci și zeci de competiții sportive cu caracter de masă. Dintre acestea, cele mai populare sînt spartachiadele și crosurile. La spartachiadele de vară și de iarnă ale tineretului sînt mobilizați mereu mai mulți tineri. De exemplu, în 1962 s-au înregistrat la această competiție peste 4 800 000 de participări, iar în 1962 la crosul « Să întîmpinăm 1 Mai » cifra concurenților a trecut de un milion. În anul 1961, Concursul cultural-sportiv al tineretului, ca și tradiționalele întreceri sportive de mase de tot felul (crosurile cu ocazia zilelor festive, « Cupa agriculturii ») au reunit la start peste 4 500 000 de oameni ai muncii ! Gimnastica în producție s-a extins, în 1962, în 987 unități, iar numărul purtătorilor insignelor G.M.A. și F.G.M.A. a ajuns la peste 1 500 000. O înflorire fără precedent o cunoaște sportul la sate, turismul — formă recreativă de practicare a sportului — este cu adevărat un bun al tuturor oamenilor muncii, iar campionatele pe asociații antrenează în practicarea organizată a sportului sute de mii de oameni ai muncii din uzine, întreprinderi, instituții, școli și universități.

Harta sportivă a țării se îmbogățește neîncetat cu noi construcții de mari stadioane, modern utilate. Impresionantul stadion « 23 August » din Capitală, cu o capacitate de 80 000 de locuri, parcul sportiv Dinamo din Capitală, poligonul Tunari, patinoarul artificial din București, sala

SaDAng - arhiva personală

O mare de capete în imensul oval de beton al stadionului « 23 August » din Capitală

și bazinul de înot de la Floreasca, stadioanele din Constanța, Cluj, Iași, Hunedoara, Galați, Bacău, Oradea, Baia Mare reprezintă numai cîteva din marile realizări arhitectonice sportive ale ultimilor ani. Pe lîngă acestea, au fost amenajate peste 3 300 de terenuri simple.

De o amplă dezvoltare se bucură azi și sportul școlar. În grija lui părintească pentru tînăra generație, regimul nostru pune la dispoziția elevilor toate condițiile pentru practicarea sportului, pentru a-și întări sănătatea. Statisticile înregistrează peste 800 de asociații sportive școlare, 5 cluburi sportive ale elevilor, numeroase școli cu program special de educație fizică și școli sportive de elevi. Pentru a ne da seama de avîntul luat de sportul școlar, vom aminti că la campionatele republicane școlare pe anul trecut au luat parte peste 150 000 de elevi, băieți și fete! La dispoziția acestora stau baze sportive speciale, ca Stadionul tineretului de la București și baza nautică de la Snagov, ca să nu mai vorbim de numeroase alte baze sportive simple.

Sportul de performanță, rezultantă firească a amplei dezvoltări a sportului de mase, a atins și el în Republica Populară Romînă culmi altădată de nebănuit. Chiar cel mai avizat amator de sport de peste hotare — pe care l-ai fi întrebat înainte de 1944 despre vreun succes al sportivilor din Romînia acelor timpuri — nu ți-ar fi putut pomeni decît un nume-două de boxeri profesioniști sau de călăreți și... atît! Astăzi însă, cine n-a auzit de fenomenalele recorduri la săritura în înălțime realizate de Iolanda Balaș? Cine n-a citit despre canoiștii și caiaciștii romîni, despre Valeriu Bularca, despre Maria Alexandru și Geta Pitică, despre echipa masculină de handbal în 7 a țării noastre, despre cea feminină de handbal în 11, despre voleibaliștii de la Rapid București, despre Gheorghe Negrea, despre trăgătorii Ion Dumitrescu și Constantin Antonescu, despre Olga Orban-Szabo, despre parașutiștii țării noastre sau despre atîția și atîția alți sportivi și sportive care au cucerit în ultimii ani titluri de campioni olimpici mondiali sau europeni, titluri de campioni balcanici sau au bătut recorduri ale lumii sau ale continentului!

SaDAng - arhiva personală

Buchete de gladiole pentru învingători: campionii olimpici Iolanda Balaş, Dumitru Pîrvulescu, Ion Dumitrescu

Cu inimile bătînd de firească mîndrie, sportivii din ţara noastră au urmărit şi comportarea reprezentanţilor Romîniei populare la cele mai mari confruntări sportive de pe glob, Jocurile Olimpice, care au adus ţării o glorie sportivă de nevisat în trecut. Participînd la trei ediţii ale Olimpiadelor în timpul regimurilor burgheze, Romînia a cucerit o singură medalie de argint. Concurînd la ediţiile din 1952, 1956 şi 1960 ale aceleiaşi mari competiţii, sportivii ţării noastre au cucerit 27 de medalii, dintre care 9 de aur, 5 de argint şi 13 de bronz! Iar la ultima ediţie, cea de la Roma, Republica Populară Romînă s-a clasat pe locul 10 între cele 84 de ţări participante, lăsînd în urmă în acest clasament ţări cu îndelungate tradiţii în sport. În acest fel, sportivii romîni au confirmat succesul lor de la Melbourne. După Iosif Sîrbu (1952), Leon Rotman, Simion Ismailciuc, Alexe Dumitru, Nicolae Linca, Ştefan Petrescu (1956), pe lista campionilor olimpici şi-au mai înscris numele în anul 1960 şi Iolanda Balaş, Dumitru Pîrvulescu, Ion Dumitrescu.

Creşterea valorică neîncetată a sportului romînesc este ilustrată şi de cifra celor 905 maeştri ai sportului şi 65 de maeştri emeriţi.

Am citat mai sus doar cîteva din marile succese sportive ale acestor ani. Dar la această scurtă enumerare s-ar putea adăuga şi alte succese de la tir şi lupte, de la caiac, canoe, canotaj academic şi scrimă, de la gimnastică, cele ale atleţilor sau ale cicliştilor, ale excelenţilor noştri rugbişti.

Pretutindeni unde au participat, la Olimpiade, la campionate mondiale sau europene, la întrecerile sportive din cadrul festivalurilor mondiale ale tineretului şi studenţilor, la diverse ediţii ale jocurilor balcanice, la competiţiile şi întîlnirile internaţionale inter-ţări sau inter-cluburi, sportivii romîni au cîştigat simpatia şi preţuirea spectatorilor nu numai prin frumoasele lor rezultate, ci şi printr-o comportare ireproşabilă, caracteristică sportivilor unei ţări socialiste.

Mulţumind din inimă partidului, căruia îi datorează toate succesele lor, sportivii patriei noastre sînt hotărîţi să muncească cu forţe sporite pentru ridicarea măiestriei lor sportive, pentru a repurta noi succese închinate vieţii noastre noi, patriei libere, partidului iubit.

O nouă realizare în bătaia reflectoarelor: patinoarul artificial «23 August» din Bucureşti

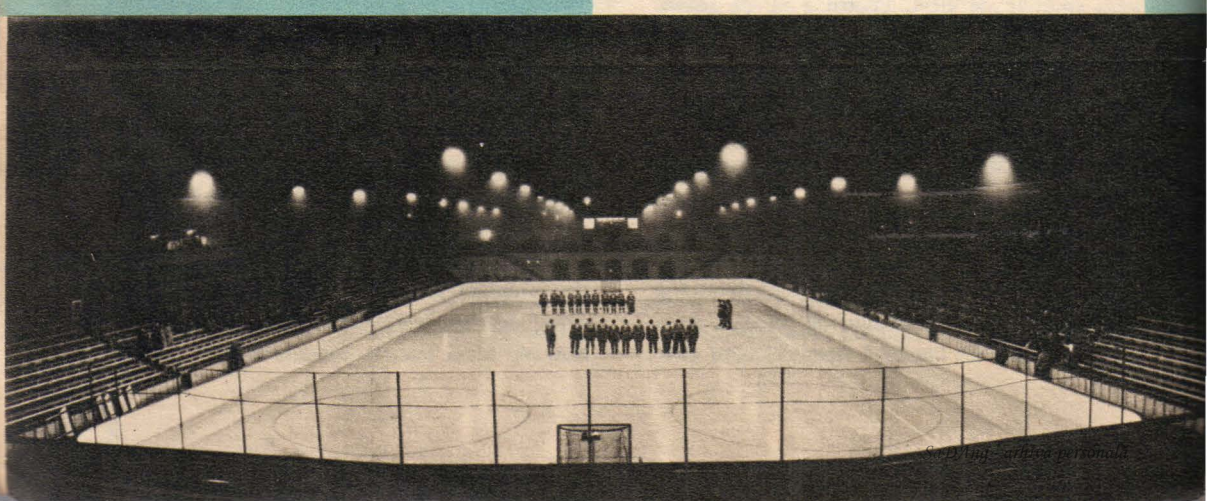

Uniunea de cultură fizică şi sport îşi va desfăşura activitatea sub conducerea Partidului Muncitoresc Romîn.

(Din Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. din 2 iulie 1957.)

Comitetul Central al Partidului, Consiliul de Stat şi Consiliul de Miniştri al Republicii Populare Romîne îşi exprimă convingerea că mişcarea sportivă îşi va îmbunătăţi necontenit activitatea, aducînd un aport tot mai însemnat la dezvoltarea armonioasă şi călirea fizică a cetăţenilor patriei noastre, la ridicarea continuă a nivelului sportului de performanţă, la creşterea prestigiului sportiv al Republicii Populare Romîne; va contribui şi mai mult la dezvoltarea în rîndul tineretului a spiritului de colectiv, a disciplinei, a curajului şi voinţei de a înfrînge orice greutăţi în atingerea ţelului propus, a entuziasmului şi eroismului în muncă, a hotărîrii de a pune toată capacitatea creatoare în slujba întăririi şi înfloririi patriei noastre socialiste, a cauzei progresului şi păcii în lumea întreagă, trăsături de caracter specifice constructorilor socialismului şi comunismului.

DIN SALUTUL C. C. AL P. M. R., CONSILIULUI DE STAT ŞI CONSILIULUI DE MINIŞTRI ADRESAT CONFERINŢEI PE ŢARĂ A UNIUNII DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÎNĂ

SaDAng - arhiva personală

TRÎNTA
sportul voinicilor noştri

Încă din cele mai vechi timpuri, voinicii de pe meleagurile noastre îşi măsurau puterea luîndu-se la trîntă, iar baladele, basmele şi poveştile în care se vorbeşte de vitejia poporului nostru istorisesc şi despre lupta dreaptă, voinicească.

Fiecare regiune a ţării cunoaşte diferite feluri de trîntă. Pentru a face însă posibilă organizarea concursurilor, la care să poată participa luptători din diverse colţuri ale ţării, s-au stabilit două procedee principale: trînta dreaptă şi trînta la curea.

La trînta dreaptă cei doi luptători se prind cruciş, mîna dreaptă este dusă peste umărul stîng al adversarului pînă întîlneşte mîna stîngă ce se trece sub braţul drept al adversarului aproape de subsuoară. În trînta la curea, fiecare dintre luptători poartă o curea mai lată de care se apucă cei doi sportivi: cu mîna dreaptă în faţă, în dreptul abdomenului, iar cu mîna stîngă, pe centură, lateral la spate, în apropierea coloanei vertebrale.

Lupta se desfăşoară în trei reprize a trei minute; între reprize se fac pauze de un minut. Învingător va fi declarat cel care va reuşi să-şi trîntească adversarul de mai multe ori la pămînt şi care în cele nouă minute de luptă are cele mai multe puncte acumulate. Regulamentul precizează felul în care se acordă punctele.

Apariţia Hotărîrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. din 26 iunie 1949 a avut un rol important în dezvoltarea sporturilor din ţara noastră, printre care şi *trînta* care, ca şi alte sporturi naţionale, a fost neglijată pe vremea orînduirii burghezo-moşiereşti.

VASILE ALECSANDRI DESPRE TRÎNTĂ

În studiul său «Rominii şi poezia lor», Vasile Alecsandri face interesante observaţii despre vechimea şi tradiţia trîntei la poporul nostru. Analizînd poeziile populare — pe care le socoteşte comori nepreţuite, în care putem descoperi icoane vii şi poetice despre obiceiurile poporului rominesc — Alecsandri notează:

«Aşa mai departe, cetim în baladă că voinicii se apucă de brîie şi se ieu la luptă. Lupta trupească era la romani un exerciţiu zilnic, care slujea a forma ostaşii pentru războaie şi care era totodată o petrecere precum şi un mijloc de a pune sfîrşit sfezilor particulare. La romani era luptători publici ce da reprezentaţii mari. Asemine şi la rominii de astăzi lupta trupească au rămas din vechime un obicei care domneşte pretutindine la munţi şi la cîmpi, şi biruitorul este încongiurat de stimă şi respect, precum odinioară la Roma gladiatorii cei mai vestiţi.

Trînta goacă un rol mare la sărbătorile poporale şi adeseori ea hotărăşte inclinarea inimilor fecioare. În vreme ce bătrînii stau culcaţi pe iarbă, povestind despre vremea veche, în vreme ce nevestele şi însurăţeii goacă în horă, mulţi din flăcăi fac rămăşaguri pe trînte, se apucă la luptă, şi copiii îi imitează prinpregiurul lor. Trîntele dar sînt împărţite în deosebite categorii, precum:

Trînta voinicească,
Trînta mocănească,
Trînta ursărească,
Trînta pe dreptate ş.c.l.

Lupta voinicească consistă a să apuca trupul cu braţele cruciş şi a să arunca la pămînt, apucîndu-se unul pe altul peste mînă; iar cea mocănească consistă a să prinde de brîie, a să frînge mijlocul şi a să pune unul pe altul în genunchi sau a să aduce peste cap. Puterea luptaşilor stă dar în tăria şelelor şi a braţelor precum şi în strînsa legătură a brîielor. Iată pentru ce balada zice:

Ei la luptă s-apuca
Şi de brîie se lua.

Şi mai departe adaugă:

Voinicelul mi-şi slăbea,
Briul i se descingea . . .»

SaDAng - arhiva personală

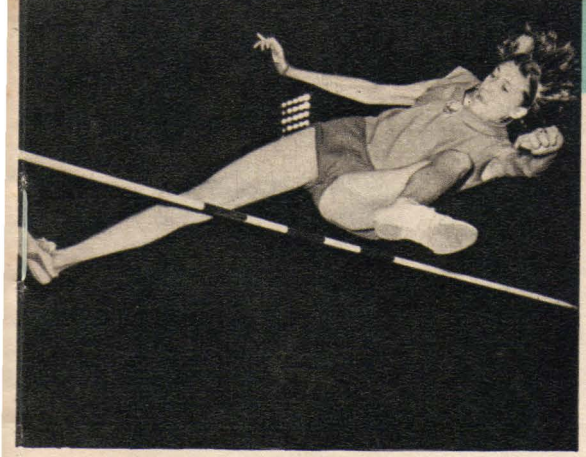

Iolanda

Finlandezii l-au avut pe Nurmi.
Americanii — pe Owens.
Cehoslovacii — pe Zatopek.
Sovieticii îl au (cu îngăduința lui Brumel, a lui Ciukarin, Kuț etc. etc. etc.) pe Vlasov.
Iar noi o avem (cu îngăduința nimănui) pe Iolanda Balaș.

. . . Paavo Nurmi a adus Finlandei faima țării cu cei mai buni alergători din lume, a privit la lumina clară a nordului bronzul statuii sale din Helsinki și a intrat în legendă.

. . . Jesse Owens a domnit netulburat un sfert de secol și a abdicat doar în fața asaltului general din ultima vreme — vremea unui avînt tehnic fără precedent în istoria atletismului.

. . . Emil Zatopek a deschis larg ferestrele laboratoarelor de fiziologie, a tăiat bărbile «academiștilor» sportului și a făcut «tabula rasa» pe mormanele de fișe ale statisticienilor.

. . . Iuri Vlasov a apărut parcă din cronicile care au cîntat puterea miraculoasă a voinicilor ruși, a trecut prin sita fină a științei sportive sovietice și a învățat cîteva limbi străine, ca să poată explica specialiștilor îmbulziți în jurul podiumului olimpic de la Roma taina celor 37 de kilograme adăugate jumătății de tonă.

În acest panteon al «nemuritorilor» sportului, Iolanda Balaș întrunește sufragiul unanim.

Niciodată în analele atletismului un sportiv nu s-a desprins cu atîta prestanță de toți urmăritorii săi.

Niciodată în istoria atletismului un sportiv nu a izbutit să cucerească prima medalie cu o atît de minunată perseverență.

Niciodată un sportiv nu a fost în situația de a lupta mai mult doar cu sine însuși.

Astăzi există o «zonă» a Iolandei. O zonă dincolo de zona . . . brazilor. Acolo unde totul e clar și ferm. Zona performanței de stîncă.

Fără îndoială că Iolanda Balaș este înzestrată cum nu se poate mai bine pentru săritura în înălțime. Dar, pe glob există mii și mii de fete blonde sau brune cu coapse prelungi și pîrghii ample.

Atunci? De ce oare i-a fost dat numai Iolandei noastre să intre în panteonul «nemuritorilor»?

În primul rînd pentru că Iolanda noastră trăiește în acea zonă a globului care a închis cu hotărîre robinetele irosirii talentului.

Pentru că Iolanda noastră a învățat să iubească ștacheta ca puțini alții și a înțeles să i se dăruiască.

Pentru că din această dragoste s-a născut acel complex de muncă neistovită, în care amănuntul cel mai neînsemnat a căpătat proporțiile unui factor decisiv.

Pentru că marele campion Ion Söter s-a întrecut pe sine în conducerea pașilor Iolandei, adăugînd

● *Echipa feminină de atletism a R.P. Romîne se situează astăzi printre cele mai bune din lume. Atletele țării noastre au realizat performanțe valoroase, dintre care: 2 medalii olimpice, de 5 ori consecutiv campioane balcanice pe echipe, de 2 ori consecutiv campioane balcanice de cros.*

● *Zi de zi crește numărul femeilor angrenate în activitatea secțiilor de atletism din cluburi și asociații. Numai în ultimul an, peste 48.000 de tinere au participat la diferite competiții de atletism.*

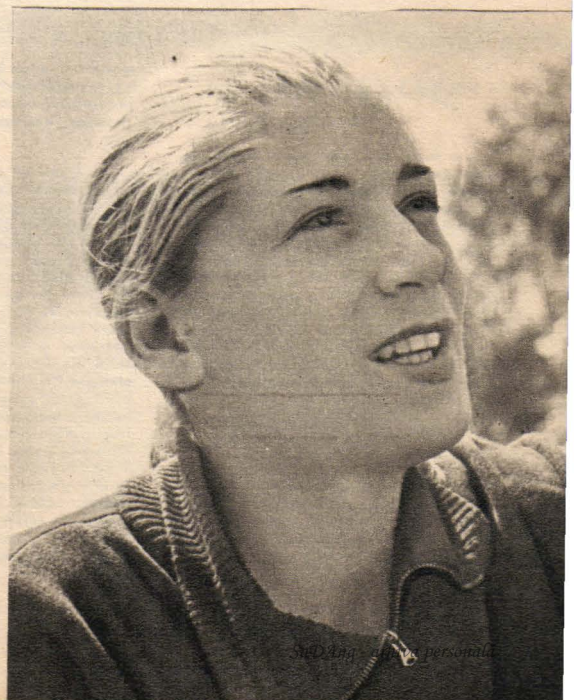

Ce bine-i stă medaliei olimpice de aur pe panoplia cu distincții — și așa încărcată — a unei mari campioane !

DRUMUL GLORIOS AL IOLANDEI

1,75 m — București, 14.VII.1956
1,76 m — București, 14.X.1957
1,78 m — București, 7.VI.1958
1,80 m — Cluj, 22.VI.1958
1,81 m — Poiana Brașov, 31.VII.1958
1,82 m — București, 4.X.1958
1,83 m — București, 18.X.1958
1,84 m — București, 21.IX.1959
1,85 m — București, 6.VI.1960
1,86 m — București, 10.VII.1960
1,87 m — București, 15.IV.1961
1,88 m — Varșovia, 18.VI.1961
1,90 m — Budapesta, 8.VII.1961
1,91 m — Sofia, 16.VII.1961

în retorta vastei sale experiențe toate cuceririle pedagogiei sportive, în sensul cel mai pur al cuvîntului.

Iată de ce Iolanda Balaș a cules *toate* roadele muncii sale eroice, fără să aibă sentimentul de neîmplinire al valorosului Sidlo sau gustul amar al înfrîngerii fizice și mai ales psihice pe care l-a încercat John Thomas.

★

În zilele Universiadei de la Sofia, în decursul unui meci de volei, crainicul a anunțat sosirea în tribună a Iolandei Balaș și a lui Valeri Brumel, atleți care au dăruit Sofiei două recorduri mondiale aproape ireale: 1,91 și 2,25. Timp de cîteva minute, sofioții au uitat voleiul și au scandat fără întrerupere numele a doi din cei mai mari atleți ai lumii.

Știați că...

... forța loviturii unui boxer de categorie grea este uriașă? Măsurîndu-se cu ajutorul unui dispozitiv electronic special forța și viteza loviturii unui boxer, s-a constatat că lovitura efectuată cu dreapta « cîntărește» 504 kg, iar viteza pumnului este de 13,6 m pe secundă, în timp ce lovitura cu brațul sting « cîntărește» ... numai 414 kg, iar viteza pumnului este de 8,4 m/secundă. Aceasta se datorește faptului că boxerii folosesc, în aplicarea loviturii, masa întregului lor corp și nu numai cea a brațului respectiv.

●

... forța unui șut tras de un fotbalist la poartă este de aproape 1 000 de kg? Bineînțeles că nu orice portar poate ține o asemenea minge! Cînd o lovitură ca aceasta a fost filmată, printr-un procedeu special, s-a văzut că în momentul loviriimingii gheata jucătorului intră aproape cu o treime în minge (o minge bine umflată, firește !)

●

... Pămîntul avînd forma unei sfere turtită la poli, distanța diferitelor puncte de pe suprafața lui nu este aceeași față de centrul lui? Astfel, punctele situate pe ecuator sau în apropierea lui sînt mai depărtate de centrul Pămîntului decît punctele de dincolo de cercurile polare. Aceasta face ca forța de atracție să nu fie aceeași pe toată suprafața Pămîntului; dacă mai adăugăm și influența rotației Pămîntului, înțelegem mai bine de ce la ecuator atracția Pămîntului este cu 1/299 mai mică decît la poli. Bineînțeles, acest lucru influențează performanțele sportive. Astfel, discul și ciocanul cîntăresc ceva mai puțin în regiunile ecuatoriale decît în țările nordice, iar un record la săritura în lungime sau la aruncarea suliței, stabilit în Finlanda, este mai bun decît cel realizat, de exemplu, în Borneo. Cu toate că aceste diferențe de greutate sînt foarte mici, astăzi, cînd în lupta pentru recorduri contează fiecare milimetru sau gram, faptul acesta nu e lipsit de importanță.

●

... după campionatele mondiale de fotbal care au avut loc în Suedia, un cunoscut reporter sportiv francez a alcătuit o selecționată mondială, după părerea lui cea mai bună echipă din lume? Iată componența acestei echipe: Iașin (U.R.S.S.), D. Santos și N. Santos (Brazilia), Voinov (U.R.S.S.), Bellini (Brazilia), Didi (Brazilia), Garincha (Brazilia), Fontaine (Franța), Kopa (Franța), Pele (Brazilia), Vincent (Franța).

●

... primul meci al echipelor selecționate de șah ale U.R.S.S. și S.U.A. care a avut loc în luna septembrie 1945 prin radio-telegrafie s-a terminat cu victoria strălucită a șahiștilor sovietici, care au cîștigat cu 15½—4½? Acest meci a fost numit de presa americană « meciul secolului XX».

SaDAng - arhiva personală

NICIODATĂ NU ESTE PREA DEVREME!

Desigur că practicarea sportului nu poate începe din primii ani ai copilăriei. Fiecare ramură sportivă, în funcţie de specificul ei de efort, poate fi recomandată doar la anumite vîrste. Astfel, înotul este recomandat de la 5—6 ani, patinajul tot de la această vîrstă, ca şi unele jocuri cu mingea. Bineînţeles că efortul va fi moderat, urmărindu-se întărirea organismului copilului în creştere şi dezvoltarea coordonării generale prin intermediul tehnicii sportului respectiv. Părinţii vor cere în permanenţă sfatul medicului.

Dar nu este niciodată prea timpuriu pentru a obişnui copiii cu practicarea mişcărilor fizice simple, cunoscute sub denumirea de exerciţii de înviorare. Începînd cu cea mai fragedă vîrstă, părinţii trebuie să fie preocupaţi de dezvoltarea fizică armonioasă a copilului. Este cunoscută importanţa gimnasticii speciale a sugarilor, stimularea şi coordonarea mişcărilor copiilor mici. Există exerciţii simple de înviorare, potrivite fiecărei vîrste, care au o însemnătate deosebită în disciplinarea mişcărilor, dezvoltarea simţului ritmului. Cele cîteva minute destinate în fiecare dimineaţă gimnasticii de înviorare aduc foloase sigure sănătăţii copilului.

Nu trebuie subestimată valoarea igienică a plimbărilor în aer curat, mai tîrziu a excursiilor, a jocurilor în parcuri şi grădini, a călirii. Tendinţa firească a copiilor de a alerga, de a sări, de a se juca este folositor să fie îndrumată, organizată.

În această privinţă rolul părinţilor trebuie să fie activ, integrîndu-se în preocuparea generală de educare multilaterală a copiilor. Consultarea medicului, a educatoarelor, a cărţilor de specialitate, iar mai tîrziu a profesorului de educaţie fizică şi stimularea copilului pentru o activitate fizică raţională şi bine organizată vor duce, toate împreună, la întărirea sănătăţii copilului.

Activitatea sportivă a copiilor şi pionierilor va fi organizată de organizaţiile de pionieri în cadrul şcolilor, palatelor şi caselor de pionieri, pe baza programelor elaborate de Ministerul Învăţămîntului şi Culturii, U.T.M. şi U.C.F.S.

(DIN HOTĂRÎREA COMITETULUI CENTRAL AL P.M.R. ŞI A CONSILIULUI DE MINIŞTRI AL R.P.R. DIN 2 IULIE 1957)

SaDAng - arhiva personală

OLIMPIADELE ŞAHIŞTILOR

Olimpiadele de şah sau « turnee ale naţiunilor » cum li se mai spune, se organizează de către F.I.D.E., începînd din anul 1927, fiecare ţară avînd dreptul să participe cu o echipă de 4 jucători. La început ele se disputau în fiecare an, dar începînd cu anul 1933 se desfăşoară o dată la doi ani.

Iată un tabel care ilustrează evoluţia acestor olimpiade:

1927 Londra (I), 16 echipe — cîştigătoare Ungaria

1928 Haga (II), 17 echipe — cîştigătoare Ungaria

1930 Hamburg (III), 18 echipe — cîştigătoare Polonia

1931 Praga (IV), 19 echipe — cîştigătoare S.U.A.

1933 Folkstone (V), 15 echipe — cîştigătoare S.U.A.

1935 Varşovia (VI), 20 echipe — cîştigătoare S.U.A.

1937 Stockholm (VII), 19 echipe — cîştigătoare S.U.A.

1939 Buenos Aires (VIII), 27 echipe — cîştigătoare Germania

1950 Dubrovnik (IX), 16 echipe — cîştigătoare R.P.F. Iugoslavia

1952 Helsinki (X), 25 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

1954 Amsterdam (XI), 26 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

1956 Moscova (XII), 34 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

1958 München (XIII), 36 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

1960 Leipzig (XIV), 40 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

1962 Varna (XV), 37 echipe — cîştigătoare U.R.S.S.

Dintre marii jucători ai lumii care au luat parte la olimpiadele de şah citäm pe Capablanca, Alehin, Euwe, Smislov, Botvinnik, Tal, Petrosian şi alţii.

SaDAng - arhiva personală

SCRIITORII ŞI SPORTUL

EUGEN BARBU

Se crede pe nedrept că apropierea omului cu condei de stadion este foarte recentă şi pare celor mai mulţi un capriciu modern, o încercare de a se scăpa de sclerozele născute în fotolii, prin exerciţii fizice. Pitagora cîştigase o probă de pugilat. Platon concurase la lupte în jocurile istmice şi nemeice. Sofocle putea fi găsit în palestrele din Atena. Euripide şi Chrisippos luaseră premii la concursurile din timpul jocurilor sacre. Poetul Timocreon din Rhodos era un atlet faimos. Lista poate fi înmulţită mai încoace cu Tolstoi, Shaw, Giraudoux etc., etc.

Spun o banalitate cînd amintesc cititorului că un spectacol atletic are contingenţe cu coregrafia. În gimnastică e mult dans şi chiar fotbalul cînd este bine jucat aminteşte baletul. Despre plăcerile echitaţiei, ale tenisului s-au scris numeroase pagini. Literatura înregistrează un elogiu al « olimpienilor » şi cărţi dedicate altor sporturi.

Literatura romînă cunoaşte mai puţine cazuri ilustre de apropiere între oamenii de litere şi sportivi. O boemă rău înţeleasă chema mai mult către masa cafenelei pe poet şi pe romancier, răpindu-l stadionului. Singur Camil Petrescu, intelectual distins, îşi dedicase multe ceasuri scrierii unor cronici foarte competente despre atletism şi chiar despre jocul cu balonul rotund pe care-l iubea foarte mult.

Lipsa de interes a oamenilor de cultură faţă de mişcarea sportivă era într-un fel explicabilă. Cine a citit despre afacerile din trecut efectuate în jurul stadioanelor şi al *vedetelor cu picioare de aur*, cumpărate cu sute de mii de lei, nu putea să fie decît dezgustat de moravurile existente în falsa « lume sportivă » din anii 36—39 cînd tot ce exista talent era cumpărat ca o marfă oarecare.

Greutăţile întîmpinate de către iubitorii atletismului, ai rugbiului sau ai handbalului, pe atunci discipline aproape necunoscute, pot forma cronica întunecată a unei epoci de tristă amintire. Aveam sportivi excelenţi, mari campioni, cum erau boxerii, ajunşi prin cine ştie ce minune de voinţă pînă la titlul de campion european, trimişi peste graniţă, cînd erau trimişi, cu bani strînşi cu tava, metodă ruşinoasă, practicată încă în zilele noastre în unele ţări capitaliste.

Tenis jucau cîţiva fii de bogătaşi la cluburile aristocratice unde campionul nostru de mai tîrziu, Viziru, era *băiat de mingi*. Secretele mînuirii balonului oval le deţineau cîţiva boiernaşi, cu studii în Anglia şi moşii în Bărăgan. Arenele, că stadioane încă nu puteau fi numite, arătau ca nişte maidane. Ciclismul se făcea cu biciclete de oraş. Cumpărarea unei perechi de schiuri devenea un eveniment.

A scrie despre toate aceste realităţi ale timpului însemna să te expui persecuţiilor guvernanţilor care vedeau în sport o ocupaţie neserioasă şi nu un factor de educaţie.

După Eliberare, o dată descătuşate acele energii ale naţiunii care fuseseră oprimate, o dată cu crearea acelor baze sportive atît de numeroase şi de bine utilate, rezultatele n-au întîrziat să se arate. Se cunoaşte locul ocupat de ţara noastră în ierarhia sportului mondial. Campioni mondiali, campioni olimpici, campioni europeni la discipline abia cunoscute cu 20 de ani în urmă în Romînia, iată ceva uluitor!

Despre acest salt, despre marea ofensivă a sportului nostru trebuia să se scrie atît şi aşa cum meritau admirabilele eforturi făcute de sportivii noştri. Nu este întîmplător faptul că reviste de mare prestigiu cultural, cum ar fi « Contemporanul », « Tribuna », « Flacăra », « Luceafărul » au rubrici permanente de sport. Duminică de duminică, la masa presei de pe marile stadioane, alături de obişnuiţii cronicari sportivi, pot fi văzuţi cu hîrtia şi condeiul alături scriitori ca Al. Mirodan, Dan Deşliu, Haralamb Zincă, atenţi urmăritori ai vieţii fotbaliştilor, atleţilor, rugbiştilor şi baschetbaliştilor cărora le consacră multe ore de muncă.

Un poet de prestigiu ca Demostene Botez a consacrat un roman al său sportului, subsemnatul a încercat în « Unsprezece » să descrie viaţa unui club de fotbal din zilele noastre. În volumele de nuvele şi schiţe ale prozatorilor noştri apar adesea bucăţi cu subiect sportiv. În tribune, nu întîmplător, iau loc tot mai mulţi oameni de cultură, academicieni, savanţi.

Se poate spune că vechiul deziderat al mişcării noastre sportive: « toată lumea pe stadion » a fost realizat, pentru că « ultimii mohicani » au coborît într-o triumfală intrare pe pista de zgură. Cununa de lauri este aşezată în zilele noastre pe fruntea cîştigătorilor de către mîinile celor ce caută cu pana în cerneală un cuvînt de aur...

SaDAng - arhiva personală

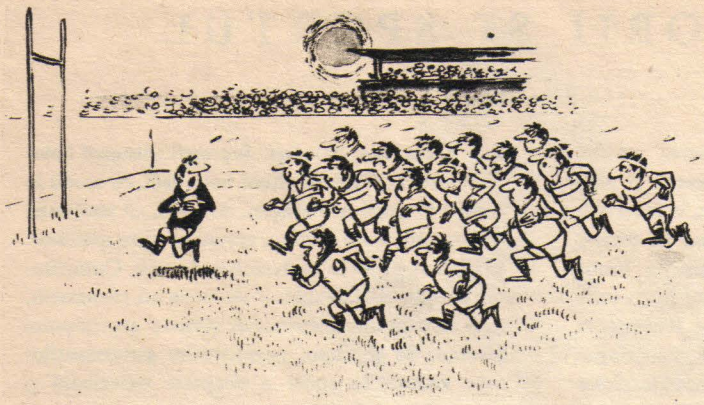

— *Mamăăă !...* Desen de MATTY

Sediul șahiștilor parizieni era la începutul secolului al XVIII-lea renumita « Cafée de la Régence », unde de-a lungul a peste 150 de ani s-au adunat în jurul meselor de șah numeroși jucători, printre care și personalități celebre. Aici au jucat șah Robespièrre, Napoleon Bonaparte, Diderot, J. J. Rousseau, Voltaire, Turgheniev, marii șahiști Philidor, Paul Murphy, Alex. Petrov și alții.

De altfel, Diderot scria în opera sa « Nepotul lui Rameau»: « Atunci cînd e prea frig sau vremea-i prea ploioasă, mă îndrept spre *Cafée de la Régence*. Acolo mă amuz urmărind jocul de șah. Paris este locul din lume, iar *Cafée de la Régence* locul din Paris, unde acest joc înflorește ».

— În anul 1959, traversarea Canalului Mînecii, devenită o cursă de fond tradițională, s-a desfășurat pe o vreme foarte nefavorabilă. Din această cauză, chiar de la început, 14 concurenți, speriați de valurile mari și de ceața deasă, au abandonat. După ce toți ceilalți înotători au ajuns pe țărmul englez, s-a constatat lipsa unui concurent, reprezentantul Portugaliei și s-a dat alarma. Dar cercetările echipelor de salvare, care au durat ore întregi au rămas infructuoase; nici bărcile cu motor ale marinei engleze și franceze, nici elicopterele n-au dat de urma celui dispărut. Mare a fost însă surpriza celor care, în aceeași seară, l-au « descoperit », întîmplător, pe mult căutatul « dispărut » într-un local de noapte de pe coasta franceză: portughezul « uitase » să anunțe pe organizatori că renunță să participe la cursă!

— La o întîlnire « amicală » de fotbal, care a avut loc în Noua Guinee, arbitrul a fost nevoit să întrerupă meciul chiar în prima repriză, deoarece pînă în acel moment fuseseră răniți 12 jucători. Ce s-ar fi întîmplat oare dacă întîlnirea nu era amicală? Sau dacă meciul s-ar fi jucat pînă la capăt?

— Fotbalul profesionist oferă jucătorilor fel de fel de surprize, nu totdeauna plăcute. Astfel, clubul de fotbal «Lazio» din Roma (Italia), care de obicei acordă jucătorilor săi premii și recompense pentru joc bun, i-a amendat pe toți componenții echipei cu 500000 de lire italiene, pentru jocul slab prestat în cadrul campionatului italian.

— Ați știut că renumitul jucător francez de șah din secolul al XVIII-lea François-André Danican Philidor (1726—1795) a fost totodată și cîntăreț și compozitor? El a compus un număr de 21 de opere, una dintre cele mai cunoscute fiind « Tom Jones » (1764).

— În ultimul timp, în R. P. Polonă se bucură de popularitate un nou sport... « motorizat »: « baschetul pe motociclete ». El se practică pe terenuri obișnuite de fotbal, de preferință pe gazon, cele două panouri cu inele fiind instalate la capetele terenului, în dosul porților. Jucătorii, pe motociclete, poartă mingea cu ajutorul unor rachete speciale, confecționate în așa fel încît să poată susține balonul chiar în viteza motocicletei.

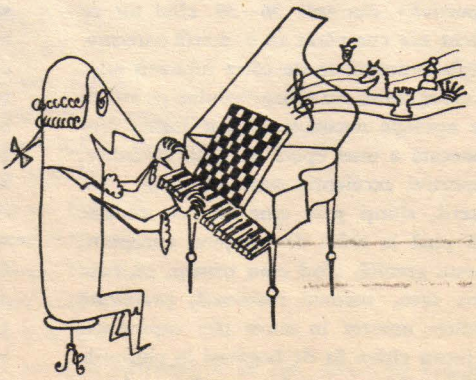

SaDAng - arhiva personală

Recorduri... și recorduri

— Jesse Owens, care nu mai e de mult tînăr, a bătut de curînd un nou și original record. Observînd, întîmplător, de la fereastră, că cineva încearcă să-i fure bicicleta din curte, Owens, fără să mai stea pe gînduri, s-a repezit afară, ca să pună mîna pe hoț. Acesta însă a prins de veste și a rupt-o la fugă, depărtîndu-se considerabil. Acest «handicap» nu l-a impresionat însă pe celebrul atlet, care îl ajunse curînd pe hoț și-l dădu pe mîna poliției. Iată dar că, după atîția ani, J. Owens mai stabilește încă și azi... «recorduri».

— Un interesant «record» a stabilit în anul 1930 echipa națională de fotbal a Greciei: în meciul cu Italia, pe care l-a cîștigat cu scorul de 2: 1, echipa a avut în formația sa cinci jucători cu numele de Adrianopoulos! Nu era o simplă coincidență, cei cinci jucători fiind... frați.

— Tot un record, de data aceasta de rezistență, a stabilit jucătorul francez de șah Dellanay, care în anul 1842 a susținut, la Paris, 137 de partide de șah în 24 de ore. Și cînd te gîndești că n-a fost vorba de un... simultan!

— Recordul mondial de traumatisme aparține jucătorului profesionist american de hochei pe gheață Eddy Show. În cei 13 ani de activitate sportivă, el a avut de 14 ori capul spart și de 5 ori maxilarele fracturate. Numărul diferitelor cicatrice răspîndite pe tot corpul se ridică la 987. Bineînțeles că faimosul recordman și-a pierdut toți dinții... Iată una din fizionomiile tipice sportului profesionist.

— Recordul în materie de arbitraj îl deține, probabil, arbitrul englez de fotbal Bailey din Northampton, care a arbitrat 3 375 de meciuri! Este adevărat că pentru stabilirea acestui record lui Bailey i-au trebuit 44 de ani (din cei 85, împliniți de curînd). Aceasta însă nu scade cu nimic din valoarea performanței.

— Un alt «record», plătit cu viața, l-a stabilit un student care a stat dezbrăcat timp de 5 ore pe un sloi de gheață.

— În goană după senzațional, organizatorii sportivi din lumea capitalistă inițiază fel de fel de concursuri neobișnuite, în cadrul cărora se stabilesc cele mai năstrușnice recorduri.

Astfel, un student din Trinidad a obținut «recordul mondial» bînd 10,5 litri de bere; dar recordul său a fost bătut de un canadian cu rezultatul de 11 litri băuți în 5 ore și jumătate... după care a fost internat la spital.

— Dintre celelalte «recorduri» de aceeași factură citățm: un individ a citit cu voce tare, timp de 27 de ore; un altul a stat treaz timp de 6 zile și jumătate, iar un altul a rîs încontinuu 78 minute 11 secunde.

— Recordul mondial de 12,8 sec pe 100 m, stabilit în 1896, n-a fost întrecut nici pînă astăzi. Ca să risipim nedumeririle, trebuie să spunem că este vorba de un «record» realizat la alergarea... în trei picioare. Schultz și Wernike sînt deținătorii acestei performanțe, pe care au obținut-o alergînd umăr la umăr și avînd picioarele alăturate legate cu curele.

— Fosta înotătoare japoneză, Haene Urn, a devenit și ea «recordmană» în consumul de alcool, reușind să bea în cadrul unui concurs, special organizat, 34 de păhărele de rachiu de orez, învingîndu-și toate adversarele.

O familie de sportivi...

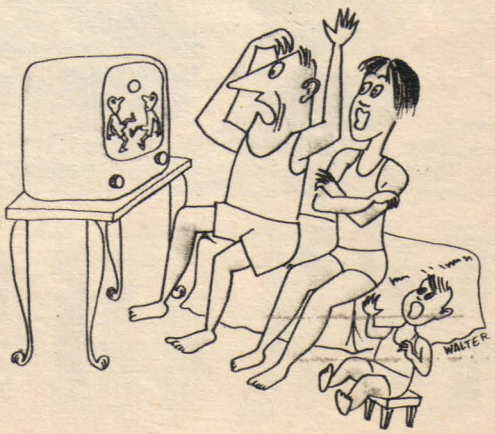

DESEN DE WALTER

SaDAng - arhiva personală

SaDAng - arhiva personală

DE LA ROMA LA TOKIO

Performanţele olimpice 1964 se pregătesc în sălile anului 1963. La manechin e încă uşor, dar cînd va fi în faţă Midler, Jdanovici sau Mangiarotti ?

Nu se stinseseră bine ecourile marşului care însoţise ieşirea de pe teren a stegarilor celor 84 de naţiuni participante la Jocurile Olimpice de la Roma şi lumea sportivă începuse să se gîndească la viitoarea ediţie a marilor întreceri sportive olimpice, cea din 1964, de la Tokio.

Întrecerile de pe « Stadio dei Centomilla » arătaseră tuturor că dezvoltarea necontenită a sportului mondial, creşterea vertiginoasă a nivelului performanţelor, cuceririle neîntrerupte ale ştiinţei aplicate în sport, progresele uriaşe făcute în tehnica sportivă şi în metodica antrenamentelor, fac necesar ca pregătirea olimpică să fie extinsă pe o perioadă mai lungă. (Bineînţeles, este vorba despre pregătirile sportive în vederea participării şi nu despre cele organizatorice ale ţării gazdă). Aceste pregătiri concepute pe o perioadă de patru ani ar fi bine să înceapă — cum se exprima foarte plastic antrenorul Ion Söter, într-o convorbire cu un ziarist care-l întreba despre proiectele de viitor ale Iolandei Balaş — « chiar din zorii primei zile de după încheierea unei ediţii ».

Ca o dovadă că sportivii de pretutindeni au înţeles bine acest lucru, iată că 1961 şi 1962 — primii ani după Olimpiada de la Roma — n-au mai fost obişnuiţi « ani post-olimpici », în care de obicei intervine în sport, în nivelul performanţelor, o perioadă de acalmie, ci ani în care în mai toate sporturile fişele de recorduri au fost umplute la multe rubrici. Atletismul, natatia, halterele şi alte sporturi au dat ocazia statisticienilor să înregistreze noi recorduri mondiale, europene, naţionale, noi performanţe de valoare.

Fără îndoială că anul 1963 va purta şi mai pregnant caracterul pregătirilor preolimpice, iar Jocurile de la Tokio vor fi şi mai « tari » decît cele precedente.

O privire retrospectivă asupra jocurilor de la Roma ne arată nu numai că această ediţie a fost cea mai tare din punct de vedere valoric, ci şi avîntul fără precedent pe care l-a luat mişcarea internaţională olimpică în ultimii ani. Este suficient, în această direcţie, să amintim că la Roma au fost bătute toate recordurile de participare. La Roma, numărul ţărilor participante a fost de 84 (cu 17 mai multe decît la Melbourne), iar numărul sportivilor concurenţi a fost aproape dublu în 1960 faţă de 1956. Această creştere impresionantă se explică şi prin faptul că o serie de ţări, mai ales africane, care au scuturat jugul robiei colonialiste, au participat pentru prima oară la J.O. Deosebit de mare a fost şi interesul cu care opinia publică

Marele premiu de artă al Ministerului Educaţiei din Japonia a fost decernat lui Jusaku Kamekuru, pentru afişul „Jocurile Olimpice de la Tokio". Este interesant faptul că artistul japonez este primul grafician distins cu acest important premiu.

SaDAng - arhiva personală

Dacă ar fi după unii, campionul olimpic n-ar mai avea de ce să se pregătească pentru ediția viitoare. Dar Iolanda Balaș are încredere în triumful rațiunii. Așadar, haltera hop !

mondială a urmărit desfășurarea jocurilor, tineretul de pe toate continentele aderînd cu entuziasm la nobilele idealuri olimpice, care promovează prietenia între popoare, pacea lumii.

Continua creștere a prestigiului Jocurilor Olimpice, faptul că această mare competiție sportivă internațională promovează ideile înțelegerii și colaborării internaționale, precum și faptul că la ultimele ediții sportivii sovietici și din celelalte țări socialiste au repurtat succese de mare răsunet, începe a nu mai fi pe placul anumitor cercuri sportive reacționare din Occident, care de la un timp încearcă să oprească progresul mișcării olimpice internaționale, să-i restrîngă amploarea, să o lipsească de conținutul ei social-educativ, prin reînvierea unor formule de mult depășite.

Cercurile sportive reacționare, care — din păcate — au purtători de cuvînt chiar în rîndurile Comitetului Olimpic Internațional, promovează ideea reducerii programului olimpic, a scoaterii din program a unor sporturi, a reducerii sau limitării numărului de participanți.

Sesiunea C.I.O. care a avut loc în luna iunie 1960 la Atena a constituit însă un eșec net pentru dușmanii adevăratului spirit olimpic. Astfel, federațiile sportive internaționale și comitetele olimpice naționale s-au pronunțat net împotriva restrîngerii Jocurilor Olimpice, împotriva amestecului C.I.O. în problemele tehnice de organizare a jocurilor, împotriva interdicției pentru campionii olimpici de a participa la jocurile viitoare, împotriva ideii de a se renunța la intonarea imnurilor naționale ca formă de cinstire a învingătorilor etc. Iar la sesiunea propriu-zisă a C.I.O. reacționarismul în mișcarea olimpică a primit și alte lovituri. Astfel, majoritatea membrilor C.I.O. au votat împotriva reducerii numărului de sporturi, împotriva reintroducerii clasificării sporturilor, pe categorii de discipline facultative și obligatorii, împotriva introducerii salutului cu mîna întinsă etc. Mai mult chiar, de unde unele cercuri agitau propunerea reducerii programului J.O., în sesiunea C.I.O. de la Atena s-a hotărît ca în programul de la Tokio, în afara celor 18 sporturi care au figurat la Roma, să se introducă voleiul și judo. (De notat că din 1932 nu fusese niciodată depășită «bariera numerică» a celor 18 sporturi.) Lărgirea programului J.O. constituie fără îndoială o victorie a forțelor progresiste din mișcarea olimpică mondială.

Un alt domeniu în care se manifestă reacționarismul unor membri ai C.I.O. este acela al sportului feminin. Cu toate că în această sesiune nu i s-a acordat importanța cuvenită, totuși la atletism programul jocurilor a fost îmbogățit cu probele de pentatlon și 400 m plat.

La Atena, delegația sovietică a prezentat și propunerea democratizării C.I.O. din punct de vedere al compoziției și metodelor sale de lucru. În acest sens, s-a propus includerea în acest for a președinților comitetelor olimpice naționale și a președinților federațiilor internaționale pe ramuri de sport.

Au fost în ansamblul lucrărilor sesiunii de la Atena și aspecte negative, dar în general se poate spune că rezultatele ei au fost pozitive, că pozițiile progresiste s-au întărit, că mulți membri ai C.I.O. au început să înțeleagă mai bine interesele generale ale mișcării sportive și olimpice mondiale.

★

Aceasta fiind orientarea generală în ceea ce privește Jocurile Olimpice, se vede limpede că cea de-a XVIII-a ediție, cea din 1964, de la Tokio, departe de a fi mai puțin strălucită (cum ar dori-o unii), va cunoaște o și mai mare amploare. Pentru aceasta pledează nu numai faptul că programul lor a fost îmbogățit, dar și creșterea continuă a nivelului tehnic al sportului mondial, precum și interesul tot mai mare pe care tineretul din toate țările lumii îl manifestă pentru Jocurile Olimpice.

În aceste condiții, prezența și participarea cu succes la J.O. de la Tokio constituie o preocu-

SaDAng - arhiva personală

pare de prim ordin pentru sportivii romîni. La ultimele două ediţii ale marii competiţii, noi am repurtat succese de prestigiu, cu care pe drept cuvînt ne mîndrim, dar care, în acelaşi timp, ne şi obligă. La Roma, cucerind trei medalii de aur, una de argint şi cinci de bronz, precum şi locul 10 în clasamentul neoficial pe naţiuni, sportivii romîni au reuşit să confirme valoarea ridicată a sportului din ţara noastră şi prestigiul de care se bucură pe plan internaţional. Locul nostru în clasamentul pe ţări este deosebit de valoros, mai ales dacă ţinem seama de faptul că în urma noastră se află ţări cu o veche tradiţie în sport ca Anglia, Franţa, Canada, Suedia, Finlanda, R.F.G., R.P.F. Iugoslavia etc. Este de subliniat şi faptul că R. P. Romînă a cucerit cele 10 medalii în 7 ramuri de sport, ceea ce dovedeşte o valoare multilaterală.

În dorinţa de a face ca participarea sportivilor romîni la J.O. de la Tokio să fie cel puţin tot atît de fructuoasă, federaţiile sportive au început să se preocupe din timp de pregătirea de perspectivă a tinerilor sportivi susceptibili de a purta culorile ţării în capitala Japoniei.

Pentru fiecare ramură sportivă au fost alcătuite planuri de perspectivă în vederea Jocurilor Olimpice, antrenorii noştri studiază cele mai bune metode de antrenament, o mare atenţie se acordă loturilor reprezentative de tineret, din rîndul cărora se vor ridica perfor-

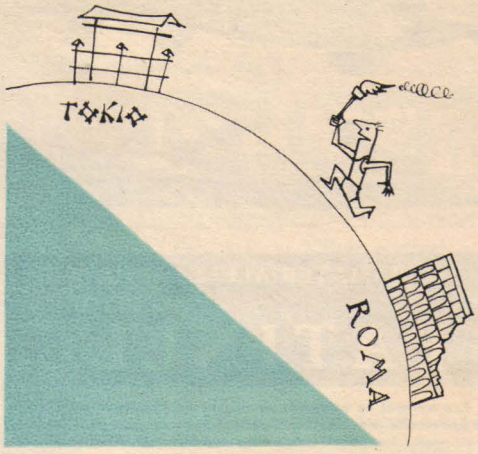

merii de peste 2 ani. În acelaşi timp, Uniunea de Cultură Fizică şi Sport şi federaţiile de specialitate se preocupă de alcătuirea unui program de competiţii internaţionale ale sportivilor romîni, care să servească pregătirea olimpică.

Ansamblul măsurilor de pregătire, dragostea de muncă şi aptitudinile tineretului nostru, dorinţa sportivilor noştri de a reprezenta cu succes patria pe plan sportiv internaţional, ne îndreptăţesc să credem că şi la Tokio steagul Republicii Populare Romîne se va ridica de mai multe ori pe catargele stadioanelor şi sălilor de sport din îndepărtata capitală a «ţării crizantemelor».

Inventivitatea antrenorilor...

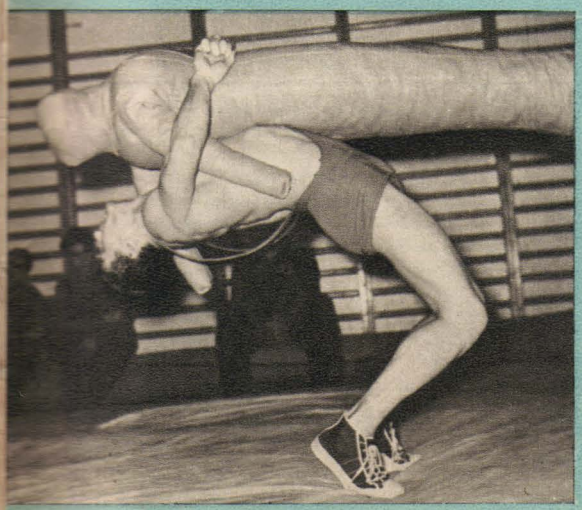

..şi răbdarea sportivilor = cheia succesului

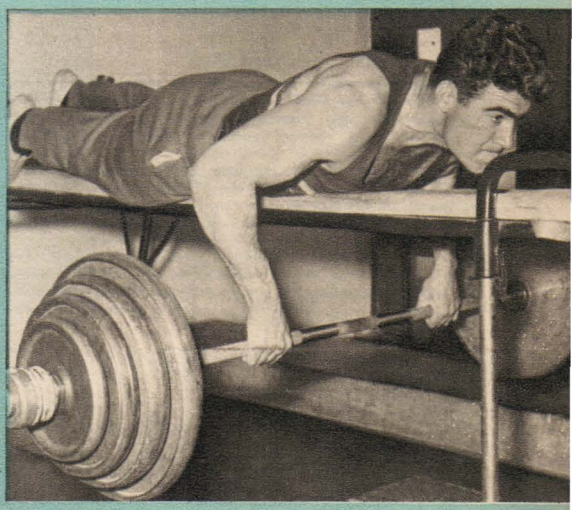

SaDAng - arhiva personală

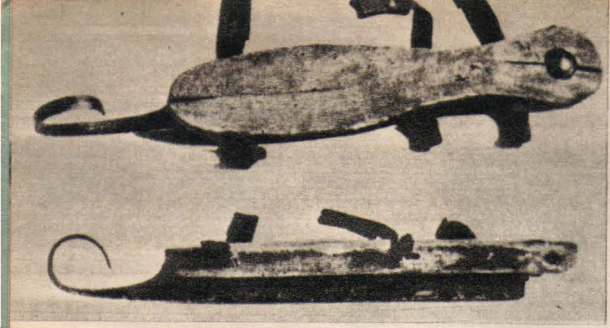

Cum și-au imaginat oamenii primele tălpici alunecătoare...

ȘI MATERIALELE SPORTIVE AU ISTORIE

PATINELE

Era normal ca patinele, ca mijloc de deplasare pe gheață, să fie folosite mai ales în acele țări unde vremea rece durează mai mult. Locuitorii regiunilor nordice ale Rusiei sau ale Scandinaviei aveau nevoie de mijloace de deplasare pe întinse spații acoperite de zăpadă sau înghețate, pentru a-și îndeplini ocupațiile zilnice. Nu este de mirare, așadar, că în mormintele din epocile cele mai îndepărtate s-au descoperit resturi de patine. În vechile legende, de asemenea, se fac mențiuni despre patinaj și patine.

Patinele din timpurile străvechi nu semănau aproape deloc cu cele de astăzi. Pînă la apariția fierului, se confecționau din os și lemn. Se întrebuința totodată sternul de pasăre, care se lega de picior. Erau folosite și bețe pentru împingere, întocmai ca la schi. În Rusia au fost găsite desene, datînd din secolul al XIII-lea, care reprezintă patinatori cu bețe în mîini.

După apariția fierului, patinele se făceau dintr-o șină de fier fixată pe un fel de talpă de lemn, care se lega de picior cu multe curele de piele. Această talpă avea și un vîrf de piele în care se vîra piciorul. Mult timp patinele au păstrat această formă primitivă.

Sfîrșitul secolului al XIX-lea, și începutul celui de al XX-lea sînt martore la o rapidă dezvoltare a tehnicii fabricării patinelor. Sistemul de legare cu curele este părăsit aproape peste tot. Patinele detașabile sînt înzestrate cu un sistem de dinți care prind talpa ghetelor. Pentru întrecerile de viteză, pentru patinajul artistic și pentru hochei pe gheață se fac patine fixate direct pe ghete.

În prezent există multe tipuri de patine. Cele de patinaj-viteză, care sînt mai joase, au lama mai lungă și foarte puțin ridicată la vîrf; patinele de hochei pe gheață au lama mai scurtă, permițînd întoarceri repezi și dînd posibilitatea de a demara ușor. Ele sînt mai înalte decît patinele de patinaj-viteză. În sfîrșit, patinele pentru figuri, înalte și ele (dar nu ca cele de hochei) au o lamă mai groasă și sînt prevăzute cu zimți în vîrful care este fie ușor ridicat, fie ascuțit, după preferința patinatorului.

* * *

Datorită caracterului său accesibil și plăcut patinajul s-a transformat, treptat, dintr-o simplă necesitate într-un exercițiu fizic foarte îndrăgit. Numeroase gravuri și picturi datînd din diferite epoci istorice, precum și alte mărturii, atestă acest lucru.

Într-o scrisoare din 21 ianuarie 1877, adresată fratelui său Alexandru, cunoscutul pictor Theodor Aman, spune: «În acest moment patinajul e în vigoare pe lacul Cișmigiului. E foarte amuzant de văzut și mai cu seamă de pictat». Într-adevăr, Aman a pictat patinatorii pe lacul Cișmigiu, din păcate însă tabloul a pierit, probabil în incendiul din 1884. Ne-au rămas însă schițele care vădesc o uimitoare siguranță în fixarea promptă a mișcărilor, sînt pline de umor și au o notă de grotesc unică în opera lui Theodor Aman.

Patinatorii de altădată de pe lacul Cișmigiu, au inspirat acest crochiu marelui nostru pictor Th. Aman

PERFORMANȚA SPORTIVĂ ȘI ALIMENTAȚIA

Unul dintre elementele cele mai importante de întărire a sănătății, de ridicare a capacității de muncă a omului și de creștere a rezistenței organismului față de factorii externi este alimentația. Alimentația rațională a oamenilor de vîrste diferite și cu activități diferite are o însemnătate foarte mare pentru organism. De aceea, respectarea unui regim alimentar potrivit și sănătos trebuie să constituie o preocupare permanentă și pentru cei ce practică exercițiile fizice, sportul.

Principalele substanțe nutritive necesare omului sînt protidele, lipidele, hidrocarbonatele, sărurile minerale, vitaminele, apa. Aceste substanțe care intră în componența corpului nostru nu rămîn fără modificări după introducerea lor în organism; o parte din ele suferă transformări, dînd energia necesară vieții omului.

Astfel, hrana provenită dinafară asigură organismului omenesc „materialul" care permite creșterea constantă a celulelor și întreține căldura necesară țesuturilor corpului.

I. P. Pavlov a arătat, pe baza unor experiențe făcute pe animale, necesitatea alimentării la ore anumite, respectate cu strictețe; la ora obișnuită, încă înainte de consumarea alimentelor, începe secreția sucului gastric. Condiția principală a unei alimentații sănătoase este pofta de mîncare, care duce la secreția sucurilor digestive și deci la o bună digerare și asimilare a alimentelor.

Masa trebuie luată la aceleași ore fără grabă și nu în timpul lucrului. În timpul mesei trebuie să ne concentrăm atenția asupra hranei, să mestecăm bine alimentele și să renunțăm la lectură.

Gustările se mănîncă înaintea primului fel de mîncare caldă; felurile lichide, calde (supe, ciorbe, borșuri) contribuie la secretarea sucului gastric și la o mai bună digerare a felului următor de mîncare. Dulciurile (desertul) se consumă la sfîrșitul mesei, pentru că în felul acesta zahărul se asimilează mai ușor de către organism.

Hrana trebuie să fie bine preparată și gustoasă; se recomandă să mîncăm cel puțin de trei ori în decursul a 24 de ore, mîncare caldă, la ore stabilite cu strictețe. Important este mai ales ca masa de seară să se termine cu 2—3 ore înainte de culcare. Varietatea hranei stimulează pofta de mîncare, ameliorează asimilarea alimentelor. De aceea, este indicat ca meniurile să fie pe cît posibil variate.

Consistența alimentației, numărul de calorii necesare sportivilor sînt în funcție de efortul ce-l depun în anumite faze ale pregătirii sau competiției și sînt, de asemenea, condiționate de specificul ramurii de sport, de vîrsta și particularitățile individuale ale fiecărui sportiv.

SaDAng - arhiva personală

Măsurîndu-şi înălţimea cu cea a ştachetei, campionul nădăjduieşte la un nou record. Îl va obţine !

Dialog cu BRUMEL

O discuţie cu un recordman de clasa lui Valeri Brumel nu poate fi decît interesantă. Mai ales cînd ea oferă cititorului atîtea amănunte ca aceea pe care o reproducem în rîndurile ce urmează.

Precizăm că dialogul a avut loc după stabilirea recordului mondial de 2,24 m, în cadrul întîlnirii atletice U.R.S.S.— S.U.A., desfăşurată în iulie 1961, la Moscova.

Întrebare: Cînd şi unde v-aţi născut ?

Răspuns: M-am născut la 14 aprilie 1942 într-un sat de lîngă Cita, în Siberia răsăriteană, nu departe de lacul Baikal. Tatăl meu este inginer geolog, iar mama are aceeaşi specialitate. Mi-am petrecut copilăria în Siberia, în apropiere de Cita şi apoi în insulele Sahalin. Dacă vă interesează şi date antropometrice, iată-le: am 1,85 m înălţime şi o greutate de 85 kg.

Întrebare: Cînd aţi început să practicaţi atletismul ?

Răspuns: În 1954. Eram în vacanţă într-o tabără de pionieri unde se organizau multe concursuri sportive pentru noi. Am luat şi eu parte fără să obţin vreun rezultat deosebit. Totuşi, întrecerile acestea m-au captivat atît de mult încît am rămas credincios sportului. La început am făcut ciclism, gimnastică, haltere, dar abia după doi ani — în 1956 — am trecut la atletism. Eram convins că voi face faţă onorabilă la decatlon. Am constatat însă curînd că din cele zece probe,

SaDAng - arhiva personală

săritura la înălțime îmi convenea cel mai mult.

Întrebare: Ce antrenori ați avut și ce metodă de antrenament folosiți?

Răspuns: Am avut doi antrenori prețioși: Sein și Diacikov. Cu ajutorul lui Vladimir Mihailovici Diacikov am reușit să sar doi metri. Sein, care a fost în tinerețe un celebru aruncător de ciocan, s-a preocupat îndeosebi de pregătirea mea fizică multilaterală. Cu el am învățat să ridic haltera de 108 kg. Chiar și mai tîrziu, cînd am început să mă pregătesc cu Diacikov, am folosit sfaturile lui Sein în pregătirea fizică.

Întrebare: Cum ați progresat în proba în care deținеți acum recordul lumii?

Răspuns: Progresul cel mai evident s-a făcut simțit în 1960, an în care mi-am schimbat stilul. Imediat am început să obțin rezultate foarte bune. La început săream executînd o bătaie foarte puternică; apoi am adoptat metoda bătăii «domoale», eliminînd orice rigiditate din mișcări. Odată ajuns la doi metri, Diacikov a început să se ocupe mai îndeaproape de mine, căutînd să-mi amelioreze stilul în toate fazele săriturii. De la doi metri am ajuns la 2,08 metri (în primăvara lui 1960). Am suferit apoi un dureros traumatism la coapsă. Credeam că n-am să mai pot concura multă vreme! Medicii m-au îngrijit cu multă atenție și astfel, în ajunul Jocurilor Olimpice de la Roma, am reușit să trec ștacheta la 2,17 m. În ziua aceea mi-am recăpătat încrederea în mine și m-am gîndit că aș putea să lupt onorabil cu Thomas; știam că acesta e un atlet de mare clasă și chiar după înfrîngerea lui la Roma am continuat să-l consider unul din cei mai mari săritori de înălțime din lume.

Întrebare: Ce credeți despre noul record de 2,24 m și despre posibilitățile de a-l îmbunătăți?

Răspuns: Eu fac tot ce-mi stă în putință ca să obțin rezultate din ce în ce mai bune. Părerea mea este că în 2—3 ani, recordul meu va fi doborît. Poate de Thomas, poate de mine sau de alți atleți. Cred, de asemenea, că se va ajunge la performanța de 2,30 m. Peste 2—3 ani vom ști precis acest lucru. Actualmente, în afară de antrenamente și concursuri, mă preocupă cursurile mele de la Institutul de Cultură Fizică. De acolo voi ieși profesor și voi pregăti, la rîndul meu, noi generații de sportivi.

Întrebare: Respectați un regim alimentar special?

Răspuns: Desigur. Mesele mele se bazează pe: carne, unt, icre, multe dulciuri. Nu beau de loc alcool.

Întrebare: În meciul cu atleții din S.U.A. ați doborît recordul mondial abia la a treia încercare. Aceasta dovedește că aveți un sistem nervos bine călit. Cum ați ajuns la aceasta?

Răspuns: Îngrijindu-mă, printre altele, de sistemul meu nervos, de starea mea morală. Dar în primul rînd să nu uităm de pregătirea sistematică, puterea voinței, însuflețirea în întrecere. Am învățat să mă prezint la cele mai importante competiții cu același calm ca la un antrenament oarecare, și mai ales am învățat că, atîta timp cît mai ai o posibilitate, trebuie să o fructifici. Cu alte cuvinte și a treia săritură poate servi la ceva. După cum s-a și văzut...

« Nici nu vă puteți închipui cît de mult este stimulată acțiunea minții de mișcările fizice. »

PLINIU

« Omul care practică moderat și la timp exercițiile fizice nu are nevoie de nici un tratament pentru îndepărtarea vreunei boli. »

AVICENA

« Noi vrem să dezvoltăm omul din toate punctele de vedere, astfel ca el să știe să alerge bine, să înoate, să meargă repede și frumos, așa încît toate organele sale să funcționeze normal, într-un cuvînt să fie un om normal, sănătos, pregătit pentru muncă și apărare. »

M. I. KALININ

SaDAng - arhiva personală

Trimiterea mingii în plasă nu-i o pasiune tocmai modernă. Ne-o demonstrează o veche stampă chinezească...

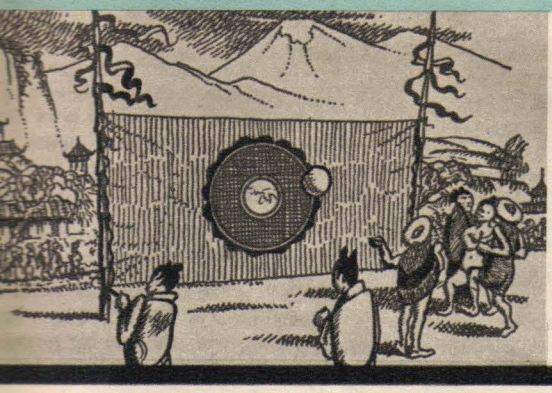

...precum și acest basorelief din sec. XIV de pe o catedrală din Gloucester

FOTBAL SE JOACĂ DE CÎND LUMEA

Fotbalul este unul dintre cele mai vechi jocuri din lume.

De-a lungul veacurilor el s-a prezentat sub felurite forme, în diverse colțuri ale lumii. După unele izvoare, fotbalul a apărut înaintea erei noastre. Astfel, se știe că, în China, un joc asemănător fotbalului se practica încă de acum 2500 de ani, fiind cunoscut sub denumirea de *cijuciu*. Timp de secole, această formă a jocului de fotbal (una dintre cele mai vechi de altfel) s-a bucurat de o mare răspîndire. În jurul anului 500 î.e.n., *cijuciu* a fost transformat în China într-un mijloc de pregătire militară; astfel, pe teren, jucătorii chinezi aplicau principiile fundamentale de atac și apărare, verificau tactica ce urma să fie aplicată pe cîmpul de luptă.

Conform documentelor vremii, porțile se făceau din bețe de bambus, înalte de peste 3 m, avînd întinsă între ele o plasă de mătase. La început mingea se confecționa din piele și era umplută cu păr de animale, iar mai tîrziu, după 500 de ani, mingea se umfla cu aer. Cînd mingea trecea pe deasupra plasei sau printr-un orificiu al acesteia, se considera gol. Învingătorii erau răsplătiți cu fructe, flori, vin și cupe de argint, iar căpitanul echipei învinse era batjocorit.

Din China, acest joc trece în Japonia. Aici el poartă denumirea de *kemnari* și este legat de datini religioase.

Dar jocul cu mingea s-a bucurat de o mare popularitate și la vechii greci, unde era cunoscut sub denumirea de *feninda*, fiind pomenit chiar de Aristofan. Grecii antici practicau și o altă variantă a jocului *(hepiscuros)* în care se folosea o minge foarte mare și în care cele două echipe adverse căutau ca mingea să ajungă în locul stabilit sau în «poartă», înscriind astfel un punct. Fotbalul era practicat și de spartani, într-o formă aparte. La joc luau parte băieți și bărbați tineri, fiecare echipă cuprinzînd 15 jucători. Scopul acestui joc era intrarea în posesia mingii și păstrarea ei un anumit timp. De altfel, în Grecia, jocul cu balonul rotund era un exercițiu ajutător pentru cei ce practicau alte ramuri de sport, nefiind inclus în programul Jocurilor Olimpice din antichitate.

Și romanii au cunoscut un joc asemănător fotbalului, sub denumirea de *harpastum*. Ei foloseau o minge mică și grea, pe care jucătorii și-o pasau, fiecare avînd dreptul să primească mingea o singură dată; dacă o primea de două ori, mingea era dată celeilalte echipe. Jocul se desfășura pe un teren care avea trasate trei linii: o linie de centru și două linii de gol, iar scopul jocului era de a trece mingea peste aceste linii de gol, obținîndu-se astfel puncte. În timpul jocului, unii dintre jucători purtau încălțăminte specială denumită *calceus*, de unde a rămas cuvîntul italian *calcio* (fotbal).

Mult mai tîrziu, în Italia, în veacul al XVI-lea, se juca «fotbal» în timpul serbărilor naționale, echipele fiind formate din cîte 27 de jucători; ca document ne-a rămas regulamentul jocului, tipărit în Italia în 1580.

În ceea ce privește apariția jocului de fotbal în Anglia, există cîteva versiuni; după toate probabilitățile el a fost adus aici de către soldați străini. Și aici, el se prezenta într-o mare varietate de forme, în funcție de regiuni și orașe, dar forma cea mai populară era așa-numitul «fotbal al mulțimii», la care luau parte o mulțime de oameni și care se juca la serbările de primăvară și la diferite alte date festive. Drept «teren» de joc serveau străzile orașelor și satelor, iar oamenii «jucau» fără nici o ordine, încăierîndu-se adeseori. În 1314, Eduard al II-lea a interzis jocul de fotbal pe străzile Londrei, iar în 1389 regele Richard al II-lea a emis o ordonanță prin care recomandă ca în locul fotbalului interzis, cetățenii să practice tirul cu arcul a cărui utilitate militară era mai pe placul regilor.

SaDAng - arhiva personală

Pe la începutul secolului al XIX-lea « fotbalul mulțimii » s-a separat în fotbal propriu-zis și rugbi, iar în 1823, cînd s-a introdus prima regulă cu privire la dreptul de a alerga cu mingea (de a conduce mingea în alergare), a început dezvoltarea rapidă a jocului de fotbal însoțită de conturarea regulamentului modern.

În veacurile XVI și XVII coloniștii englezi au dus în America de Nord jocul de fotbal, care cu timpul s-a transformat în fotbal american, menținînd, cu tot caracterul său modern, procedeele violente ale fotbalului primitiv.

În 1863 a fost întemeiată în Anglia o asociație de fotbal, punînd astfel o piatră de hotar între perioada de dezvoltare întîmplătoare a fotbalului și perioada de organizare a acestuia. Chiar la a doua ședință a asociației nou înființate, fotbalul s-a separat de rugbi în mod oficial.

Dar separarea netă a fotbalului și a rugbiului s-a produs la 6 decembrie 1863, cînd s-a stabilit pentru prima oară, prin regulament, că orice jucător are dreptul să alerge cu mingea, această dată fiind « ziua de naștere » a fotbalului modern.

Arbitrajul obligatoriu al jocului s-a introdus abia în anii 1880—1881. La început, de către doi arbitri, fiecare urmărind jumătatea sa de teren. Începînd din 1890 jocurile au fost conduse de un singur arbitru, care era suveran pe teren. Curînd, după aceea, au fost introduși și arbitrii de tușă avînd aceleași funcții ca și cei de azi.

Pe vremea aceea poarta nu avea bară transversală și nici plasă, iar pînă în anul 1875 era formată doar din 2 stîlpi fără linie de poartă; de asemenea, nu se cunoșteau penaltiul (11 m), lovitura liberă, suprafața de pedeapsă.

Jocul avea un caracter ofensiv (echipa era formată din opt atacanți și trei apărători, iar din 1870 — șapte atacanți și patru apărători), baza jocului fiind driblingul și nu pasele, care se foloseau în cazuri extreme.

Abia în 1870 au fost demonstrate avantajele jocului cu pase, cucerind admirația tuturor fotbaliștilor. Însemnătatea driblingului scade și devin posibile combinațiile tactice. Fotbalul se transformă cu adevărat într-un joc colectiv, de echipă. Tot atunci s-a stabilit regula schimbării porților după prima repriză, schimbare care anterior se făcea după fiecare gol înscris.

În 1875 s-a montat bara transversală, iar în 1881 s-a utilizat prima plasă, la poarta de fotbal; cu 10 ani mai tîrziu s-a introdus regula penaltiului (11 m), iar în 1883 universitatea din Cambridge a propus ca echipa să fie alcătuită întocmai ca în zilele noastre.

Pînă în anul 1885 fotbalul se juca numai din plăcere, dar în preajma acestui an apar primii jucători plătiți, pentru ca la 20 iunie 1885 profesionismul să fie oficial recunoscut în Anglia, iar apoi și în alte țări.

La 21 mai 1904 a luat ființă Federația Internațională de Fotbal Asociație (F.I.F.A.), care reunește astăzi 117 federații naționale de fotbal.

UMOR

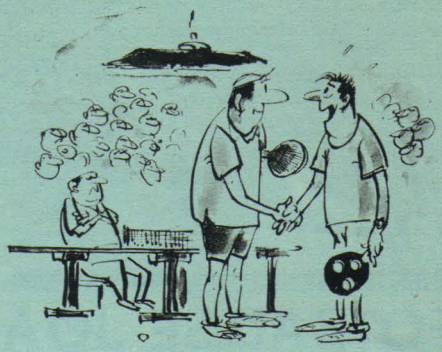

— *Te felicit mai ales pentru cele trei lovituri decisive... Tot nu-mi explic cum de nu le-am putut para...*

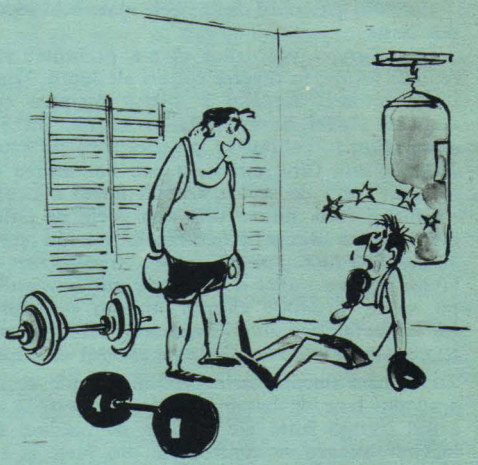

— *Buuuun,... acum încearcă să-ți reamintești cum am contraatacat...*

— *Bun tehnician, bun tactician... Nu știu cum stă cu... curajul?!...*

Desene de MATTY

SaDAng - arhiva personală

UN JOC DIN STRĂMOȘI OINA

Oina este un joc sportiv național, bine cunoscut încă de strămoșii noștri. Cu toate acestea, timp de zeci de ani nu s-au mai organizat concursuri și campionate; abia în urma Hotărîrii Biroului Politic al C.C. al P.M.R. din 26 iunie 1949, competițiile de oină au cîștigat un loc stabil în calendarul concursurilor sportive.

Oina este un joc care se practică în aer liber și nu necesită instalații sau echipament și materiale costisitoare. Jocul de oină se bucură de o prețuire tot mai mare în rîndul tinerilor de la sate și orașe. În afara campionatului R.P.R. de oină, se organizează numeroase competiții cu caracter local. Regulile jocului s-au definitivat și unificat pe întreaga țară, iar jucătorii primesc titluri și distincții ca la orice altă ramură sportivă.

Pe terenul de oină deosebim: două linii de margine lungi de 60 m, o linie de centru paralelă cu linia de margine, o linie de bătaie (împărțită în două jumătăți: linia de fugă, linia de scăpare), o linie de fund (împărțită și ea în două jumătăți: linia de sosire și linia de întoarcere). Distingem pe teren nouă cercuri așezate în felul următor: trei în mijlocul terenului, trei pe o margine și trei pe cealaltă. Diametrul fiecărui cerc este de 2 m, iar distanța între cercuri este de 15 m, socotită de la centrul cercurilor.

Jocul se desfășoară între două echipe, echipa de la prindere și echipa de la bătaie și durează două reprize; fiecare echipă are 11 jucători.

Jucătorii de la bătaie trebuie să lovească mingea cu bastonul de lemn și după aceea să străbată terenul de la un capăt la celălalt și înapoi, ducîndu-se spre linia de fund pe culoarul de ducere și înapoindu-se de la linia de fund pe culoarul de întoarcere. Mingea se aruncă în sus pentru a fi lovită cu bastonul de către fruntașul echipei de la prindere. Jucătorii care reușesc să lovească mingea în așa fel încît ea să treacă, în zbor, peste linia de trei sferturi, primesc un punct în plus pentru echipa lor, iar dacă mingea trece în zbor peste linia de fund, se acordă echipei două puncte.

Jucătorii echipei de la prindere caută să lovească cu mingea pe cei de la bătaie, în timp ce aceștia străbat terenul de joc. Pentru ca lovitura să fie valabilă, jucătorul care a aruncat mingea trebuie să fie cel puțin cu un picior în interiorul cercului său. Jucătorii de la bătaie se pot apăra de mingile aruncate spre ei prin sărituri, mișcări înșelătoare, cu ajutorul palmelor sau fugind din calea mingii.

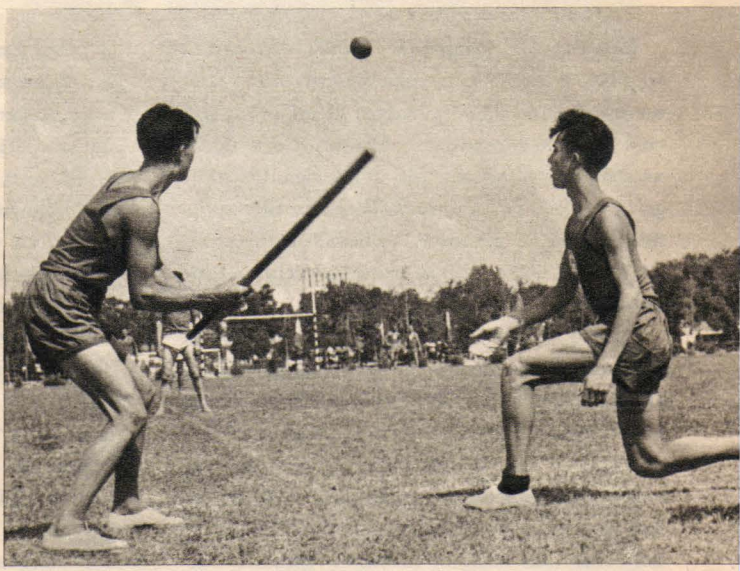

«În ogoi mă joc de-a hoina»...

Despre vechimea oinei nu există mărturii precise. Legendele, baladele din bătrîni o pomenesc, cu farmecul lor poetic, dar și cu... inexactitatea lor istorică.

Cu atît mai plăcută devine întîlnirea cu menționarea oinei în operele clasice ale scriitorilor noștri. În cunoscuta sa piesă «Vlaicu Vodă», Alexandru Davilla îl pune pe Mircea să declame, supărat că unchiul său nu-l prea ia în seamă:

«Cînd de mine pomenește, zice că nu-s încă bun
Nici de cușma bărbătească, nici de numele străbun.
Și de ce? Că fug de Curte, că-n ogoi mă joc de-a HOINA
Și că-n loc de leturghie, pun să mi se cînte doina...»

Să fi fost Mircea un pasionat al «hoinei»? (denumire sub care nu e greu să ghicim oina). Cine știe? Dar faptul că Alexandru Davilla pomenește despre acest joc și-l plasează într-o anumită epocă istorică, ne face să credem că a avut oarecare izvoare la îndemînă. El atestă astfel atît vechimea cît și popularitatea jocului nostru național.

SaDAng - arhiva personală

În amintirea lor

Sportivi mari au existat în toate timpurile. Tineretul îi urmăreşte cu privirea pe stradă, aleargă pe stadioane să-i admire, să-i aplaude. În vremea noastră, cine nu cunoaşte numele Iolandei Balaş, sau al lui Valeri Brumel, cine nu-şi aminteşte de victoriile lui Zatopek, de impresionantele succese ale lui Vladimir Kuţ, de titlurile mondiale ale lui Vlasov, de inepuizabilul Gustav Schur, de aerianul Recknagel, de veteranul Dinu Cristea sau de rapidul Evgheni Grişin şi de atîţia mulţi alţii, despre care citim sau pe care îi admirăm în mari întreceri sportive?

Sportivii fruntaşi fac să crească nivelul general al performanţelor, stimulează pe începători, contribuie la dezvoltarea mişcării sportive. Ei sînt un exemplu viu pentru tinerii sportivi care caută să-i urmeze.

Vrem să ne amintim, în paginile ce urmează, de cîteva figuri de sportivi care şi-au dăruit energia şi talentul poporului lor şi care servesc şi astăzi ca pildă luminoasă pentru tînăra generaţie.

FRAŢII ZNAMENSKI

Într-o zi de toamnă a anului 1932 lumea sportivă a Moscovei a auzit pentru prima dată numele Znamenski. În fruntea alergătorilor din cursa Himki-Moscova se afla un tînăr necunoscut care a terminat de altfel victorios alergarea. Cine era? La întrebările reporterilor sportivi, tînărul se prezentă: « Znamenski Serafim, 27 de ani. Muncitor la uzina „Secera şi Ciocanul" ».

Cu cîteva zile înainte trecuse împreună cu fratele său Gheorghi normele complexului G.T.O. După alergarea pe 1 000 m, arbitrii au rămas nedumeriţi: « Mai puţin de 3 minute? Repetăm alergarea! » Şi iată că fraţii Znamenski iau încă o dată startul în proba de 1 000 m. De data aceasta cronometrele au indicat 2'48", un timp mai bun decît în prima alergare. Aşa au fost « descoperiţi » fraţii Znamenski.

Nu trece nici un an şi presa sportivă scrie despre alte performanţe. Serafim aleargă 5 000 m în 15'36" 6. În 1934, Gheorghi coboară recordul unional pe 1 500 m la 4'02"3. Serafim stabileşte recorduri unionale pe patru distanţe: 2 000 m în 5: 31,8; 3 000 m în 8: 40,2; 5 000 m în 14: 56,6 şi 10 000 în 31: 53,8.

Cu toate că amîndoi au început atletismul la o vîrstă mai înaintată, fraţii Znamenski au participat la multe concursuri atletice. În 1935 Serafim Znamenski aleargă 1 500 m în 3: 59,9, iar cu un an mai tîrziu Gheorghi îmbunătăţeşte timpul alergînd 3:57,9. Gheorghi ameliorează de şase ori recordul pe 5 000 m, coborîndu-l la 14: 37,0. Abia în anul 1949 a reuşit Popov să îmbunătăţească acest record.

Dar nu numai publicul din Moscova i-a îndrăgit pe fraţii Znamenski. Ei s-au bucurat de o primire caldă pe stadioanele din Paris, Helsinki, Anvers şi Praga. Gheorghi şi Serafim au cîştigat de trei ori tradiţionalul cros « L'Humanité » de la Paris şi de 4 ori şi-au adus aportul la victoria Uniunii Sovietice în clasamentul pe echipe al acestei întreceri. Redacţia ziarului « L'Humanité » a instituit în cinstea fraţilor Znamenski un trofeu de bronz care reprezintă doi alergători, trofeu ce se atribuie primei echipe clasate. Începînd din anul 1959, cursa organizată în amintirea fraţilor Znamenski figurează în calendarul internaţional. Cei mai renumiţi atleţi ai Europei îşi dispută şansele cinstind memoria acestor doi fii ai marii Ţări a Socialismului, luptători în Marele Război pentru Apărarea Patriei.

Şi astăzi, numele fraţilor Znamenski este viu în amintirea iubitorilor de sport din întreaga lume. Deşi cei doi fraţi nu mai sînt printre noi.

SaDAng - arhiva personală

DASCĂLII PROLETARIATULUI IUBEAU ŞAHUL

Jocul de şah i-a atras şi pe Karl Marx şi pe Friedrich Engels, mai ales în perioada emigraţiei la Londra. W. Liebknecht, tatăl lui Karl Liebknecht, relatează în amintirile sale despre marele dascăl al clasei muncitoare că lui Marx îi plăcea mult să joace şah în timpul său liber. De altfel, capitolul acesta este intitulat chiar aşa: «Marx şi jocul de şah».

Dăm mai jos o partidă jucată de Marx (cu albele), aşa cum s-a păstrat în literatura şahistă a acelor vremuri:

1. e2—e4 e7—b5; 2. f2—f4 35:f4; 3. Cg1—f3 g7—g5; 4. Nf1—c4 g5—g4; 5. 0—0 g4:f3; 6. Dd1:f3 Dd8—f6; 7. e4—e5 Df6:e5; 8. d2—d3 Nf8—h6; 9. Cb1—c3 Cg8—e7; 10. Nc1—d2 Cb6—06; 11. Ta1—e1 De5—f5; 12. Cc3—d5 Re8—d8; 13. Nd2—c3 Tb8—g8; 14. Nc3—f6 Nh6—g5; 15. Nf6:g5 Df5:g5; 16. Cd5:f4 Cc6—e5; 17. Df3—e4 d7—d6; 18. h2—h4 Dg5—g4; 19. Nc4:f7 Tg8—f8; 20. Nf7—h5 Dg4—g7; 21. d3—d4 Ce5—c6; 22. c2—c3 a7—a5; 23. Cf4—e6+ Nc8:e6; 24. Tf1:f8+ Dg7:f8; 25. De4:e6 Ta8—a6; 26. Te1—f1 Df8—g7; 27. Nh5—g4 Cc6—b8; 28. Tf1—f7. Negrul cedează.

Şi Vladimir Ilici Lenin, marele geniu al omenirii, era un pasionat al jocului de şah, atunci cînd preocupările multiple îi permiteau să-i dedice cîteva ore. Vladimir Ilici a început să joace şah, după cum spune fratele său, de la vîrsta de opt-nouă ani. Primul profesor i-a fost tatăl său, apoi fratele mai mare, iar mai tîrziu i-a avut ca parteneri şi pe ceilalţi membri ai familiei. La cincisprezece ani Lenin a început să cîştige partidele cu tatăl său şi să-şi caute adversari mai puternici, de la care să poată învăţa. Cu timpul, şahul a devenit pentru Lenin un mijloc de recreere, după orele de muncă încordată.

«ADAOG ÎNCĂ O RUGĂMINTE UITATĂ. TRIMITE-MI UNUL DIN JOCURILE NOASTRE DE ŞAH; SE PARE CĂ LA MINISINSK EXISTĂ PARTENERI PRINTRE TOVARĂŞI ŞI MI-AM ADUS AMINTE CU PLĂCERE DE TIMPURILE TRECUTE. AM GREŞIT CÎND AM CREZUT CĂ SIBERIA RĂSĂRITEANĂ ESTE O ŢARĂ ATÎT DE SĂLBATICĂ ÎNCÎT ŞAHUL NU POATE SĂ SE ACIUEZE ACOLO.»

LENIN

(Scrisori către familie, 1898)

SaDAng - arhiva personală

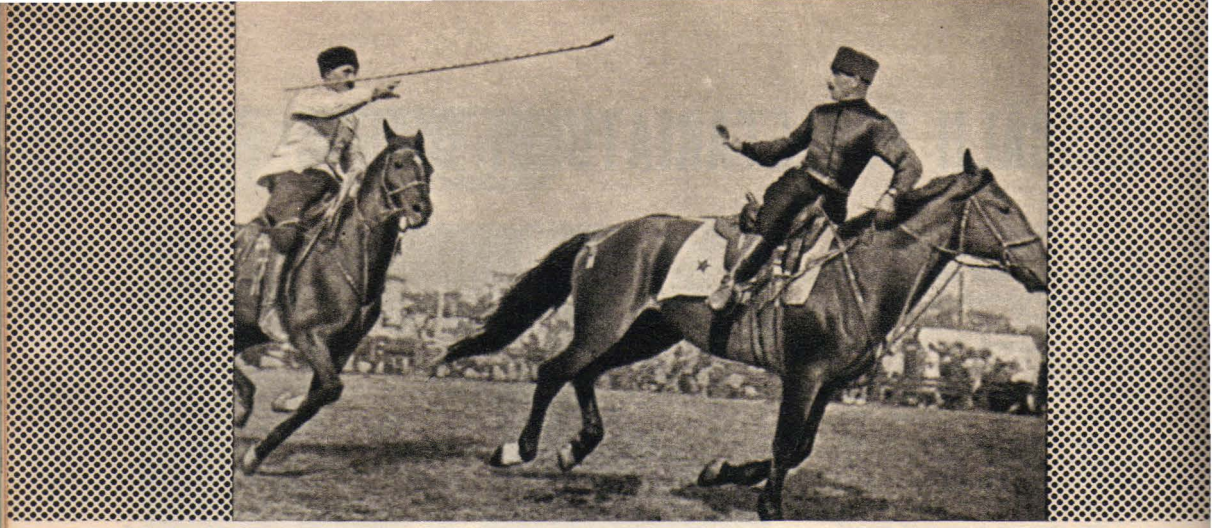

Stafeta cazacilor călare

SPORTURI NAȚIONALE IN U.R.S.S.

Printre obiceiurile popoarelor ce locuiesc pe teritoriul Uniunii Sovietice, alături de muzică și dansuri, sportul ocupă un loc de seamă. Serbările populare cuprind aproape totdeauna demonstrații ale unor ramuri sportive care sînt mărturiile unei vechi tradiții de practicare a exercițiilor fizice. Vom prezenta cîteva din cele mai răspîndite jocuri și sporturi naționale din Uniunea Sovietică.

Lapta este un joc deosebit de răspîndit. Aproape fiecare tînăr l-a jucat sau îl joacă în timpul său liber. Mingea lovită cu ajutorul unui baston trebuie să fie prinsă, iar jucătorul care-și schimbă între timp locul este țintit cu această minge. Jocul este asemănător cu oina noastră.

Gorodki este practicat de sute de mii de jucători. Scopul jocului este de a doborî cu un baston, în cît mai puține aruncări, un număr cît mai mare de figuri (popice). Este un joc care dezvoltă mult îndemînarea, la fel de îndrăgit de copii cît și de oamenii mai în vîrstă. Marele scriitor Lev Tolstoi, ca și savantul I. P. Pavlov au jucat gorodki pînă la o vîrstă destul de înaintată.

Lelo este un joc cu mingea răspîndit în Gruzia. Drept « poartă » servesc liniile laterale ale terenului. Mingea poate fi jucată atît cu mîna cît și cu piciorul. Fără îndoială că rezultatele bune ale echipelor de fotbal din Gruzia au la bază și tradiția jocului de lelo, el constituind un bun mijloc de pregătire și pentru celelalte jocuri « clasice » cu mingea.

Multe dintre sporturile naționale se practică călare. Astfel, *issindi*, joc răspîndit în Gruzia, constă în ochirea adversarului cu o suliță neascuțită. Cel ce reușește, cîștigă un punct; în cazul în care călărețul țintit prinde sulița, punctul i se atribuie lui. Se joacă în două echipe a șase călăreți, înfruntîndu-se pe rînd cîte doi.

Pe un teren de șase ori mai mare decît cel de fotbal se dispută jocul *tkenburti*. Fiecare echipă este compusă dintr-un portar, doi mijlocași și trei înaintași. Cu ajutorul unui fel de rachetă numită *ciogani*, călărețiii poartă, lovesc sau aruncă mingea spre poarta adversarilor. Acest « polo » gruzin necesită o foarte bună pregătire atît a călărețului cît și a calului, fiind în același timp un joc de mare spectaculozitate.

Unul dintre sporturile preferate ale kirghizilor este *codarisul*. Acest cuvînt înseamnă în traducere doborîrea de pe cal. Pe teren intră mai multe perechi de călăreți, care se iau la trîntă între ele, căutînd să se doboare unul pe celălalt.

De la serbările populare nu lipsește nici cursa de urmărire a logodnicii. Dacă urmăritorul nu reușește să o prindă din goana calului, el scapă cu greu de ironia celorlalți călăreți.

Kobaki este denumirea sportului tragerii cu arcul călare. Călărețul trebuie să nimerească din goana calului un pahar care se află la o înălțime de 6 m. În stabilirea învingătorului se ține seama de numărul de puncte realizate în cele două încercări cît și de timpul în care au fost străbătuți călare cei 100 m dus și întors, pînă în fața țintei.

Arta călăritului se bucură de mare popularitate în rîndurile popoarelor Uniunii Sovietice.

SaDAng - arhiva personală

Practicată de sute de ani, ea a ajuns la o perfecţiune deosebită în diferite regiuni ale U.R.S.S. În Caucaz sînt multe feluri de întreceri călare, pentru vîrstnici şi tineri, care se desfăşoară pe terenuri grele şi chiar pe poteci de munte. Cursele rezervate tinerilor şi chiar copiilor se aleargă însă pe terenuri mai uşoare, sub ochii călăreţilor mai vîrstnici. Călăreţii care au ajuns la o înaltă măiestrie a călăriei se numesc djighiţi.

Tot o întrecere cu cai este cursa troicilor ce se organizează iarna.

★

Multe şi felurite sînt modurile de luptă folosite de diferite naţionalităţi şi popoare ale Uniunii Sovietice. Fie că este vorba de lupta *ciadoba* din Gruzia, *ghiulaşul* din Azerbaidjan, de lupta *koh* din Armenia, de *kureşul* practicat de popoarele din Asia Mijlocie, de luptele la curea ale başchirilor sau cele buriatice şi kirghize, luptătorii respectă reguli stricte stabilite uneori cu veacuri în urmă.

★

Oamenii puternici au fost întotdeauna preţuiţi în Rusia. Şi astăzi se organizează, cu prilejul serbărilor populare, întreceri de ridicare a greutăţilor, la care iau parte tineri şi vîrstnici.

Tragerea la ţintă se practică din cele mai vechi timpuri. La mongoli de pildă, este foarte populară tragerea cu arcul. La 40 de lungimi de arc se află ţintele: 19 figuri colorate. Arcaşii buriat–mongoli trebuie să aibă braţe foarte puternice pentru a întinde coarda arcului şi a trimite cu precizie săgeata în figurile expuse.

Scrima cu bastoane (strămoşul scrimei de astăzi) este practicată de tadjici şi de manaiezi. Diferenţele constau în materialul deosebit din care sînt făcute bastoanele, în unele reguli care fac ca aceste întîlniri să fie adevărate dansuri de scrimă. Participanţii folosesc cîte 2 bastoane, ţinînd în fiecare mînă cîte unul.

★

Locuitorii nordului organizează, cu prilejul «serbărilor nordului» care au loc anual, mari întreceri cu reni înhămaţi cîte trei la fiecare sanie. Renii sînt conduşi cu ajutorul unui băţ lung numit *koreji* şi trebuie să parcurgă o pistă cu un diametru de aproximativ 1 km. Învingătorii primesc premii, se stabilesc recorduri. Se organizează şi întreceri pe schiuri, sportivul fiind tras de cîte doi reni; concursul se organizează de obicei pe distanţa de o verstă (1,06 km). Schiorul mînă renii tot cu ajutorul unui băţ lung.

După cum am mai spus, serbările populare sînt un prilej de manifestare a diferitelor sporturi şi jocuri populare. Am prezentat pe scurt cîteva dintre ele. Nu vom încheia însă fără a aminti că la aceste serbări au loc şi întreceri de alergări, sărituri, aruncări, cum ar fi de pildă *poiga*, alergarea cazacilor, sau *kyyly*, întrecerea de sărituri a iacuţilor, aruncarea pietrelor în Daghestan sau Estonia, ridicarea pietrelor sau a bărcilor în Letonia şi Estonia; alergarea în perechi a başchirilor şi altele.

Toate aceste jocuri şi sporturi naţionale oglindesc bogăţia tradiţiilor populare ale naţionalităţilor Uniunii Sovietice.

Tradiţionala cursă de primăvară a oamenilor din nord-estul îndepărtat: concurenţi pe schiuri, traşi de reni puternici

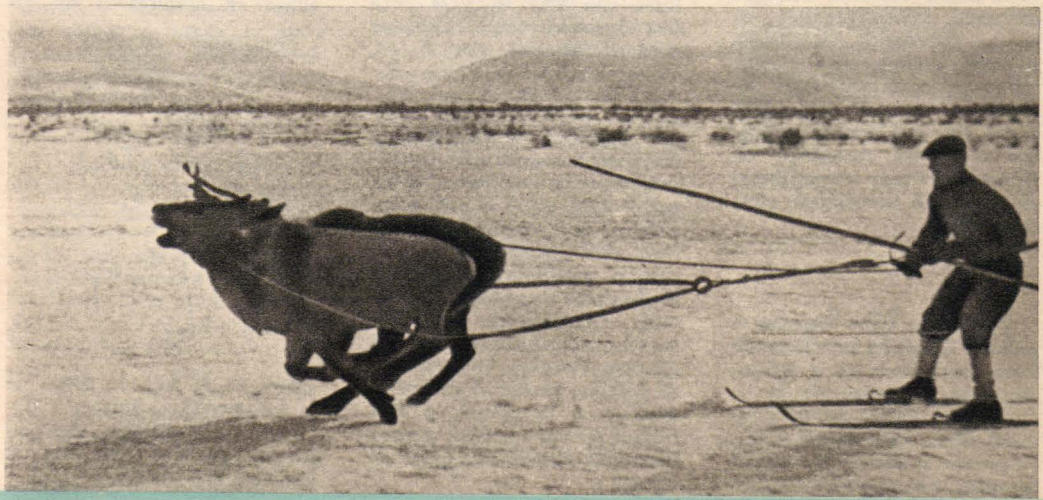

SaDAng - arhiva personală

DESEN DE N. CLAUDIU

— Mare lucru, o bancă în pustietatea asta...

— Printre alte nume ale epocii Renaşterii italiene aflăm şi pe acela al lui Geronimo Mercurialis, doctor în filozofie şi în medicină, bun cunoscător al limbilor antice, care a trăit între anii 1530 şi 1600. Folosind elementele gimnasticii antice, pe care a studiat-o temeinic, el a încercat să creeze un sistem de educaţie fizică pe o bază ştiinţifică. Tratatul « Despre arta gimnasticii », scris de el, era un fel de enciclopedie a realizărilor lumii antice şi ale evului mediu în domeniul educaţiei fizice. Vrînd să trezească interesul contemporanilor săi pentru gimnastică Mercurialis studiază manuscrisele Bizanţului, cercetează materialele arheologice, descrie gimnastica antică, folosind analiza ştiinţifică şi critica metodelor ei. Opera lui rămîne o contribuţie de seamă la dezvoltarea educaţiei fizice.

— Arbitrul Gino Castello a solicitat federaţiei braziliene de fotbal aprobarea de a arbitra meciurile de fotbal de pe... un scuter. Deşi cererea arbitrului aduce « argumente » convingătoare şi anume că fotbalul brazilian este extrem de rapid şi de dinamic, fiind imposibil de urmărit pe jos, se pare că federaţia respectivă nu va răspunde afirmativ acestei cereri inedite!

— Philip Noel-Baker, laureat al Premiului Nobel pentru pace pe anul 1959, a fost odinioară unul dintre atleţii englezi de frunte. Astfel, el a luat parte la Jocurile Olimpice de la Stockholm (1912) şi Anvers (1920), clasîndu-se al doilea în proba de 1 500 m. De asemenea, între anii 1920 şi 1924 el a fost căpitanul echipei olimpice a Marii Britanii.

— Numărul accidentelor de circulaţie ajunge la cifre înspăimîntătoare în majoritatea ţărilor occidentale. Nu de mult, autorităţile din Auswl (S.U.A.) s-au văzut nevoite să organizeze o consfătuire în care să fie examinată problema circulaţiei. Consfătuirea a început însă cu mare întîrziere, fiindcă Clayton Harmon, care trebuia să prezinte proiectul de îmbunătăţire a circulaţiei, a fost reţinut... de poliţie pentru încălcarea regulilor şi exces de viteză!

— Este ştiut cît de greu se arbitrează meciurile de fotbal în America de Sud. Totuşi, unul din arbitrii argentinieni a izbutit să scape teafăr un întreg sezon fotbalistic. Şi asta datorită unei ingenioase inovaţii: el apărea pe teren grimat, cu perucă, uneori cu barbă sau mustăţi, avînd grijă să-şi modifice machiajul de la un meci la altul. După cum se vede, nu este suficient să ai numai cunoştinţe tehnice pentru a arbitra, fără riscuri, pe stadioanele sud-americane...

— La Jocurile Olimpice de la Stockholm (1912), la întrecerile de lupte, au avut loc două întîlniri... record, în ceea ce priveşte durata. Astfel, lupta dintre suedezul Algren şi finlandezul Boling a durat aproape 10 ore, fiind întreruptă de juriu, care le-a acordat ambilor luptători medalii de aur la categoria mijlocie. Întîlnirea dintre finlandezul Asikainen şi rusul Klein a durat şi mai mult, zece ore şi cincisprezece minute, terminîndu-se cu victoria acestuia din urmă. În urma acestor fapte, federaţia internaţională a modificat regulamentul, limitînd durata întîlnirilor la lupte.

— Se spune că renumitul boxer Ray Sugar Robinson, aflînd că admiratorii săi au

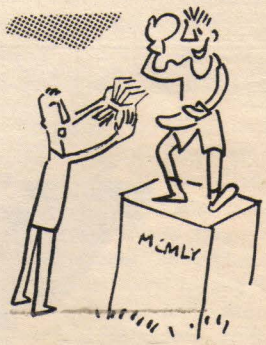

strîns 30 de mii de dolari ca să-i comande o statuie, a declarat: « Sînt gata să stau eu însumi pe soclu şi încă la jumătate de preţ! »

SaDAng - arhiva personală

DESEN DE NELL COBAR

SPORT ÎN COSMOS...

Curse cicliste în circuit închis

— Pentru asigurarea stadionului olimpic pe care urmau să se desfăşoare Campionatele europene de atletism din anul 1958, în Elveţia, s-a plătit suma de 4 000 de dolari. În cazul cînd stadionul sau campionatele respective ar fi avut de suferit din cauza uneia din cele patru « cataclisme » prevăzute de contractul de asigurare, societatea respectivă urma să achite organizatorilor frumoasa sumă de 500 000 de dolari! Bineînţeles că sînteţi curioşi să ştiţi care sînt cele patru... cataclisme. Iată-le: un război mondial, o grevă generală, gripa asiatică şi căderea pe stadion a sputnikului sovietic nr. 2!

— La Leningrad, unde condiţiile climaterice nu permit să se facă băi în aer liber decît aproximativ 2 luni şi jumătate pe an, doi ofiţeri ai Academiei de marină militară au elaborat un proiect de bazin pe care l-au şi construit. Acest bazin, format dintr-o carcasă de grinzi şi panouri de lemn, îmbrăcată la interior cu foaie de cort, are dimensiunile de 4×10 m, iar adîncimea apei de 1,5 m; el se umple cu ajutorul unui simplu furtun şi permite efectuarea băilor în aer liber, fără încălzirea apei, timp de 5 luni pe an, adică un timp dublu.

— În cursul unuia din turneele sale în Europa, cunoscuta echipă profesionistă de baschet « Harlem Globtrotters », formată din jucători de culoare, a fost primită de papă. După întrevedere, jucătorii i-au oferit papei o minge de baschet care purta iscăliturile lor, iar acesta le-a cerut să-i facă o demonstraţie a jocului de baschet, pe care nu l-a văzut jucat niciodată. După o scurtă exhibiţie de virtuozitate, însoţită de bătăile din palme şi fluieratul jucătorilor care nu luau parte la joc, dar imprimau prin aceasta ritmul jocului, mare le-a fost uimirea cînd papa le-a cerut să repete demonstraţia...

— Un misionar american din Africa Centrală a afirmat că membrii unui trib din această regiune au calităţi atletice excepţionale: astfel, spune el, negrii din Ruanda Urundi sar cu uşurinţă înălţimea de 2,30 m! Această ştire este tot atît de puţin verosimilă ca şi relatarea senzaţională, lansată cu cîţiva ani în urmă, despre un tînăr cu calităţi de « gazelă », care alerga, chipurile, 100 m în 8,0 secunde!

— Igor Demjanov, antrenorul cunoscutului vîslaş sovietic Viaceslav Ivanov, îşi aminteşte şi astăzi de înclinaţia elevului său pentru box. Într-adevăr, V. Ivanov, care în primii săi ani de sport a îndrăgit patinajul-viteză, înotul şi schiul, intenţiona să devină boxer. Dar antrenorul său l-a îndrumat spre canotaj, fără să-l facă să uite utilitatea altor sporturi. Astfel, tînărul învingător de la Melbourne (18 ani), în proba de schif simplu, a practicat şi luptele, vădind însuşiri remarcabile. Nu se poate spune că activitatea sportivă multilaterală nu i-a fost de folos. La Roma, V. Ivanov a reeditat excelenta performanţă, cucerind medalia de aur la aceeaşi probă, ca de altfel şi la Campionatele europene din 1961. La prima ediţie a campionatelor mondiale de canotaj, care a avut loc la Lucerna (Elveţia) în anul 1962, V. Ivanov s-a clasat din nou pe primul loc, la proba de schif simplu.

Desen de MATTY

Fără cuvinte...

SaDAng - arhiva personală

CÎȘTIGĂTORII TURNEULUI U. E. F. A.

Turneul U.E.F.A. s-a încheiat cu o lună înainte de a începe în Chile campionatul mondial de fotbal. Acum, după ce i-am văzut la lucru pe cei mai buni juniori europeni, putem declara cu certitudine că seninul frunților lor vestește furtuna de peste alți 4 ani. Mulți dintre tinerii aceștia, cărora abia le-au mijit tuleiele, au semnat opțiunea consacrării la București, Brașov, Cluj, Constanța sau Ploiești. Îi vom revedea, cu siguranță, în Anglia în formațiile participante la mult disputata « Cupă Mondială », atunci cînd cei 4 ani în plus le vor acorda maturitatea necesară.

Favorizat de faptul că se dispută anual, « Turneul U.E.F.A. » a ajuns la 15 ediții, față de cele 7 ale marii întreceri a seniorilor care se întîlnesc doar din 4 în 4 ani. Ediția aceasta cvasifestivă (ediția a XV-a) a fost cea mai mare și cea mai importantă competiție internațională fotbalistică organizată vreodată în țara noastră. Reprezentativele de juniori din 19 țări europene, întrunind peste 300 de jucători, s-au întîlnit într-un veritabil campionat de fotbal european pentru juniori, atrăgînd timp de 10 zile atenția cîtorva milioane de iubitori de fotbal de pe continent.

De-a lungul celor 15 ediții, juniorii noștri au avut comportări meritorii, situîndu-se aproape întotdeauna printre protagoniști. În 1955 și 1956 echipa noastră a cîștigat grupele în care a participat, iar în 1960, la Viena, a disputat finala turneului cu reprezentativa R. P. Ungare.

Dar niciodată echipa R.P. Romîne nu a obținut un succes de asemenea răsunet internațional ca la ultima ediție. Tinerii purtători ai culorilor romînești au cucerit o victorie de prestigiu în condițiile unei întreceri de o deosebită dificultate. Ne gîndim la numărul mare de reprezentative și la nivelul lor tehnic ridicat. Să amintim doar că în grupa A, după două etape, toate cele patru echipe își disputau cu aceleași șanse calificarea în semifinale! Învingînd net echipa R. F. Germane, noi am devansat și pe belgieni și pe portughezi. Apoi am cîștigat tot atît de clar semifinala cu echipa Turciei și am urcat pe scara triumfului, întrecînd cu brio — într-o finală pasionantă și de prima calitate fotbalistică — echipa R. P. F. Iugoslavia.

Multă vreme nu vom uita inelul de beton al Stadionului «23 August» suprapopulat; masa inedită a celor 11 000 de lucrători din agricultură care sărbătoreau în acele zile la București încheierea colectivizării; turul de onoare al celor 11 bravi flăcăi purtînd o cupă invidiată și buchetele de liliac ale unei primăveri care le-a surîs. . .

CÎȘTIGĂTORII CELOR 15 EDIȚII

1948: Anglia; 1949: Franța; 1950: Austria; 1951: R. P. F. Iugoslavia; 1952: Spania; 1953: R. P. Ungară; 1954: Spania; 1955: R.P.R., Italia, R.P.B., R.P.U. și R.S.Cehoslovacă au cîștigat grupele; 1956: R.P.R., Italia, R.P.U. și R. S. Cehoslovacă au cîștigat grupele; 1957: Austria; 1958: Italia; 1959: R. P. Bulgaria; 1960: R. P. Ungară; 1961: Portugalia; 1962: R. P. Romînă.

Un an fructuos

An de an, sportivii romîni se afirmă tot mai puternic în arena internațională. Excelentele condiții de pregătire pe care le au la dispoziție, puternicul lor patriotism, dorința de a aduce patriei mereu mai multe și mai răsunătoare succese de prestigiu, puterea lor de luptă în marile competiții europene sau mondiale, ca și în diverse alte competiții de mare importanță, le-au permis purtătorilor tricourilor naționale să repurteze în ultimul an noi victorii, să-și îmbogățească palmaresul cu noi cifre și titluri valoroase.

Vorbind despre succesele sportive ale țării noastre în anul 1962 trebuie să consemnăm în primul rînd titlul de campioană a lumii la proba de floretă fete, obținut în cadrul campionatelor mondiale de scrimă de la Buenos Aires de reprezentanta noastră Olga Orban-Szabo. După o serie de performanțe anterioare care o situau printre cele mai bune floretiste ale lumii, tînăra noastră sportivă și-a văzut împlinit un vis pentru atingerea căruia i-au trebuit perseverență, ambiție, muncă temeinică de pregătire de-a lungul a mii și mii de ore de antrenament. Numai astfel se obțin azi marile performanțe sportive! Olga Orban-Szabo a știut acest lucru, s-a pregătit cu tenacitatea specifică marilor campioni și. . . rezultatul se cunoaște: titlul de campioană a lumii și, în același timp, suprema distincție ce se poate acorda unui sportiv al țării noastre, titlul de maestră emerită a sportului. Olga Orban-Szabo este un exemplu pentru toți sportivii noștri.

Cel de-al doilea titlu mondial cucerit de sportul nostru în 1962 este cel la handbal în 7 feminin. Pînă la ediția 1962 a «mondialelor», în această ramură sportivă, găzduită în vară de Stadionul Republicii din Capitală, handbaliștii și handbalistele noastre se mai afirmaseră categoric în această ramură. Fetele dețin titlul de campioane mondiale la handbal în 11 cucerit în Olanda, iar băieții pe cel de campioni mondiali la handbal în 7, pe care l-au cucerit în 1961 la Dortmund. În competiția de la București, jucătoarele noastre s-au impus de o manieră categorică, nesuferind nici o înfrîngere și cîștigînd la scoruri tot mai categorice, pe măsură ce se apropia sfîrșitul competiției. Ana Boțan, Maria Constantinescu, Irina Hector, Victoria Dumitrescu și celelalte merită toate felicitările pentru comportarea și excelentele lor rezultate. Și fiindcă sîntem la capitolul handbal, să menționăm și victoriile băieților asupra Danemarcei și Finlandei, în turneul de la Moscova sau al echipei Steaua în turneul Armatelor prietene.

Canotajul este un sport în care reprezentanții noștri ne-au obișnuit cu succese, fie că e vorba de canotajul academic, fie că e vorba de caiac-canoe. În 1962, componentele echipajului reprezentativ al țării noastre la 4+1 rame ne-au oferit satisfacția cîștigării unui campionat european în întrecerile de pe lacul Grünau, întrerupîndu-și astfel într-un mod. . . cum nu se poate mai îmbucurător seria locurilor II cu care ne obișnuiseră la «europene». Participînd la campionatele mondiale de la Lucerna, în aceeași disciplină sportivă, componenții echipajului de 2+1 al țării noastre s-au clasat pe locul al doilea, într-o companie din cele mai valoroase. Canotorii, ca și caiaciștii și canoiștii, au repurtat victorii frumoase și în competiția internațională «Regata Snagov».

Inegalabila noastră Iolanda Balaș, care de ani de zile domină proba de săritură în înălțime, și-a impus valoarea și în acest an, cucerind titlul de campioană a continentului, la campionatele europene de la Belgrad. Această nouă confirmare a valorii sale, ca și nivelul ridicat al performanțelor, i-au adus Iolandei Balaș un loc binemeritat printre cei mai buni sportivi ai lumii în 1962, în diferite anchete organizate pe plan internațional de unele ziare și agenții de presă. La aceleași campionate europene, Maria Diaconescu (suliță) și Zoltan Vamoș (3 000 m obstacole) au urcat și ei pe podiumul celor mai buni, cucerind medaliile de argint. Iar la întrecerile Balcaniadei, atît echipa noastră de fete cît și cea de băieți s-au clasat pe locul I, adăugînd acestui însemnat succes pe echipe și cucerirea a 12 titluri individuale de campioni balcanici.

Voleibaliștii s-au menținut și ei, în 1962, pe primul plan valoric mondial. La competiția supremă, desfășurată la Moscova, ei au cucerit medaliile de bronz. Băieții noștri s-au clasat pe primul loc în turneele internaționale de la București, în întrecerile Festivalului de la Helsinki. Echipa Dinamo București a cîștigat Dinamoviada de la Sofia, iar Rapid București a fost finalistă a «Cupei Campionilor Europeni». Fetele s-au clasat pe locul 4 la «mondiale», iar o reprezentativă de tineret a cucerit primul loc în turneul Festivalului de la Helsinki.

În parașutismul sportiv, țara noastră s-a mai înscris cu încă un record pe lista celor mai bune performanțe mondiale: cel realizat de Elisabeta Minculescu, la salt individual de precizie cu deschiderea întîrziată a parașutei.

Reprezentativa de rugbi a țării noastre n-a cunoscut înfrîngerea în 1962. Participînd la «Cupa Victoriei», ea a întrecut pe rînd selecționatele Cehoslovaciei, Poloniei și R. D. Germane, cîștigînd pentru a patra oară consecutiv acest trofeu. Dar cel mai frumos succes al rugbiștilor romîni este victoria cu 3-0 asupra Franței, o splendidă confirmare a victoriei cu 11-5 din 1960 de la București și a meciului nul (5-5) de la Bayonne.

Sportivii noștri au realizat performanțe remarcabile și la alte campionate mondiale: echipa noastră feminină de popice s-a clasat pe locul al doilea la campionatele lumii de la Bratislava, iar halterofilul

SaDAng - arhiva personală

Singurele europene care au cîştigat un titlu mondial la Pekin: Maria Alexandru şi Geta Pitică

Pentru prima oară campioane europene: echipajul de 4+1 rame al R.P.R.

Fiţi Balaş s-a clasat al patrulea la mondialele şi europenele de la Budapesta. Acest tînăr sportiv a realizat şi şase recorduri mondiale de juniori la diferite categorii şi stiluri.

Un succes internaţional de prestigiu este şi cel realizat de fotbaliştii noştri juniori. Ei au cîştigat, la Bucureşti, cea de-a 15-a ediţie a Turneului U.E.F.A., un veritabil campionat european de juniori. Iar echipa reprezentativă A a obţinut şi ea două victorii: 4—0 cu Maroc şi 3—1 cu Spania.

Dar aproape fiecare sport şi-a adus contribuţia mai mare sau mai mică, la bilanţul bogat al sportului nostru în 1962. Boxerii au obţinut locul I în «Cupa Oraşelor Balcanice» şi au învins reprezentativele Scoţiei şi Iugoslaviei; călăreţul Vasile Pinciu s-a clasat de 9 ori pe primul loc, în diverse concursuri internaţionale la care a luat parte; ciclistul G. Moiceanu a clasat al şaselea în clasamentul individual al celei mai mari competiţii amatoare din lume, «Cursa Păcii»; tenismenii au ocupat primul loc în Balcaniada pe echipe; jucătorii de tenis de masă (şi în special campioanele mondiale la dublu fete Maria Alexandru şi Geta Pitică) s-au clasat pe primul loc în diferite turnee internaţionale, cum au fost cele din Austria, R. P. Ungară, R. P. F. Iugoslavia, R. F. Germană; baschetbalistele au ocupat locul 4 la europenele de la Mulhouse; hocheiştii au întrecut reprezentativele Franţei şi R. D. Germane etc., etc.

Toate aceste succese ale anului 1962, ca şi cele repurtate în anii trecuţi, fac ca prestigiul internaţional al sportului nostru, al ţării noastre, să crească neîncetat, ca numele patriei noastre să fie rostit pretutindeni cu stimă şi admiraţie.

RADU URZICEANU

De 9 ori pe primul loc în diverse concursuri internaţionale: călăreţul Vasile Pinciu

Posesorul mai multor recorduri mondiale de juniori: halterofilul Fiţi Balaş

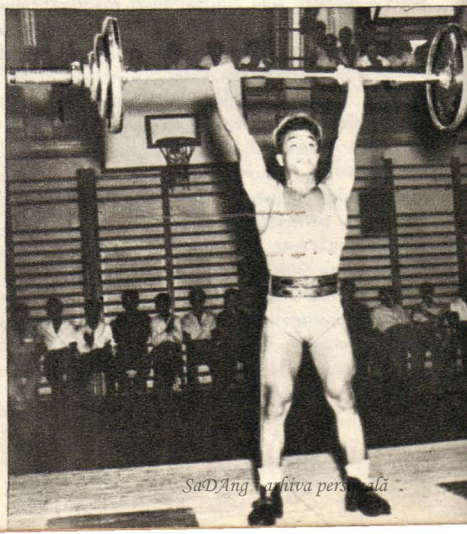

SaDAng - arhiva personală

File din istoria sportului nostru muncitoresc

Prietenii naturii

... Era în anul 1919. Popoarele îşi îndreptaseră privirile pline de speranţă spre Răsărit acolo unde muncitorimea înfrăţită cu sărăcimea satelor ridicase sus stindardul revoluţiei, înfăptuind prin grele jertfe de sînge primul stat al muncitorilor şi ţăranilor. Sub adierea vîntului înnoitor dinspre Răsărit, puternic influenţată de Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie, clasa muncitoare din ţara noastră îşi strîngea rîndurile, se organiza, lupta cu avînt pentru o viaţă mai bună. În acel an de importante frămîntări sociale, răspunzînd nevoilor de organizare a clasei muncitoare, s-a născut Societatea turistică « Prietenii naturii ». Era o asociaţie cu un caracter de clasă bine definit, înfiinţată de muncitorii dornici să-şi cunoască patria, dar şi să desfăşoare în acest cadru o intensă activitate de educaţie politică. « Prietenii naturii », asociaţie aflată sub influenţa elementelor comuniste din Partidul Socialist, a desfăşurat o vastă activitate, avînd puternice filiale în 15 centre din ţară, printre care oraşele Ploieşti, Iaşi, Craiova. Insigna « Prietenilor naturii », înfăţişînd două mîini care se strîng, iar în mijloc, asemeni unui buchet de flori, trei stele roşii, simboliza solidaritatea muncitorească, unitatea de acţiune.

Încă de la primii paşi ai asociaţiei, copoii Siguranţei n-au văzut-o cu ochi buni, iar pe măsură ce reacţiunea înteţea acţiunile de reprimare a mişcării muncitoreşti, sporeau şi samavolniciile împotriva « Prietenilor naturii ». N-a existat însă nici o maşinaţie, nici o încercare de intimidare, care să-i facă să dea înapoi pe numeroşii şi înflăcăraţii membri ai acestei asociaţii. După înfiinţarea Partidului Comunist din Romînia, sub influenţa şi conducerea căruia a început să-şi ducă activitatea şi această organizaţie, excursiile « Prietenilor naturii » au fost folosite de organizaţii ale partidului pentru stabilirea şi întărirea legăturii cu masele. Cu prilejul acţiunilor organizate, la care erau antrenaţi tot mai mulţi muncitori, mai ales tineri, se populariza ideea luptei revoluţionare, se înfăţişa situaţia grea a maselor populare, se vorbea despre rolul clasei muncitoare şi al partidului ei de avangardă. De 1 Mai, ca şi în zilele de sărbătoare, membrii asociaţiei plecau în excursii prin pădurile din jurul oraşelor. Bătrînii muncitori îşi amintesc şi astăzi, cu adîncă emoţie, de serbările cîmpeneşti organizate de această asociaţie. Dar poliţia intervenea adeseori, arestîndu-i şi maltratîndu-i pe muncitori. Membrii asociaţiei « Prietenii naturii » nu se lăsau însă intimidaţi. Spre mînia neputincioasă a reacţiunii, chiar şi în condiţiile cruntei opresiuni burghezo-moşiereşti, serbările cîmpeneşti îşi urmau şirul, bucurîndu-se de un puternic răsunet în masele celor oprimaţi. Mai mult, în ziarul « Tineretul Socialist », organ al C.C. al Tineretului Socialist, aflat sub directa conducere a Partidului Comunist Romîn, au început să apară numeroase informaţii despre activitatea asociaţiei.

Teroarea dezlănţuită de guvernul burghezo-moşieresc împotriva Partidului Comunist a lovit şi în asociaţia « Prietenii naturii ».

La o descindere făcută de Siguranţă la sediul P.C.R. a fost găsită, între altele, darea de seamă a Conferinţei pe ţară, din 1924, a Societăţii turistice « Prietenii naturii ». Cum pînă atunci măsurile de intimidare dăduseră greş, poliţia a folosit acest « argument » pentru a desfiinţa asociaţia, motivînd că « *Siguranţa Generală a Statului nu poate garanta liniştea internă dacă asociaţia « Prietenii naturii » cu cele 15 filiale ale sale nu va fi dizolvată* ». Nu-i de mirare că în ordonanţa din aprilie 1924 a Comandamentului II Armată teritorial s-a dispus scoaterea în afara legii a Partidului Comunist, a Uniunii Tineretului Comunist, a Organizaţiei comuniste de femei, a « Prietenilor naturii ».

La scurtă vreme după desfiinţarea societăţii turistice « Prietenii naturii » au fost înfiinţate noi asociaţii care şi-au propus să continue frumoasele tradiţii ale primei societăţi turistice muncitoreşti. În pofida condiţiilor tot mai grele, în condiţiile fascizării ţării şi ale dictaturii fasciste sîngeroase, acestea şi-au lărgit mult cîmpul de activitate, îmbrăţişînd nu numai turismul, ci şi multe alte ramuri sportive, desfăşurînd în acelaşi timp, sub directa îndrumare a partidului, o muncă însufleţită şi entuziastă pentru educarea comunistă a tinerilor muncitori, opunînd sportului reacţionar un sport cu adevărat muncitoresc.

... Au trecut acele vremuri. Clasa muncitoare a izbîndit. Astăzi, sportul nostru se dezvoltă necontenit ca expresie a grijii partidului pentru tînăra generaţie, pentru toţi oamenii muncii.

V. BANU

SaDAng - arhiva personală

PIONIERII Cosmosului

12 aprilie 1961 va rămîne în cartea de aur a omenirii sub semnul uneia dintre cele mai strălucitoare biruinţi ale minţii omeneşti. Maiorul sovietic Iuri Alexeevici Gagarin a plecat şi s-a întors din Cosmos. Primul om în Cosmos! În limbajul omului simplu au intrat cuvinte ca: imponderabilitate, suprasolicitări, suprasarcini etc. Ele depăşiseră graniţele laboratoarelor şi deveniseră familiare marelui cetăţean anonim al Pămîntului.

Cea mai mare victorie asupra naturii aparţinea statului cu cel mai înalt tip de organizare socială — statului socialist, oamenilor care au urcat piscul «de pe care se văd zorii comunismului». Noii născuţi în ţările lumii au primit numele primului cosmonaut, s-au bătut medalii comemorative, colective de oameni au dat numele cosmonautului asociaţiei lor. Performanţele lui Iuri Gagarin au fost omologate ca recorduri aviatice absolute ale Uniunii Sovietice. Şi printre nenumăratele distincţii acordate primului călător al spaţiilor cosmice a fost şi aceea de maestru emerit al sportului din U.R.S.S.

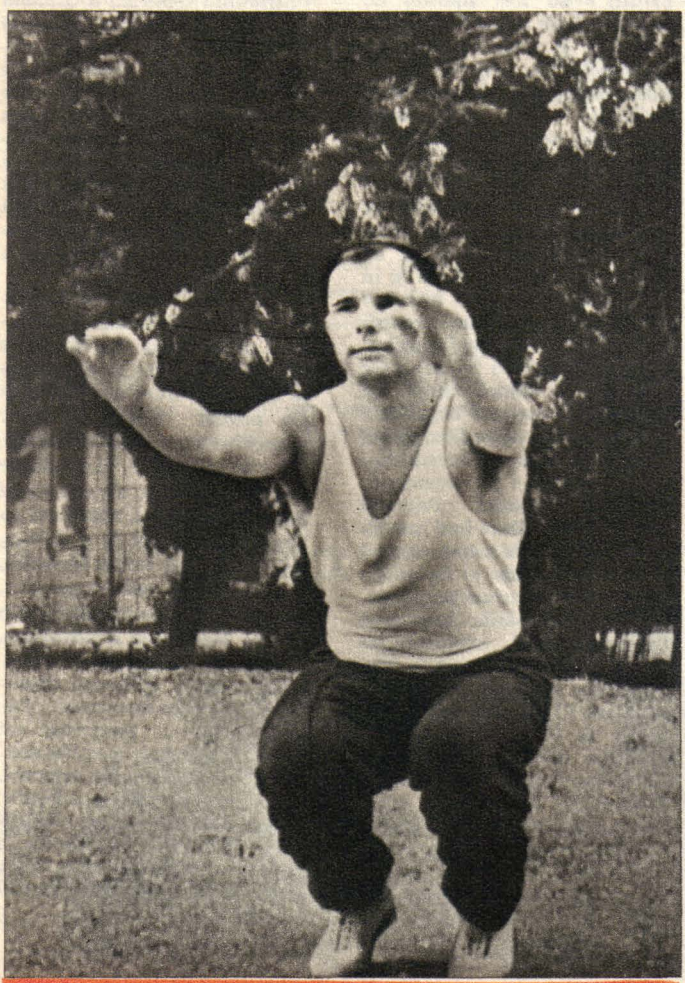

Nimic mai firesc pentru antrenamentul cosmonautului (Iuri Gagarin) decît gimnastica de înviorare

Într-o conferinţă de presă ţinută la Moscova înainte de lansarea primului om în Cosmos, s-a spus: «Călătorul cosmic va fi fără îndoială un om puternic, bine antrenat din punct de vedere fizic. Nu este obligatoriu însă ca primul cosmonaut să fie neapărat un maestru al sportului». Şi într-adevăr, n-a fost. Iuri Alexeevici Gagarin nu era maestru al sportului. A devenit după uimitoarea sa performanţă. Fără îndoială însă că la reuşita istoricului zbor o contribuţie majoră a avut şi condiţia fizică perfectă a celui care a luat loc în prima navă cosmică.

Elev încă, Iuri Gagarin era un pasionat jucător de baschet. Adeseori colegii îl alegeau căpitan al echipei reprezentative a clasei lor. Printr-o întîmplare rară, un fotograf amator a înregistrat pe peliculă una dintre apariţiile lui Iuri Alexeevici în calitate de conducător al echipei sale. Mai tîrziu s-a pasionat după atletism, gimnastică şi bineînţeles după sportul celor îndrăzneţi — aviaţia — din care şi-a făcut şi profesia care i-a adus marea satisfacţie de a fi primul cosmonaut.

Nici nu se stinseseră bine ecourile formidabilei traectorii în spaţiile siderale ale primei nave cosmice şi o a doua, purtînd la bord pe Gherman Stepanovici Titov, a pornit într-o lungă călătorie, parcurgînd mai bine de 700 000 km şi efectuînd 17 revoluţii în jurul Pămîntului în 25 de ore şi 18 minute.

Gherman Stepanovici Titov, al doilea cosmonaut sovietic, este şi el un îndrăgostit de sport, ba chiar un bun sportiv. Copil fiind, Gherman juca cu pasiune fotbal şi volei. În anii de şcoală era un neîntrecut ciclist. Titov n-a cîştigat nici un concurs oficial de ciclism pentru că n-a luat parte niciodată la astfel de competiţii, dar în întrecerile spontane cu

SaDAng - arhiva personală

colegii săi ieşea întotdeauna primul. Gherman Titov era încă de atunci un om bine pregătit fizic, antrenat, puternic.

Ziarul « Sovietski sport » relata într-unul din numerele sale din anul trecut o întîmplare din viaţa lui Titov care are darul să vorbească despre voinţa şi condiţia fizică a celui de al doilea cosmonaut, încă din anii cînd era elev: «Odată, împreună cu cîţiva colegi, Titov se întorcea de la şcoală în satul Polkovnikova, unde locuia familia sa. În mijlocul stepei tinerii au fost surprinşi de un viscol puternic. Era foarte greu de înaintat; Titov îşi îmbărbăta încontinuu colegii. La un moment dat, însă, două dintre colege, sleite de puteri, n-au mai putut merge deloc. Băieţii, la propunerea lui Gherman, le-au venit atunci în ajutor fetelor, ducîndu-le pe braţe. În ciuda oboselii, a gerului năpraznic, băieţii au răzbit în cele din urmă, ajungînd cu bine în sat ».

Lui Gherman Titov îi plăceau şi atletismul, gimnastica, acrobaţia şi se înţelege de la sine — aviaţia. El şi-a dat seama încă de atunci că aviatorul viitorului trebuie să fie un om călit, cu muşchi de fier şi nervi de oţel şi de aceea nu absenta de la nici una din lecţiile de educaţie fizică, fiind gata oricînd să se înscrie la concursurile sportive.

Cosmonautul este un pilot în faţa căruia în fiecare clipă apar multiple şi complicate « noduri gordiene » pe care trebuie să le dezlege. În cabina navei cosmice, în stare de imponderabilitate, cosmonautul trebuie să se orienteze cu precizie, să fie un tip echilibrat din toate punctele de vedere. Iuri Alexeevici Gagarin şi Gherman Stepanovici Titov ştiau cu prisosinţă acest lucru şi tocmai de aceea exerciţiile la aparatele speciale au ocupat o mare parte din timpul consacrat pregătirii lor fizice. Iuri Alexeevici Gagarin, de pildă, acordă numai programului de înviorare, dimineaţa, 30—40 de minute. Aleargă, sare, execută diverse exerciţii de gimnastică la aparatele ajutătoare etc.

Gherman Titov, la sfîrşitul şcolii, a fost repartizat la o unitate din cadrul regiunii militare Leningrad. În subunitatea comandată de Stepan Ilarionovici Tulitnikov, din care făcea parte şi Titov, sportului i se acorda o deosebită preţuire. Aici, Titov a devenit unul dintre cei mai buni sportivi ai subunităţii, practicînd cu regularitate acrobatica şi săriturile de la trambulină. Şi acum, după cele două « raiduri spre stele », Iuri Gagarin şi Gherman Titov continuă să fie aceiaşi îndrăgostiţi de cultură fizică şi sport. Gherman Titov fuge deseori de povara celebrităţii pe potecile umbroase ale pădurilor la vînătoare sau pe malurile liniştite ale iazurilor la pescuit. Bicicleta îi este acelaşi tovarăş nedespărţit, iar « bombele » cad pe terenul de volei cu aceeaşi tărie. Sînt — după cum nota un gazetar — « minunate exemple de urmat pentru toţi cei ce doresc să fie sănătoşi şi puternici şi mai cu seamă pentru cei care visează să navigheze în „cel de al 5-lea ocean" — Cosmosul ! »

Oamenii mai discutau încă uluiţi faptele de «eroism cosmic» ale lui Iuri Gagarin şi Gherman Titov, cînd din spaţiile de dincolo de graniţele planetei noastre au venit primele semnale lansate de cel de al treilea cosmonaut sovietic, maiorul

Un concurent în « Turul Franţei » ? Nu, un om care a făcut de mai multe ori turul pămîntului prin spaţiile siderale (Gherman Titov)

SaDAng - arhiva personală

Andrian Grigorievici Nikolaev. De 64 de ori nava cosmică Vostok 3 s-a rotit în jurul Pămîntului, străbătînd peste 2 600 000 km. Admirația față de realizările științei sovietice a crescut nețărmurit cînd, după cîteva ore, pe traiectoriile cosmice și-a făcut apariția Vostok 4, avînd la bord pe locot. colonelul Pavel Romanovici Popovici. Alături, cei doi « gemeni cosmici » au străbătut peste 2 000 000 km, aterizînd la 6 minute, unul după altul.

Pentru prima oară au zburat concomitent în Cosmos un grup de oameni, apropiindu-se și mai mult de milenarul vis — călătoriile spre alte planete.

Ziarele și revistele au publicat numeroase articole, interviuri și fotografii în legătură cu marile cuceriri cosmice ale oamenilor sovietici. Și nu de puține ori s-a menționat « forma sportivă » deosebită a celor doi « gemeni cosmici ». Colonelul E. A. Petrov, conducătorul grupului de cosmonauți, sublinia în articolul « Cercetător, pilot și sportiv »: « Sfera exercițiilor sportive și speciale este largă și variată. Alergări, jocuri sportive, salturi în plasă, înot, zboruri speciale, sărituri cu parașuta, tot felul de instalații de antrenament — mulțumită tuturor acestora cosmonauții acumulează rapiditate, dexteritate, îndemînare.

Andrian Nikolaev s-a dovedit de la început un bun patinator și îndeosebi schior. Încă de pe cînd lucra ca tehnician la o exploatare forestieră în pădurile nordice, el a îndrăgit schiul. Andrian mi-a povestit odată:

— Cînd se dezlănțuia viscolul nu vedeai nimic în jur. Zăpada era atît de mare încît te afundai în ea pînă peste cap. Or, trebuia să mă duc la parchetul unde lucram. Așa că singurul mijloc de locomoție care mă scotea din belea erau schiurile.»

La o conferință de presă care a avut loc după terminarea ultimelor zboruri cosmice, ziariștii au întrebat:

— Ce sporturi ar putea fi numite cosmice?

— Toate! — a răspuns A. Nikolaev.

De ce trebuie să fie cosmonautul un om bine antrenat, oțelit, puternic? Această chestiune a fost dezbătută pe larg într-un articol apărut nu de mult în ziarul « Sovietski sport » sub titlul sugestiv « Deschizătorii de drumuri », semnat de A. Razumeev, candidat în științe medicale, colaborator științific principal al Academiei de Științe a U.R.S.S. și G. Izosimov — colaborator științific al Academiei de Științe a U.R.S.S. Redăm din acest articol concluzia care ni se pare deosebit de frumoasă. « Cosmonautul trebuie să fie un om antrenat, dezvoltat multilateral fizic și intelectual, bine pregătit pentru misiunea dificilă dar frumoasă ce îi este încredințată, fiindcă nimic nu poate fi mai frumos decît să slujești prin munca ta patria, poporul, să aduci noi descoperiri la completarea tezaurului cunoștințelor științifice omenești ».

V. PĂUNESCU

« Frații cosmici » Andrian Nikolaev și Pavel Popovici exersîndu-și agilitatea

SaDAng - arhiva personală

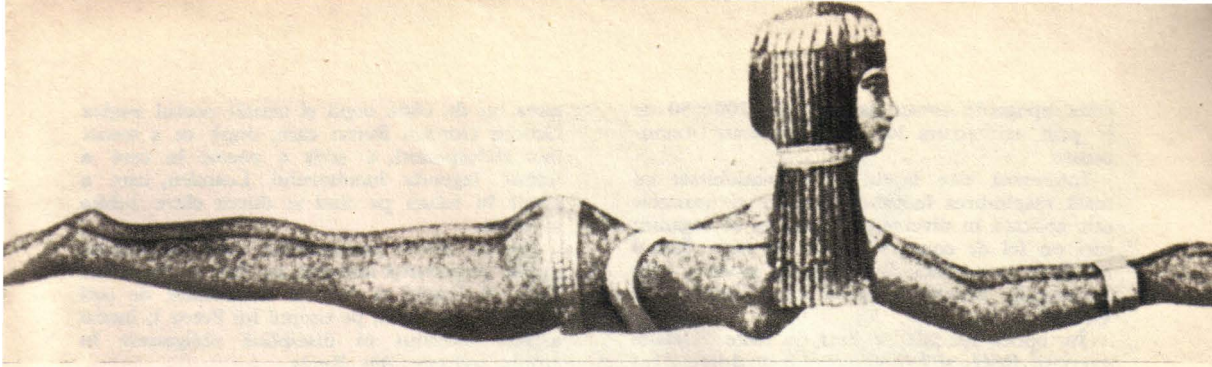

cum au învățat oamenii SĂ ÎNOATE

În lupta sa pentru existență, omul primitiv s-a folosit și de înot, căutînd mereu mișcări tot mai avantajoase pentru a învinge curentul apei și vîrtejurile, pentru a se putea strecura printre plantele de apă, pentru a se scufunda sub apă sau a se ridica pe crestele valurilor.

De-a lungul veacurilor, în continua căutare de noi procedee, omul a perfecționat înotul, ajungînd la mișcări tot mai economice ale brațelor și picioarelor, la o bună armonizare a lor, la coordonarea respirației cu mișcările înotului, la o poziție cît mai potrivită pentru o bună alunecare în apă.

Săpăturile arheologice din diferite locuri ale planetei noastre au scos la iveală fel de fel de desene pe pietre, ornamente pe pereți și pe vase, inscripții și papirusuri, monezi, medalii, înfățișînd oameni în apă, în poziții de înot. Aceste «documente» istorice de acum cîteva mii de ani (2—3000 înaintea erei noastre) se păstrează în diferite muzee și sînt o imagine vie a stilurilor de înot utilizate de oameni cu veacuri și milenii în urmă.

Astfel, la Muzeul de artă egipteană antică din Torino (Italia) se află o piatră înfățișînd un înotător întins în apă cu fața în jos, ale cărui brațe și picioare au poziția caracteristică înotului bras. Această imagine aparține anilor 1700—1200 înaintea erei noastre!

Bineînțeles că înotul își datorează dezvoltarea și războaielor, în care oștile erau nevoite să treacă nenumărate fluvii și rîuri. Echipamentul greu, armele, poverile cereau din partea ostașilor o mare iscusință, deoarece altfel ei erau sortiți pieirii.

O dată cu apariția flotelor maritime, mișcările de înot au trebuit să fie perfecționate, întrucît înotul era mult mai dificil în marea adesea capricioasă și furtunoasă.

O scenă de luptă dintre asirieni și aramei, de pe un basorelief de acum cîteva mii de ani, îi înfățișează pe ostași înotînd îmbrăcați, menținîndu-se la suprafață cu ajutorul unor băşici de piele umflate.

Ulterior, în Grecia, la romani și în Cartagina, înotul se folosea pe scară largă în scopuri militare, procedeele fiind mult perfecționate.

Regele perșilor Xerxes avea în slujba sa un înotător, renumit pentru arta sa de a se scufunda sub apă, pe nume Skilias, grec din Sikon.

Istoricul roman Titus Livius scria în sec. IV î.e.n. că în timpul asedierii Romei de către gali, cei asediați țineau legătura cu aliații lor cu ajutorul înotătorilor care se strecurau pe apa Tibrului. Se știe de asemenea că și conducătorii de oști ai antichității romane, cum au fost Marc Antoniu, Iuliu Cezar, Octavian August, Scipio Africanul și alții, îi învățau pe ostașii lor arta înotului, fiind ei înșiși excelenți înotători.

De altfel, Iuliu Cezar, ai cărui ostași puteau să treacă înot apa fluviilor cu tot echipamentul asupra lor, căuta să trezească interesul pentru înot, organizînd pe Cîmpul lui Marte din Roma mari «lupte maritime», avînd ca scop instruirea militară. În lacuri artificiale, special amenajate, în fața a mii de spectatori, se desfășurau lupte demonstrative între legiuni, în care atît micile corăbii, cît și înotătorii își arătau iscusința, trecînd înot obstacole, scufundîndu-se, atacînd vasele de luptă.

În antichitate înotul a servit de asemenea și ca mijloc de dezvoltare fizică a tinerilor aparținînd claselor avute.

Astfel, la Atena, era considerat «infirm» atît cel ce nu știa să citească cît și cel care nu știa să înoate, fapt atestat de filozoful Platon în lucrarea sa «Legile».

La Roma și în orașul Pompei existau terme cu bazine de înot speciale, alimentate cu apă caldă. În timpul lui Neron aceste bazine aveau dimensiunile de 38 × 26 m, al lui Caracala 55 × 20 m, iar pe vremea lui Dioclețian au

SaDAng - arhiva personală

atins apogeul: aveau laturile de 100×50 m şi prin arhitectura lor erau adevărate monumente.

Interesant este faptul că în antichitate cu toată răspîndirea înotului, precum şi variatele sale aplicaţii în diverse domenii, nu se organiza nici un fel de concurs sportiv de înot. Înotul nu făcea parte nici din ramurile sportive care figurau în programul Jocurilor Olimpice ale Greciei Antice.

În epoca feudală, o dată cu toate celelalte exerciţii fizice, şi înotul suferă o decădere. Abia mai tîrziu, înotul renaşte ca mijloc de educaţie a corpului, fiind o cerinţă obligatorie pentru cel ce aspira la titlul de cavaler.

Interesul pentru educaţia fizică a tinerilor creşte şi mai mult în epoca Renaşterii, în secolele XV—XVI, cînd înotul capătă o dezvoltare mai mare, iar procedeele de înot devin şi mai variate.

Este interesant în această privinţă un mic fragment din romanele despre Gargantua şi Pantagruel, ale cunoscutului scriitor francez din secolul al XVI-lea, Fr. Rabelais, în care acesta îl descrie astfel pe Gargantua: «...el făcea exerciţii de înot în apa rîului, înota pe piept, pe spate, pe o parte, cu tot corpul, numai cu picioarele, scoţînd din apă o mînă, în care ţinea o carte; în felul acesta el (Gargantua) traversa înot toată Sena, fără să ude cartea şi ţinînd totodată în dinţi mantaua, asemenea lui Iuliu Cezar; apoi, cu ajutorul unei singure mîini sărea cu o putere extraordinară în barcă, se arunca din nou din ea în apă cu capul în jos, cerceta fundul apei, scotocea pietrele din apă, se scufunda în bulboane şi vîltori».

În favoarea utilităţii înotului s-au pronunţat gînditori şi poeţi cu renume. Astfel, filozoful englez John Locke (1632—1704), care în lucrarea sa «Gînduri despre educaţie» sublinia necesitatea de a-i învăţa pe copii să înoate; pedagogul francez Jean Jacques Rousseau, care în «Emil» arăta importanţa înotului şi recomanda învăţarea lui de către copii şi tineri; poetul englez George Gordon Byron care, după ce a trecut înot Helespontul, a scris o poezie în care a folosit legenda înotătorului Leandru, care a pierit în valuri pe cînd se ducea către iubita sa Hero.

Printre marile personalităţi, care au acordat multă importanţă înotului, au fost şi Petru cel Mare al Rusiei şi vestitul conducător de oşti Suvorov. De altfel, pe timpul lui Petru I, înotul a fost introdus ca disciplină obligatorie în şcolile militare din Rusia.

Înotul de care am vorbit pînă acum nu avea însă un caracter sportiv. El a căpătat acest caracter, de concurs, abia cu prilejul organizării unor întreceri de viteză, sau unor anumite exerciţii în apă, în timpul înotului. Acest lucru s-a întîmplat în Rusia, unde au avut loc primele concursuri de înot în deceniul al patrulea al secolului trecut, în cadrul unor unităţi militare din Petersburg. Aceste unităţi ale trupelor de geniu aveau echipe speciale de înotători, dintre cei mai buni, care organizau cu regularitate mici concursuri interne, întrecîndu-se atît în viteză, cît şi în ceea ce priveşte îndemînarea de a trece apa complet echipaţi, de a se dezbrăca în apă, de a ridica obiecte de pe fundul apei etc.; aceste întreceri au dus la elaborarea primelor reguli de concurs, formulate şi ulterior unificate de ofiţerii unităţilor de geniu. În felul acesta s-a născut activitatea competiţională la înot, în Rusia, la început însă numai în rîndul militarilor.

În a doua jumătate a secolului trecut, concursurile de înot au început să se organizeze şi în alte ţări europene ca Franţa, Anglia şi altele, luînd fiinţă şi primele cluburi de înot. Aceasta a dus curînd şi la construirea unor bazine de înot acoperite, de iarnă, primul bazin de acest fel fiind cel de la Viena (1842).

Astăzi, cînd procedeele de înot au evoluat atît de mult şi s-au perfecţionat, performanţele au ajuns la un nivel pe care înotătorii din secolul trecut nici nu şi le-ar fi putut imagina.

A fost o cale lungă pînă la ultimul dintre stilurile de înot născocite de om: «delfinul»

SaDAng - arhiva personală

legendarul

EMIL ZATOPEK

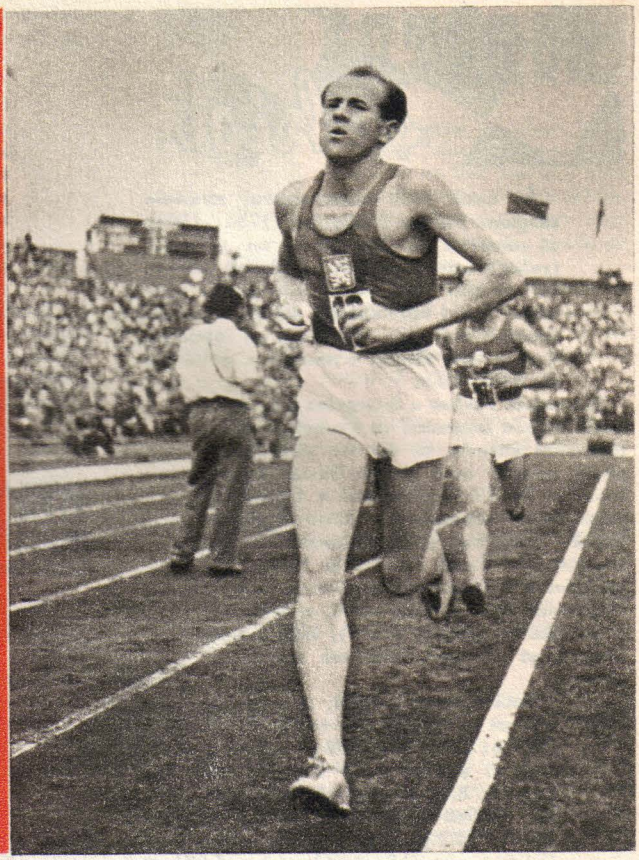

Ani în şir, aproape în fiecare seară, 20 000 de praghezi au venit în tribunele stadionului Armatei din Praga ca să-l vadă trudind pe Emil Zatopek.

Ani în şir, pe toate meridianele, chipul marelui Zatopek a hipnotizat pe pistă alergători faimoşi, cu pas elastic, pentru a izbucni ca un torent spre linia de sosire.

Ani în şir medici din toate ţările au visat să vadă inima celui care părea să anuleze toată ştiinţa medicală de la Hippocrat încoace.

Emil Zatopek, omul în jurul căruia s-au ţesut atîtea şi atîtea legende, străluceşte în viaţa atletică a lumii printr-o mare simplitate. Dar o simplitate care a deschis porţi ce păreau ferecate. Pentru că Emil Zatopek, unul din cei mai străluciţi inovatori practicieni ai muncii atletice, a demonstrat laboratoarelor infinitele posibilităţi ale organismului omenesc.

Cînd Zatopek a spus: «mă va bate cel care va izbuti să facă mai mult decît mine la antrenament», el a lansat o provocare demnă tuturor campionilor efortului, o invitaţie la eliberare de dogme şi comodităţi şi nu e de mirare faptul că 20 000 de praghezi veneau, seară de seară, pe stadionul care îşi privea înmărmurit favoritul. Spectacolul oferit de Emil Zatopek în întrecerea cu sine însuşi era mai fascinant decît cel al demarajelor campionului depăşindu-şi adversarii.

Emil Zatopek nu este numai un mare campion al efortului. El a intuit cu o uimitoare perspicacitate căile de valorificare a energiei consumate. De aici acea înaltă metodă de antrenament Zatopek, elaborată pînă în cele mai mici amănunte de omul care a gîndit totul *prin* şi *în* complicatul laborator al organismului său mereu solicitat.

La Jocurile Olimpice din 1952 de la Helsinki, în patria lui Nurmi, Emil Zatopek a atins apogeul în lupta sa necurmată cu non-voinţa. Iar cînd marele campion cehoslovac a pătruns pe stadion, la capătul cursei maratonului, care-i aducea a treia medalie olimpică, zecile de mii de spectatori au trăit din plin incomparabilele emoţii pe care le dăruieşte întrecerea sportivă.

Emil Zatopek ratificase strălucit principiile sale sportive, care se reduc, în ultimă instanţă, la o imensă încredere în puterea voinţei şi în posibilităţile nesfîrşite ale omului.

I. CHIRILĂ

SaDAng - arhiva personală

ROBOTUL șahist

În anul 1769 constructorul mecanic maghiar Farkas Kempelen (1734—1804) a construit la Bratislava un automat (robot) care juca șah, susținînd partide cu cei mai buni jucători ai acelor vremuri. Jocul automatului stîrnea uimirea tuturor, mai ales că nimeni nu înțelegea «misterul» acestei «minuni a secolului al XVIII-lea».

Mecanicul Farkas a întreprins un răsunător turneu împreună cu «robotul» său, repurtînd succese în diferite țări europene, printre care și în Rusia. După moartea lui Farkas, robotul a trecut în proprietatea mecanicului Artur Maelzel (1772—1837) care și-a continuat turneele trecînd prin Paris, Londra și Viena. În apropierea Vienei, la Schönbrunn, însuși Napoleon, care se afla acolo, a susținut o partidă cu robotul (1809), fiind bătut fără drept de apel, deși era un mare strateg.

Iată această partidă, în care Napoleon a jucat cu albele: 1.e2-e4 e7-e5; 2.Dd1-f3 Cb8-c6; 3.Nf1-c4 Cg8-f6; 4.Cg1-e2 Nf8-c5; 5.a2-a3 d7-d6; 6.0-0 Nc8-g4; 7.Df3-d3 Cf6-h5; 8.h2-h3 Ng4:e2; 9.Dd3:e2 Ch5-f4; 10.De2-e1; Cc6-d4; 11.Nc4-b3 Cf4:h3+; 12.Rg1-h2; Dd8-h4; 13.g2—g3 Cf4-f3+; 14.Rh2-g2 Cf3:e1+; 15.Tf1:e1 Dh4—g4; 16.d2-d3 Nc5:f2 17.Te1:h1 Dg4:g3+; 18.Rg2-f1 Nf2-d4; 19.Rf1:e2 Dg3-e2+; 20.Re2-d1 Dg2:h1+; 21.Rd1-d2 Dh1-g2+; 22.Rd2-e1 Ch3-g1; 23.Cb1-c3 Nd4:c3+; 24.b2:c3 Dg2—e2x.

După succesele obținute de automatul lui Kempelen, au apărut mai tîrziu și alte «mașini de jucat șah», printre care și «automatul Mefistofele», care a fost prezentat la Expoziția internațională de la Paris din 1878.

Bineînțeles că «taina» automatelor s-a descoperit cu timpul, deși era foarte bine camuflată: în interiorul mașinii se afla un om care, cu ajutorul unor dispozitive, vedea mutările adversarilor și executa el însuși mutările. Interiorul automatului era astfel construit încît jucătorul ascuns în el nu putea fi văzut de spectatori în momentul cînd aceștia cercetau, înainte de joc, mecanismele aparatului.

Printre cei care au jucat ascunși în automate au fost și unii jucători cu renume ca Labourdonnais, marele maestru Gunsberg, marele maestru Pillsburry, francezul Mouret și, probabil, Zuckertort.

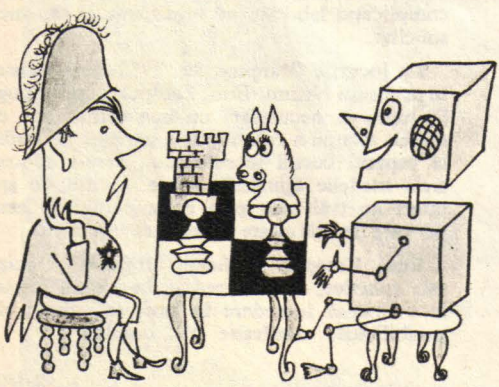

RECORDURI ANTICIPATE

După cum se știe, în ultimii 50 de ani recordurile mondiale la alergări au crescut cu aproximativ 4—7%, la aruncarea suliței cu 50%, la aruncarea discului cu aproape 30% (ca și la săritura cu prăjina). Ținînd seama și de progresul înregistrat în ultimii 10 ani, se poate presupune că în următorii 10 ani recordurile vor atinge cifrele de mai jos:

Femei

100 m	11,0
200 m	22,0
800 m	2:00,0
80 m garduri	10,3
Săritura în înălțime	1,95
Săritura în lungime	6,85
Aruncarea discului	65,00
Aruncarea suliței	61,00
Aruncarea greutății	19,00

Bărbați

100 m	9,9
200 m	19,5
400 m	44,5
800 m	1:44,0
1 500 m	3:35,0
5 000 m	13:20,0
10 000 m	28:00,0
110 m garduri	13,0
400 m garduri	48,5
3 000 m obstacole	8:30,0
Săritura în înălțime	2,30
Săritura în lungime	8,50
Triplusalt	17,30
Săritura cu prăjina	5,40
Aruncarea suliței	100,00
Aruncarea discului	72,00
Aruncarea ciocanului	75,00
Aruncarea greutății	21,00

SaDAng - arhiva personală

— *Opreşte-te, omule ! Am prioritate de dreapta !*

Desene de MATTY

— *Încă un efort, băieţi ! Totul e să ieşim din punctul mort !*

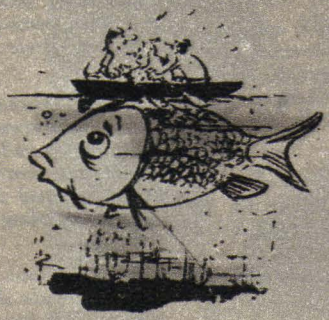

— *Ura ! A sosit al patrulea la rami !*

Desen de D. PETRICĂ

FAPTE CE PAR NEVEROSIMILE

● În iarna anului 1938, locuitorii din împrejurimile Moscovei au fost martorii unui spectacol neobişnuit: un schior, remorcat de un avion care zbura destul de jos, gonea pe întinderile de zăpadă.

Viteza schiorului ajunsese la 115 km/oră. Recent s-au înregistrat viteze superioare; un alt schior remorcat de avion a reuşit să atingă 175 km/oră.

● Talpa sprinterului atinge doar pentru o clipă pista de alergare. Cu toate acestea, atunci cînd atletul aleargă cu o viteză de 10 m pe sec, presiunea tălpii exercitată pe pistă ajunge la 350 kg. Forţa de lovire este şi mai mare atunci cînd sportivul execută bătaia la săritura în lungime: ea ajunge la 600 kg.

● Forţa centrifugă este şi prietenul, dar şi adversarul aruncătorului de ciocan. Cînd atletul execută pirueta, ţinînd în mîini ciocanul de 7 kg, forţa centrifugă ajunge la 200 kg. Ea este necesară pentru executarea aruncării, ajutînd ciocanul să străbată o distanţă mare. În acelaşi timp forţa centrifugă tinde să-l scoată pe aruncător din cerc, în direcţia zborului ciocanului...

● Un halterofil de categoria grea avînd în medie 90 kg greutate poate ridica aproximativ 182,5 kg; un elefant indian, care cîntăreşte în medie 4 000 kg, poate ridica şi transporta pe o distanţă de 500 m aproape 1 000 kg. Cu alte cuvinte, rezultatul halterofilului este, comparativ, cu mult superior celui pe care-l poate obţine un elefant. În schimb, rădaşca, o insectă care cîntăreşte cam 15 grame, poate duce pe ea 1,5 kg, adică de 100 de ori propria ei greutate! Ca să poată egala acest rezultat, un halterofil ar trebui să ridice cam 9000 kg, adică vreo 10 utoturisme!...

SaDAng - arhiva personală

PUȚINĂ STATISTICĂ...

● U.C.F.S. a devenit o largă organizație obștească, cuprinzînd peste 3 000 000 de membri încadrați în peste 10 000 de asociații sportive organizate în întreprinderi, instituții, sate și școli.

● *Planurile de învățămînt în vigoare prevăd ore de educație fizică pentru toate tipurile de școli precum și ore de activitate sportivă pentru elevii începînd de la vîrsta de 14 și studenți din anul I și anul II.*

● *Circa 120 000 de elevi și studenți sînt cuprinși anual în taberele de odihnă și recreere.*

● O amploare deosebită a luat în ultimii ani activitatea sportivă în rîndul maselor. Numai la Concursul cultural sportiv au luat parte, în anul 1961, peste 2 500 000 de tineri și tinere, iar la crosurile organizate în cinstea zilelor de 1 Mai și 7 Noiembrie au luat parte, în 1962, peste 2 200 000 de tineri și tinere.

● De la înființarea U.C.F.S., în 1957, sportivii romîni au stabilit 34 de recorduri mondiale, au cucerit 3 titluri de campioni olimpici, 10 de campioni mondiali, 27 de campioni europeni, 97 de campioni balcanici și 11 titluri de campioni mondiali universitari.

● O bogată activitate se desfășoară în cele peste 800 de asociații sportive din școlile medii și profesionale. În institutele de învățămînt superior, la competițiile sportive din anul 1961, au participat de două ori mai mulți studenți decît în anul 1957.

● Peste 400 000 de tineri participă la activitatea sportivă organizată în cadrul campionatelor republicane.

● Față de 1944 avem astăzi în țară de peste 5 ori mai multe stadioane și terenuri de sport.

● Numai în anul 1962, contribuția comitetelor sindicale pentru activitatea sportivă s-a ridicat la 37 000 000 lei, cu peste 9 000 000 mai mult față de anul 1961.

● *În ultimul an, la finala campionatelor de gimnastică ale seniorilor au participat 27 de echipe. Același număr de echipe s-au prezentat și la finala campionatelor de juniori. Aceasta asigură schimbul de mîine al loturilor republicane.*

● Creație a regimului nostru, școlile sportive de elevi au obținut succese promițătoare. În întreaga țară funcționează în prezent 54 de astfel de școli, avînd 154 de secții pe ramură de sport, care angrenează în activitatea sportivă peste 17 000 de elevi. Numai în București, în cele două școli existente, aproape 5 000 de elevi din învățămîntul elementar și mediu desfășoară o frumoasă activitate.

● *Printre succesele mișcării noastre de cultură fizică și sport, se numără și cele obținute de handbalul romînesc în ultimii ani: trei titluri de campioni mondiali la fete și băieți, cîștigarea primei ediții a «Cupei Campionilor Europeni» la handbal feminin în 7, locul II obținut la campionatul mondial de handbal masculin în 11, precum și victoriile din mai multe turnee internaționale sau în întîlniri bilaterale.*

● *Sportul aviatic și radioamatorismul, pe lîngă caracterul lor tehnico-aplicativ, aduc o contribuție și la întărirea capacității de apărare a patriei noastre.*

● *În cluburile și asociațiile sportive «Știința» activează peste 2 000 de sportivi clasificați, dintre care 9 maeștri emeriți și 80 de maeștri ai sportului. Mulți dintre ei sînt componenți ai loturilor reprezentative și olimpice.*

● *În comuna Coteana, raionul Slatina, regiunea Argeș, peste 350 de tineri sînt membri ai U.C.F.S. și practică cu regularitate mai multe discipline sportive ca: fotbalul, gimnastica, șahul, trînta și altele.*

● *În regiunea Maramureș au fost înființate centre de antrenament pentru tineret, adevărate pepiniere de cadre ale sportului nostru de performanță, ca: centrele de schi de la Vișeu și de la Sighet, centrul de tenis de masă de la Tîșnad, de tenis de cîmp de la Satu Mare și Baia Mare.*

● *În raionul Sf. Gheorghe, regiunea Brașov, la competițiile de mase numărul participanților a atins în ultimul an cifra de aproape 50 000. La ultima ediție a Spartachiadei de iarnă a tineretului s-au întrecut, în prima etapă, peste 21 000 de tineri. În raion muncesc cu pasiune și pricepere aproape 2300 de activiști obștești.*

● *Numai în anul 1961 au fost stabilite în țara noastră opt noi recorduri mondiale de parașutism, dintre care unul de o valoare definitivă: zero metri, media celor două salturi.*

● *Pînă la sfîrșitul anului 1962 s-a mărit numărul întrecerilor de șah cu caracter local — rezervate în primul rînd jucătorilor de categorie inferioară — la care au participat peste 30 000 de tineri și tinere.*

● *La sfîrșitul anului 1962 numărul șahiștilor cu clasificare superioară se prezintă astfel: maeștri emeriți 1; maeștri internaționali 9, dintre care 3 femei; maeștri ai sportului 36, dintre care 6 femei; candidați maeștri 46, dintre care 8 femei; categoria I 448.*

PUȚINĂ STATISTICĂ...

SaDAng - arhiva personală

ŞI MATERIALELE SPORTIVE AU ISTORIE

Discul

Discul era cunoscut încă de pe vremea vechilor greci. În epoca lui Homer el era din piatră (probabil că iniţial se luau pietre plate, rotunde, cum se găsesc în râuri). Mai tîrziu discul a fost făcut din bronz şi avea o greutate care varia între 1,5—4,5 kg. Discul actual de 2 kg are ca model anticul disc de bronz de la Egina.

Acuma, discurile se confecţionează din lemn, fiind întărite de jur împrejur cu un bandaj de metal şi lateral cu plăci de asemenea metalice. Discurile actuale au o greutate de 2 kg pentru bărbaţi, 1,5 kg pentru juniori şi 1 kg pentru femei.

Celebra statuie « Discobolul » a lui Myron, care reproduce « stilul elenic » de aruncare

Cît durează de fapt un meci de FOTBAL ?

Deşi un meci de fotbal durează 90 de minute, din calculele unui gazetar, care din curiozitate a cronometrat toate fazele şi momentele unui joc dintre două echipe, a reieşit că: pentru aruncarea mingii de la marginea terenului (de 62 de ori) a fost nevoie de 6 min 36 sec; pentru executarea a 25 de cornere s-au irosit 5 min 7 sec; pentru 28 de lovituri libere s-au consumat 4 min 29 sec; pentru 29 de lovituri de pedeapsă s-au folosit 6 min 10 sec; accidentarea unui jucător a răpit jocului 44 sec, iar cele trei goluri marcate — 52 sec. În total, timp de 23 min 58 sec mingea n-a fost în joc. Şi cînd te gîndeşti că un meci se spune că durează 90 de minute!

CE ŞTIŢI DESPRE SCORUL LA TENIS ?

15—0; 30—0; 30—15; 40—30! De la prima vedere ne dăm seama că este vorba despre evoluţia scorului la tenis. Dar de ce întîi cîte 15 şi apoi 10 puncte?

Iată de ce: tenisul este un joc foarte vechi, căci strămoşii lui erau cunoscuţi încă de pe vremea romanilor. Pe atunci nu se folosea racheta, ci mingea era trimisă cu ajutorul palmei. În Europa feudală era răspîndit «jocul cu palma», tot un predecesor al tenisului de astăzi. Acest joc se desfăşura de obicei în săli speciale şi, în afara întrecerii propriu-zise, da prilej aristocraţiei să parieze pe şansele jucătorilor. Cu toate că se pierdeau şi se cîştigau sume mari, moneda folosită pentru a paria era fie de 15, fie de 10 sous. Iată de unde provine acest mod de a număra mingile pierdute sau cîştigate!

SaD'Ang - arhiva personală

JOCURI SPORTIVE

ORIZONTAL: *1.* Disciplină sportivă în care țara noastră s-a afirmat strălucit pe plan mondial. — Sportul nostru național. *2.* Loc de executare a unei lovituri care dă emoții portarilor. — Păstrat balonul. *3.* Cucerește! — Sport în care Rapid București a deținut «Cupa campionilor europeni». — Cel din sală! *4.* Scriitor croat contemporan. — Elemente axiale... în atac. *5.* Echipe pregătite în spiritul sportivității. — Baza fiecărei echipe. *6.* În cvintetul ofensiv al fotbalului. — Un fel de... tușă. *7.* Cu mișcări repezi. — Are rol comun la handbal volei, baschet, rugbi și oină. *8.* Ursuzi (fig.). — Marchează sau creează situații de gol. — Lac în U.R.S.S. *9.* Driblat! — Victor Banu, autorul cărții «Ion Moina». *10.* Caiet! — Scor egal (înv.). — Porții. *11.* Depășește în viteză pe cei mai buni hocheiști! — Joc sportiv cu... coșniță. *12.* Asigură desfășurarea regulamentară întîlnirilor sportive. — Șutat.

VERTICAL: *1.* Joc sportiv pe gheață sau pe iarbă. — Extremă. *2.* Cu bune rezultate. — Înaintea returului. *3.* Nicolae Ciobanu. — Puternice sau seci, țintesc poarta adversarului. — Colombiu. *4.* Pictor olandez, elev al lui Rembrandt (1613—1675). — Crengi de brad. *5.* Îmbrățișare protectoare a mingii. — Nu-i... peste (înv.). *6.* Componenții... ștafetelor. — Titlu de... roman! (înv.). *7.* Un moș bine cunoscut și în sport... — Un anumit punct de plecare și sosire. — Notă... sensibilă. *8.* Lemn conic cu care se joacă copiii în Munții Apuseni. — Cel mai mare astronom al antichității. *9.* «Negrele» din... cîmpul alb! — Fluviu în R.S.S. Gruzină. — Stație de poștă (od.). *10.* Din avangarda echipei de fotbal. — ... Ovanesian (U.R.S.S.), recordman la săritura în lungime. *11.* Un rezultat... fără valoare, dar care aduce cîte un punct fiecărei echipe. — Comună ciclistului și călărețului. — A para. *12.* Compartiment... agresiv. — Sportul scorurilor astronomice.

DICȚIONAR la îndemînă: DOV, HOS, SEG.

M. PĂTRAȘCU

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

— Printre sportivii occidentali există destui superstițioși, unii avînd manii de-a dreptul curioase. Astfel, renumitul fotbalist brazilian Julinho nu se desparte niciodată de talismanul său, o legătură de... 53 de chei. După cum povestește jucătorul, uitînd odată cheile, el s-a întors acasă să le ia și din această cauză a pierdut trenul... care a avut un accident catastrofal. De atunci, Julinho crede și mai mult în talismanul său.

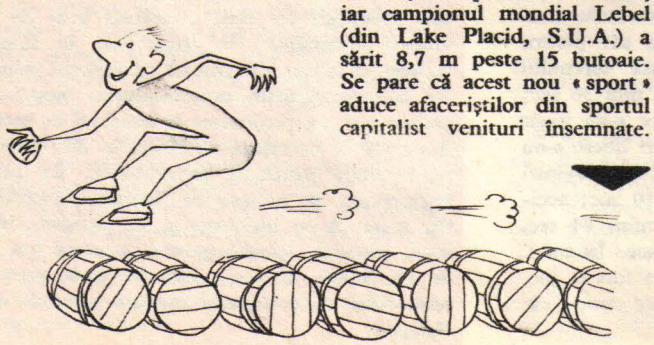

— Recordul lumii la lungime e pe cale să fie bătut de săritorii în lungime pe patine... peste butoaie! Acest sport se practică în S.U.A., organizîndu-se chiar «campionate mondiale». Astfel, campionul Canadei a sărit 7,9 m peste 14 butoaie, iar campionul mondial Lebel (din Lake Placid, S.U.A.) a sărit 8,7 m peste 15 butoaie. Se pare că acest nou «sport» aduce afaceriștilor din sportul capitalist venituri însemnate.

— Jocul de polo pe apă a apărut pentru prima oară în Anglia în jurul anului 1870. După regulile de atunci, jucătorul care era în posesia mingii putea fi tras la fund. Era permisă de asemenea jucarea mingii sub apă.

— Într-o țară din America de Sud a fost organizat un «concurs» pentru a stabili cine poate să se mențină un timp cît mai îndelungat culcat pe apă. În această neobișnuită întrecere primul loc a fost ocupat de un concurent care a reușit să rămînă culcat pe apă 88 de ore. Un «record» oarecum similar a fost stabilit de bengalezul Kaas, care a reușit să se mențină pe apă, avînd brațele legate, timp de 62 de ore și 40 de minute.

SaDAng - arhiva personală

— Fraţii gemeni Spence, din insula Jamaica, în vîrstă de 24 de ani, se bucură de faima « celor mai buni gemeni din lume » în sport. Amîndoi au 1,75 m înălţime, cîntăresc 68,8 kg, seamănă unul cu altul ca două picături de apă şi concurează la 400 m plat. Singura diferenţă dintre Malcolm Spence şi fratele său Melvill este o zecime de secundă: recordul primului este de 47,7 sec, iar al celuilalt de 47,6 sec. Deci şi rezultate... aproape gemene!

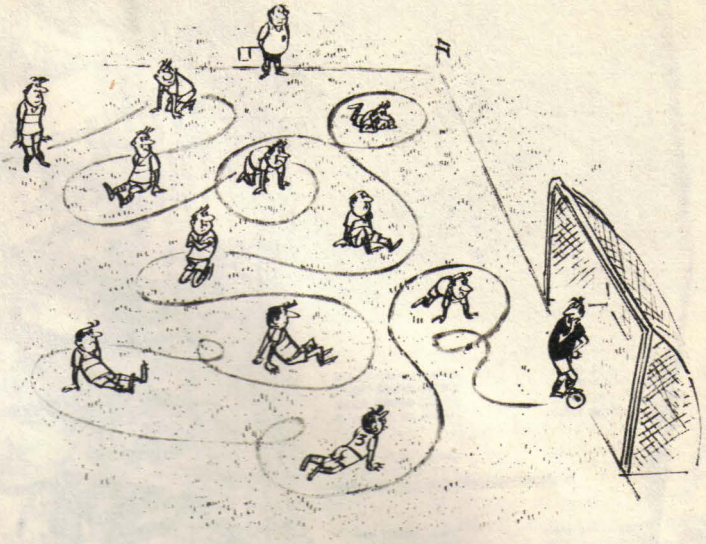

— *Voi,... rezerve n-aveţi?*

Desen de MATTY

— Asaltat de amatorii de autografe din Sydney (Australia), Vladimir Kuţ, care se afla acolo la o serată, împreună cu un grup de sportivi sovietici, a spus în glumă că este cea mai grea « probă olimpică », pentru că în concurs el a parcurs doar 50 de ture, iar acolo trebuie să suporte asaltul a mii de colecţionari de autografe.

— La un meci de fotbal, în oraşul italian Piacezza, a fost inaugurat un sistem original de arbitraj: în locul fluierului obişnuit, arbitrul folosea... saxofonul. În cazul abaterilor fără gravitate, saxofonul emitea sunete duioase, iar atunci cînd

greşelile erau grosolane, instrumentul « răgea » ameninţător. Cînd unuia dintre jucători trebuia să i se dea un avertisment, saxofonul scotea o cascadă întreagă de sunete. Deşi jucătorii au recepţionat cu exactitate toate semnalele arbitrului, noul sistem de arbitraj n-a « prins »; probabil că mulţi arbitri de fotbal sînt amuzicali...

— În anul 1955, la Viena, se desfăşurau campionatele mondiale de patinaj artistic şi dansuri pe gheaţă. Înaintea începerii concursului de dans pe patine şi după apariţia perechilor, canadianul Norris Bowden s-a prezentat şi el pe patinoar şi, zîmbind, a spus că disputarea probei este inutilă, întrucît medalia de aur de campion la dans pe anul 1955 i-a fost deja atribuită lui. Spunînd aceasta, el a scos medalia, arătînd-o atît concurenţilor, cît şi spectatorilor. Ce se întîmplase? În ajun, Bowden devenise campion mondial la patinaj artistic perechi şi din greşeală i se înmînase medalia de aur pentru dansuri!

— După victoria în cursa Bordeaux-Paris, ciclistul profesionist austriac Gerger a fost invitat, în 1895, să ia parte la cursa ciclistă Petersburg—Moscova. Organizatorii, care erau siguri de succesul lui Gerger, de pe urma căruia sperau să realizeze profituri frumoase, i-au făcut o reclamă deşănţată pentru acea vreme. Mare a fost însă mirarea spectatorilor cînd, după potolirea primului ropot de aplauze, s-a constatat că ciclistul care a trecut linia de sosire era... concurentul rus Mihail Dzevociko, care parcursese distanţa de 720 km în 36 de ore, 10 min, 36 sec. Austriacul Gerger a sosit abia după 44 de minute.

— În goană după profituri, afaceriştii din sportul ţărilor capitaliste nu ştiu ce să mai inventeze ca să atragă cît mai mulţi spectatori. Astfel, în Anglia, a avut loc un meci de

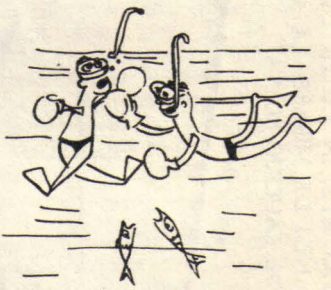

box... în apă! Ringul era instalat într-un bazin, la o adîncime de 4,5 m, iar întîlnirea trebuia să constea din două reprize a trei minute. În total, boxerii au stat în apă timp de 4 ore. Cum s-ar spune, au cam intrat la apă!

SaDAng - arhiva personală

MLĂDIERE ŞI ELASTICITATE, ÎN PAUZA DE CULTURĂ FIZICĂ. NICI NU-I DE MIRARE, LA COMBINATUL DE CAUCIUC JILAVA!

GIMNASTICA
IN PRODUCTIE

UNUL DIN SECRETELE NOASTRE

O MINUNE, CUM MAI ÎMPROSPĂTEAZĂ FORŢELE GIMNASTICA ÎN PRODUCŢIE, LA MIJLOCUL ZILEI DE LUCRU! (FABRICA «TRICOTAJUL ROŞU» — BUCUREŞTI)

5 minute! Atît consemnează pe cadran acul sprinten al minutarului durata unei «pauze de gimnastică». Răstimp scurt, dar care îşi are însemnătatea sa în viaţa de fiecare zi a atîtor fabrici, uzine, mari întreprinderi şi instituţii din ţara noastră. «Pauza de gimnastică» sau «gimnastica de angrenare» — cele două forme consacrate ale gimnasticii în producţie — au început să fie practicate de tot mai mulţi oameni ai muncii, ele capătă o popularitate mereu crescîndă.

Gimnastica de angrenare se face la începutul zilei de lucru, ea dă muncitorului vigoarea şi vioiciunea necesare pentru orele de producţie care urmează.

Pauza de gimnastică se face de obicei în jurul orei 11 şi prezintă o deosebită importanţă pentru toate ramurile de activitate. Programele de exerciţii sînt concepute pe specificul diferitelor profesii. Muncitorul manual, care stă mult în picioare sau repetă de nenumărate ori o anumită mişcare, funcţionarul aplecat ore în şir deasupra biroului, fiecare primeşte prin gimnastică acel corectiv necesar menţinerii armoniei corpului. Oboseala primelor ore de muncă dispare, te simţi înviorat, bine dispus, gata pentru a continua lucrul început, cu şi mai multă însufleţire.

Gimnastica în producţie a fost introdusă în ţara noastră cu cîţiva ani în urmă. După experienţa sovietică, această excelentă formă de reîmprospătare a forţelor solicitate în timpul muncii a fost adoptată cu succes şi la noi. Începutul l-au făcut întreprinderi mari din Capitală, ca uzinele metalurgice «23 August», fabrica de confecţii şi tricotaje «Bucureşti», fabrica de pielărie şi încălţăminte «Dîmboviţa» şi altele. În ţară, pionierat în acest domeniu au făcut Uzinele de pielărie şi încălţăminte din Cluj, «Teba» Arad, «Mondiala» Satu Mare, «Bella Breiner» Timişoara.

Numărul simpatizanţilor acestei forme utile de activitate depăşeşte astăzi cifra de 450 000 din peste 1100 de întreprinderi şi instituţii, iar conducerea zilnică a programelor de exerciţii este asigurată de aproape 10 000 de instructori voluntari.

Asociaţiile sportive din unităţile angrenate în practicarea gimnasticii în producţie, în colaborare cu U.C.F.S. locale şi profesorii de educaţie fizică, asigură periodic pregătirea teoretică şi practică a instructorilor voluntari, cadre de bază ale acestei activităţi.

În răstimpul relativ scurt care a trecut de la introducerea gimnasticii în producţie la noi în ţară, ea s-a bucurat de o apreciere din ce în ce mai mare, dovedindu-se un ajutor preţios în munca de zi cu zi a zeci şi zeci de mii de oameni ai muncii.

LA UMBRA VASULUI DE MARE TONAJ — CREAŢIA LOR — PARCĂ ÎNTREGUL ŞANTIER NAVAL DIN GALAŢI A IEŞIT ÎN CURTE SĂ EXECUTE MIŞCĂRILE GIMNASTICII RECREATIVE

Se recomandă sindicatelor să se ocupe de problema culturii fizice ca de o parte integrantă a activităţii sindicale, ca un mijloc important în realizarea unei munci de înaltă productivitate, de întărire a sănătăţii oamenilor muncii, de folosire plăcută şi utilă a timpului lor liber.

(Din Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. şi a Consiliului de Miniştri al R.P.R. din 2 iulie 1957.)

SaDAng - arhiva personală

DE PATRU ORI CAMPION AL PĂMÎNTULUI

Minunat exemplu de viață sportivă, de dragoste pasionată pentru atletism, de perseverență și modestie, Dinu Cristea își sărbătorește semicentenarul pe stadion. Alături de fotbalistul englez Stanley Matthews, de tenismanul francez Cochet, de hocheistul sovietic Bobrov, de caiacistul suedez Fredriksson, istoria sportivă poate înregistra printre exemplele de longevitate sportivă și pe tenacele nostru alergător de fond.

În 1960, Dinu Cristea a împlinit 50 de ani de viață și 27 de ani de activitate sportivă, 27 de ani petrecuți pe stadion, pe parcursul crosurilor și pe traseele maratoanelor. Deși a început activitatea sportivă relativ tîrziu (fiu de țăran sărac, dintr-un sat din apropierea Bucureștiului, n-a cunoscut sportul decît în armată . . .), Dinu Cristea a parcurs în cariera sa sportivă un total de aproximativ 160000 de km.

Dar «nea Dinu» n-a fost numai un simplu pasionat al atletismului, unul din aceia care se fac remarcați pe stadioane numai pentru . . . originalitate sau pitoresc. Nu! Dinu Cristea a fost un adevărat mare atlet al țării noastre, cu atît mai mare cu cît ani și ani în șir, în întrecere cu cei mult mai tineri decît el, și-a apărat cu succes recordurile și a cîștigat tricouri de campion. E de ajuns să ne uităm pe lista recordurilor naționale și vom constata că Dinu Cristea a figurat în dreptul recordului pe 10000 de metri pînă acum 7 ani! Și pînă de curînd a fost și cel mai bun maratonist al țării . . . « Bătrînul Dinu » a purtat de nenumărate ori tricoul național și mulți ani a fost căpitan al echipei noastre reprezentative. Pentru întreaga lui activitate sportivă, Dinu Cristea a fost distins cu titlul de înaltă cinste de maestru emerit al sportului.

Dacă stai de vorbă cu Dinu Cristea despre activitatea sa sportivă, va spune că are un singur regret: că nu s-a născut cu 20 de ani mai tîrziu, să-l fi prins tinerețea în zilele regimului democrat-popular. « Ați fi văzut atunci recorduri . . . », spune cu convingere « nea Dinu ».

SaDAng - arhiva personală

F. ENGELS

PRACTICA EXERCIȚIILE FIZICE

F. Engels a acordat o mare importanță culturii fizice. El considera că dezvoltarea omului este în strînsă legătură cu perfecționarea forțelor și capacităților fizice. De altfel el însuși era un excelent călăreț și înotător, a practicat gimnastica, scrima și turismul. La vînătoare, în excursii, la munte, brăzdind apele în bărci cu pînze, F. Engels își petrecea orele de binemeritată odihnă după o muncă intelectuală intensă.

Iată cîteva fragmente din scrisorile lui F. Engels, din care se desprinde dragostea sa pentru sport:

« Practic acum foarte mult scrima. » (1841)

« ...Sîmbătă am fost la vînătoare de vulpi, călărind șapte ore. O astfel de activitate este încîntătoare timp de cîteva zile; ea oferă o aleasă satisfacție fizică... » (1857)

Trecînd de 70 de ani F. Engels a rămas credincios turismului. Într-una din scrisorile sale din 1891, scria:

« ...Sînt opt zile de cînd ne aflăm pe drum, cînd pe munți, cînd pe apă și asta îmi prinde foarte bine... »

Producția condusă de întreaga societate și în interesul obștesc are nevoie de oameni cu capacități dezvoltate multilateral.

F. ENGELS

(din « *Principiile comunismului* »)

SCHIUL

LA JOCURILE OLIMPICE

— Prima ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă s-a desfășurat la Chamonix (Franța) în anul 1924, cuprinzînd în program numai 4 probe și anume: cursele de 18 și 50 km, biatlonul și săriturile. Ele au fost dominate de excepționalul schior norvegian Thorleif Haug, care a cucerit 3 medalii de aur (18 km, 50 km, biatlon) și una de bronz (sărituri, locul III). Este interesant că și celelalte medalii au fost cucerite tot de schiorii norvegieni, în mare formă, cu excepția uneia singure: medalia de bronz la cursa de 18 km, care i-a revenit finlandezului Niku Tapani.

Jacob Tullin Thamas, cel mai bun săritor al jocurilor de la Chamonix, norvegian și el, a fost primul care a folosit stilul aerodinamic la săriturile cu schiurile.

●

— A doua ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă, care au avut loc la Saint Moritz (Elveția), în 1928, a avut același program.

În cursa de 50 km toate cele trei medalii au fost cucerite de suedezii Hedlund, Jonsson și Andersson. Norvegianul Grottumsbraaten, care la Chamonix cucerise trei medalii (una de argint și două de bronz), și-a adjudecat de data aceasta două medalii de aur (18 km și biatlon). Reprezentantul Cehoslovaciei, Rudolf Puerkert, a obținut medalia de bronz la sărituri.

●

— A treia ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă, de la Lake Placid (S.U.A.), a avut loc în anul 1932, iar victoriile au fost împărțite între norvegieni, suedezi și finlandezi.

Și de data aceasta, norvegianul Grottumsbraaten a cucerit medalia de aur la biatlon, dar la 50 km primele două locuri au fost cucerite de finlandezi (Veli Saarinen și Naino Likanen), iar la 18 km medaliile de aur și de argint le-au revenit suedezilor.

●

— La Jocurile Olimpice de iarnă din anul 1936, care s-au desfășurat în Germania la Garmisch-Partenkirchen, s-au introdus ștafeta de 4×10 km, slalomul și coborîrea. Și de data aceasta victoriile au fost împărțite: norvegienii s-au afirmat la sărituri și biatlon, suedezii au ocupat primele patru locuri în cursa de 50 km, iar finlandezii au cîștigat ștafeta.

Pentru prima dată s-au afirmat sportivii germani, cucerind primele locuri la slalom și coborîre.

●

— După o întrerupere de 12 ani, datorită războiului și a urmărilor sale, Jocurile Olimpice de iarnă au fost reluate, cea de-a V-a ediție desfășurîndu-se din nou la Saint-Moritz, în Elveția, în 1948, cu un program și mai bogat. La aceste jocuri supremația au deținut-o sportivii suedezi care au ocupat primele trei locuri în cursa de 18 km, primele două locuri în cursa de 50 km — al cărei cîștigător a fost renumitul « Mora-Nisse » (Nils Karlsson), cîștigînd și ștafeta de 4×10 km.

Finlandezii au cucerit medaliile de aur și argint la biatlon, iar norvegienii nu și-au dezmințit nici de data aceasta măiestria la sărituri.

Celelalte victorii au fost împărțite între francezi, elvețieni și austrieci, iar americana G. Frazer a cucerit prima medalie de aur a S.U.A. (la slalom).

SaDAng - arhiva personală

HELMUT RECKNAGEL (R. D. GERMANĂ) PLANÎND PESTE BRAZI ŞI COLINE ÎNZĂPEZITE, ÎN RITUALUL DE MIŞCĂRI ELEGANTE ŞI POZIŢII MIRACULOASE PE CARE NUMAI SĂRITURILE DE LA TRAMBULINĂ LE PERMIT

LIUBOV KOZÎREVA (U.R.S.S.) ÎN DRUM SPRE MEDALIA DE AUR CARE O AŞTEAPTĂ LA CAPĂTUL CELOR 10 KM

UN CVARTET, O ECHIPĂ, UNITĂ ÎN VOINŢA DE A ÎNVINGE: ŞTAFETA DE 4 × 10 KM A U.R.S.S. (TERENTIEV, KOLCIN, ANIKIN, KUZIN) LA CORTINA D'AMPEZZO

SaDAng - arhiva personală

— A VI-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă din 1952 a avut ca loc de desfășurare localitatea Holmenkollen. Programul acestor jocuri a suferit modificări, incluzîndu-se cursa de 10 km femei. De data aceasta finlandezii au dominat întrecerile cîștigînd ștafeta, primele două locuri în cursa de 50 km și primele trei locuri în cursa de 10 km femei.

Norvegienii au cîștigat, conform tradiției, probele de sărituri și medalia de aur la biatlon și cursa de 18 km.

Coborîrea a fost cîștigată de italianul Zeno Colo, slalomul de austriacul O. Schneider, iar slalomul uriaș de norvegianul S. Erikssen.

●

— La Cortina d'Ampezzo, în Italia, s-au desfășurat Jocurile Olimpice de iarnă din anul 1956 (ediția a VII-a), la care au participat, pentru prima oară, sportivii Uniunii Sovietice. Sportivii sovietici, deși « debutanți », au evoluat cu succes, cucerind numeroase medalii.

Programul celei de a VII-a ediții a fost completat cu ștafeta de 3×5 km femei și cu cursa de 30 km bărbați.

Medaliile de aur au fost împărțite între Uniunea Sovietică — ștafeta 4×10 km, Suedia — 50 km, Finlanda — 30 km, Norvegia — 18 și 10 km.

Pentru prima dată în istoria Jocurilor Olimpice de iarnă, norvegienii au cedat finlandezilor întîietatea lor tradițională la sărituri, unde n-au obținut nici o medalie. Astfel, primele două locuri au fost ocupate de sportivii finlandezi, iar locul trei de Harry Glass din R. D. Germană.

Sportivele finlandeze au cîștigat ștafeta de 3×5 km. Întrecerile individuale au fost dominate de schioarele sovietice care au cucerit locurile unu, doi și patru.

La schi alpin austriacul Toni Sailer a cucerit 3 medalii olimpice de aur și 4 medalii de campion mondial, întrucît campionatele mondiale de schi s-au desfășurat concomitent cu Jocurile Olimpice.

●

— A VIII-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă s-a desfășurat în 1960, în localitatea Squaw Valley din S.U.A.

Flacăra olimpică a fost adusă aici din localitatea norvegiană Morgedal, patria schiului norvegian, cu un avion care a aterizat la Los Angeles, de unde 600 de sportivi au dus torța, prin schimburi de ștafetă, pînă la Squaw Valley.

Corespondenții de presă, reprezentanții radioului, cinematografiei și televiziunii, prezenți la Squaw Valley, au fost în număr de aproape 800.

Conform datelor presei, la aceste jocuri au asistat în total 240.904 spectatori.

« Recordul de tinerețe » l-au bătut sportivele M. Mathews și P. Eastwood, în vîrstă de 12 ani, care au concurat la patinaj artistic.

Uniunea Sovietică a fost reprezentată la aceste jocuri de 67 sportivi și sportive. Schioarele sovietice au avut din nou prilejul să-și demonstreze măiestria ocupînd primele 4 locuri la proba de fond 10 km.

Jocurile de iarnă au fost dominate de performanțele lotului sovietic care a ocupat locul I în clasamentul general pe națiuni.

FENOMENALUL SCHIOR AUSTRIAC, TONI SAILER, CARE A DOMINAT AUTORITAR PROBELE ALPINE, ONORÎNDU-ȘI TIROLUL NATAL

CE UȘOR E SĂ ZÎMBEȘTI, DUPĂ CONSUMAREA EFORTULUI ȘI CU MEDALIILE ÎN MÎINI! ȘTAFETA DE 3×5 KM A U.R.S.S.

SaDAng - arhiva personală

MEREU TÎNĂRUL MATTHEWS

Există limite de vîrstă în sport? Stanley Matthews, fotbalistul care la 47 de ani mai juca în prima ligă engleză, pare a justifica răspunsul negativ la această întrebare. Într-adevăr, în unul din sporturile care solicită cel mai mult efort, popularul «Stan» deține un record de longevitate demn de invidiat. Rubricile de curiozități ale ziarelor ne oferă din cînd în cînd exemple menite să demonstreze că Matthews nu este un caz izolat și că a fost întrecut ca număr de ani de o serie de alți fotbaliști în activitate prelungită. Oricum, extremul dreapta al lui Blackpool rămîne o figură unică, deoarece nici unul dintre rivalii săi în longevitate fotbalistică nu s-a ridicat la valoarea «maestrului», n-a avut o prezență atît de remarcată în arena mondială.

S-a născut la 1 februarie 1915 în orășelul Stoke. A cunoscut sportul de mic, la îndemnul tatălui său, boxer și atlet pasionat. «În fiecare zi la 6 dimineața eram sculat cu forța! Mi se lua plapuma...» povestește Matthews. Urma gimnastică, masaj. La 6 ani micul Stanley era înscris în cursele de handicap de pe stadionul din Stoke. «N-am vrut să merg la primul meu concurs. Am plîns..., dar apoi am fost fericit, primind premiul pentru locul întîi! Aveam de pe atunci picioare bune...» Nu atletismul, ci fotbalul a fost însă pasiunea sa, încă de la început. Debutează ca amator, la 15 ani, în echipa Stoke-City, la care a jucat apoi 17 ani în șir, pînă în 1947, cînd a trecut la Blackpool F.C. A devenit profesionist în 1932 și în anul următor aduce echipa sa în prima ligă a Angliei. De atunci, nu avea s-o mai părăsească 29 de ani... Aproape o viață!

Debutul lui Matthews în naționala Angliei a avut loc în 1934, în meciul cîștigat de aceasta cu 6—1 în fața Țării Galilor. A fost începutul unei cariere internaționale îndelungate și deosebit de rodnice. Să ne amintim de campaniile pe care presa engleză le-a dus în preajma campionatului mondial din 1958 pentru reintroducerea în națională a «bătrînului maestru». S-a opus cu vehemență antrenorul federal Winterbottom și «încăpățînarea» lui era să-l coste postul... Stan Matthews spunea atunci: «De mai multe ori mi s-a zis că nu mai sînt pentru națională. În 1937 am fost scos din echipa pentru meciul cu Cehoslovacia și apoi reintrodus în ultimul moment. Am marcat trei goluri...» Notați, comparația era făcută pe un interval de douăzeci de ani! Ultimele sale apariții în națională — în 1956 — au constituit însă un succes pentru Matthews. Pe Wembley, el a pregătit cele patru goluri intrate în poarta Braziliei (4—2) și primele două din meciul cu Iugoslavia (3—0). În același an, presa sportivă îl consacra drept «fotbalistul anului». S-a înșelat oare Winterbottom...?

Aceeași problemă se punea și pentru Blackpool, echipa care abia a scăpat la limită de retrogradare. Să fie sau să nu fie înlocuit Stan...? Argumentul «pro» îl constituia statistica spectatorilor, care continuau să asiste în număr mare la meciurile lui Blackpool (medie în jur de 30.000). Și este evident că spectatorii veneau să-l vadă mai ales pe «vrăjitorul Matthews»...

Iată motive pentru care veteranul fotbalului insular afirmă sus și tare: «Nu mă retrag! Joc din ce în ce mai bine...»

SaDAng - arhiva personală

OASPEŢI AI STUDENŢILOR SPORTIVI BULGARI, COLEGI DE-AI LOR DIN LUMEA ÎNTREAGĂ REUNIŢI LA SOFIA CU PRILEJUL «UNIVERSIADEI» DIN 1961

AKADEMIK

O pepinieră de campioni

Pentru sportul bulgar, anul 1961 a fost anul Universiadei, marea competiţie internaţională a studenţimii de pretutindeni, la care studenţii bulgari au obţinut un frumos succes de organizare. Meritele se răsfring, desigur, asupra asociaţiei sportive a tineretului universitar bulgar, AKADEMIK, căreia îi facem o succintă prezentare în rîndurile ce urmează.

Akademik este un nume binecunoscut nu numai iubitorilor de sport din ţara noastră. Dacă ar fi să vorbim numai despre valoroasa sa echipă de baschet, ar trebui să amintim de aplauzele pe care şi le-a atras pe terenurile de sport din Riga, Tbilisi, Paris, Budapesta, Roma, Cairo, Damasc, Beirut şi alte oraşe.

Dar Akademik — care a împlinit 14 ani de activitate — nu promovează numai baschetul. Ce-i drept, baschetul este sportul nr. 1 în rîndul studenţilor bulgari. Dovada: cele aproape 100 de echipe care activează în diferitele centre universitare şi din rîndul cărora a fost aleasă valoroasa reprezentativă Akademik.

Baschetbaliştii Akademik-ului (nume cunoscute ca L. Panov, N. Ilov, G. Panov, V. Radev, P. Lazarov şi alţii) au cucerit de 4 ori titlul de campioni ai Bulgariei; s-au calificat de două ori în finalele «Cupei Europei»; au cîştigat turneul din cadrul Jocurilor Mondiale Universitare de la Paris.

Studenţii bulgari au obţinut rezultate remarcabile şi în domeniul atletismului. În ultimele zece ediţii ale campionatului ţării la atletism, echipa studenţilor a cucerit de cinci ori primul loc, iar reprezentativa feminină s-a dovedit de neîntrecut.

În cadrul Universiadei de la Torino, Lidia Saramovici a dobîndit medalia de aur la aruncarea greutăţii. Alte două studente, Snejina Kerkova şi Diana Iorgova au purtat titlul de campioane balcanice la 80 m garduri şi, respectiv, săritura în lungime.

O secţie care a adus mari succese Akademik-ului este cea de şah. Lotul şahiştilor studenţi este într-adevăr deosebit de valoros: un mare maestru internaţional (Milko Bobţov), doi maeştri internaţionali (Nikolai Pîdevski şi Atanase Kolarov), 20 de maeştri şi candidaţi de maeştri

SaDAng - arhiva personală

ai Bulgariei. De cînd s-a înfiinţat Akademik-ul, echipa sa de şah a cîştigat cu regularitate campionatul ţării.

Succesele nu s-au oprit, însă, aici. La primul campionat mondial universitar de şah la care participă (Oslo), studenţii bulgari ocupă locul III, apoi locul IV la Lyon, locul III la Upsala, locul II la Reykjavik şi tot locul II la Varna, pentru ca la a VI-a ediţie a campionatului, la Budapesta, ei să termine pe locul I, fără să fi înregistrat vreo înfrîngere.

Succese frumoase au dobîndit studenţii bulgari şi în alte ramuri de sport. Ei sînt campioni ai ţării la volei, gimnastică, schi, canotaj, vele şi haltere.

Campionul olimpic de lupte clasice Dimităr Dobrev este membru al Akademik-ului. La fel, schiorii de frunte ai Bulgariei: G. Dimitrov şi G. Voroşkin (în probele alpine), fondista Kristina Stoieva (locul 9 la Jocurile Olimpice de la Squaw Valley). Alte nume: Cristina Gheaşeva, una din cele mai bune jucătoare de baschet; Ţvetana Stanceva, campioană de gimnastică de opt ani încoace; Stoian Koev, Mincio Todorov, Vasili Kapsazov, campioni de gimnastică, membri ai echipei care a reprezentat Bulgaria la campionatele mondiale şi Jocurile Olimpice; foştii campioni şi recordmani de atletism Anghel Kolev, D. Hlebarov, Veselina Kolarova.

Precum se vede, o întreagă pleiadă de campioni şi campioane.

În afara lor, Akademik grupează mii de tineri şi tinere care vin cu plăcere pe stadioane, în sălile de sport, la bazinele de înot, iau parte la antrenamente şi la competiţiile cu caracter de masă, iar cei mai buni sînt aleşi să ducă mai departe gloria sportivă a clubului lor: *Akademik*.

« Nimic nu-l istoveşte şi nu-l subminează mai mult pe om decît inactivitatea fizică prelungită. »

ARISTOTEL

« Cel care abandonează exerciţiile fizice devine deseori sensibil la boli, deoarece forţa organelor lui slăbeşte datorită renunţării la mişcare. »

AVICENA

24 DE ORE CĂLARE PE MĂGARI!

Vrînd să imite într-un fel « original » cunoscuta cursă automobilistă internaţională « 24 de ore — Mans » care se desfăşoară în Franţa în oraşelul Mans şi se bucură de o tristă reputaţie, datorită victimelor pe care le face (în special groaznicului accident din 1955, care a costat viaţa unui conducător şi a optzeci de spectatori), un grup de feciori

de bani gata din statul Louisiana (S.U.A.) au organizat o cursă proprie « 24 de ore — Louisiana ». Spre deosebire de cea din Franţa, această cursă folosea în locul automobilelor . . . măgari. Cursa s-a desfăşurat pe un traseu în circuit, lung de 13,5 km şi foarte dificil, cu start comun. Deşi la această « cursă » au luat parte aproape 60 de « călăreţi », după semnalul starterului, mai mult de jumătate din « concurenţi » au rămas pe loc . . .

Ca şi în cursa « 24 de ore — Mans » punctajul se întocmea pe baza următorilor indici: numărul total de kilometri parcurşi în 24 de ore, viteza de parcurgere a unui tur, viteza maximă pe o anumită porţiune şi viteza medie în tot timpul cursei.

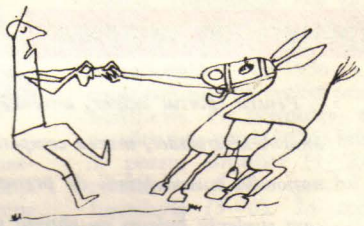

Bineînţeles că măgarii, fiind mai puţin « ascultători » ca automobilele de curse, au dat multă bătaie de cap călăreţilor, refuzînd să alerge mereu înainte, părăsind pista sau culcîndu-se de-a curmezişul ei.

Iată rezultatele furnizate de colegiul de arbitri: învingătorul cursei a parcurs în total 112 km; timpul minim de parcurgere a unui tur a fost de 1 oră 6 min; viteza maximă atinsă pe o porţiune de 200 m a fost de 25,6 km/oră, iar viteza medie pe întregul parcurs — 4,6 km/oră.

Cu ocazia acestei curse s-a constatat că cei mai docili şi totodată cei mai rezistenţi sînt măgarii de culoare neagră.

Bineînţeles că nici această « cursă » nu s-a terminat fără accidente. Astfel, încercînd să-şi mişte măgarul din loc, un concurent a fost lovit cu copita în cap şi a trebuit să fie transportat la spital în stare gravă.

SaDAng - arhiva personală

BICICLETA BUNICILOR NOŞTRI: VELOCIPEDUL EXPUS LA MUZEUL DE ISTORIE A ORAŞULUI BUCUREŞTI

ŞI MATERIALELE SPORTIVE AU ISTORIE

bicicleta

Ce uşoare sînt bicicletele de curse din zilele noastre şi ce viteze mari se pot atinge cu ele! Şi cînd ne gîndim că înainte de anul 1800 nu exista încă aproape nimic în acest domeniu!

Deci, pe lîngă alte materiale sportive care ating vîrste venerabile, bicicleta este un fel de soră mai mică, datînd de aproximativ un secol şi jumătate! Părintele bicicletei este un rus: meşterul iobag Artamonov din Urali, care în 1800 construieşte o «maşină» cu două roţi şi pedale. Bicicleta avea cadrul şi ghidonul metalice. În 1817, germanul Dreis construieşte o bicicletă cu roţi egale, dar fără pedale şi avînd cadrul din lemn. La Muzeul din Nürenberg există două modele de biciclete despre care se spune că ar fi fost confecţionate înainte de cea a lui Dreis, dar nu se ştie de cine, nici exact cînd.

După 1842, la Paris, meşterul Michaux construieşte un «bicyclu» cu pedale. De asemenea, în Anglia, un căldărar, Dailsel, construieşte încă din 1836 un velociped cu pedale. Tot acolo se construiesc apoi biciclete cu o roată înaltă şi triciclete. Prin 1884 se construieşte la Coventry prima bicicletă de tipul celor întrebuinţate astăzi care, fără îndoială, nu ar fi căpătat o răspîndire atît de mare dacă nu se inventau şi cauciucurile cu cameră de aer (1885). Bicicleta devine un mijloc de locomoţie curent, tricicleta rămînînd numai un mijloc de transport pentru diverse mărfuri.

Forma de bază a bicicletei datează, aşadar, de la sfîrşitul secolului al XIX-lea. Între timp s-au realizat numai perfecţionări pentru a-i da o rezistenţă cît mai mare şi pentru a-i reduce greutatea. Cu toate că mijloacele de locomoţie cu motor s-au perfecţionat foarte mult, totuşi bicicleta se menţine, fiind mai ieftină, uşoară şi durabilă.

Primele biciclete folosite în ţara noastră au fost de fabricaţie străină. În 1894 apare pe străzile Bucureştiului prima bicicletă cu roată mare în faţă (velociped). Se pare că bucureştenii de pe atunci nu au fost prea entuziasmaţi de această apariţie căci au primit-o cu fluierături. Peste doi ani, în 1896, s-au mai adus două triciclete. Primul concurs de ciclism s-a ţinut în 1899 la şosea. După 1900 apar cîteva biciclete de construcţie modernă, dar ele fiind foarte scumpe nu pot fi procurate decît de cei înstăriţi.

Actualmente bicicletele sînt foarte răspîndite la noi în ţară deoarece industria noastră produce biciclete în serie şi la preţuri accesibile oricărui cetăţean

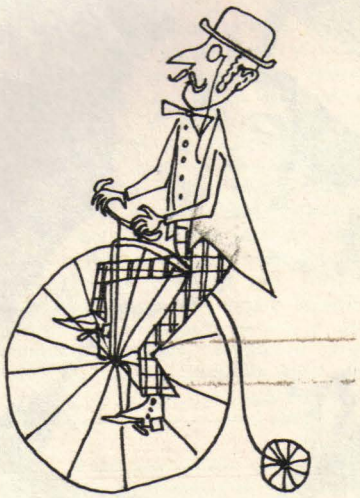

SaDAng - arhiva personală

CATCH AS CATCH CAN

Cît timp va mai înşela pe privitori spectacolul dezgustător al acestui « sport », tradus sugestiv: « Apucă-l de unde poţi » ? Încleştarea voit neomenească între două matahale, însoţită de gemete, icneli şi scrîşniri din dinţi, nu are nimic comun cu adevărata luptă sportivă.

Cunoscutul scriitor sovietic Lev Kassil care a asistat la un asemenea « meci », în S.U.A., scrie pe drept cuvînt:

« Cu cît priveam mai atent ce se petrecea pe ring, cu atît mai clară mi se forma convingerea că în faţa noastră nu era nimic altceva decît un fals spectacol de bîlci. Pe cît se pare, totul se desfăşura potrivit unui aranjament dinainte stabilit. N-am avut răbdarea să văd decît trei reprize... »

Şi această dezgustătoare înşelăciune stîrneşte pornirile bolnăvicioase ale unei anumite categorii de spectatori, dornici de « senzaţii tari », umplînd cu bani buzunarele managerilor cu veleităţi regizorale.

Cît despre soarta coloşilor, împopoţonaţi cu cele mai neaşteptate porecle şi titluri, se vorbeşte foarte puţin: accidentat grav, muritor de foame, decedat în urma traumatismelor repetate...

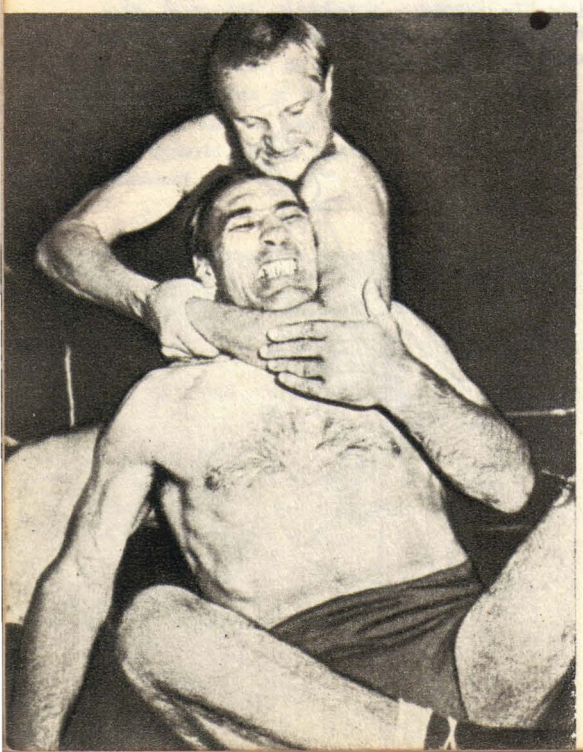

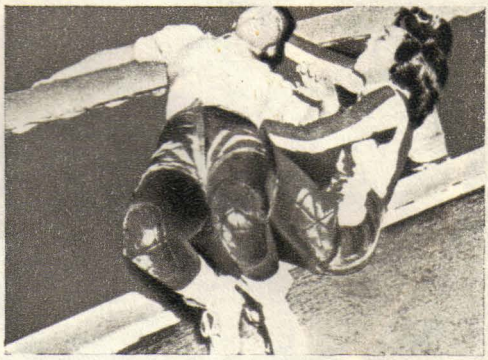

PÎNĂ ŞI FEMEILE...

CURSE DE OGARI

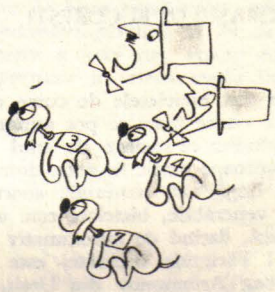

În Anglia, nu numai cursele de cai se bucură de popularitate. Mulţi amatori de pariuri se întrunesc şi la cele rezervate altor patrupede şi anume ogarilor. « Derby-urile cîinilor » adună mii de « pasionaţi », ahtiaţi de pariuri. Uneori se petrec întîmplări din cele mai curioase. Astfel, înainte de darea startului, într-una din aceste curse, principalul favorit a muşcat pe unul din adversarii săi. Arbitrii s-au grăbit să-l descalifice pe campionul patruped pentru « purtare nesportivă ». Reacţia pariorilor care au mizat pe favorit a fost mai mult decît energică. Ei nu s-au mulţumit să se năpustească asupra arbitrilor, bănuiţi de părtinire, ci au dat foc tribunelor şi au distrus ghişeele de pariuri.

Întrecerea s-a soldat cu 14 răniţi, care au fost duşi în stare gravă la spital, iar 7 dintre cei mai zeloşi suporteri au fost arestaţi.

SaDAng - arhiva personală

E bine să știți despre . . .

VITEZE

Viteza constituie elementul caracteristic al multor întreceri sportive. Aceasta ne permite să facem comparații între mediile realizate în felurite ramuri de sport, comparații care nu sînt lipsite de interes. De exemplu: știți cine este mai rapid între un schior de fond și un alergător de maraton? Dacă i-ați putea face să concureze alături, veți constata poate cu surprindere că schiorul va rămîne în urmă! Iată ce spun cifrele:

Etiopianul Abebe Bikila a realizat în maratonul olimpic de la Roma 2:15.16,2, adică a parcurs 311 m pe minut. La cea de-a 8-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă, rezultatul lui Hamalainen, primul clasat la proba de schi-fond pe 50 km a fost de 2:59.06,3. Aceasta înseamnă că Hamalainen, cîștigătorul medaliei de aur, a străbătut aproximativ 279 m pe minut.

Schiorii se revanșează din plin, în probele alpine. La coborîre, de pildă, ei realizează o viteză medie de 140 km pe oră. Și fiindcă vorbim de medii orare, este remarcabil faptul că ele ating și la patinaj-viteză valori mari. Evgheni Grișin obține 51,5 km pe oră față de cei 46 393,61 m realizați de ciclistul Baldini, ce-i drept, într-o cursă de o oră. De altfel, este știut faptul că viteza medie scade cu cît crește durata probei. Atletul A. Harry a parcurs suta de metri cu o medie de 35,6 km pe oră, în timp ce la maraton viteza medie este doar de 18,7 km pe oră.

O medie orară ridicată se realizează pe patine: 103,4 km pe oră, la un vînt de forța 5—6. Utilizînd ambarcații cu vele pe patine, sportivii sovietici au făcut, în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, ieșiri îndrăznețe pe apele înghețate ale Golfului Finic, distrugînd minele puse de dușmani. Dînd dovadă de un înalt patriotism ei au adus provizii și combustibil în Leningradul asediat de armatele fasciste.

Motoarele permit, bineînțeles, deplasarea cu viteze și mai mari. Recordul automobilistului John Cobb este de 633 km pe oră. Campbell deține recordul vitezei la bărcile cu motor: 419 km pe oră.

În aviație recordurile sînt de ordinul miilor de kilometri. Aviatorul sovietic Fedotov, care a doborît recordul lui Mosolov, a realizat 2 401 km pe oră pe un avion cu reacție.

Primul cosmonaut al lumii, Iuri Alekseevici Gagarin, a zburat cu o viteză de aproape 8 km pe secundă (adică 24 800 km pe oră), stabilind în timpul extraordinarului său zbor trei recorduri mondiale: de înălțime, de durată și recordul greutății înălțate. Ultimele două au fost apoi cu prisosință depășite de cosmonauții sovietici Titov, Nikolaev și Popovici.

ÎN NOAPTEA ROMANĂ, UN TÎNĂR ABISINIAN ÎN PICIOARELE GOALE DEZVOLTĂ O NECREZUTĂ VITEZĂ PE DISTANȚE MARATONIENE: ABEBE BIKILA

PE AMBARCAȚII DE «SINUCIGAȘI»

În statul Florida din S.U.A. a luat naștere un nou «sport», o invenție a celor dornici de senzații tari, obținute pe socoteala și cu riscul vieții altora, și anume «cursa cu obstacole».

Bineînțeles că nu este vorba de o cursă cu obstacole obișnuită, ci de una cu totul ieșită din comun: ea se desfășoară în ambarcații mici, cu motor suspendat, care au însușirea nu numai de a pluti pe apă, ci și de a sări și zbura prin aer. În ce constă această cursă? Ambarcațiile se lansează de pe o platformă specială, înclinată, lungă de 6 m și lată de 2,5 m, instalată la o înălțime de 1,5 m de la suprafața apei. După ce se desprind de platformă, ambarcațiile zboară prin aer cu o viteză de 40 de mile pe oră și, conform regulamentului de concurs, trebuie să treacă în zbor printre doi copaci, aflați la mică distanță unul de altul; atingînd suprafața apei, ele își măresc nebunește viteza și termină cursa pe malul opus.

Se înțelege că cei care conduc aceste ambarcații «de sinucigași» nu pot fi numiți nicidecum sportivi.

SaDAng - arhiva personală

DE LA STEINITZ LA BOTVINNIK

Astăzi, în Uniunea Sovietică jocul de şah este practicat de milioane de oameni, iar maeştrii sovietici obţin mari succese pe plan internaţional. Este clar că succesele şcolii şahiste sovietice reprezintă în primul rînd un rezultat al creşterii uriaşe a culturii poporului sovietic.

În Uniunea Sovietică importanţa cultural-educativă a şahului este mult apreciată. Dezvoltarea şi răspîndirea în mase a acestui joc este sprijinită, creîndu-se toate condiţiile pentru înflorirea lui.

Grija de fiecare zi a Partidului Comunist şi a Guvernului Sovietic pentru înflorirea culturii socialiste, pentru înmulţirea bogăţiilor spirituale ale poporului sovietic, a asigurat şi mişcării şahiste succese nemaivăzute, făcînd din Uniunea Sovietică « ţara clasică a şahului ».

În U.R.S.S. există aproape 2 milioane de şahişti, în fruntea cărora se află 150 de maeştri şi 19 mari maeştri. În rîndurile şahiştilor sovietici sînt foarte multe femei, dintre care 12 poartă titlul de maestru.

Avînd în vedere caracterul de masă al jocului de şah şi condiţiile care există în U.R.S.S. pentru promovarea şi educarea talentelor şahiste, nu este de mirare că marii maeştri şi maeştrii sovietici cîştigă aproape toate turneele şi concursurile internaţionale organizate de F.I.D.E. (Federaţia Internaţională de Şah).

Astfel, cîştigînd în 1948 meciul-turneu pentru campionatul mondial, la care au participat cei mai buni mari maeştri din lume, reprezentantul şcolii şahiste sovietice Mihail Botvinnik a cucerit mult rîvnitul titlu de campion mondial, pe care Alehin, prin moartea sa (1946), l-a lăsat vacant.

De atunci, titlul de campion mondial a rămas în mîinile şahiştilor sovietici, cei mai buni din lume.

Iată tabelul meciurilor pentru campionatul mondial de şah, începînd cu anul 1886 şi pînă în ziua de astăzi, incluzînd locul disputării şi rezultatele

1. *Steinitz*-Zuckertort, 1886, S.U.A., 10: 5, 5 remize.
2. Steinitz-Cigorin, 1889, Cuba, 10: 6, 1 remiză.
3. Steinitz-Gunsberg, 1890—1891, S.U.A., 6: 4, 9 remize.
4. Steinitz-Cigorin, 1892, Cuba, 10: 8, 5 remize.
5. *Lasker*-Steinitz, 1894, S.U.A., 10: 5, 4 remize.
6. Lasker-Steinitz, 1896—1897, Rusia, 10: 2, 5 remize.
7. Lasker-Marshall, 1907, S.U.A., 8: 0, 7 remize.
8. Lasker-Tarrasch, 1908, Germania, 8: 3, 5 remize.
9. Lasker-Yanovsky, 1910, Germania, 8: 0, 3 remize.
10. Lasker-Yanovsky, 1910, Germania, 8: 0, 3 remize.
11. Lasker-Schlechtar, 1910, Austria, Germania, 1: 1, 8 remize.
12. *Capablanca*-Lasker, 1921, Cuba, 4: 0, 10 remize.
13. *Alehin*-Capablanca, 1927, Argentina, 6: 3, 25 remize.
14. Alehin-Bogoliubov, 1929, Germania, 11:5, 9 remize.
15. Alehin-Bogoliubov, 1934, Germania, 8: 3, 15 remize.
16. *Euwe*-Alehin, 1935, Olanda, 9: 8, 13 remize.
17. *Alehin*-Euwe, 1937, Olanda, 14: 10, 11 remize.
18. *Botvinnik*-Bronştein, 1951, U.R.S.S., 5: 5, 14 remize.
19. Botvinnik-Smîslov, 1954, U.R.S.S., 7: 7, 10 remize.
20. *Smîslov*-Botvinnik, 1957, U.R.S.S., 6: 3, 13 remize.
21. *Botvinnik*-Smîslov, 1958, U.R.S.S., 7: 5, 11 remize.
22. *Tal*-Botvinnik, 1960, U.R.S.S., 6: 2, 13 remize.
23. *Botvinnik*-Tal, 1961, U.R.S.S., 10: 5, 6 remize.

SaDAng - arhiva personală

ÎN TIMPUL LUCRĂRILOR CONFERINȚEI PE ȚARĂ A UNIUNII DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT (FEBRUARIE 1962)

PERSPECTIVE PENTRU ANUL 1965

- 1—2 instructori voluntari de gimnastică la fiecare loc de producție (secție, atelier, serviciu etc.) în întreprinderi și instituții.
- 12 000 de secții pe ramură de sport afiliate la federații (față de 8 700 în 1961).
- 250 000 de sportivi legitimați (față de 168 500 în 1961).
- Sportivi clasificați: 1 800 de maeștri ai sportului, 10 000 de categoria I, 28 000 de categoria a II-a și 166 000 de categoria a III-a.
- 3 500 de antrenori.
- 3—7 instructori în fiecare asociație sportivă din întreprinderi și instituții.
- 3—5 instructori în fiecare asociație sportivă sătească.
- 25 000 de arbitri.

SaDAng - arhiva personală

CAMPIONI ŞI RECORDURI

ORIZONTAL: *1.* Atlet sovietic, recordman mondial la săritura în înălţime (2,27 m) — Atlet romîn, recordman la aceeaşi probă (2,06 m) *2.* Înotătoare australiană, recordmană mondială la 100 m liber — Demn de urmat ca atitudine. *3.* Loc de desfăşurare a campionatelor nautice, la noi. — Glumă. *4.* Localitate în patria Jocurilor Olimpice (Kefalonia). — Atlet etiopian, campion olimpic la maraton. — Hochei-Club. *5.* Careu! — «Cupa ţărilor...», competiţie în care trăgătorii noştri au obţinut frumoase succese. — Rîu în U.R.S.S., afluent al Nistrului. *6.* Cupa tenismenilor. — Campioana continentelor în sport. *7.* Plini de... viteză. — Sublocotenent. — Părere! *8.* Rînduială (fig.). — Mai mult decît... senior! — A se ivi. *9.* Probă de gimnastică la care este campion olimpic sovieticul Azarian (sing.). — Bîrnă! — Curajoşi (fig.). *10.* Atletă sovietică, recordmană mondială la aruncarea suliţei (59,55 m). — Probă atletică la care sportiva sovietică Ponomareva deţine recordul olimpic (55,10 m). *11.* Criterii de diferenţiere pentru juniori şi seniori. — Probă atletică la care echipa R. F. Germană deţine recordul olimpic (39,5).

VERTICAL: *1.* Probă atletică la care sportiva sovietică Tamara Press deţine recordul mondial (10,5 sec). *2.* Radu Florescu. — Prin negrul Ralph Boston, a deţinut recordul mondial la proba de săritură în lungime. — Disciplină sportivă la care Sanda Iordan a cucerit titlul de campioană mondială universitară. *3.* Deţine prin atletul Piotr Bolotnikov recordul mondial la proba de alergare pe 10 000 m (28: 18,8). — Probă de patinaj la care este campion şi recordman al lumii Evgheni Grişin (U.R.S.S.). *4.* Atletă romîncă deţinătoarea recordului naţional la aruncarea discului (54,29 m). — Adunarea campionilor. *5.* Romancier portughez (1845—1900). — Maladie a organelor respiratorii. — Cale! *6.* Voinic (fig.). — Recordmana lumii la înălţime... pentru cei apropiaţi. *7* Înotătoare americană, recordmană mondială la 200 m delfin (2.12,8). — Direcţie. *8.* Zeiţa frumuseţii la romani. — Cuvînt... victorios! *9.* Campionul... naturii. — Oraşul în care s-a desfăşurat ultima Olimpiadă antebelică. *10.* Înotător australian, recordman olimpic la 400 m liber (4.18,3). — Munte în Elveţia. — Dan Faur. *11.* Strigăt de... victorie! — Bun pentru. — Numele mic al campionului R.P.R. la 400 m garduri. *12.* Împreună cu M. Dumitru deţine recordul R.P.R. la tir, la proba de pistol calibru mare (579 p.). — Punct cardinal. *13.* Înotător englez, recordman european la 400 m liber (4.21,8) — Atlet romîn, recordman naţional la aruncarea greutăţii (17, 42 m).

DICŢIONAR la îndemînă: BIK, ESA, OTT, ASSO

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI

— La Paris există un club al oamenilor graşi, amatori de educaţie fizică. O condiţie «sine qua non» pentru a fi primit ca membru al clubului este... greutatea minimă de 100 kg! Statutul prevede de asemenea că scăderea greutăţii unui membru al clubului sub 100 kg duce la excluderea acestuia din club, pînă la revenirea la... normă. Controlul periodic al greutăţii membrilor îl efectuează medicii clubului, de aceeaşi categorie de greutate care întocmesc de altfel şi programul de activitate. Curios e faptul că membrii clubului oamenilor graşi preferă sporturi ca voleiul, baschetul şi în special fotbalul. Mult mai uşor ar fi desigur să se organizeze şi un club al oamenilor slabi...

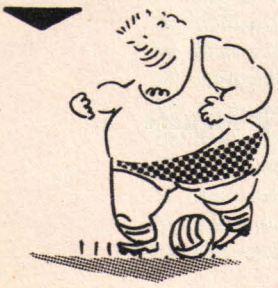

— Un arbitru de fotbal italian a găsit un mijloc original de a se apăra de «brutalităţile» spectatorilor prea nervoşi. În timpul unui meci de fotbal, în oraşelul italian Corvisio, un spectator furios s-a repezit la arbitru ca «să-l înveţe minte». Dar în aceeaşi clipă el fu atacat din spate de un cîine uriaş, care-l trînti la pămînt, ţintuindu-l pe loc. Numai intervenţia arbitrului îl scăpă pe îndrăzneţul şi nervosul spectator. Arbitrul recomandă tuturor colegilor săi să ia cu ei la toate meciurile un cîine dresat, aşa cum face el. După spusele lui, cîinele e apărătorul cel mai sigur.

— Mildred Didrikson, cunoscuta atletă americană, de trei ori medaliată la Jocurile Olimpice din 1932, a făcut, după trecerea la profesionism, fel de fel de demonstraţii. Într-un timp, avînd nevoie de bani pentru a plăti operaţia tatălui ei, sportiva s-a angajat ca jucătoare în echipa profesionistă masculină de baschet «House of Davides», ai cărei jucători purtau cu toţii barbă. Bineînţeles că jocul cunoscutei sportive în echipa «bărboşilor» atrăgea numeroşi spectatori la meciurile acesteia, aducînd totodată venituri importante managerului care avusese năstruşnica idee.

SaDAng - arhiva personală

— La meciul de fotbal dintre selecționatele muncitorești ale Elveției și Franței, care s-a disputat la Varșovia în cadrul celei de a II-a ediții a Jocurilor sportive ale tineretului din întreaga lume, portarul francez, plictisit de inactivitate, a luat mingea, și-a pus-o la picioare și... a pornit cu ea către poarta adversă. După ce a reușit să-i dribleze pe înaintașii și apărătorii adverși, portarul francez s-a trezit față în față cu portarul elvețian. Fără să-și piardă cumpătul (cum se întîmplă cu jucătorii de cîmp!) el a tras calm la poartă, marcînd un gol. În entuziasmul de nedescris al ambelor echipe și al spectatorilor, el a fost purtat pe brațe înapoi la poarta sa. Se vede că portarul era un... jucător complet.

— În ianuarie 1950, cunoscutul atlet și înotător american, doctorul Seymour, care a cucerit medalia de argint la aruncarea suliței la Jocurile Olimpice din 1948, a «traversat» Canalul Mînecii într-un mod original: el a parcurs înot un bazin lung de 22,87 m de 1 478 de ori, totalizînd aproape 33,5 km în 13 ore și 40 min. După terminarea «traversării», Seymour și-a scos ochelarii și i-a întrebat pe cei de față: «Bine, dar unde-i... Franța?!»

DESEN DE N. CLAUDIU

CÎND FIECARE GRAM CONTEAZĂ...

— La unul din meciurile pentru „Cupa Davis", care trebuia să se dispute între echipele Italiei și Australiei, organizatorii au constatat că stadionul din Philadelphia era ocupat doar de... 2 500 de spectatori. Îngrijorați de rețeta slabă, ei au avut ideea salvatoare de a anunța că în zilele următoare, în pauzele dintre jocuri, pe teren se va desfășura parada modei. Într-adevăr, a doua zi, o casă de mode a făcut să defileze în fața spectatorilor (de data aceasta mult mai numeroși) tinere fete, îmbrăcate după ultima modă: demonstrația de toalete atrăsese mai mulți spectatori decît demonstrația de măiestrie a tenismenilor.

— O întîmplare fără precedent a avut loc cu ocazia meciului pentru titlul de campion mondial de box la categoria semigrea dintre sud-americanul Mederos și pretendentul la titlu, Johnson (Philadelphia, S.U.A.).

Înaintea meciului Johnson a fost solicitat de un tînăr să-i acorde un autograf. După primirea autografului, pe care Johnson i l-a dat cu multă bunăvoință, tînărul i-a mulțumit călduros și i-a oferit o portocală, pe care boxerul a mîncat-o.

În repriza a doua, fără să primească vreo lovitură, Johnson a căzut la podea, spre stupefacția publicului și a arbitrilor. Ridicîndu-se cu greutate, Johnson se prăbuși a doua oară, fără să fi primit nici de data asta vreo lovitură din partea lui Mederos. Meciul a fost oprit de arbitru, iar Johnson transportat la spital, unde s-a constatat că amețeala se datorește unui narcotic: de vină era... portocala, oferită cu atîta amabilitate de amatorul de autografe.

— În toamna anului 1955 a avut loc în Italia o interesantă și mai ales originală loterie. În afara croselor și a obiectelor de echipament sportiv, care se puteau cîștiga printre altele, premiul cel mare îl constituiau... șase jucători de hochei canadieni cumpărați de la cluburile profesioniste de hochei din Canada! Această neobișnuită loterie era intitulată... «Pentru dezvoltarea jocului de hochei în Italia». Scopul scuză mijloacele!

— Pe insula Tahiti proba de aruncare a suliței diferă de cea cunoscută la noi. În cadrul concursurilor sportive de acolo, sulița se aruncă într-o nucă de cocos fixată în vîrful unei prăjini de bambus de aproape 12 m înălțime. Proba o cîștigă cel care nimerește primul nuca de cocos.

— CE ȘTII DESPRE CERC?

DESEN DE NELL CÔBAR

SaDAng - arhiva personală

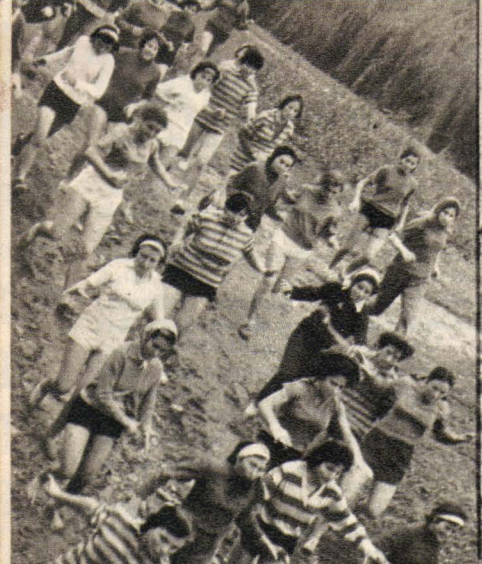

O amploare deosebită a luat în ultimii ani activitatea sportivă în rîndul maselor. Numai la Concursul cultural sportiv au luat parte, în anul 1961, peste 2 500 000 de tineri şi tinere, iar la crosurile organizate în cinstea zilelor de 1 Mai şi 7 Noiembrie au luat parte în anul 1962 peste 2.200.000 de tineri şi tinere.

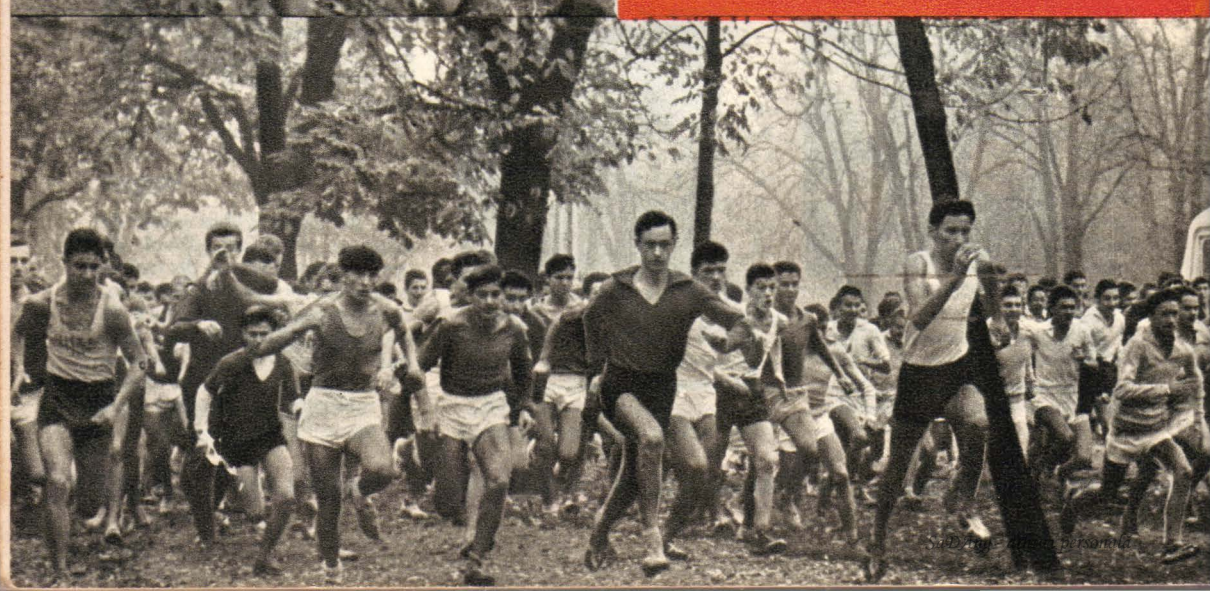

SCURTĂ ISTORIE...

Nu de puține ori gazetarul, dornic să ilustreze cît mai grăitor un aspect semnificativ al vieții noastre noi, face o comparație cu trecutul, cu anii dinainte de 1944. Și cît de pregnantă apare atunci diferența dintre ceea ce a fost ieri și ceea ce vedem cu bucurie că rodește din ce în ce mai spornic azi în țara noastră. În activitatea sportivă, diferențele dintre minunatele realizări pe care le trăim acum cu toții și așazisul «sport» din timpul regimurilor burghezo-moșierești sînt la fel de izbitoare, și ele fac de cele mai multe ori inutile comentariile.

Totuși există un domeniu al activității sportive unde o comparație cu trecutul este imposibilă. Care este acest domeniu? Cel al competițiilor de mase, întreceri care au intrat în tradiția mișcării noastre sportive o dată cu instaurarea regimului democrat-popular, o dată cu profundele transformări social-politice petrecute la noi în țară după 23 August 1944.

Cu alte cuvinte istoria competițiilor de mase este mai scurtă. Mai scurtă dar mai bogată, deoarece, cu timpul, întrecerile sportive de mase au devenit baza mișcării noastre sportive, constituind mijlocul cel mai eficace de atragere a oamenilor muncii în practicarea diferitelor sporturi. Iată de ce considerăm că nu este lipsit de interes, pentru a urmări și mai bine dezvoltarea uriașă a sportului nostru, să întoarcem cîteva din filele acestei «scurte istorii».

Pe prima dintre aceste file, înainte de a o întoarce, vom găsi însemnate cifre și fapte de la primele crosuri de mase, organizate primăvara sau toamna în cinstea unor sărbători scumpe oamenilor muncii de pretutindeni: 1 Mai și 7 Noiembrie. Aceste prime crosuri de mase aveau atunci un caracter local și ele au cunoscut o amploare deosebită în special în centrele muncitorești: Brașov, Valea Jiului, Reșița, Galați, Ploiești etc. Răsfoind ziarele din anii 1946—1947 găsim și numărul participanților, care azi ne poate părea modest, dar care atunci însemna o adevărată victorie: 20 000—30 000 de concurenți.

Filele următoare încep să fie mai bogate în fapte. Au urmat neuitatele întreceri «Cupa Unității Tineretului» (1948) și «Cupa Tineretului Muncitor» (1949). Organizarea acestor competiții de mase a însemnat un mare pas înainte, deoarece ele aveau un caracter mai larg, cuprinzînd întreaga țară. Succesul lor este ilustrat nu numai în numărul participanților, dar mai ales în faptul că din rîndurile zecilor de mii de concurenți au apărut o serie de talente cu care mișcarea noastră sportivă s-a mîndrit. Să notăm cîteva nume: boxerul Mircea Dobrescu, atleții C. Aioanei, Al. Merică («Cupa Unității Tineretului»), Florica Oțel (azi Grecescu), Alexandra Taifas-Sicoe și alții («Cupa Tineretului Muncitor»).

Întoarcem alte file... Succesele sînt din ce în ce mai cuprinzătoare. Competițiile de mase devin tradiționale, numărul celor ce iau startul în astfel de întreceri crește de la an la an. Pentru a urmări mai bine dezvoltarea competițiilor de mase să luăm un singur exemplu: crosul de mase «Să întîmpinăm 1 Mai». În anul 1957 se ajunsese ca la această întrecere să se înregistreze cifra de 454 000 de concurenți, pentru ca numai după un an numărul participanților

ȘI ÎN COMUNA POIANA MARE DIN REG. OLTENIA SE JOACĂ VOLEI! «CUPA AGRICULTURII» A STÎRNIT ÎNTRECERI PASIONANTE

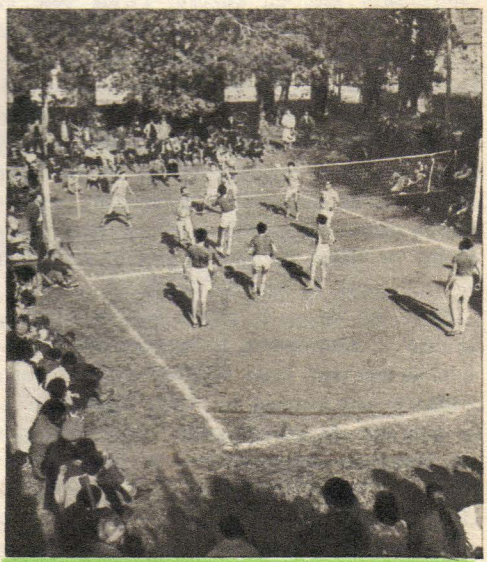

SaDAng - arhiva personală

să se ridice la 823 000, iar în anul 1960 aproape un milion de tineri (920 000) să-şi dispute cu însufleţire întîietatea în această populară competiţie. Cînd însă vorbim de competiţii de mase nu trebuie să înţelegem numai întrecerile de cros. La fel de populare au devenit şi spartachiadele tineretului, organizate vara sau iarna, care, de asemenea, au contribuit la descoperirea unor elemente tinere şi talentate, ca şi la creşterea şi întărirea asociaţiilor sportive, cărora le revenea sarcina de a organiza prima etapă a întrecerilor. De un mare interes se bucură în ultimii ani « duminicile cultural-sportive » care antrenează mase largi de tineri din mediul sătesc în întreceri. Anual, la astfel de competiţii de mase, iau parte peste două milioane de concurenţi, uneori numărul lor ajungînd să depăşească această cifră.

Mai departe, pe alte file, apar lucruri noi. În afara marilor competiţii de mase, organizate pe plan republican, în numeroase regiuni ale ţării — şi mai ales la sate — organele sportive iniţiază întreceri de mase cu caracter local, care constituie un puternic mijloc de înviorare a activităţii în aceste regiuni, de popularizare a unor sporturi mai puţin răspîndite, de atragere a tinerelor fete în practicarea exerciţiilor fizice. Astfel de întreceri sînt completate de campionatele asociaţiilor sportive, formă extrem de populară a competiţiilor de mase, care stîrnesc un interes deosebit în rîndurile maselor de membri ai U.C.F.S. Aproape nu există asociaţie sportivă care să nu-şi organizeze cu regularitate campionatul său, cu ajutorul căruia sute şi sute de mii de oameni ai muncii petrec ore plăcute în aerul curat al stadioanelor, în entuziasmul întrecerilor sportive cu caracter popular. Pentru a avea o idee cît mai clară despre popularitatea campionatelor asociaţiilor sportive, vom spune doar că în regiunea Oltenia au participat anul trecut la concursurile de atletism, organizate în cadrul campionatelor pe asociaţie, peste 10 000 de tineri, în timp ce alţi peste 12 000 au luat parte la jocurile de fotbal.

Filele sînt din ce în ce mai bogate în fapte, în cifre... Anul trecut, la Spartachiada tineretului au luat parte peste 4 800 000 de concurenţi; 1 000 000 s-au întrecut în « Cupa Agriculturii », iar alte sute de mii, în cadrul unor frumoase « duminici cultural-sportive », în campionatele şcolare. Cifre sînt încă multe. Să nu uităm însă că ele reprezintă oameni ai muncii care fac sport, care participă cu entuziasm la diferite competiţii de

SPORTIVII DE LA HIDROCENTRALA « V. I. LENIN » DIN BICAZ AU PORNIT ÎN ÎNTRECERILE SPARTACHIADEI DE IARNĂ

mase. Şi dacă pe una din filele acestei « scurte istorii » găsim însemnată cifra de 7 milioane, ceea ce reprezintă numărul celor care au luat parte anul trecut la diferite întreceri de mase organizate pe plan republican, vom încerca să o comparăm cu cei 20 000—30 000 de participanţi la primele crosuri. Punîndu-le una lîngă alta înţelegem bine diferenţa dintre începuturile acestei « scurte istorii » şi filele anilor din urmă, putem avea o privire mai cuprinzătoare asupra dezvoltării mişcării noastre sportive.

CÎND AU MAI AVUT VREODATĂ SĂTENII ŞAHIŞTI ATÎŢIA SPECTATORI CA ÎN COMPETIŢIILE DE MASĂ?

SaDAng - arhiva personală

UN URIAȘ COMPLEX SPORTIV

Complexul sportiv « V. I. Lenin » din Moscova este indiscutabil nu numai una dintre amenajările sportive cele mai mari din U.R.S.S., ci din lumea întreagă. Complexul se întinde pe o suprafață de 140 ha la Lujniki și are o minunată poziție, fiind înconjurat de apele canalului Moscova.

Complexul cuprinde un stadion cu 103 000 locuri. Pe lîngă terenul de fotbal, stadionul are un hotel sportiv pentru 400 de persoane, două săli de cinematograf, două restaurante, 14 săli de sport, încăperi rezervate pentru asistență medicală, diferite anexe pentru sportivi și spectatori.

Palatul sporturilor din cadrul complexului are 15 000 de locuri. Pe arena sportivă din acest palat se pot organiza competiții la 12 ramuri sportive, printre care hochei pe gheață, patinaj artistic, box, lupte, scrimă, volei, baschet, gimnastică și altele.

Tot în cadrul complexului sportiv se găsește un alt stadion pentru jocuri sportive (volei, baschet, tenis), cît și pentru box, lupte, scrimă; întrecerile pot fi urmărite de 15 600 de spectatori.

Bazinul este înconjurat cu tribune cu o capacitate de 13 200 de locuri. De fapt sînt mai multe bazine: unul de 22 × 50 m pentru înot și polo pe apă, un alt bazin de 22 × 25 m pentru sărituri în apă și două culoare de 5 × 25 m ce se află sub tribună.

În afara acestor construcții principale, complexul sportiv « V. I. Lenin » mai are următoarele amenajări anexe: 7 terenuri de fotbal, două terenuri de atletism, 26 de terenuri de tenis, 13 de baschet și volei, 6 terenuri pentru gorodki, mai multe terenuri de antrenament pentru box, lupte, haltere, precum și un stadion pentru copii cu 3 000 de locuri în care sînt amenajate 3 terenuri de tenis, 3 de baschet și 4 de volei.

Acest complex poate asigura el însuși, după cum s-au convins mulți specialiști de peste hotare, condiții optime pentru organizarea Jocurilor Olimpice de vară.

*

R. S. S. Ucraineană dispune de 350 de stadioane, 1 300 de terenuri pentru diferite ramuri sportive, peste 51 000 de terenuri pentru jocurile de tenis, baschet și volei, 120 de cluburi de canotaj și iahting, 300 de bazine artificiale, 1 700 de săli de sport și alte amenajări sportive.

Complexul sportiv « V. I. Lenin » de la Lujniki (Moscova) în toată splendoarea și măreția lui

În R. S. S. Gruzină există în total 60 de stadioane, 170 de terenuri pentru diferite ramuri de sport, 250 de săli de sport, 40 de terenuri de tenis, baschet și volei etc.

*

În R. S. S. Uzbekă sînt aproximativ 70 de stadioane și terenuri de sport, 5 000 de terenuri pentru diferite jocuri sportive și 28 de bazine acoperite de înot. Stadionul Pahtakor din Tașkent are 55 000 de locuri.

*

În R. S. S. Armeană sînt 7 stadioane, peste 200 de terenuri pentru diferite ramuri de sport, 2 500 de terenuri pentru jocuri sportive, 250 de săli de sport, 27 de bazine acoperite și multe alte instalații de sport. Stadionul din Erevan are 12 000 de locuri pentru spectatori.

*

În R. S. S. Azerbaidjană sportivii au la dispoziția lor 21 de stadioane, 39 de terenuri pentru diferite ramuri de sport, 2 900 de terenuri pentru jocuri sportive, 200 de săli de sport, 12 bazine de înot, 4 cluburi de iahting, iar stadionul din Baku poate primi 36 000 de spectatori.

SaDAng - arhiva personală

A.M.GORKI și sportul

În paginile operelor sale nemuritoare, Aleksei Maksimovici Gorki a înfățișat oameni de o neasemuită frumusețe sufletească și fizică. Marele scriitor a dat o înaltă prețuire educației fizice în care a văzut un factor de dezvoltare multilaterală a omului.

Mare iubitor al vieții în aer liber, al culturii fizice și al sportului, A. M. Gorki patina și schia, înota, pescuia, juca gorodki și popice, practica tirul. Neobosit călător, a străbătut pe jos jumătate din Rusia.

Semnificativă este scrisoarea adresată sportivilor clubului Dinamo, al cărui membru de onoare era.

A. M. Gorki scria: « Trebuie să aveți încredere în voi înșivă, în forțele voastre. Această încredere se realizează prin învingerea greutăților, educarea voinței, antrenarea ei. . . Voi știți că prin antrenarea corpului omul devine mai sănătos, mai rezistent, își dezvoltă viteza; tot așa trebuie să vă exersați mintea, voința ».

În anul 1932, A. M. Gorki a fost distins de către Prezidiul Consiliului Unional de Cultură Fizică al U.R.S.S. cu insigna de onoare G.T.O. pentru « merite deosebite în lupta pentru cauza clasei muncitoare și a formării omului nou ».

În amintirea lor

HELENA MARUSARZ

Apariția unei fete de 15 ani la startul campionatului de schi organizat în Polonia în preajma celui de-al doilea război mondial a provocat mare mirare, ba chiar unele schioare s-au declarat jignite că sînt obligate să concureze alături de un copil . . .

Dar Helena Marusarz, căreia i s-a îngăduit să ia parte la proba senioarelor, nu s-a lăsat cîtuși de puțin intimidată. Ea a ocupat primul loc și a devenit campioana Poloniei.

Pe Helena o învățaseră să schieze frații ei Stanislav și Jan, sportivi experimentați care munceau ca ghizi în Tatra. Helena cunoștea și ea bine munții. Atunci cînd hitleriștii au cotropit Polonia, Helena Marusarz s-a alăturat patrioților care luptau în mișcarea de rezistență. Cunoștințele ei s-au dovedit utile. Străbătînd potecile ascunse ale munților ei dragi, Helena menținea legătura cu antifasciștii ce activau în Ungaria.

Helena Marusarz a fost arestată, împreună cu alți luptători antifasciști și condamnată la moarte. Tînăra sportivă a fost împușcată în anul 1941 de către vremelnicii ocupanți ai țării ei. Dar pilda de eroism a neînfricatei sportive este și va fi pururi vie în inimile tineretului din patria pe care a iubit-o atît de mult Helena Marusarz și care astăzi înaintează cu pași siguri pe drumul socialismului.

În amintirea curajoasei sportive se organizează anual în R. P. Polonă competiții memoriale de schi.

SaDAng - arhiva personală

din istoria jocurilor olimpice

Jocurile Olimpice!... cîtă atracţie exercită aceste cuvinte asupra milioanelor de oameni din atîtea ţări ale lumii. Ele reprezintă astăzi un simbol al păcii şi înfrăţirii popoarelor, un simbol al prieteniei. Dar începuturile lor se pierd în negura veacurilor, în trecutul îndepărtat şi nu tocmai cunoscut.

Despre originea Jocurilor Olimpice există multe legende, create de bogata fantezie a poporului, printre care şi aceea că însuşi Zeus a organizat prima oară jocurile, ca o încununare a victoriei sale asupra lui Cronos, în lupta pentru stăpînirea lumii.

Pe vremea cînd Sparta era stăpînită de Licurg, Iphytos, regele Elidei, a încheiat cu acesta o alianţă care proclama Olimpia teritoriu sfînt şi interzicea încălcarea graniţelor ei de către armată. În felul acesta se instaura pacea olimpică, în virtutea căreia toate triburile greceşti aflate în război încetau

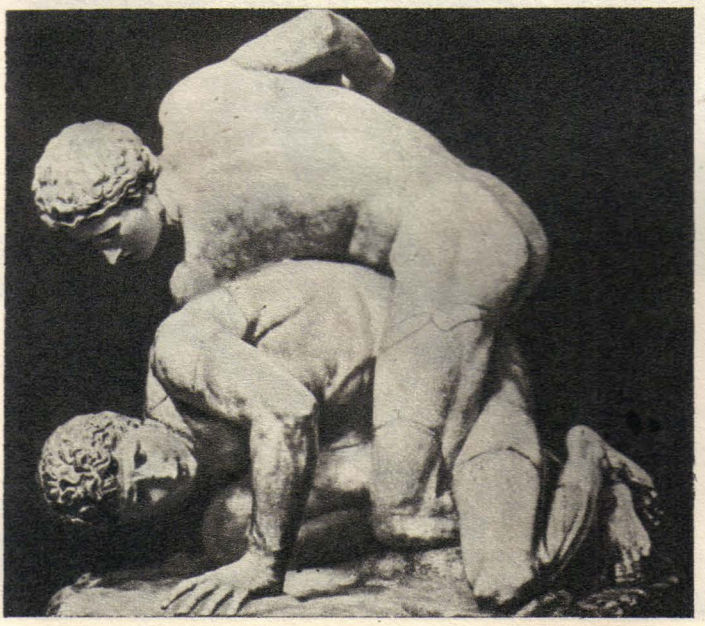

ostilităţile pe întreaga durată a jocurilor, iar participanţii la întreceri, ca şi spectatorii, puteau să ajungă în Olimpia, chiar dacă trebuiau să treacă prin ţinuturi ocupate de duşmani. Spre deosebire de Olimp, care este un masiv muntos din nordul Greciei, avînd înălţimea maximă de 2 917 m şi care, după mitologia greacă, ar fi fost lăcaşul zeilor, Olimpia este o mică localitate din sudul Greciei (Peloponez), în Elida, cunoscută datorită faptului că aici se desfăşurau în antichitate Jocurile Olimpice. La 32 de ani după interzicerea jocurilor, Olimpia este arsă din ordinul împăratului Teodosiu I. Aici, în mijlocul ruinelor anticei Olimpii, dezgropate spre sfîrşitul secolului al XIX-lea, se aprinde la fiecare 4 ani, de la soare, flacăra olimpică, purtată apoi pînă la locul de desfăşurare a

SaDAng - arhiva personală

jocurilor din anul respectiv. Prima mărturie scrisă despre Jocurile Olimpice antice datează din anul 776 î.e.n. şi ea menţionează numele învingătorului Coreb, originar din Elida. Cu timpul, la jocurile care se organizau din patru în patru ani (perioada de 4 ani dintre jocuri se numea « olimpiadă ») au început să participe, în afara locuitorilor Peloponezului, şi grecii din alte ţinuturi, iar mai tîrziu insularii din Creta, Rhodos şi Sicilia.

Programul întrecerilor, la început sărac şi el, a fost mereu îmbogăţit cu noi probe, în anul 708 î.e.n. introducîndu-se pentatlonul. Cu timpul, pentru ca şi potentaţii să poată participa, chiar şi indirect, la întreceri, în programul jocurilor au fost incluse cursele de care (680 î.e.n.), iar apoi cursele de cai, încălecaţi de obicei de sclavi. Dar, democraţia greacă nu mergea prea departe: cununa de învingător i se oferea stăpînului al cărui sclav cîştigase întrecerea!

«Egalitatea olimpică» era valabilă doar pentru cei liberi, care pentru a putea participa la întreceri trebuiau să depună jurămînt că sînt liberi. Mai mult decît atît: chiar dintre cei liberi, la Jocurile Olimpice puteau lua parte doar oamenii înstăriţi, întrucît ei trebuiau să poată dovedi că timp de un an de zile s-au pregătit în acest scop. Or, cei săraci nu-şi puteau permite aceasta. În felul acesta, tinerii aparţinînd unor familii sărace au fost ţinuţi deoparte, ei neputînd participa la Jocurile Olimpice decît mai tîrziu, în epoca cînd acestea au început să decadă.

La jocurile rezervate bărbaţilor, femeilor le era interzis să asiste (cu excepţia preoteselor zeiţei Demetra), încălcarea acestei interdicţii fiind pedepsită cu moartea. Mai tîrziu, femeile şi-au avut întrecerile lor olimpice, constînd dintr-o alergare pe distanţă scurtă, la care luau parte pe trei grupe de vîrstă. Ele concurau îmbrăcate în tunici pînă la genunchi, cu părul despletit, iar învingătoarele erau răsplătite cu cununi de măslin. Jocurile rezervate femeilor aveau loc tot în Olimpia, dar după cele bărbăteşti, în luna septembrie.

Din istoria Jocurilor Olimpice antice au ajuns pînă la noi cîteva nume, devenite legen-

SaDAng - arhiva personală

dare în Grecia, datorită victoriilor răsunătoare şi repetate, sau datorită sfîrşitului lor tragic. Astfel au fost Milon, Leonid din Rhodos, Astilos din Croton, Lalas din Sparta (a cărui moarte tragică, după victoria repurtată la jocurile din anul 440 î.e.n., l-a inspirat pe faimosul sculptor grec Myron), Arrahion, Polidam (care a sugrumat un leu cu mîinile), spartanul Filombrot şi alţii.

Dar, Jocurile Olimpice erau un prilej de afirmare nu numai pentru participanţii la întrecerile sportive, ci şi pentru oratori, poeţi şi scriitori, care citeau din operele lor. Se spune că însuşi Herodot a citit în cadrul Jocurilor Olimpice din opera sa, şi anume paginile consacrate cetăţii Atena.

Învingătorii Jocurilor Olimpice primeau cununi din ramuri de măslin. Festivitatea înmînării acestor cununi era spectaculoasă şi foarte solemnă; în templul lui Zeus învingătorilor li se puneau pe cap cununi din ramuri de măslin, tăiate cu un cuţit de aur. Însoţită de muzică şi cîntări, procesiunea pornea apoi prin poiana sacră.

Singurul străin care în istoria Jocurilor Olimpice ale Greciei antice a cucerit victoria, fiind declarat învingător (olimpionik) a fost armeanul Varazdat; în anul 385 e.n. el a ieşit învingător în luptele cu pumnii.

Cu timpul, după cucerirea de către romani a ţinuturilor greceşti, strălucirea Jocurilor Olimpice a început să pălească.

Înălţătoarea idee a jocurilor fu dată uitării, iar în anul 394 e.n. apăru ordinul împăratului Teodosiu I, care proclama încetarea Jocurilor Olimpice. În urma acestui ordin, timp de 1502 ani, Jocurile Olimpice au stat sub cenuşa uitării, aşternută peste amintirea lor, după ce timp de aproape 12 veacuri se desfăşuraseră cu regularitate.

NOUA CAMPIOANĂ A LUMII LA FLORETĂ

OLGA ORBAN-SZABO

Şase ani după ce a obţinut medalia de argint la Melbourne, Olga Orban-Szabo a cucerit la Buenos Aires (1962) titlul de campioană mondială la floretă

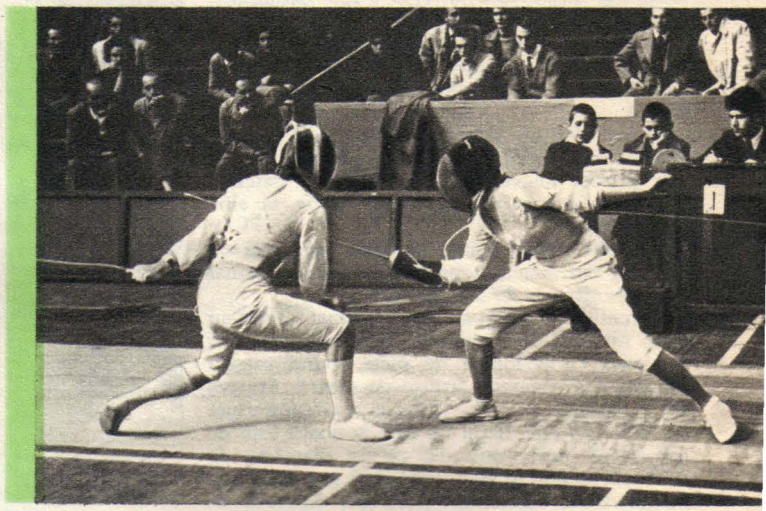

F. I. S. A.

F.I.S.A., federaţia internaţională care reuneşte federaţiile naţionale de canotaj, are drept scop continua dezvoltare a acestui sport, elaborarea şi adoptarea regulamentului internaţional, organizarea campionatelor masculine şi feminine de canotaj ale Europei şi Americii. Ea a luat fiinţă în anul 1892 în oraşul Torino (Italia).

Organul conducător al federaţiei este congresul — adunarea reprezentanţilor tuturor federaţiilor de canotaj afiliate la F.I.S.A. — şi consiliul administrativ, format din preşedinte, 4 vicepreşedinţi şi un secretar onorific.

Campionatele europene masculine se desfăşoară începînd din anul 1893, la următoarele clase de ambarcaţii: schif simplu, dublu-vîsle, dublu-rame cu cîrmaci şi fără cîrmaci, patru-rame cu cîrmaci şi fără cîrmaci, opt cu cîrmaci; distanţa pe care se desfăşoară probele este de 2 000 m.

Campionatele europene feminine de canotaj academic se desfăşoară începînd abia din anul 1954 (Amsterdam), în urma propunerii Uniunii Sovietice. În programul campionatelor feminine sînt prevăzute ambarcaţiile: schif simplu, dublu-vîsle, patru-vîsle cu cîrmaci, patru-rame cu cîrmaci şi opt cu cîrmaci ,iar distanţa cursei este de 1 000 m.

În anul 1955 campionatele europene feminine de canotaj academic s-au desfăşurat în ţara noastră, pe lacul Snagov (4—7 august).

SaDAng - arhiva personală

SPORTURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

baseball

Jocul de baseball (citește *bezbol*), care se bucură de mare popularitate în S.U.A., este o adaptare a vechiului joc englezesc « rounders », adaptare care a avut loc în decurs de aproape un secol, începînd din 1853.

De fapt, jocul reprezintă o evoluție a jocului « rounders » combinat cu cricketul, ai cărui termeni și al cărui echipament de joc s-au utilizat la începutul răspîndirii baseballului.

Nu se știe care au fost regulile inițiale ale jocului și nici momentul cînd a luat denumirea de baseball; ceea ce se știe cu precizie este faptul că echipele puteau fi formate din orice număr de jucători (același în ambele echipe), ajungîndu-se uneori pînă la douăzeci într-o echipă.

Primele reguli de joc oficiale s-au stabilit abia în anul 1846, iar în 1853 a apărut într-un ziar primul material despre jocul de baseball și anume despre un meci care urma să aibă loc în 1854.

În 1858 a luat ființă Asociația națională de baseball din America, primul for oficial, format prin reunirea a 25 de cluburi.

Terenul de baseball este format dintr-un cîmp interior, de formă pătrată, și unul exterior. Se joacă cu o minge de piele, avînd miezul din plută și cauciuc, strînse cu sfoară. Mingea are o greutate de 140—150 g și o circumferință de 22,5—23 cm. Bățul cu care se joacă este de lemn, are forma rotundă, cu un diametru de cel mult 6 cm în partea sa mai groasă, și cu lungimea de maximum 1,05 m; în ceea ce privește greutatea lui, nu există nici o limită.

Echipa se compune din 9 jucători, înlocuirea lor putîndu-se face în orice moment al jocului, dar un jucător odată înlocuit nu mai poate reintra în joc.

În cadrul echipei jucătorii se împart astfel: un jucător care prinde mingea, unul care aruncă mingea, trei oameni de bază, un short-stop, un jucător în cîmpul din dreapta, unul în centru, și unul în cîmpul din stînga.

Un joc constă din nouă cicluri, fiecare echipă avînd dreptul, cînd este la bătaie, la un număr egal de lovituri. Dacă după cele nouă cicluri scorul este egal, jocul continuă pînă cînd una din echipe capătă avantaj.

Jocul este arbitrat de unul sau mai mulți arbitri (maximum 4), mai ales în cazul jocurilor importante din cadrul așa-ziselor campionate mondiale (la care participă echipe din S.U.A., Japonia și America Latină).

Socotit un fel de sport național american, baseballul (minus sălbăticia acțiunilor de atac) seamănă cu oina noastră.

CÎȚI FOTBALIȘTI MAI SÎNT PE LUME!

În Rusia prima echipă de fotbal a luat ființă în cadrul Cercului sportivilor amatori din Petrograd, iar în anul 1901 a început să funcționeze în același oraș Liga de fotbal.

Liga de fotbal din Moscova a luat ființă abia mai tîrziu, în anul 1910.

În momentul de față, datorită condițiilor pe care statul sovietic le oferă dezvoltării culturii fizice și sportului, Uniunea Sovietică are peste 1 200 000 de jucători de fotbal!

În întreaga lume există aproape 10 000 000 de jucători de fotbal și peste 100 000 de arbitri de fotbal. Anglia dispune de peste 30 000 de cluburi care reunesc aproape 850 000 de fotbaliști, iar F.I.F.A. (Federația Internațională de Fotbal Asociație) numără ca membri 117 federații naționale.

SaDAng - arhiva personală

În mijlocul grupului de jucători chinezi, campionii mondiali de tenis de masă Ciuan Tze-tun și Ciu Ciun-hui citind scrisori de la admiratorii lor

DIN O SUTĂ DE FLORI...

Istoria tenisului de masă în China numără aproximativ 40 de ani. O jumătate de secol aproape, dar perioadele căruia diferă substanțial, fiindcă adevărata dată de naștere a tenisului de masă în marea țară de la Răsărit trebuie căutată abia după proclamarea Chinei populare. Atunci, sportul acesta, care cere dexteritate și suplețe, a căpătat un sens nou, a urcat pe scara ierarhiilor, devenind jocul iubit a milioane de chinezi. Pînă atunci el fusese practicat doar de puțini privilegiați, aproape exclusiv de reprezentanții claselor avute, motiv pentru care progresul și performanțele s-au lăsat zadarnic așteptate de-a lungul primelor decenii.

Cu totul altul este aspectul actual al activității tenisului de masă în Republica Populară Chineză. El este practicat de mase largi de tineret și vîrstnici, numărul total al jucătorilor legitimați trecînd acum de 10 300 000. O statistică recentă arată că numai în Șanhai există peste 600 000 de practicanți ai tenisului de masă, iar printre școlarii din Pekin se numără aproape 300 000 de entuziaști ai acestui sport.

Primele competiții de masă au avut loc în 1952, an în care a fost obținută și afilierea organizației de tenis de masă din R. P. Chineză la federația internațională. Un an mai tîrziu, jucătorii chinezi își făceau debutul în arena internațională. La eveniment au asistat probabil mulți dintre cititorii acestui volum, fiindcă într-adevăr debutul a avut loc la București, cu prilejul campionatelor mondiale din 1953. Trebuie să spunem că la prima lor apariție în Europa, jucătorii chinezi n-au făcut o impresie deosebită. Atît la bărbați cît și la femei, puțini dintre ei au rezistat pînă la turul trei al probelor de simplu, ocupînd și pe echipe un loc modest.

SaDAng - arhiva personală

Dar la fiecare dintre următoarele lor participări la competiția supremă a tenisului de masă, reprezentanții Chinei noi au urcat mereu în clasament, demonstrînd în mod vădit că sînt în real progres.

1959 a fost anul marii consacrări a tenisului de masă chinez. Atunci, la campionatele mondiale de la Dortmund, titlul individual suprem a revenit tînărului sportiv chinez Iun Kuo-tan. O mare surpriză, dar și o confirmare evidentă a creșterii valorice înregistrate de jucătorii Chinei noi, reprezentanți ai stilului modern în tenis de masă. Acest prim succes a fost confirmat în scurt timp după aceea de altele noi, obținute în competițiile din Europa și Asia. Neuitate vor rămîne turneele întreprinse pe continent, în 1959 și 1960, de selecționatele R.P. Chineze, cu care prilej tinerii jucători răsăriteni au obținut victorii de răsunet asupra celor mai reputate palete din R.P. Ungară, R.S. Cehoslovacă, Anglia și țările scandinave.

Prezența tot mai marcată a tenisului de masă chinez în arena sportivă mondială a justificat organizarea la Pekin a celei de a 26-a ediții a campionatelor mondiale. În primăvara lui 1961 s-au întîlnit în capitala R. P. Chineze fruntașii sportului cu paleta din întreaga lume. Și — de data aceasta nu se mai putea vorbi de o surpriză! — cei mai mulți lauri au fost culeși de echipierii țării gazdă. Lor le-a revenit primul loc la echipe băieți, ca și în ambele probe individuale de simplu prin Ciuan Tze-tun și Ciu Ciun-hui. Desigur, este de menționat aici faptul că singurul succes european în această ultimă ediție a campionatelor mondiale a fost obținut de romîncele Maria Alexandru și Geta Pitică, învingătoare în proba de dublu fete.

Evident, victoriile obținute de tenismenii chinezi la Pekin reflectă fidel popularitatea excepțională pe care o cunoaște acest sport în țara celor 650 de milioane. Ele sînt totodată rodul unei pregătiri minuțioase, orientată în sensul tendințelor moderne în tenisul de masă. Semnificativ este desigur că din cei 70 de jucători chinezi înscriși la ultimele campionate mondiale — 52 folosesc « priza toc », sînt deci atacanți prin excelență. Totuși, nu trebuie trasă de aci concluzia asupra unei uniformități a stilului de joc chinez. Însăși prezența în rîndul participanților chinezi la mondiale a unei pătrimi de adepți ai prizei clasice denotă că tenisul de masă din această țară, deși orientat către atac, nu neglijează apărarea. Chiar dintre jucătorii cu priză-toc sînt de citat cîțiva preferînd defensiva. În plus, stilul de atac al fostului campion mondial Iun Kuo-tan diferă esențial de acela al succesorului său Ciuan Tze-tun și al altor membri ai lotului național al R. P. Chineze. Toate acestea asigură o varietate de stiluri, în care este deschisă larg poarta înnoirilor.

Iată ce a justificat afirmația președintelui Federației Internaționale de Tenis de Masă Yvor Montagu, care a declarat că întrecerile de la Pekin au fost marcate de o diversitate de stiluri exprimată atît de bine prin dictonul chinez — «din o sută de flori, nici una nu înflorește la fel... »

Marele stadion din Pekin

SaDAng - arhiva personală

SPORT, GRAȚIE, FRUMUSEȚE

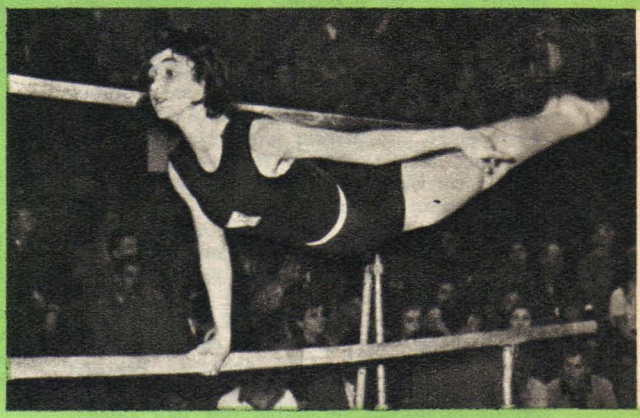

autorul „FOLIEI SECCA"

Bauru. Un orăşel din interiorul Braziliei, ţară cît un continent a Americii de Sud. Un orăşel ca toate celelalte, aşezat în mijlocul unei nesfîrşite ţesături de plantaţii de cafea. Echipa de fotbal joacă în categoria a doua şi se numeşte, bineînţeles, F.C. America. Aici şi-a făcut debutul, cu şapte ani în urmă, un tînăr jucător de culoare cu numele de Edson Arantes do Nascimento. Într-un singur sezon, el avea să devină cunoscut în întreaga ţară. Dar sub un nume mult mai uşor de reţinut: Pele...

De fapt nu mulţimea silabelor numelui de familie ar fi fost o piedică în calea celebrităţii celui care avea să devină în scurt timp unul din cei mai mari fotbalişti ai Braziliei. Nu putea trece neobservat talentul deosebit al juniorului de la «America»-Bauru, supleţea sa excepţională, un simţ al mingii ieşit cu totul din comun, chiar pentru ţara marilor jongleri ai fotbalului. Remarcat curînd, Pele a fost achiziţionat de clubul profesionist din Santos, acolo unde şi-a căpătat rapid consacrarea. Avea 15 ani... După un singur an, proaspătul atacant al lui F. C. Santos promova în naţionala Braziliei.

Împreună cu celelalte stele fotbalistice din Rio de Sao Paolo, tînărul Pele a călătorit în vara lui 1958 către nordul îndepărtat al Europei, la Stockholm. Aici, în a treia ediţie de după război a Cupei Mondiale, naţionala Braziliei trebuia să împlinească visul dorit de ani al tuturor iubitorilor de fotbal din ţara cafelei. Fotbaliştii brazilieni au cucerit titlul mondial, impunîndu-se nu numai pe tabela de scor, ci şi printr-o superioritate necontestată pe teren. Iar Pele, alături de veteranul Didi şi rapidul Garrincha, au fost cei mai buni oameni ai atacului noilor campioni mondiali.

Întoarcerea la Rio a fost, lesne de înţeles, un triumf. Primirea victorioşilor fotbalişti s-a transformat în sărbătoare naţională.

De atunci, de mai multe ori la sfîrşit de an, specialiştii din diferite ţări ale lumii l-au consacrat ca «fotbalistul nr. 1». Iar sumele de transfer ce sînt oferite clubului de care este legat prin contract s-au situat mereu în vecinătatea recordurilor în materie.

Dar, în timp ce patronii de cluburi calculează cote şi îi evaluează talentul în cifre cu multe zerouri, Pele îşi vede mai departe de treabă, cuminte şi sîrguincios, nu ca un virtuos celebru, ci ca un elev care bate abia la poarta măiestriei. Se scoală în fiecare zi la 7, se culcă totdeauna devreme. Dimineaţa — masaj, exerciţii de gimnastică, antrenament pentru controlul mingii, uneori cu două mingi deodată; după-amiază — antrenament colectiv, pase, jocuri la două porţi «fără a privi balonul», ci numai plasamentul jucătorilor. Şi, desigur, exersarea ciudatei lovituri «folia secca» (frunză uscată) pe care a făcut-o celebră... Bea lapte, mult lapte, sucuri de fructe. Nu fumează. Un singur viciu (scuzabil): bea cafea naturală...

Şi probabil, un singur regret — acela de a nu fi jucat în finala campionatului mondial următor, în Chile 1962, unde brazilienii şi-au apărat cu succes Cupa. Un accident uşor, în preliminării, l-a aşezat pe Pele pe banca spectatorilor.

În prezent adulatul Pele a devenit şi... recordman mondial. Cu totalul de 500 goluri marcate în întîlniri oficiale, el întrece vechiul record atribuit altui fotbalist celebru, italianul Piola.

Şi Pele continuă să marcheze!

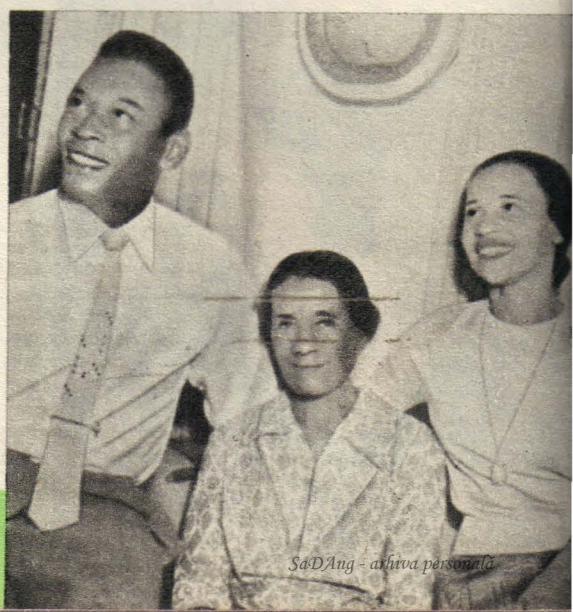

În sînul modestei sale familii din Bauru

SaDAng - arhiva personală

Internaţionala Sportivă Roşie

La Congresul internaţional al sportivilor muncitori, care a avut loc la 22 iunie 1921 la Moscova, a fost constituită Uniunea internaţională a organizaţiilor muncitoreşti-ţărăneşti de educaţie fizică, numită şi Internaţionala Sportivă Roşie.

Crearea acesteia a fost o replică dată Internaţionalei sportive reformiste de la Lucerna (1919) care nu dorea să primească în rîndurile sale organizaţiile de cultură fizică sovietice şi organizaţiile sportive muncitoreşti din alte ţări.

Lupta Internaţionalei Sportive Roşii pentru unitatea sportului muncitoresc a fost încununată de succes. Cedînd presiunii muncitorilor, conducerea Internaţionalei de la Lucerna a trebuit să-şi dea asentimentul pentru desfăşurarea, în comun, a Olimpiadei muncitoreşti de la Anvers în anul 1937.

În aceste întreceri, sportivii sovietici au participat alături de sportivii muncitori din alte ţări ale lumii. Echipa de fotbal «Spartak» din Moscova a cucerit cupa pusă în joc la această competiţie (Cupa campionatului mondial muncitoresc).

Marea familie a şahiştilor

«Gens una sumus» — veche zicală latinească. Aceasta este deviza Federaţiei Internaţionale de Şah: «Sîntem cu toţii o singură familie». În momentul de faţă F.I.D.E. reuneşte peste 60 de organizaţii naţionale din diferite continente.

Încă la sfîrşitul anului 1913, Federaţia britanică de şah a propus organizarea unei «Uniuni internaţionale de şah», propunere sprijinită de campionul mondial de atunci, Em. Lasker, şi de marile cluburi de şah din Rusia. Dar, din cauza izbucnirii primului război mondial, ideea a trebuit să sufere o amînare şi abia în 1924 a avut loc, la Paris, congresul de constituire a Federaţiei Internaţionale de Şah (F.I.D.E.). O dată cu cooptarea în F.I.D.E. a Federaţiei sovietice de şah, autoritatea acesteia a crescut simţitor.

În ultimii ani F.I.D.E. a început să aibă şi o activitate editorială, editînd revista de şah internaţională «F I D E» — care se tipăreşte în R. S. Cehoslovacă şi la care colaborează activ şahişti din lumea întreagă.

Începînd cu anul 1927 a luat fiinţă şi Federaţia internaţională de şah prin corespondenţă (I.C.C.E.), care desfăşoară o activitate intensă în numeroase ţări ale lumii.

Apărătorii echipei Franţei sînt neputincioşi. O nouă victorie a hocheiştilor noştri la Bucureşti

SaDAng - arhiva personală

SPORTUL ÎN LITERATURĂ ŞI ARTĂ

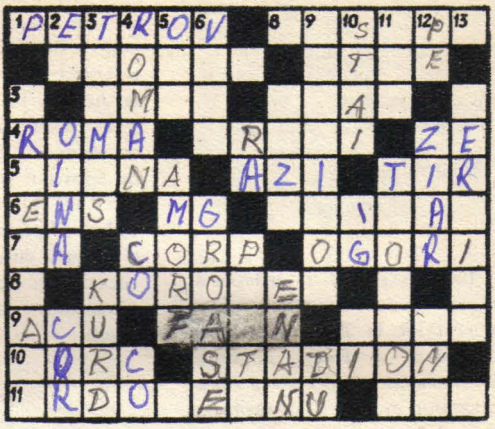

ORIZONTAL: *1.* Coautor al romanului « *12* scaune », în care facem cunoştinţă cu un pretins şahist, Ostap Bender, eroul unor amuzante peripeţii. — Autorul cîntecului « Înfloreşte sportul în ţara mea ». *2.* În... nocturne e celebru. — Autorul lucrării « Sportul velelor ». *3.* Poet din patria şahului. — Te face să simţi poezia înălţimilor ! *4.* « Jocurile Olimpice de la... », lucrare scrisă sub formă de reportaj literar de R. Urziceanu şi T. Vornicu. — Autorul sculpturii « Săritor ». — Zoe Eftimie. *5.* Zeiţa vînătorii la romani. — Nici ieri, nici mîine. — Sportul... muştelor ! *6.* Oraş în Austria. — Magneziu. — Mai mare pe apă ! *7.* Lună. — Trup. — A ara adînc. *8.* Sportiv sovietic, autorul cărţii « Pe ring ». *9.* În acest moment. — Personaj mitologic. — Joacă. *10.* Personaj din piesa « Centrul înaintaş a murit în zori » de Augustin Cuzzano. — Scenă... sportivă. *11.* Autoarea picturii « Şah-mat ». — Sine-qua nonul sportului de iarnă.

VERTICAL: *1.* Autorul sculpturii « Campionul olimpic D. Pîrvulescu ». *2.* La jocul de table. — Sportul nostru naţional. — Ansamblu de voci. *3.* Coautoare a lucrării « Exerciţii la scară fixă ». — Localitate în R.P.U. *4.* Autorul « Marşului sportivilor » — Cobalt. — Una peste alta ! *5.* Însoţeşte o săritură ! — Necristalizat. *6.* Bici (trans.). — Voluminoase. *7.* Soarele piramidelor. — La suprafaţa apei ! *8.* Instantaneu ! — Nume masculin rusesc. *9.* Compozitor sovietic, autorul unui « Marş sportiv ». — Transportă ! *10.* Stop ! — Ion Guţan — Deschidere la... nocturnă ! 11. Luptător... solitar ! — Instrument muzical. *12.* Peru ! — « Sportul Popular ». — Fotbalist la Dinamo. *13.* Scriitor american, autorul piesei « Recviem pentru un boxer ».

DICŢIONAR la îndemînă: ENS, ENAN, KURD, VIRG.

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI

— Echipa de fotbal «Riviero» din Uruguay, rămînînd fără portar în ajunul meciului cu formaţia « Landi Silva » s-a adresat acesteia cerînd permisiunea să folosească, în locul portarului, doi jucători. Adversarii au fost de acord, cu condiţia ca jucătorii respectivi să nu fi jucat ca portari şi să nu aibă, fiecare, decît o singură mînă. Zis şi făcut. Echipa « Riviero » a găsit doi jucători: Gomez, căruia îi lipsea braţul stîng şi Gonzales, care nu avea braţul drept. În faţa unui număr imens de spectatori, atraşi de această apărare « senzaţională », echipa « Landi Silva » a pierdut cu 1:3 în faţa echipei « Riviero ». Fapt este că, avînd numai două mîini, cei doi portari au folosit din plin picioarele. La acest capitol stăteau mult mai bine: aveau patru picioare!

— În urma unei lovituri extraordinar de puternice şi bine plasate, un boxer amator de categoria pană a « zburat » din ring în mijlocul spectatorilor, nimerind într-un fotoliu liber din preajma ringului. Incidentul... neprevăzut şi neobişnuit, s-a întîmplat la Madrid, iar boxerul, după ce arbitrul şi-a terminat numărătoarea, a fost declarat k.o., deşi stătea în fotoliu...

— Prima cursă de automobile a avut loc la 22 iunie 1894, în Franţa, pe distanţa Paris—Rouen (125 km). Ea a fost urmată de o altă cursă, începută la 13 iulie 1895, pe distanţa Paris—Bordeaux şi retur (circa 870 km), în care maşinile cele mai bune au atins o viteză de... 24 km pe oră!

— Pistolul, armă atît de răspîndită azi în sportul tirului, a fost inventat de C. Vitelli, locuitor din provincia Florenţa (Italia). Numele pistolului provine de la orăşelul Pistoia, reşedinţa inventatorului său.

— Intimidat şi speriat de numărul mare de scrisori anonime primite în decurs de cîteva luni, scrisori în care era ameninţat de către necunoscuţi că va fi crunt bătut şi chiar ucis dacă nu se lasă de arbitraj, arbitrul portughez José Adendola s-a adresat poliţiei. În urma cercetărilor făcute, s-a constatat că autorul scrisorilor pline de ameninţări la adresa arbitrului era chiar... soţia lui care spera, în felul acesta, să-l determine să-şi petreacă după-amiezile de duminică în familie!

SaDAng - arhiva personală

— Comisia de disciplină a Federației de fotbal din R. F. Germană a avut de judecat un caz interesant: jucătorul Müller era acuzat de a fi insultat un arbitru, numindu-l beţiv. După cercetarea cazului, comisia nu l-a sancţionat de loc pe Müller, întrucît acesta « n-a făcut decît să constate un fapt incontestabil».

— O excepţională performanţă au realizat în anul 1958 sportivii chinezi, cu ocazia desfăşurării unei grandioase curse de maraton organizată în capitala R. P. Chineze. Aceasta s-a întîmplat în ziua de 3 septembrie, cînd dintre cei 106 participanţi la această cursă, 101 au trecut linia de sosire, 81 dintre ei întrecînd cea mai bună performanţă a ţării stabilită cu un an înainte, iar 32 realizînd norma de maestru al sportului (2 ore, 36 minute).

Primul care a trecut linia de sosire, pe stadionul Haienungtan, la capătul a 42 km 195 m, a fost învăţătorul Cen Chao-sin care a realizat timpul de 2 ore 21 min 9 sec; al doilea s-a clasat fondistul Cian Lun-cen cu 2 ore 21 min 43,4 sec, pe locul trei a sosit Li Tun-iec, cu 2 ore 22 min 42,8 sec.

Interesant este că primii patru clasaţi au realizat un timp mai bun decît cel obţinut în 1952 de Zatopek (2 ore, 23 min, 3,2 sec) care, de altfel, a asistat la această istorică cursă a maratoniştilor chinezi. Pînă şi timpul celui de al 5-lea clasat în această cursă a fost superior celui realizat de campionul olimpic Alain Mimoun, în 1956, la Melbourne (2 ore, 25 min)!

— Cea mai veche armă albă, cunoscută pînă azi, este o spadă scurtă, cu lama de bronz, datînd de peste 5 000 de ani, care a fost descoperită în mormîntul lui Saragon, primul rege din Ur.

— Extrem de bizare sînt uneori coincidenţele. Astfel, jucătorul italian de tenis Giuseppe Merlo a avut prilejul să joace în cadrul unui turneu cu trei jucători, care se numeau Dante, Shakespeare şi Ibsen, şi pe care, de altfel, i-a învins categoric. Solicitat de un reporter al televiziunii americane să dea un interviu, Merlo a declarat printre altele că se consideră cu totul îndreptăţit să capete... Premiul Nobel pentru literatură.

— Tenisul de masă, jocul care se bucură de o atît de mare popularitate în întreaga lume, se numea în trecut « ping-pong ». În anul 1936 însă, congresul Federaţiei Internaţionale de Tenis de Masă, care a avut loc la Praga, a hotărît eliminarea expresiei « ping-pong » din terminologia sportivă oficială. Care a fost cauza acestei hotăriri? O firmă de materiale sportive a obţinut licenţa pentru fabricarea şi comercializarea mingilor de celuloid sub denumirea onomatopeică de « ping-pong ». Curînd, după aceasta, la un turneu de tenis de masă disputat în S.U.A. s-au folosit mingi produse de o altă firmă, păstrîndu-se însă denumirea « ping-pong ». Bineînţeles, firma cu licenţa a dat în judecată federaţia de tenis de masă şi clubul organizator, cîştigînd procesul.

ÎNAINTE DE MECI:
40 000 de cetăţeni de profesii diferite . . .

ÎN TIMPUL MECIULUI:
40 000 de arbitri .

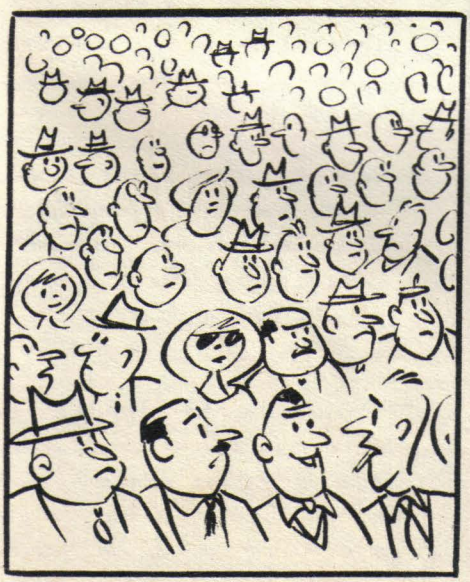

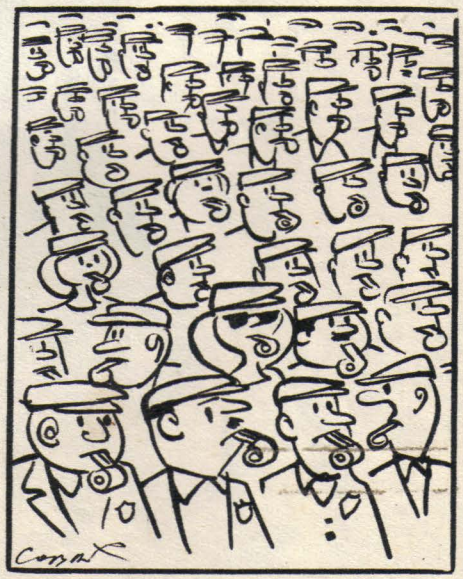

DESEN DE NELL COBAR

SaDAng - arhiva personală

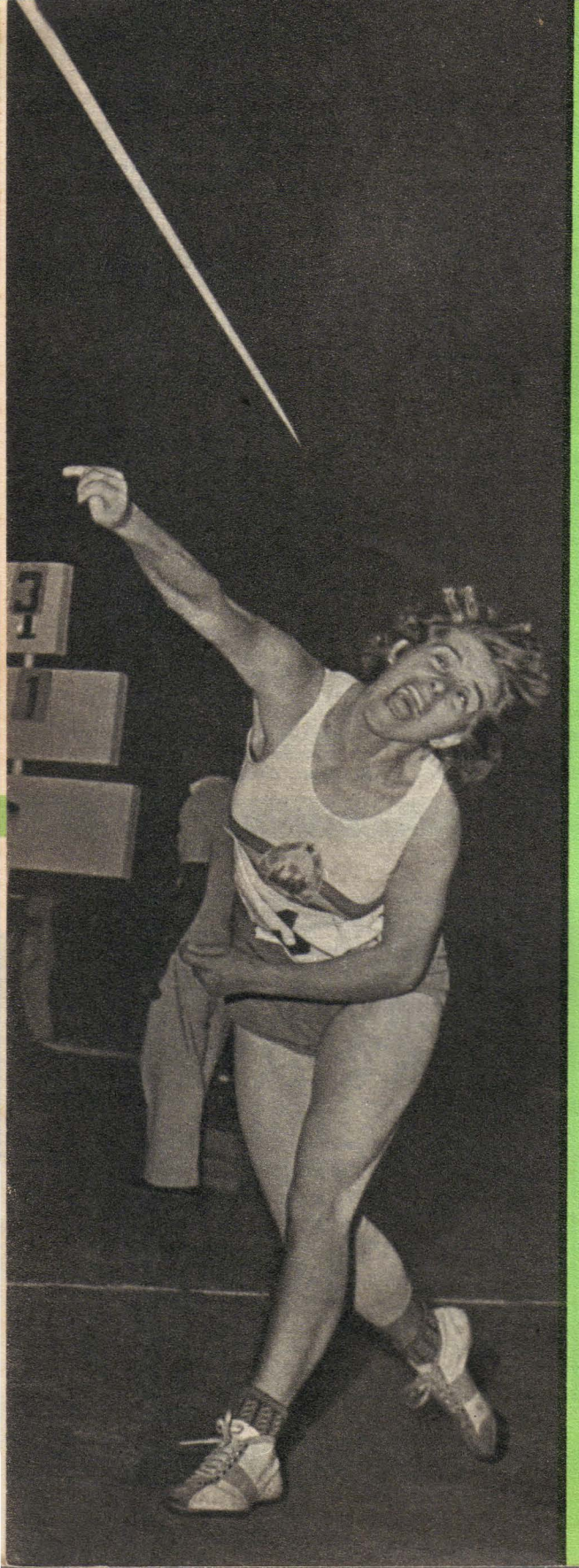

CAMPIONATELE EUROPENE DE ATLETISM

În septembrie 1962, la Belgrad, campionatele europene de atletism au readus pe primul plan pe cîţiva din valoroşii noştri atleţi.

Aşa cum ne-am obişnuit, Iolanda Balaş *a reconfirmat întîietatea ei necontestată nu numai pe continent, ci şi în lume.*

În schimb, Zoltan Vamoş *ne-a produs o mare surpriză. La prima lui cursă internaţională de mare anvergură, în proba de 3 000 m obstacole, el a cucerit medalia de argint!*

De asemenea, Maria Diţi-Diaconescu *a ocupat locul II în Europa, aruncînd sulita în imediata vecinătate a campioanei, Elvira Ozolina. Iat-o pe reprezentanta noastră, în fotografia alăturată, în plin efort atletic.*

SaDAng - arhiva personală

O COMPETIȚIE DE TRADIȚIE:

JOCURILE BALCANICE de ATLETISM

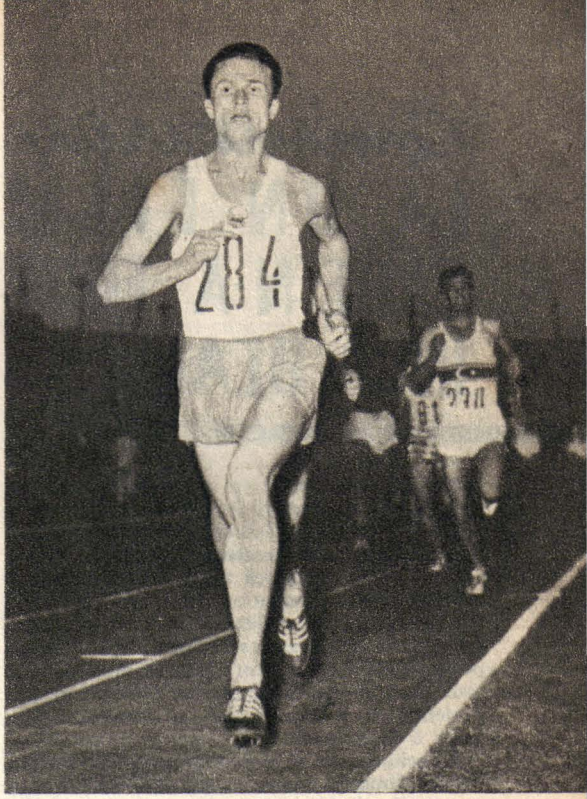

Pe pistă în plin efort, cei mai buni semifondiști balcanici . . . Zoltan Vamoș conduce lotul alergătorilor greci, iugoslavi, bulgari, turci . . . Un act din jocurile balcanice de atletism . . .

Cu ocazia Jocurilor Olimpice din anul 1928, care s-au desfășurat la Amsterdam (Olanda) și erau la a IX-a ediție, președintele Federației de atletism a Greciei, prezent acolo, dezamăgit de rezultatele slabe ale sportivilor din țările balcanice, a convocat, împreună cu întreaga delegație a Greciei, o consfătuire a reprezentanților acestor țări.

În cadrul consfătuirii el a prezentat proiectul de organizare a unei competiții de atletism, la care să participe sportivii din țările balcanice și care să aibă un caracter permanent (periodic).

Întrucît această propunere a întrunit unanimitatea adeziunilor, chiar în anul următor, 1929, în luna septembrie, s-a organizat la Atena un concurs de atletism al țărilor balcanice care trebuia să aibă un caracter experimental.

La acest prim concurs au luat parte sportivi din Grecia, Romînia, Bulgaria și Iugoslavia, iar succesul a întrecut așteptările celor mai optimiști dintre participanți.

Ca urmare, la 27 septembrie al aceluiași an (1929), a fost semnat la Atena actul care punea baza noii competiții anuale: Jocurile Balcanice de Atletism, care urmau să se desfășoare în mod succesiv în capitalele țărilor participante.

De atunci, cu excepția anilor din timpul celui de al doilea război mondial, și imediat următorii — cînd desfășurarea acestei competiții pașnice, care contribuie la apropierea popoarelor din Balcani a fost împiedicată — Jocurile Balcanice de Atletism s-au desfășurat astfel:

1930 Atena	1937 București	1956 Belgrad
1931 Atena	1938 Belgrad	1957 Atena
1932 Atena	1939 Atena	1958 Sofia
1933 Atena	1940 Istanbul	1959 București
1934 Zagreb	1953 Atena	1960 Atena
1935 Istanbul	1954 Belgrad	1961 Belgrad
1936 Atena	1955 Istanbul	1962 Ankara

SaDAng - arhiva personală

Comentariu
LA UN FILM CARE N-A FOST ÎNCĂ REALIZAT

Nu știu dacă există în intenția vreunuia din realizatorii sau regizorii de filme din țara noastră dorința de a turna un « documentar » despre viața unei asociații sportive.

S-ar putea crede că subiectul nu prezintă aspecte majore, care să trezească interesul spectatorilor din sălile de cinema. Ei bine, cel care ar gîndi așa, s-ar înșela. Și nimic nu poate fi mai convingător decît să ne imaginăm cam cum ar putea fi un astfel de film, fără pretenția de a elabora aici un scenariu. Poate, doar, o încercare . . .

În primul rînd să alegem personajul principal, eroul filmului nostru: o asociație sau un club sportiv. Trecînd în revistă cele mai mari asociații și cluburi sportive din țara noastră vom alege unul. Pe care? Să zicem că ne-am oprit asupra clubului sportiv al muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor de la uzinele de autocamioane « Steagul roșu » din Brașov. Este, fără discuție, unul dintre cele mai puternice cluburi sportive. Spunem acest lucru gîndindu-ne la cele 17 secții pe ramură de sport afiliate la federațiile de specialitate, multe dintre ele fruntașe pe țară, la cei aproape 6 500 de membri ai U.C.F.S., la stadionul de care dispune, la frumoasele întreceri sportive pe care consiliul le organizează pentru masa de membri.

Dar, să începem filmul. Primele secvențe ne-ar înfățișa, desigur, cadrul general în care acest club își desfășoară activitatea. Am urmări pe ecran viața clocotitoare din această mare uzină, am cunoaște rodnica activitate care se desfășoară la clubul întreprinderii, am vedea noul cartier muncitoresc, am fi — într-un cuvînt — martorii vieții noi și frumoase pe care o trăiesc azi harnicii muncitori ai uzinelor « Steagul roșu » și în care un loc îl ocupă și sportul. Și atunci cînd aparatul de filmat va începe să-și întoarcă obiectivul spre activitatea sportivă, primele imagini vor fi luate desigur la sediul consiliului clubului. Aici îi vom vedea pe secretarul consiliului și pe ceilalți activiști și tehnicieni. Unul dintre ei ni se pare foarte potrivit pentru « rolul » de povestitor. Cunoaște în amănunțime activitatea clubului, a secțiilor pe ramură de sport.

Fără îndoială că el își va începe « povestirea » cu secția de fotbal. Faptul este scuzabil, pentru că prima pasiune sportivă a miilor de salariați ai acestei uzine este sportul cu balonul rotund. Pe ecran vom urmări crîmpeie din viața echipei care a pornit din campionatul orășenesc, a devenit campioană regională și a promovat în categoria B. Apoi echipa, antrenată în continuare (de 16 ani) de Silviu Ploeșteanu, a ajuns în categoria A, unde se numără printre cele mai puternice formații. Pentru a cunoaște pe jucători, îi vom vedea la locurile lor de muncă pe Hașoti, Campo, Seredai, Szigeti, Meszaros, Năftănăilă și alții, după care aparatul de filmat ne va purta pe stadion, la un antrenament. Cu această ocazie vom vedea și frumoasa bază sportivă cu două terenuri de fotbal, unul cu tribune pentru cîteva mii de spectatori, cu un teren de baschet și unul de volei, cu o pistă de atletism. Cîteva secvențe din activitatea competițională. Meciuri de campionat, victorii, dar nu numai victorii (asta spre profunda dezamăgire a vajnicilor suporteri ai echipei . . .), Turneul balcanic, unde vom asista la jocurile de la Atena, de la Ankara și la neuitata clipă în în care, în aplauzele entuziaste ale spectatorilor, fotbaliștii primesc cupa de argint care consemnează victoria finală în prima ediție a Turneului balcanic.

Iată că pe ecran apar imagini de la J.O. de la Roma. Luptătorul Dumitru Pîrvulescu cucerește titlul de campion olimpic. Bucurie peste tot, dar mai ales la secția « scularie » unde acest sportiv fruntaș a lucrat mai multă vreme. Apoi asistăm la frumoasa primire pe care i-au făcut-o tovarășii de muncă. Flori, îmbrățișări, bucurie, bucurie fără margini. Dar ce se întîmplă? Imaginile parcă sînt aceleași? Nu, nu este o greșeală de montaj. Imaginile nu sînt chiar aceleași. Acum eroii unei primiri festive sînt

Cîtă mîndrie în acest gest . . . Căpitanul echipei prezintă suporterilor brașoveni trofeul care a încununat victoria echipei « Steagul roșu » în turneul balcanic de fotbal din 1961

SaDAng - arhiva personală

Valeriu Bularca și Dumitru Pîrvulescu. Se reîntorc de la Yokohama, de la campionatele mondiale de lupte, în cadrul cărora primul a devenit cel mai bun din lume, iar al doilea — vicecampion. Comentînd aceste scene emoționante, comentatorul nu va uita să spună că secția de lupte este una dintre cele mai bune din țară, că în prezent ea numără și alți sportivi fruntași, că antrenorul Ion Mureșan se ocupă în special de creșterea elementelor tinere, că luptele sînt un sport care devine din ce în ce mai răspîndit în rîndurile tinerilor muncitori.

După ce i-am urmărit la un antrenament pe luptători, aparatul de filmat nu părăsește sala. Obiectivul se îndreaptă spre aparatele de pregătire ale boxerilor. Mingii-sac, mingii-pară, o mare oglindă pentru boxul cu umbra. Antrenorul Augustin Cucuiatu se oprește la fiecare din tinerii care compun secția de box a clubului. Ei se antrenează cu sîrguință. Vor să-i ajungă din urmă pe luptători...

...Zgomot de motoare, un mare atelier. Comentatorul ne prezintă secția de motociclism. Inginerul Puiu Ovidiu se ocupă cu multă competență de creșterea viitorilor alergători. Îi vedem la antrenamente și apoi, uite-i și la concurs pe Valea Răcădăului. Aici, nu departe de uzină, s-au disputat, în organizarea consiliului clubului, două din fazele campionatului republican de motocros. Printre tinerii alergători se remarcă proiectantul Otto Stephani, șoferul Gh. Pescaru și alții. Acum asistăm din nou la o festivitate. Federația de motociclism acordă consiliului clubului fanionul de fruntașă în creșterea elementelor tinere. Un premiu pe deplin meritat: echipa de motociclism a asociației a cucerit primul loc în cursa de 6 zile la categoria începători!

...Terenuri de tenis pline de copii. Antrenorii inițiază în tainele «sportului alb» pe copiii muncitorilor din uzină. Crainicul nu va uita să ne amintească că în această secție, și astăzi una din cele mai bune din țara noastră, au crescut o serie de tenismeni fruntași cum sînt maestrul sportului Ion Țiriac, precum și Günther Bosch. O trecere rapidă de... sezon și iată-ne în plină iarnă. Echipa de hochei «Steagul roșu» dispută un meci de calificare pentru prima categorie a campionatului republican. În pauza acestui meci facem cunoștință cu cei mai talentați juniori din cadrul secției de patinaj artistic. Grația lor ne încîntă...

Imagini de la un meci de baschet? Da, desigur. Echipa clubului joacă în prima categorie. Ne dezminte însă comentatorul care precizează că echipa a retrogradat în campionatul regional. Se întîmplă, mai ales atunci cînd neglijezi creșterea elementelor tinere. Și, pentru a exemplifica valoarea deosebită a preocupării pentru selecționarea și pregătirea tineretului, aparatul de filmat ne va duce din nou pe stadion, unde îl vom urmări pe antrenor, cum se ocupă de tinerii muncitori, cum le conduce pașii spre atingerea celor mai bune performanțe atletice. Rezultatele obținute în special de atleții juniori în diferite competiții constituie mîndria secției.

Tribunele pline de spectatori, două echipe de fotbal disputîndu-și cu ardoare victoria. Ce să fie oare? Nu-i recunoaștem pe nici unul dintre fotbaliștii fruntași. Crainicul ne lămurește. Este finala «Cupei Steagul roșu», oferită de ziarul «Steagul roșu», organul comitetului de partid și al sindicatului uzinei, echipei cîștigătoare. Victoria revine secției «motor» care s-a arătat cea mai bună și la celelalte sporturi cuprinse în programul acestei întreceri de masă: volei, atletism și șah. Președintele asociației sportive a acestei secții, Rău Ilie, primește cupa. Alături de el zîmbesc fericiți cei care au luptat cu ambiție pe diferite terenuri pentru victoria secției lor.

Și acum, pe tabela de onoare a clubului, cîteva cifre: 1 maestru emerit, 11 maeștri ai sportului, peste 6 000 de participanți la spartachiada de iarnă, 6 centre de antrenament pentru copii etc.

Dar acum unde sîntem? Pe ecran apar imagini ce par a fi «prinse» într-un magazin cu articole de sport. Și din nou vocea comentatorului ne scoate din încurcătură. Ni se prezintă magazia de echipament și materiale sportive. Valoarea totală a materialelor sportive ale clubului «Steagul roșu» depășește mult cifra de un milion. Într-adevăr o cifră impresionantă. Aparatul își îndreaptă obiectivul spre un colț unde se află înfășurat un steag. Comentatorul este acolo. Îl desface și iată că în fața noastră flutură un steag mare, alb-albastru. El se ridică sus, tot mai sus, peste stadionul pe care acum îl cunoaștem. Și în timp ce crainicul ne spune că acesta este steagul clubului sportiv, sub faldurile căruia se desfășoară o rodnică activitate sportivă, pe ecran apare cuvîntul: SFÎRȘIT, care consemnează încheierea acestui... «scurt metraj!»

Tovarăși de atelier, de secție, de uzină, îl primesc sărbătorește pe proaspătul campion mondial de lupte Valeriu Bularca

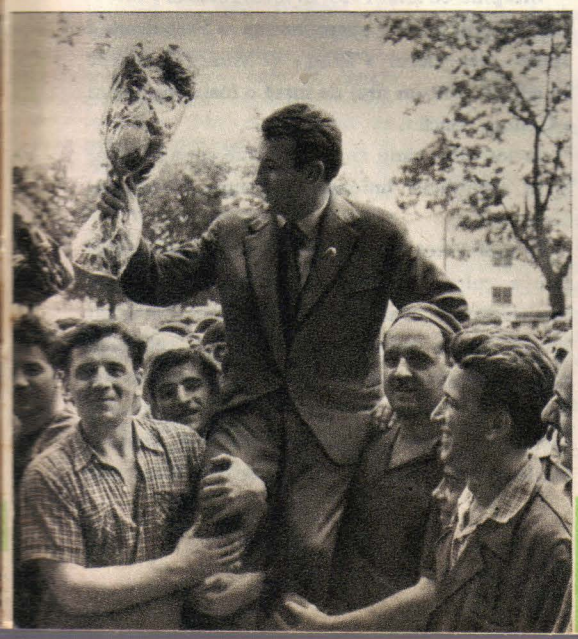

SaDAng - arhiva personală

Din istoria PRESEI SPORTIVE SOVIETICE

După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie cele cîteva ziare și reviste cu caracter sportiv, cu tiraje mici, care apăreau înainte de 1917, și-au încetat pe rînd activitatea.

Dar încă de pe atunci rubrica de sport apare în organele noilor instituții, cum a fost ziarul «Poporul înarmat» (organul secției militare a sovietului din Petrograd), care consacră problemelor culturii fizice și sportului o rubrică specială.

În anul 1919 apare la Moscova revista militară sportivă și literară, ilustrată, intitulată «Vsevobuciul și sportul», iar la Petrograd revista «Sportul în slujba armatei de miliție».

La 20 iulie 1920 apare, la Vladicaucaz, primul număr al revistei «Sportivul roșu». Apoi, încep să apară o serie de publicații cu caracter sportiv, în diferite regiuni ale țării, printre care în 1921 și revista «Șahul în U.R.S.S.».

În anul 1922 apare la Harkov ziarul «Foaia sportivă», numărul unu al revistei «Sport», iar mai tîrziu «Buletinul culturii fizice și sportului» (care astăzi apare la Kiev, în limba ucraineană, sub denumirea «Fizkultura i sport»); tot în această perioadă, 1922—23, la Kiev apărea revista «Sportul roșu».

În anii 1922—23, ca supliment la revista «Cultură fizică» apărea bilunar «Izvestia sporta», care din 1924 începe să apară ca publicație de sine stătătoare sub denumirea «Sportul roșu», fiind transformată în luna viitoare a aceluiași an în săptămînal cu același titlu.

Între anii 1924—28 apare «Cultura fizică în lumina practicii științifice», organ al Institutului de Cultură Fizică din Moscova, iar la Leningrad se editează între anii 1924—32 revista săptămînală sportivă «Spartak».

În 1925 își începe apariția revista «Teoria și practica culturii fizice», ca supliment la «Izvestia culturii fizice».

Începînd cu anul 1928, în locul revistei «Izvestia culturii fizice» apare revista «Fizkultura i sport», iar ziarul «Trud» («Munca») începe să editeze într-un tiraj de masă o foaie-supliment «Cultura fizică».

În tot acest timp ziare și reviste sportive apar și în republicile unionale: Ucraina, Bielorusia, Gruzia etc.

În momentul de față, dată fiind uriașa dezvoltare a culturii fizice și sportului, în Uniunea Sovietică apar, în afară de ziarul central «Sovietski sport» și de rubricile sportive ale celorlalte ziare, numeroase reviste de specialitate și reviste ilustrate în tiraje de masă ca «Fizkultura i sport», «Teoria și practica culturii fizice», «Atletism», «Fotbal», «Șahul în U.R.S.S.» etc.

SaDAng - arhiva personală

« Telesid » — un aparat de construcție românească — înregistrează fotografic sosirile în cursele atletice la intervale de timp marcate în sutimi de secundă (vezi zimții de la baza fotografiei). Iată o mostră: panorama, prinsă pe peliculă, a sosirii în cursa de 100 m plat cîștigată de fostul recordman mondial Ira Murchison (10,5 sec.) în cadrul campionatelor internaționale de atletism ale R.P.R. (București, Stadionul Republicii, 1957, ediția a X-a)

MATERIALE SPORTIVE NOI

PRĂJINI DIN MATERIAL PLASTIC

Se știe că atleții foloseau inițial prăjini de bambus. Treptat, săritorii cu prăjina le-au înlocuit cu cele metalice. În ultimul timp, se experimentează prăjini confecționate din material plastic, care în unele privințe sînt superioare celor metalice. Nu este exclus ca prăjinile din material plastic să capete o răspîndire din ce în ce mai mare, așa cum se întîmplă acum cu prăjinile din fibre de sticlă.

UNDIȚE DE STICLĂ

În R. S. Cehoslovacă au început să se fabrice undițe pentru pescuit din fibre de sticlă, întărite cu rășină sintetică. Aceste undițe sînt rezistente, mai ușoare decît cele de bambus și pot fi folosite timp foarte îndelungat.

PARALELE « PITICE »

E vorba de un aparat de gimnastică folosit în U.R.S.S. care permite realizarea unei mai mari varietăți de exerciții pentru înviorare. Aparatul se deosebește de paralelele obișnuite doar prin dimensiuni; paralelele pitice sînt joase și mai scurte.

Confecționarea lor este la îndemîna oricui. Se iau două stînghii lungi de 80 cm, rotunde, bine șlefuite. Ele se prind cu cuie sau șuruburi pe patru bucăți de lemn, dreptunghiulare. Trebuie să fim atenți ca aceste cuie să fie bine îngropate pentru a evita rănirea mîinilor. Pentru o fixare mai bună este recomandabil ca pe aceste bucăți, ce servesc drept suporți, să fie scobite șănțulețe. Dimensiunile suporților sînt: lățime 20 cm, grosime 15 cm, înălțime 120–150 cm.

Pe acest aparat simplu se pot face exerciții de forță ca: stînd pe mîini, îndoiri și întinderi de brațe, precum și exerciții de echilibru.

— o —

BAZIN DE ÎNOT CONSTRUIT DE UN SPECIALIST

Bazinul de înot de pe insula Margareta din Budapesta, unul dintre cele mai bune din Europa, a fost amenajat după proiectul inginerului constructor Alfred Hajos, cîștigătorul probelor de înot — și al medaliilor olimpice de aur — la primele Jocuri Olimpice moderne care au avut loc la Atena în 1896, pe distanțele de 100 m (1 min 22,2 sec) și 1 200 m (18 min 22,2 sec).

SaDAng - arhiva personală

« Iar în ce priveşte educaţia fizică, i-am recomandat călduros, şi ţi-o repet şi ţie, gimnastica zilnică şi fricţionarea corpului. »

V. I. LENIN

(Din scrisoarea către M. I. Ulianova)

« Dacă pasiunea excesivă pentru mîncare este ceva animalic, indiferenţa şi lipsa de atenţie faţă de alimentaţie este o nesocotinţă. »

I. P. PAVLOV

« Nopţile nedormite scurtează zilele. »

FR. BACON

LA Sao-Paulo IN NOAPTEA ANULUI NOU

În anul 1925, în oraşul brazilian Sao-Paulo, din iniţiativa « Gazetei sportive », a fost organizată pentru prima oară, în noaptea de Anul nou, cursa « San-Silvestre ». Dar atunci n-au luat parte la ea decît vreo 60 de concurenţi brazilieni.

De atunci, în fiecare an, în noaptea de Anul nou, oraşul Sao-Paulo capătă o înfăţişare cu totul neobişnuită: muzici, focuri de artificii, o feerie de culori şi de lumini, o animaţie uriaşă pe străzi . . .

La orele 23 şi 45 de minute se dă startul în crosul « San-Silvestre »; competiţia, unică prin originalitatea sa, începe în anul vechi şi se termină în noul an, atrăgînd aproape 500 000 de spectatori, înşiraţi de-a lungul traseului. Zeci de posturi de radio şi de televiziune braziliene şi străine ţin la curent pe amatori cu desfăşurarea cursei.

Învingătorilor cursei, care se desfăşoară conform regulamentului Federaţiei Internaţionale de Atletism şi Comitetului Olimpic Internaţional, li se înmînează medalii, precum şi alte numeroase premii.

În anul 1950 au luat pentru prima oară parte la această cursă şi sportivi din Europa, iar în 1953 ea a fost cîştigată de Emil Zatopek, care a parcurs distanţa de 7 300 m în 20 de minute şi 30,4 secunde.

Vladimir Kuţ s-a numărat şi el printre participanţii la această originală cursă.

Ultimul învingător al cursei este francezul Ameur.

SPORTURI MAI PUŢIN CUNOSCUTE

« JAI—LAI »

Jocul « Jai-Lai » (pronunţă hai-lai) a fost adoptat de cubani în anul 1900. Numele jocului înseamnă în limba bască « festivalul vesel »; în Spania, jocul este cunoscut sub numele de « pelota » (minge) sau « pelota bască »

La început el se juca cu mîna goală, cu timpul adoptîndu-se un fel de mănuşă, ca un coş scurt, iar apoi mai lung, împletit din nuiele. Acest « coş » (numit şi cistera*) e format dintr-un cadru (o ramă) şi nervuri din lemn de castan, împletitura propriu-zisă fiind făcută dintr-o trestie specială foarte uşoară şi rezistentă care se cultivă în munţii din nordul Spaniei.*

Mingea este confecţionată din cauciuc brut, care se împleteşte cu mîna, se înfăşoară cu sfoară de in şi se îmbracă cu două învelişuri din piele de capră.

Jocul este astăzi răspîndit în Cuba, Mexic, Filipine, S.U.A., precum şi în Spania, Italia, sudul Franţei; de asemenea, el se mai joacă şi în R. P. Chineză, R.A.U. şi Belgia. Este un joc simplu, care se desfăşoară în felul următor: jucătorul aruncă mingea cu ajutorul « coşului » într-un perete, într-un spaţiu anume delimitat, iar după ricoşarea ei, înainte ca mingea să atingă de două ori terenul, o retrimite la perete; mingea ricoşată trebuie să aterizeze într-un anumit sector al terenului, fiecare din cei doi jucători adverşi avînd sectorul său de joc.

Terenul de joc, numit fronton, are circa 53 m lungime şi este prevăzut cu trei pereţi, dintre care unul de sîrmă (plasă), pentru ca spectatorii să poată urmări desfăşurarea jocului.

INIMA SPORTIVILOR

Inima unui sportiv antrenat se contractă de 50—60 de ori pe minut, în timp ce inima unui om care nu practică sportul se contractă cam de 75—85 de ori. La unii sportivi, cum ar fi alergătorii, înotătorii, schiorii, canotorii, numărul contracţiilor inimii, în repaus, este de 35—40 pe minut, iar în momentele de mare efort fizic, cum ar fi la finiş, numărul lor se ridică pînă la 240—250 pe minut!

SaDAng - arhiva personală

UN TRIPLU CAMPION EUROPEAN

Nici nu-ţi vine a crede că antrenorul cu părul nins de ani, cu mers liniştit, legănat, cu gesturi potolite, aproape timide, şi cu voce domoală, pe care-l vezi la orice gală de box în colţul elevilor săi de la clubul « Progresul », este cel mai mare boxer romîn, cea mai reprezentativă figură a pugilismului nostru din trecut. Dar, dacă stai mai mult în apropierea lui Lucian Popescu, dacă-l urmăreşti mai îndeaproape la antrenament sau în felul cum îşi conduce boxerii în ring, ai să observi la el lucruri care îl dezvăluie pe multiplul campion al Europei, de acum 20—30 de ani. Ai să remarci fineţea observaţiilor sale, perfecţiunea tehnicii loviturilor pe care caută s-o imprime tinerilor pe care-i instruieşte, acurateţea indicaţiilor sale tactice.

Şi gîndul îţi va zbura cu ani în urmă, cînd Lucian Popescu, un copilandru negricios de-abia trecut de 17 ani, plin de nerv şi de vitalitate, cucerea centura de campion al Europei la categoria muscă, învingîndu-l prin abandon în repriza a zecea pe faimosul Kid Oliva!

Apoi, spaniolul Carlos Flix a îngenuncheat şi el, într-o seară memorabilă, în ringul de la « Arenele Romane », în faţa lui « Lucică », a cărui stîngă — renumită în toată lumea — a funcţionat, în acea seară, parcă mai bine ca oricînd. Cu această victorie, Lucian Popescu a cîştigat şi titlul de campion al Europei la categoria cocoş.

Iar în 1939, nouă ani după ce îl învinsese pe Kid Oliva, boxerul nostru cucerea pentru a treia oară un titlu de campion al continentului, de data aceasta la categoria pană, întrecîndu-l pe italianul Gino Bondavalli.

Stînga lui necruţătoare, boxul său tehnic, dublat de o viteză de execuţie uluitoare, conştiinciozitatea în pregătire, i-au adus lui Lucian Popescu lauri care n-au mai încununat fruntea nici unui alt boxer romîn: de trei ori campion al Europei!

Spune-ne, Lucică, printre elevii tăi de azi, nu-ţi întrezăreşti urmaşul?..

CURIOZITĂŢI

● Conform calculelor făcute în urma unor cercetări speciale, reiese că jucătorii de fotbal cu renume rămîn efectiv în posesia mingii, în medie, timp de 7 minute din totalul celor 90 cît durează un meci. În restul timpului (83 de minute), deşi sînt în continuă mişcare, ei nu se află în posesia mingii.

● La 1 mai 1959 a luat fiinţă la Roubaix, în Franţa, o echipă de fotbal originală: toţi componenţii echipei poartă acelaşi nume, Vanin. Dar numele comun nu este o simplă coincidenţă: echipa reprezintă o asociaţie « de familie », întrucît este formată din patru fraţi Vanin şi şapte fii ai acestora. Echipa Vaninilor şi-a făcut debutul cu un succes, cîştigînd meciul cu echipa veteranilor clubului local cu scorul de 3:0. Ceea ce, pentru început, nu e deloc rău!

● În goană după « popularitate », tînărul american Ernst Howhard din Chicago a încercat să stabilească un nou şi ciudat « record de rezistenţă »: timp de 7 ore şi 43 min el s-a lăsat gîdilat la tălpi şi la subsuori. El a fost însă descalificat de arbitri, întrucît... între timp a adormit.

SaDAng - arhiva personală

Desen de MATTY

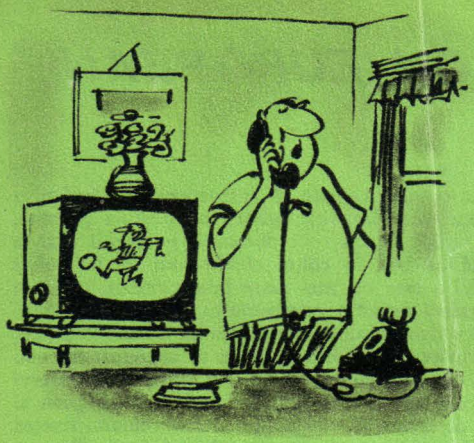

— Alo? . . . Cooperativa? . . . Televizorul meu e defect: mi-a arătat cinci goluri şi toate numai în poartă la « Progresul » . . .

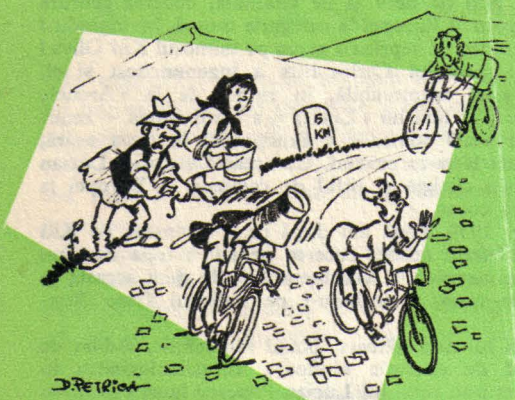

Un concurent: — *Lasă-l, nene, ăsta e turist!*

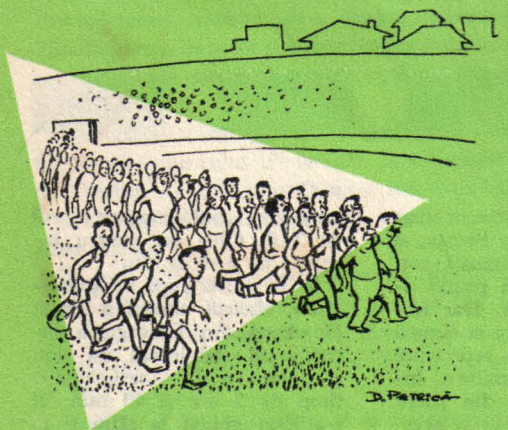

LA UNELE MECIURI DE ATLETISM...

Intrarea pe stadion a concurenţilor şi a arbitrilor

Desene de D. PETRICĂ

LUPTA PÎNTECOŞILOR «SUMO»

Lupta « sumo », foarte populară în Japonia (ca şi jiu-jitsu — « arta celor slabi »), îşi are origina în antichitate, se pare chiar înaintea erei noastre. De la interesanta legendă a luptei « sumo » dintre doi zei şi pînă în zilele noastre, această întrecere sportivă s-a dezvoltat şi a căpătat o largă răspîndire în întreaga Japonie.

Concursurile de luptă « sumo » se desfăşoară pe un ring special, de formă circulară, avînd de jur împrejur 18 saci cu orez sau cu pămînt.

Conform regulamentului este declarat învins acela dintre adversari care cade primul la podea, atinge podeaua cu mîna sau scoate în afara ringului unul sau ambele picioare. În cazul cînd ambii luptători cad jos, întrecerea se consideră terminată la egalitate, iar atunci cînd arbitrii sînt în dubiu, în ceea ce priveşte rezultatul luptei, se fixează o nouă întîlnire.

Luptătorii de « sumo » trebuie să stăpînească 48 de procedee de bază ale luptei, şi anume: 12 aruncări, 12 împingeri, 12 cuprinderi şi 12 eschive; numărul total al procedeelor care se folosesc astăzi este de 150. Luptătorii se împart în 11 categorii, dintre care ultimele cinci sînt considerate categorii superioare, greu accesibile; la fiecare categorie, luptătorii trebuie să se menţină în mod obligatoriu un timp determinat pe ring.

Luptătorii au o pieptănătură specială, păr lung, cu un moţ în creştetul capului; cei din categoriile superioare au o pieptănătură deosebită. Cînd un luptător părăseşte viaţa sportivă, i se taie un smoc de păr de pe cap în cadrul unei ceremonii speciale.

Costumul festiv al luptătorilor constă dintr-un fel de şorţ din stofă scumpă şi grea, cu broderii bogate, sub care poartă, legată peste şolduri, o centură; cu această centură iau parte la concursuri.

În general, luptătorii de « sumo » sînt oameni masivi, grei, pîntecoşi, ceea ce împiedică pe adversari să aplice unele procedee de luptă. Pentru a-şi menţine sau chiar mări greutatea, luptătorii includ în meniul lor feluri speciale de mîncare.

Pentru conducerea întrecerilor de « sumo », există arbitri profesionişti, care se împart în 6 categorii şi care atunci cînd se află pe ring, în timpul concursului, ţin în mînă o panglică terminată cu franjuri de o anumită culoare (culoarea arată categoria arbitrului). În afara acestor arbitri mai sînt 12 arbitri speciali care se aleg anual dintre foştii luptători şi care exercită controlul asupra corectitudinii arbitrajului. Greşelile repetate ale arbitrilor profesionişti duc la retrogradarea lor.

SaDAng - arhiva personală

CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Practicarea oricărei ramuri sportive trebuie să ajute la întărirea sănătății.

Înainte de a începe practicarea exercițiilor fizice, sportivii trebuie să se supună unui control medical. Medicul va constata cu această ocazie dacă starea sănătății permite practicarea sportului ales. Ulterior este necesar ca din timp în timp să se facă noi controale medicale, pentru a observa modul în care organismul se comportă în urma efortului fizic.

Dar la fel de important este ca sportivii înșiși să-și supravegheze sănătatea, chiar de la primii pași în sport. Aceasta se realizează cu ajutorul autocontrolului. Sînt cîțiva indici a căror evoluție este necesar să fie urmărită. E vorba, în primul rînd, de puls, de frecvența respirației și de greutatea corpului. Observațiile personale ale sportivului, privind acești indici, se notează într-un jurnal de autocontrol.

Frecvența pulsului se notează înainte și după terminarea exercițiului respectiv, menționînd în cît timp a revenit la frecvența dinainte de efort — adică la frecvența normală. Se va lua pulsul în poziția culcat și stînd în picioare. Dacă diferența nu va trece de 12 bătăi pe minut, înseamnă că pulsațiile sînt normale. O diferență mai mare indică o anumită oboseală și trebuie semnalată medicului.

Scăderea greutății la primele antrenamente nu trebuie să neliniștească. De obicei, se observă o scădere de 2—3 kg, care este urmată, apoi, de o creștere a greutății cauzată de sporirea masei musculare. O scădere bruscă a greutății indică starea de supraantrenament.

În general, frecvența respirației este de 16 pe minut. În jurnal se va nota în cît timp revine respirația la normal după terminarea efortului. Scurtarea acestui interval indică o dozare corespunzătoare a antrenamentului.

Somnul agitat, pierderea poftei de mîncare, starea generală proastă sînt semne ale oboselii sau supraantrenamentului. Apariția acestor stări va fi notată în jurnalul de autocontrol, semnalîndu-se în același timp medicului.

Eficacitatea autocontrolului constă în atenția, conștiinciozitatea și sinceritatea sportivului. Autocontrolul reflectă atitudinea conștientă a sportivului față de sănătatea sa, față de propriul său proces de perfecționare sportivă.

SPORT cosmic

Pare bolta înstelată
Un gigantic stadion,
Iar azurul fără pată
Îi servește drept gazon.

La intrare se expune
Un afiș din curcubee:
« Azi accesul la tribună
Numai prin... Calea Lactee ».

Iar la casa de bilete
Cade Cosmosul grămadă
Și-o mulțime de comete
Fac obișnuita... coadă.

Dovedindu-se isteață,
O planetă mai bătrînă,
Ca să ia bilet prin față
E cu... Gemenii de mînă.

În tribună stă cuminte
O steluță de duzină
Ce-a venit mai dinainte
Cu aproape-un an... lumină.

Toți pe stadion așteaptă
Fremătînd de nerăbdare,
Căci pe boltă, ca o șoaptă,
S-a întins o veste mare:

În U.R.S.S. domină,
Anunță cosmo-gazeta,
Cea mai nouă disciplină:
Săritura cu... racheta.

Și-n neant țîșnesc puzderii
De aplauze-n mulțime,
« Vostok-1 » aduse Terrii
Nou record de înălțime!

D. VICTOR

ȘTIAȚI CĂ...

● Din delegația sportivă a Islandei, sosită la Cortina d'Ampezzo cu prilejul Jocurilor Olimpice de iarnă, și care era compusă din cinci persoane, făceau parte cinci Cristiansoni: Bragi Cristianson, conducătorul delegației, Gislie Cristianson, căpitanul echipei, Ștefan și Einer Cristianson, schiori și Ian Cristianson, fondist. Și totuși, delegația nu putea fi acuzată de... familiarism, întrucît între cei cinci Cristiansoni nu exista nici o legătură de rudenie!

● Atletul David Albritton care, la Jocurile Olimpice de la Berlin (1936), a cucerit medalia de argint la săritura în înălțime (2 m), iar apoi a fost corecordman mondial la aceeași probă (2,07 m), a sărit 1,98 m la vîrsta de 42 ani (!), dovedind astfel o longevitate sportivă rar întîlnită în proba de săritură în înălțime.

SaDAng - arhiva personală

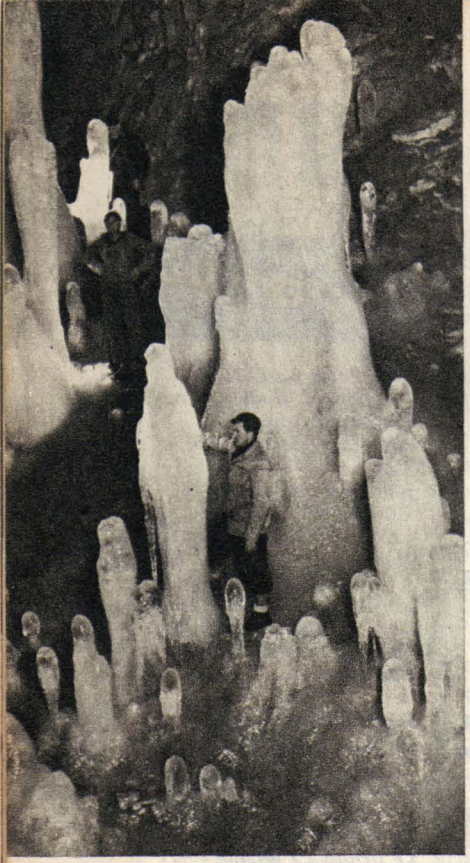

Un nou gen: turismul subpământean

Sfîrşit de săptămînă în munţi

Prima lecţie de schi: ceruitul

Vacanţă pe litoralul Mării Negre

SaDAng - arhiva personală

DRUMEȚIND pe CĂRĂRILE PATRIEI

La prima vedere turismul este o geografie ambulantă. Dar dincolo de erudiția cărții, turismul este o activitate vie, concretă, în care îmbogățirea cunoștințelor se îngemănează cu satisfacțiile spirituale. Cine își ia rucsacul în spinare și colindă cărările țării, acela va culege, la capătul plăcutei sale osteneli, rodul tihnitei sale cercetări: impresii și amintiri de neuitat, o sporită dragoste de patrie.

Îndemnul cărturarilor noștri nu e de prisos: cunoașteți-vă țara și o veți iubi mai mult! Turismul e cea mai bună busolă pe această cale.

Chiar și celor mai sceptici, care socotesc că știu îndeajuns despre țara lor de baștină, sîntem datori să le amintim cîteva lucruri.

Republica Populară Romînă este o țară din belșug dotată de natură, moștenire peste care un popor bun și muncitor a adăugat propriile sale creații. Harta, prietenul apropiat al turistului, ne confirmă acest lucru de la prima vedere: o îmbinare armonioasă de munți și dealuri, de ape și cîmpii.

Țara întreagă se strînge ca un brîu în jurul coloanei sale vertebrale: munții Carpați. La sud, ca un suport, curge, cînd tumultuoasă, cînd domoală, Dunărea care-și încheie drumeția europeană de aproape 3 000 km într-o Deltă unică pe continent. La răsărit, malurile țării sînt tălăzuite de apa Mării Negre, în care-și îneca lacrimile exilului poetul Ovidiu.

Am trasat parametrii principali ai turismului în R.P.R. Excursiile spre vîrfurile Carpaților (Moldoveanu 2 543 m, Negoiu 2 535 m, Peleaga 2 511 m) sau spre lacurile glaciare din masivul Retezat (lacul Bucura, de 10,9 hectare la 2 041 m altitudine, fiind cel mai mare din cele peste 80 care îl însoțesc) — oferă satisfacții nebănuite. Numeroase cabane și terenuri de camping stau la dispoziția turiștilor în locuri pitorești: de pildă cabana Bîlea, din Masivul Făgăraș, e postată de-a dreptul pe un lac glaciar, iar altele în vecinătatea căderilor de apă sau în mijlocul unor peisaje sălbatice.

Pe pereții abrupți ai masivului Bucegi (la mai puțin de 3 ore de București) alpiniștii efectuează ascensiuni cu grade mari de dificultate, confirmate de normele internaționale. În vestul țării, Munții Apuseni sînt, într-un fel, raiul speologilor: o lume de basm cu peșteri și formații calcaroase dintre cele mai ciudate, cu ghețari și izvoare subterane intermitente. Iar în pădurile înconjurătoare, în mijlocul unei flore încîntătoare (de la albumiță pînă la gențiane), aptitudinile cinegetice pot fi exersate în urmărirea unui vînat îmbelșugat: urși, mistreți, rîși, căprioare, capre negre, vulturi etc.

Dar poate cea mai interesantă particularitate a turismului în țara noastră se întîlnește în Delta Dunării. O lume de apă și stuf, stăpînită aparent de pelicani, egrete și cormorani, dar în realitate de pescarii bărboși care prind sturioni și prepară delicioasele icre negre, pe care le servesc ca un compliment la tradiționala ciorbă pescărească.

O altă mîndrie a turismului nostru o constituie litoralul Mării Negre, o plajă neîntreruptă de peste 200 km îndreptată cu fața la soare. Stațiunile Mamaia, Eforie, Tekirghiol, Mangalia, modern utilate, sînt perlele acestui colier de frumusețe și sănătate.

Țara noastră nu e alcătuită însă numai din zestrea ei naturală. Mîna poporului a adăugat aici așezări omenești, focare ale civilizației, păstrătoare ale tradiției înaintate. Cine nu le cunoaște, cine nu-și cunoaște propria urbe și împrejurimile ei, să nu pornească la drum spre alte meleaguri, pînă nu-și face această plăcută datorie de cetățean. În acest scop nu e nevoie nici de rucsac, nici de cort. Vizitarea orașelor — cu toate bogățiile lor culturale și industriale — este o îndeletnicire lesnicioasă și utilă.

Avem o țară minunată, așezată la jumătatea drumului dintre pădurile gigantice ale ecuatorului și munții de gheață ai Polului Nord. Avem o țară turistică ideală, în care diversitatea priveliștilor naturale se îmbină fericit cu noul peisaj social. N-ar fi păcat să n-o cunoaștem?

B. VLĂDESCU

SaDAng - arhiva personală

FANNY «OLANDEZA ZBURĂTOARE»

Cu cinci ani înaintea Olimpiadei de la Londra din anul 1948, olandeza Francina Blankers-Koen, răsfățată pe stadioane sub numele de Fanny, avea în patrimoniul său două recorduri mondiale de excepțională valoare pentru acea vreme: 1,71 m la înălțime și 6,25 m la lungime. Dacă stăm să ne gîndim, Fanny ar fi putut participa și astăzi, cu succes, într-o întrecere în care Iolanda noastră ar evolua în afară de concurs, iar cît privește lungimea o separă doar douăzeci și ceva de centimetri.

Și au venit zilele Olimpiadei de la Londra. Între timp Fanny a devenit mamă, dar dragostea pentru atletism i-a rămas nestinsă. La Londra, atleta olandeză a reeditat performanța lui Jesse Owens de la Berlin. Patru medalii olimpice de aur au împodobit pieptul atletei-mame.

După victoria obținută în proba de 100 m (11,9 sec), a urmat medalia de la 200 m (24,4 sec), iar după succesul de la «garduri» (11,2 sec — nou record mondial), seria s-a încheiat cu ștafeta în care triumfase și Owens.

Atletă completă, Fanny Blankers-Koen a deținut și recordul mondial de pentatlon, care a fost doborît de o altă mare polisportivă — Aleksandra Ciudina, vechea noastră cunoștință, la Festivalul Mondial al Tineretului din anul 1953 de la București.

Evoluția cuceritoare a faimoasei atlete olandeze — care a concurat și la București — este una din nenumăratele pledoarii pentru sportul feminin, pentru frumusețea sportului, o replică convingătoare dată tuturor celor care vor să vadă femeia aplecată — la infinit — deasupra leagănului cu scutece și mașinilor de gătit, neînțelegînd rolul ei nou în societate.

CEL MAI MARE BAZIN DE ÎNOT DIN EUROPA

Cel mai mare bazin de înot din Europa se află la Moscova pe cheiul Kropotinskaia, amplasat pe un lac artificial cu o suprafață de 13 000 metri pătrați. Diametrul bazinului este de 130 m, iar volumul de apă este de 25 000 metri cubi.

Apa acestui uriaș bazin este în permanență primenită, datorită unui sistem de filtrare, iar atunci cînd temperatura este scăzută, apa se poate încălzi.

În jurul bazinului se întinde o plajă cu nisip fin, de mare.

Un număr de 2 000 de persoane pot face baie și înot, în același timp, în acest bazin ultra modern.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

• Un «pescuit» cu totul neobișnuit se practică pe lacul Lake la Oshe din Canada, renumit pentru apa sa ca de cleștar. Apa este atît de limpede, încît, atunci cînd lacul îngheață, se vede tot ce se petrece sub stratul de gheață. Din această cauză, păstrăvii se sperie de figurile întunecate ale patinatorilor care lunecă în toate direcțiile pe luciul gheții; patinatorii urmăresc peștii pînă cînd aceștia, sleiți, se opresc sub stratul de gheață. Și atunci se sparge gheața, iar peștele este prins fără dificultate.

• Un cunoscut maratonist din Canada, Arthur Skolz, unul din fondatorii clubului sportiv din Toronto, nu putea suferi zgomotul și agitația orașelor mari și mai ales automobilele. Fugind de viața trepidantă a orașului el s-a refugiat în pădure, trăind într-o mică cabană, ocupîndu-se cu vînătoarea și pescuitul. «Sihastrul» a părăsit pădurea o singură dată, pentru a lua parte la înmormîntarea fratelui său; imediat după înmormîntare el a pornit noaptea, pe jos, spre refugiul său din pădure. Dar, de ce i-a fost frică, n-a scăpat: pe drum el a fost călcat de un automobil.

• Ca să-și «salveze pielea» arbitrul italian Scarpi a trebuit să recurgă la o stratagemă. După un meci din campionatul italian, care a avut loc la Neapole și la care spectatorii au fost profund nemulțumiți de arbitrajul său și se pregăteau «să-l învețe minte», el s-a strecurat la vestiar, și-a pus o uniformă de pompier și amestecîndu-se în mulțime a început să-l înjure... pe arbitru. Numai în acest fel a putut să scape de manifestarea temperamentului spectatorilor.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

SaDAng - arhiva personală

D.H.f.K.

UN INSTITUT DE ÎNVĂȚĂMÎNT SUPERIOR PENTRU FORMAREA CADRELOR DE SPECIALIȘTI NECESARI MIȘCĂRII SPORTIVE DIN R. D. GERMANĂ

Republica Democrată Germană împlinise, numai cu cîteva zile mai înainte, un an de existență, cînd a luat ființă, la Leipzig, D.H.f.K.

Ce înseamnă aceste inițiale? Deutsche Hochschule für Körperkultur, adică Școala superioară germană pentru cultură fizică, instituție similară I.C.F.-ului din patria noastră.

Pînă în 1949 cadrele de specialiști, de profesori de educație fizică, erau formate în felurite institute de învățămînt superior. Se simțea însă necesitatea centralizării celor mai bune cadre de profesori într-un institut special.

În februarie 1950 apare legea prin care se hotăra înființarea unei școli superioare de cultură fizică cu o capacitate de 400 de cursanți.

În septembrie, școala și-a deschis porțile. În sălile de curs au apărut primii studenți: 96 de tineri și tinere. Corpul profesoral era format din 10 profesori; sediul școlii: o clădire pe strada Friedrich Ebert, clădire care astăzi este unul din căminele D.H.f.K.-ului.

Curînd, școala ajunge la un efectiv de 500 de studenți, iar la 8 iulie 1952 are loc, în cadru festiv, decernarea diplomelor de absolvenți unui număr de 70 de cursanți. Dintre ei, 20 au rămas să lucreze, în continuare, la D.H.f.K.; ceilalți au plecat să predea educația fizică noilor generații de elevi.

Tot în 1952 începe construirea noului sediu al școlii, o clădire încăpătoare, prevăzută cu sălile de studiu teoretic și practic necesare.

În 1956, D.H.f.K. devine un important centru de cercetări științifice în domeniul culturii fizice. În 1957, își susțin teza de doctorat 12 absolvenți ai școlii, iar în 1958, 15 aspiranți. Printre aceștia se afla și actualul director al Institutului de cultură fizică din cadrul Universității din Pundjab (India), dr. G. L. Gupta.

D.H.f.K. a dat mișcării sportive din R. D. Germană peste 1 200 de cadre cu înaltă pregătire, peste 200 de antrenori de gimnastică și peste 700 de profesori de educație fizică. Aici își desăvîrșesc pregătirea și viitori profesori sau antrenori din diferite țări asiatice și africane care și-au dobîndit independența în ultimii ani.

Tuturor, corpul profesoral, care a ajuns la 188 de profesori, asistenți, șefi de lucrări, caută să le dea o bună pregătire tehnică și mai ales să le formeze o concepție corectă, justă, despre importanța sportului în procesul de educație multilaterală a tineretului.

Este, fără îndoială, semnificativ faptul că D.H.f.K. a dat țării 21 de maeștri emeriți ai sportului, 47 de maeștri ai sportului, 8 campioni mondiali, un campion european.

Școala superioară de cultură fizică din Leipzig se bucură de o înaltă apreciere chiar și dincolo de hotarele Germaniei democrate. Ziarul sovietic « Sovietski sport » a numit-o « inima sportivă » a R. D. Germane, iar ziaristul englez Sefton Delmer de la « Daily Express » a scris în cartea de onoare a școlii: « Aștept ziua în care vom avea și noi în Anglia o asemenea școală superioară pentru sport. Acesta este pentru noi toți un exemplu excepțional ».

D.H.f.K. este într-adevăr un exemplu al interesului pe care îl acordă țările socialiste dezvoltării culturii fizice, factor important în oțelirea maselor largi de oameni ai muncii din aceste țări.

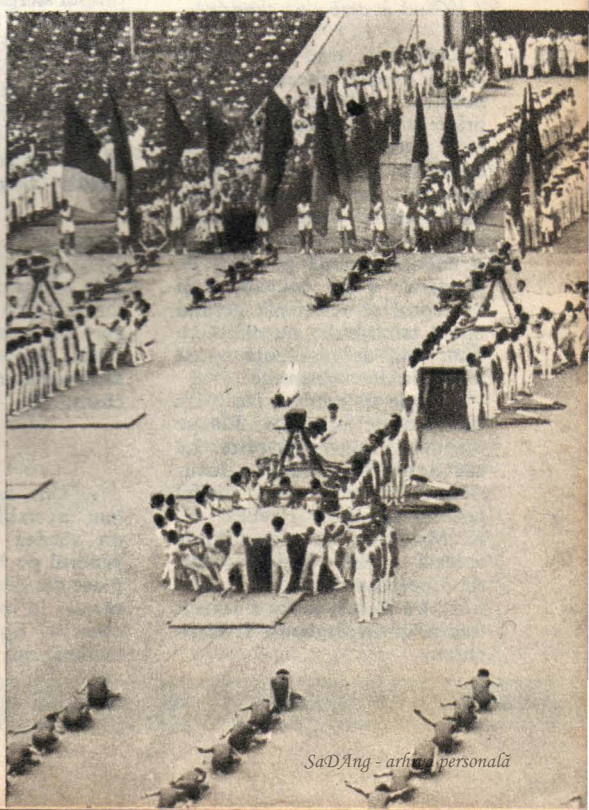

SaDAng - arhivă personală

O BAIE... SPORTIVĂ

« Sauna » finlandeză

Sportivii din Finlanda folosesc, printre diferitele mijloace de călire fizică, o baie specială numită « sauna ». În ce constă acest gen de baie? La început se intră într-o încăpere cu aer uscat sau cu abur fierbinte, avînd o temperatură între 55° și 45°; după o ședere de un sfert de oră în această încăpere, se intră în apa unui bazin rece ca gheața, în care se înoată și se fac mișcări continue timp de 5 pînă la 10 minute.

În timpul iernii, baia în bazinul cu apa ca gheața se înlocuiește cu o alergare în aer liber, dezbrăcat; în timpul opririlor se fac diferite mișcări de înviorare, iar în încheiere corpul se fricționează bine cu zăpadă. Toată această « înviorare » nu trebuie să dureze mai mult de 5 minute, iar pentru cei călîți — 10 minute, după care sportivul reintră în camera de baie.

1 + 1 = MAI MULT DECÎT... 2!

(Cînd e vorba de tandem)

Tandemul este o bicicletă creată pentru viteză, pe care pedalează doi ciclişti. Ştim că principalul adversar al vitezei este rezistența opusă de aer, rezistență care este înfrîntă mult mai uşor în cazul în care cei doi ciclişti pedalează sincronizat. Nu este vorba numai de o energie sporită produsă de picioarele a doi oameni, ci şi de faptul că rezistența aerului opusă tandemului nu diferă cu mult față de rezistența opusă unei biciclete obişnuite.

Cursele de tandem fac parte din probele olimpice. Ele se dispută de obicei pe pistă. La cea de a XVI-a ediția a Jocurilor Olimpice de vară, cuplul cehoslovac L. Foucek — K. Macek a ocupat locul doi la această probă, fiind precedat de o pereche de ciclişti australieni. La Roma, proba a revenit italienilor G. Beghetto-S. Bianchetto.

— Cu cîțiva ani în urmă, logodnica cunoscutului halterofil american Paul Anderson, i-a pus drept condiție pentru a se căsători cu el să nu cîntărească mai mult de 125 kg! Pe vremea aceea el cîntărea

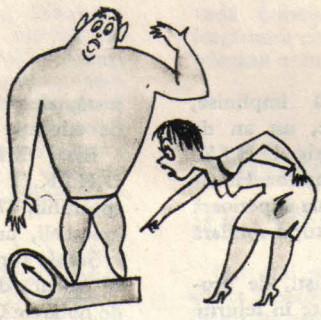

170 kg, iar logodnica lui ceva mai mult de 50 kg.

Pentru a nu-şi supăra logodnica, Anderson şi-a impus un regim de pescărie, reuşind să slăbească.

— Cunoscutul atlet francez, maratonistul Alain Mimoun, a găsit un nou stimulent: tot timpul alergării el ascultă melodii vioaie emise prin difuzorul automobilului care-l însoțește la antrenament sau de un aparat de radio portativ. În orice caz, acest sistem este preferabil dopingului, şi alergătorul susține că metoda are un efect pozitiv asupra sa.

— Cursa ciclistă pentru amatori « Ruota d'oro » (Roata de aur) se organizează regulat în Italia, la două săptămîni după campionatele mondiale de ciclism.

— Un original record de înot a stabilit, fără voia lui, un suedez care călătorea cu vaporul pe Marea Roşie. După 6 ore din clipa în care suedezul căzuse în mare, echipajul i-a observat lipsa şi cu toate că nimeni nu mai spera ca el să mai fie în viață, căpitanul a considerat de datoria sa să oprească vasul. Şi iată că, după alte cîteva ore, suedezul a apărut la orizont, înotînd foarte calm în direcția vaporului. Trebuie să conveniți că nu e de loc uşor să ajungi din urmă un vapor!

— Campionatele mondiale de ciclism care au avut loc la Roma, în 1955, au intrat în istoria anecdotică a sporturilor datorită unei... încăierări memorabile. Înaintea startului uneia din probe, în timp ce cicliştii îşi ocupau locurile în coloană, s-a încins o bătaie cu scandal şi țipete. Trei irlandezi se năpustiseră asupra... altor trei irlandezi! Ce se întîmplase? În Irlanda există două federații de ciclism, una afiliată la federația internațională, iar cealaltă nu. Nefiind admişi să participe la competiție, cicliştii făcînd parte din aceasta din urmă federație, s-au năpustit asupra compatrioților lor, care urmau să concureze. Deşi poliția a intervenit numaidecît, unul din ciclişti şi-a pierdut cunoştința, iar ceilalți doi s-au prezentat la start într-o stare de plîns. Calmul proverbial al irlandezilor s-a dezmințit de data aceasta.

— Poşta i-a adus într-o zi aruncătorului de suliță francez M. Macquet — care a concurat şi pe Stadionul Republicii — un colet din Italia. Acesta n-a vrut să-l primească, pentru că nu avea nici o rudă sau vreun prieten la Roma, orașul de unde venea coletul. Totuşi, la insistențele funcționarilor oficiului poştal, Macquet a preluat coletul şi, desfăcîndu-l, scoase la iveală o frumoasă statuetă. Curînd « misterul » a fost lămurit: Federația italiană de atletism îi scria că statueta i-a fost oferită ca omagiu adus primului aruncător de suliță din țările romanice apusene care a izbutit să treacă de 70 metri la această probă.

SaDAng - arhiva personală

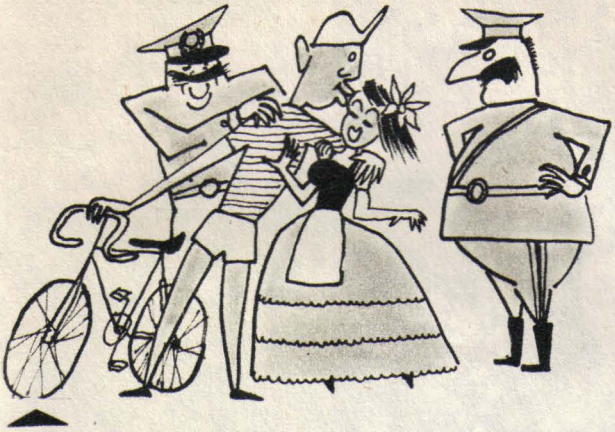

— Tînărul ciclist francez Mariègile a cîștigat o cursă ciclistă în orașul Berga din Spania. În timp ce o tînără fată, îmbrăcată într-un frumos costum național, îi întindea un buchet de flori, ciclistul se aplecă s-o sărute drept mulțumire, așa cum se obișnuiește în Franța. Dar acest gest îl costă scump: el fu dus imediat la secția de poliție, urmînd a fi judecat. În Spania femeilor le este interzis să se sărute în locurile publice, dar... ce vină avea bietul ciclist francez?!

— Într-unul din muzeele Angliei se păstrează și astăzi o urnă cu cenușa «cricketului australian». Care este povestea acestei urne? Se știe că în secolul al XIX-lea cricketul era unul din cele mai populare jocuri din Anglia, de unde jocul a fost transplantat în Australia, America și Africa. Invincibili în acest joc și mîndri de această supremație, englezii au fost complet demoralizați de înfrîngerea pe care au suferit-o pe propriul lor teren din partea echipei australiene. Cu această ocazie, în ziarul «Sporting Times» a apărut un necrolog care spune că cricketul englezesc va fi ars în crematoriu, iar cenușa trimisă în Australia. Cînd, cu un an mai tîrziu, englezii i-au bătut pe australieni la Melbourne, femeile din oraș au ars porțile de cricket, iar cenușa au oferit-o învingătorilor. De atunci, urna cu cenușa «cricketului australian» se păstrează la muzeu.

— Unii medici din Apus susțin tot mai mult ideea că nu trebuie admisă participarea femeilor la concursuri sportive, motivînd că acestea le-ar dezechilibra sistemul nervos. Printre numeroasele proteste stîrnite de această «teorie» a fost și cel al soțului atletei Fanny Blankers-Koen, de patru ori campioană olimpică. El a afirmat că toate argumentele anumitor medici sînt neserioase, întrucît soția lui este cea mai bună dovadă a faptului că ei se înșală. Într-adevăr, cine cunoaște, mai bine decît soțul, sistemul nervos al propriei sale soții? Să adăugăm la acest exemplu convingător cazul atîtor altor sportive de renume care, deși mame, practică sportul cu mult succes, fără a-și pierde grația feminină și fără a-și dezechilibra sistemul nervos. Să amintim pe celebra alergătoare australiană Strickland, pe campioana olimpică de gimnastică Larissa Latînina sau pe demifondista noastră Florica Grecescu (mamă a doi gemeni!).

— Și din cauza emoției, sînt așa... un gol!...

Desen de MATTY

— În goană după «celebritate», unele persoane din lumea capitalistă se întrec în a stabili tot felul de «recorduri». Astfel, anii trecuți, un italian a stat cocoțat pe un catarg timp de 62 de zile! Exemplul său a fost urmat de acrobatul elvețian Loosli, care și-a propus să bată recordul italianului, menținîndu-se pe catarg... 63 de zile. Dar nici aici, la 22 m înălțime, el n-a renunțat cu totul la confort și hrană spirituală: vorbea zilnic cu soția la telefon, primea mîncare într-un coșuleț și... studia o limbă străină cu ajutorul unui manual. Ca să nu se spună că și-a pierdut vremea degeaba!

— Între anii 1867—1872 echipa de fotbal «Glasgow Rangers» a avut un portar numit Grant care, în tot acest timp (5 ani!), nu a primit nici un gol! Record, nu glumă!

Dar tot în Anglia, în anul 1887, s-a înregistrat un alt record. Meciul dintre echipele «Preston North» și «Hyde Park» s-a terminat cu categoricul scor de 26:0 în favoarea primei echipe. Și totuși, după meci, jucătorii echipei învinse l-au purtat pe umeri pe portarul lor pînă la vestiar. Ei și-au exprimat astfel recunoștința pentru faptul că acesta a evitat restul de goluri, care ar fi făcut scorul și mai dezastruos. Iată ce înseamnă recunoștință!

SaDAng - arhiva personală

CAMPIOANE MONDIALE LA HANDBAL ÎN 7!

Într-un sport care a fost pînă nu de mult apanajul țărilor germanice și scandinave, sportivii noștri au cucerit supremația mondială atît la fete cît și la băieți

În 1962, la București, neînvinsă de-a lungul întregii competiții, echipa feminină de handbal în 7 a R.P.R. a cîștigat titlul de campioană a lumii

Fază din meciul final. Încă un gol pentru echipa noastră!

SaDAng - arhiva personală

Imensul stadion «23 August», martorul atîtor mari competiții sportive...

Dialog între gazetari

Întîlnire ocazională pe una din principalele artere ale Capitalei. Un prieten din Praga, ziarist sportiv și el, venit la noi nu cu prilejul vreunei competiții, ci pur și simplu ca turist. Strîngeri de mînă, amintiri dintr-o primăvară de neuitat în «orașul turnurilor de aur» și, bineînțeles, schimb de noutăți. Ca între gazetari...

— Cu ce impresii pleci?

— Formidabile! Am văzut în cele cîteva săptămîni cît am stat în Romînia lucruri minunate. Și, firește, n-am uitat că sînt ziarist, așa că nu m-am mulțumit numai să admir. Am un carnet plin de note și, în plus, aparatul de fotografiat n-a avut o clipă de răgaz — a încheiat el zîmbind și bătînd cu palma un «Flexaret», care-i stătea agățat de umăr.

Mult m-au impresionat bazele voastre sportive — a continuat după o scurtă pauză. Aveți baze sportive numeroase, frumoase și mai ales bine utilate. Am trecut cu mașina prin Cluj, Brașov, Ploiești. Peste tot stadioane mari, cu tribune de beton, care pot găzdui zeci de mii de spectatori, cu terenuri bine întreținute. Dar sala și stadionul din Constanța? Ce să-ți mai spun? Adevărate bijuterii...

— Și n-ai văzut decît o parte, l-am întrerupt eu.

— Cum așa?

— Foarte simplu. Pe ruta pe care ai venit nu ai putut vedea totul. La noi s-au mai construit în ultimul timp și alte mari stadioane, în afară de cele despre care mi-ai vorbit. Spre exemplu, la Bacău, Iași, Galați există acum stadioane

SaDAng - arhiva personală

Arhiplin, cu ambianța lui intimă, adunînd laolaltă pe iubitorii de sport: Stadionul Republicii . . .

cu tribune de beton pentru 20 000—30 000 de spectatori, cu piste de atletism . . .

— Stai o clipă !

Prietenul meu a cotrobăit puțin prin servietă și s-a întors spre mine cu un carnet și un creion în mînă.

— Te rog să continui. M-am gîndit să scriu un articol despre frumoasele și modernele voastre baze sportive.

— Ai notat, deci. Stadioane mari, nou construite în orașele Ploiești, Galați, Iași, Hunedoara, Cluj, Brașov, Bacău și Constanța. Poți nota ceva și despre bazele sportive din București. Să începem cu stadionul « 23 August », cel mai mare din țară, cu o capacitate de 80 000 de locuri. Apoi mai sînt: complexul Dinamo, patinoarul artificial „23 August", sala și bazinul acoperit Floreasca.

Șase culoare pe luciul apei, un bazin acoperit cum și-au dorit înotătorii: bazinul Floreasca...

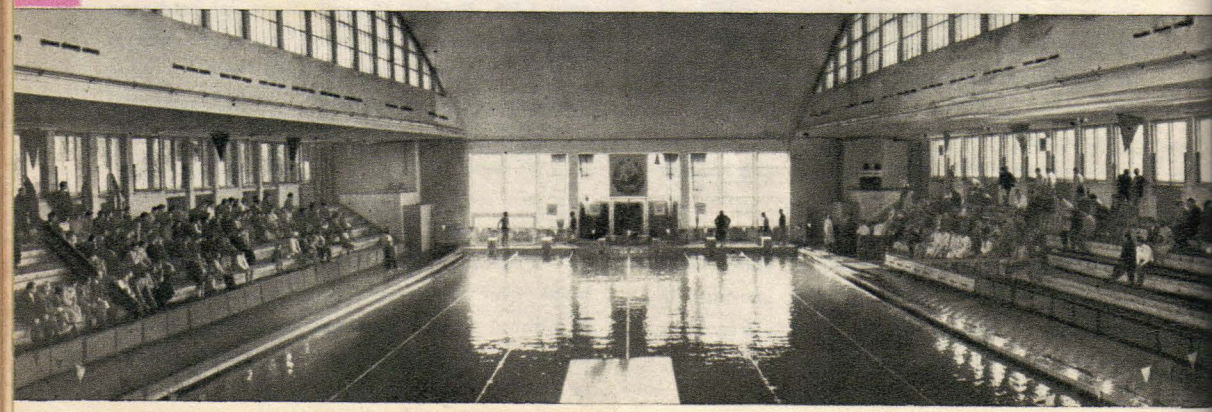

SaDAng - arhiva personală

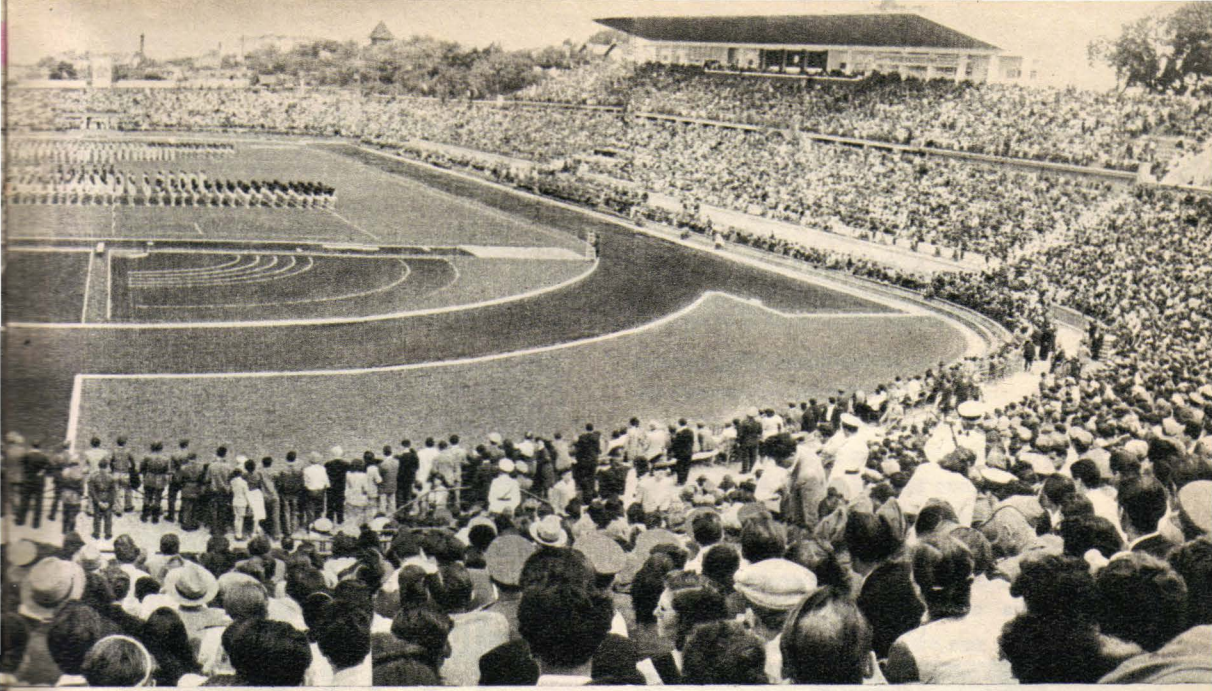

— Stai, nu așa repede. Mai încet, că nu pot nota. Baa-zii-nul a-coo-pe-riit Floreasca...

— Pentru că tot a venit vorba despre bazine, țin să-ți spun că cel acoperit de la București nu este singurul. Bazine acoperite sînt la Cluj, Reșița, Oradea, Turda, Galați, Timișoara, Tg. Mureș.

— Știi ce am să te rog? a intervenit din nou prietenul meu din Praga. Poate ai la îndemînă și niște cifre...

— Uite, întîmplarea face să am la mine carnetul de note, în care am trecute unele cifre privind dezvoltarea construcțiilor sportive la noi în țară. Te rog să notezi...

— O secundă, o secundă te rog... Așa. Acum poți să spui...

— Iată, în primul rînd, o cifră totală. În țara noastră există 15 810 baze sportive. Vreau să-ți precizez că în acest număr sînt cuprinse bazele sportive mai mari, terenurile simple de sport, terenurile de volei sau alte amenajări sportive de pe la sate sau de prin curțile școlilor care, cu toate că noi le socotim baze sportive simple, găzduiesc totuși o rodnică activitate sportivă. Ai notat acest lucru? Bun. Atunci să continuăm. Avem 178 de arene de fotbal cu pistă de atletism și cu tribune mari, alte nenumărate terenuri de fotbal cu tribune numai pentru 2 000—3 000 de spectatori și sute de terenuri de fotbal fără pistă de atletism și fără tribune pentru spectatori.

Provincia nu mai e cenușăreasa sportului nostru: noul stadion de la Iași

SaDAng - arhiva personală

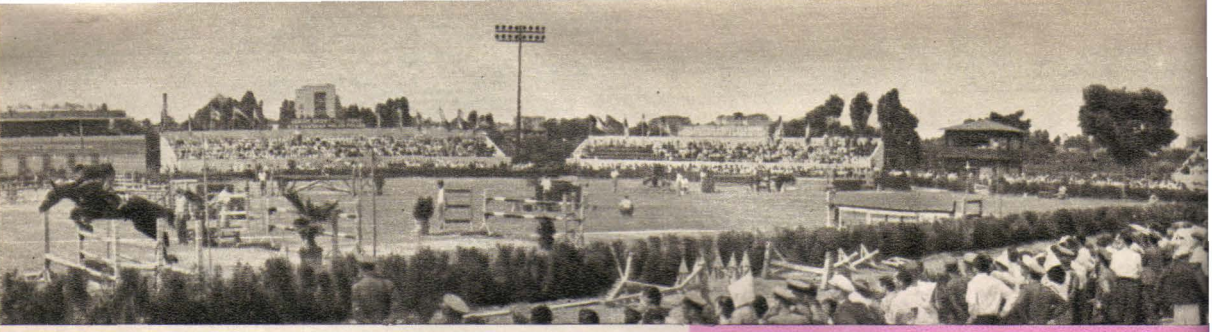

Călăreți de faimă se întrec pe baza hipică din Cotroceni

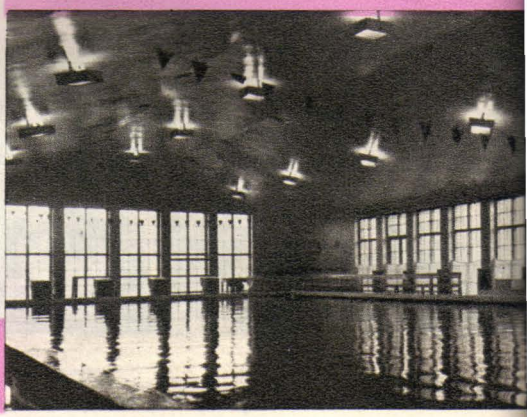

Noul bazin acoperit al oțelarilor reșițeni

Construcția elegantă a sălii sporturilor din Constanța

Parcul sportiv « Dinamo » — de la stadion, trecînd pe la sală și pînă la velodrom — una din cele mai remarcabile opere de ansamblu în arhitectura noastră sportivă

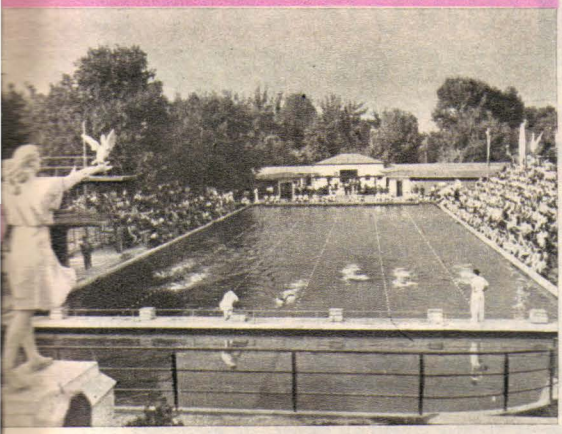

Simbolul păcii domină bazinul din parcul izvor

— Se cunoaşte că fotbalul este sportul « nr. 1 », a adăugat zîmbind prietenul meu.

— Să continuăm. Acum vei vedea că nu numai fotbalul este un sport iubit. În ţara noastră sînt 554 de popicării bine întreţinute şi bine utilate. De asemenea, avem 428 de săli de sport, care în timpul lunilor de iarnă sînt, pur şi simplu, luate cu asalt de tinerii sportivi, şi 110 bazine de înot. Cam acestea sînt cifrele pe care le am la dispoziţie.

— Excelent. Cu fotografiile pe care le am va ieşi un material foarte bun. Mi-ar mai trebui şi nişte cifre comparative, care să oglindească dezvoltarea din ultimii ani.

— Cel mai bun lucru este să-ţi ofer doar cîteva date. Ele vor fi cît se poate de edificatoare. În anul 1944 în ţara noastră erau în total doar 104 terenuri de fotbal şi 33 de piste de atletism dintre care majoritatea rar folosite şi foarte prost întreţinute. Compară aceste două cifre cu celelalte . . .

— Ai dreptate. Cît de mare este diferenţa. . . În sfîrşit, îţi mulţumesc. Articolul este aproape gata . . .

CĂLIN ANTONESCU

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI

— Filmul a devenit un auxiliar preţios în pregătirea sportivilor. La aceasta s-a gîndit, desigur, şi proprietarul unui cîine de curse, din Liverpool, care a cumpărat toate biletele la un

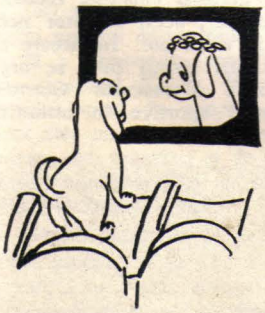

spectacol de cinematograf, tocmai în scopul de a arăta « sportivului » patruped, numit Socrate, un film despre cursele de cîini. Trebuie să ştiţi că era unul din cîinii cu numeroase victorii la activul său. La început Socrate a fost nervos, dar treptat s-a acomodat cu sala şi a urmărit cu interes filmul în care se fugăreau « confraţii » săi. A doua zi, proprietarul, convins că a găsit o metodă straşnică de antrenament, l-a prezentat la un nou concurs. Dar mare i-a fost consternarea văzînd că, după semnalul de start, cîinele se aşează liniştit şi urmări cu privirea desfăşurarea cursei. Îşi însuşise bine lecţia din ziua precedentă şi acum prefera rolul de spectator . . .

— Ingrid Marschen, în vîrstă de 14 ani, jucător de fotbal într-o echipă de juniori din Hamburg, era supranumit de coechipierii săi « regele golurilor », întrucît avea un şut la poartă fulgerător şi bine plasat. Dar, la un moment dat, antrenorul şi conducătorul echipei au observat că « regele golurilor » începe să se schimbe ca înfăţişare. Luat din scurt, Ingrid a mărturisit că e. . . fată şi a izbucnit în plîns. « Regele — de fapt regina — golurilor » şi-a încheiat « cariera » printr-un meci în care a marcat 3 goluri de. . . adio !

— Meciurile de fotbal dintre echipele feminine din Brazilia se caracterizează, ca şi cele masculine, prin manifestări specifice temperamentului sudamericanilor. Astfel, după un meci de fotbal între echipele feminine Moroeste şi Prirschicaba, meci terminat cu victoria acesteia din urmă, jucătoarele, enervate peste măsură de deciziile arbitrului — un bărbat ! — l-au bătut crunt.

— La campionatele mondiale de tenis de masă din 1936, întîlnirea dintre maghiarul Marics şi francezul Jacquenot a durat. . . 8 ore fără întrerupere, în acest timp fiind schimbaţi şase arbitri. Deşi adversarii erau sleiţi de putere, s-a acordat o prelungire de 5 minute, deoarece rezultatul jocului era încă nedecis. Nici prelungirea nu a rezolvat însă problema învingătorului, pe care arbitrii — exasperaţi — au hotărît să-l stabilească prin tragere la sorţi... Iar sorţii au surîs sportivului maghiar !

SaDAng - arhiva personală

În amintirea lor

WERNER SEELENBINDER

Werner Seelenbinder a crescut într-o familie de muncitori. Încă de la 15 ani tînărul Werner s-a simţit atras de sport. În 1926 cîştigă împreună cu echipa asociaţiei Berolina Neukölln, titlul de campion la lupte. Calităţile sale tehnice şi puterea de luptă au atras atenţia specialiştilor încă de la primii săi paşi în sport.

Una din marile dorinţe ale lui Werner era să cunoască Uniunea Sovietică. În anul 1928 visul său se împlineşte: Seelenbinder ia parte la Spartachiada internaţională şi se întoarce acasă cu o medalie de aur. Vizitele în fabricile şi uzinele din Uniunea Sovietică, discuţiile cu muncitorii din Moscova au constituit un moment decisiv în viaţa tînărului Seelenbinder. El şi-a dat seama că trebuie să devină un membru activ al partidului clasei sale, al clasei muncitoare, aşa încît, imediat după întoarcerea de la Spartachiadă, Werner se înscrie în Partidul Comunist German şi, pînă la moartea sa, rămîne un luptător hotărît pentru cauza clasei muncitoare.

Cariera sa sportivă este remarcabilă. Cucereşte de 6 ori titlul de campion al ţării, iese de 2 ori învingător la Spartachiada muncitorească de la Frankfurt şi Viena, ocupă locul 3 la campionatele europene din 1937 şi 1938 la categoria semigrea şi se clasează al patrulea la Jocurile Olimpice din 1936.

În anul 1933, cînd a urcat podiumul învingătorilor, în cadrul campionatului Germaniei, Werner Seelenbinder a refuzat să ridice mîna pentru salutul fascist. Conducătorii sportului fascist i-au interzis să mai participe la competiţii sportive, dar după numeroasele proteste ale cetăţenilor cinstiţi, Seelenbinder concurează din nou, după 16 luni de suspendare.

Diriguitorii fascişti au căutat să-l atragă de partea lor pe Seelenbinder, pentru a face din el un exponent al campaniei propagandistice dezlănţuite cu prilejul Olimpiadei de la Berlin. Cînd şi-au dat seama că înalta conştiinţă de clasă a acestui sportiv nu poate fi înfrîntă, l-au supus la numeroase întîlniri de selecţie care l-au lipsit — în momentul decisiv — de plenitudinea forţelor sale fizice şi psihice. Cu toate acestea, Seelenbinder ocupă locul 4 în întrecerea olimpică. Alte încercări de a corupe acest sportiv cinstit au rămas, de asemenea, fără succes.

La 4 februarie 1942, Werner Seelenbinder este arestat împreună cu un grup de tovarăşi. E trimis în lagărul de muncă de la Wuhlheide. Acolo, unul dintre supraveghetori, care-l cunoştea pe Seelenbinder, îi oferă posibilitatea de a evada. Werner însă nu vrea să-şi expună tovarăşii represaliilor Gestapoului. (Membrii de partid din lagăr hotărîseră ca nimeni să nu evadeze fără să primească dispoziţii.)

Gestapoul îl schingiuieşte pe Seelenbinder, dar nici un cuvînt nu poate fi smuls de pe buzele acestui sportiv cinstit. « Este duşmanul nr. 1 », urlă procurorul în timpul procesului în care Seelenbinder a fost condamnat la moarte. Înainte de a fi executat, Werner Seelenbinder trimite tatălui său o scrisoare plină de dragoste, demnitate şi mîndrie, în care îşi exprimă voinţa de neclintit de a rămîne alături de luptătorii clasei muncitoare şi curajul său în faţa morţii iminente.

Tineretul sportiv german cinsteşte memoria lui Werner Seelenbinder, acest luptător neînfricat pentru victoria vieţii noi. În fiecare an, cu prilejul comemorării morţii sale, se organizează în Republica Democrată Germană numeroase manifestări sportive în amintirea acestui neuitat sportiv.

„Sănătatea este bunul cel mai de preţ al muncitorilor."

SIMONIDE

„Îngrijiţi-vă corpul, dacă vreţi ca mintea voastră să funcţioneze bine."

DESCARTES

„Mens sana in corpore sano."

JUVENAL

SaDAng - arhiva personală

IN ȚARA FLUVIULUI ROȘU

ÎNOTUL DEVINE UN SPORT de MASĂ

Priviți cu atenție harta Republicii Democrate Vietnam! Vedeți? E o țară cu peste 2 000 km de coastă. Pămîntul îi este brăzdat de numeroase ape. Climatul ca în zona tropicală: căldură mai tot timpul anului.

S-ar crede că aici înotul a fost din totdeauna sportul cel mai practicat. Dar n-a fost așa. Pe vremea cînd țara era subjugată de colonialiștii francezi, înotul era o distracție a celor înstăriți: străinii care făceau afaceri sau odraslele mandarinilor vietnamezi.

Poporul nu s-a putut ocupa de sport decît după 21 iulie 1954, cînd pacea s-a restabilit în această țară ca urmare a hotărîrilor Conferinței de la Geneva.

În 1957 numărul înotătorilor sportivi vietnamezi nu trecea de 1 500, pentru ca în 1960 să urce la 220 000, iar acum să se cifreze la aproximativ un sfert de milion.

Într-adevăr, ne aflăm în fața unui progres extraordinar, dovadă a interesului manifestat de tineretul R. D. Vietnam pentru sport, în general, dar mai ales pentru înot, deoarece acesta este favorizat și de condițiile naturale (țărm de mare, fluvii și lacuri, climă).

Un rol însemnat în dezvoltarea înotului la asemenea proporții l-au jucat competițiile foarte numeroase și variate: traversări de rîuri, fluvii și cîmpii inundate, competiții regionale și campionate naționale, atît pentru seniori cît și pentru juniori.

O mare popularitate cunoaște concursul «Traversarea Fluviului Roșu», care, începînd din 1958, se organizează anual, în capitala țării — Hanoi.

În 1960 această întrecere a reunit 187 de concurenți (printre care 47 fete) selecționați dintre cele mai bune elemente din fiecare regiune. Este o întrecere pentru fondiști căci, deși fluviul are o lățime în linie dreaptă de 800 de metri, din cauza curentului puternic concurenții parcurg cam 4000 de metri.

Dezvoltarea înotului a dus în mod firesc la descoperirea a numeroase talente tinere care au progresat uimitor de rapid. Cazul lui Nguyen Van Trong este concludent în această privință. La 17 ani el nu cunoștea încă înotul. În 1958 intră în cercul de natație Ba Dinh din Hanoi și pînă la sfîrșitul aceluiași an realizează timpuri meritorii: 1: 06,2 la 100 m liber. În 1960 Nguyen Van Trong coboară recordul țării în această probă la timpul remarcabil de 59,8 sec, fapt pentru care i se acordă titlul de «internațional».

Un element de viitor este Dong Quoc Cuong, campion al R. D. Vietnam pe 100 m bras (1: 16,4 min) și 200 m bras (2: 51,5 min). El abia a împlinit 15 ani...

În înotul feminin este și mai mare numărul talentelor tinere. Mai Hong Ha îmbunătățește mereu, în ultimii ani, recordurile sale pe 100 m și 200 m liber, ca și Kim Tanh la 100 m bras. Frumoase perspective de progres are și tînăra Ngoc Huyen care, la 16 ani, a cucerit primul loc în traversarea Fluviului Roșu.

Existența cursurilor regulate de înot pentru copii, munca perseverentă a antrenorilor sînt chezășia unui viitor strălucit pentru natația din R. D. Vietnam.

EPIGRAME

Unui halterofil îngîmfat

Ai desigur calități,
Însă prea o faci pe asul
Și în loc de greutăți
Tu adesea ridici... nasul.

Echipei noastre de rugbi care a realizat succese

Echipa noastră — natural —
Prin rezultate de-acest gen
În rugbiul continental
Din nou... a cîștigat teren.

Unui sprinter învingător

Comportarea ta frumoasă
Schimbă vorba din popor:
Fuga nu e rușinoasă
Dacă... ieși învingător.

VARIETĂȚI ● VARIETĂȚI

● Într-una din edițiile tradiționalei curse cicliste Milano-San Remo, un concurent din Toscana, cu totul necunoscut, anume Cesi, a evadat din pluton la patruzeci de kilometri de Milano și nefiind luat în serios de ceilalți concurenți a cîștigat cursa cu 9 minute avans față de ceilalți participanți, printre care se aflau numeroși fruntași ai ciclismului profesionist. Curios este însă faptul că știrea despre victoria acestui ciclist necunoscut a fost primită de public cu proteste și o totală neîncredere. Nimeni nu voia să ia știrea în serios. Motivul? Cursa s-a alergat în ziua de 1 aprilie.

● Jocurile Olimpice din Grecia antică aveau la început o singură probă de alergare: pe distanța de aproximativ 192 m, cît măsura pista stadionului. De reținut că alergătorul care fura startul era sancționat cu... bătaia. Numai după ce era bătut cu nuiele, alergătorul putea să se prezinte din nou la start.

VARIETĂȚI ● VARIETĂȚI

SaDAng - arhiva personală

gimnastica *de înviorare*

Pentru mulți oameni, mai ales pentru cei tineri, gimnastica (cea de dimineață, în special) reprezintă primul pas spre practicarea temeinică a unei ramuri de sport.

Pentru copii, ea este un mijloc eficace de intensificare a creșterii organismului, de dezvoltare și întărire a oaselor și articulațiilor.

Pentru oamenii în vîrstă, mai ales pentru muncitorii intelectuali, gimnastica este un mijloc de activare a funcțiilor organelor interne, de permanentă înnoire a organismului, de stimulare a energiei necesare activității zilnice.

Gimnastica trebuie practicată cu regularitate, adică în fiecare zi, fără întreruperi.

Gimnastica practicată zilnic, timp de 5—10 minute, asigură o stare de vioiciune, de optimism sănătos, exercită o influență binefăcătoare asupra capacităților fizice.

Gimnastica poate fi practicată la ore diferite: gimnastica de înviorare practicată individual, după somn, contribuie la angrenarea mai rapidă și mai eficace a organismului în activitatea zilnică; gimnastica în pauza din timpul lucrului contribuie la lichidarea oboselii și creează premisele pentru o muncă mai productivă în restul zilei; gimnastica înaintea somnului asigură organismului cele mai bune condiții de odihnă.

Gimnastica individuală trebuie practicată de toată lumea, începînd cu copiii și terminînd cu oamenii de vîrstă înaintată, în așa fel încît să devină o parte organică a activității noastre, a regimului de viață.

Dar, pentru ca gimnastica să exercite o influență pozitivă asupra organismului celor care o practică,

Printre diferitele mijloace și metode ale educației fizice, deosebit de importante sînt exercițiile gimnasticii de înviorare, care dezvoltă forța, îndemînarea, supleța, acționînd favorabil asupra activității funcțiilor organismului.

Gimnastica zilnică este o inepuizabilă sursă de forță, sănătate și vigoare. În istoria dezvoltării gimnasticii, diferitele ei elemente au fost folosite de medicii chinezi, greci și romani, atît în scopuri curative cît și pentru corectarea unor deformații ale corpului. Deci, încă din antichitate exercițiile de gimnastică au fost folosite pentru întărirea organismului, tratarea diferitelor organe bolnave sau slăbite, pentru formarea unei ținute corecte.

În afara acțiunii pozitive generale a gimnasticii asupra organismului, indiferent de vîrstă, important este faptul că exercițiile de gimnastică sînt variate și numeroase, ușor accesibile de cele mai multe ori, și că pot fi alese în funcție de forțele și posibilitățile fiecăruia.

Fiecare poate alege din diferitele grupe de mișcări proprii gimnasticii exercițiile care corespund cel mai bine vîrstei, sexului și stării sănătății sale.

Gimnasticii zilnice îi revine un rol important și în introducerea deprinderilor igienice în viața oamenilor, deprinderi deosebit de utile ca: aerisirea camerei, îngrijirea corpului, respectarea unui regim de viață corect.

« . . . Și ceea ce este mai important, nu uita gimnastica zilnică obligatorie; impune-ți să faci cîteva zeci de mișcări de tot felul (dar fără concesii). Asta e foarte important. »

V. I. LENIN

(Din scrisoarea către M. I. Ulianova)

SaDAng - arhiva personală

trebuie ca exercițiile să fie alese cît mai corect și mai judicios.

Exercițiile de gimnastică bine alese provoacă în organism o serie de modificări pozitive; ele măresc mobilitatea articulațiilor și contribuie la întărirea lor. Corpul capătă linii frumoase, devine suplu, masa musculară se dezvoltă, conturîndu-se mai clar sub piele; ținuta corpului devine corectă, frumoasă.

Pentru a alimenta mai bine organele și mușchii aflați în activitate, inima își accelerează și își intensifică bătăile (contracțiile), fapt care dezvoltă țesutul muscular cardiac, făcînd ca inima să devină mai puternică, mai rezistentă la eforturi fizice. Totodată, afluxul de sînge la inimă crește, intensificîndu-se circulația.

În timpul exercițiilor fizice mușchii aflați în activitate necesită o cantitate mare de oxigen, datorită căruia fapt respirația devine mai profundă, mai completă.

Ameliorarea circulației și respirației duce la intensificarea metabolismului din țesuturile organismului, iar activitatea mărită a tuturor organelor corpului, la ameliorarea stării lor.

În aceasta constă, mai ales, marea și indiscutabila importanță igienică a exercițiilor fizice. Metabolismul mai intens, stimulat de exercițiile fizice, contribuie la scăderea în greutate a persoanelor corpolente sau predispuse la obezitate, și invers, la creșterea în greutate a persoanelor slabe, sporindu-le pofta de mîncare.

La alegerea exercițiilor trebuie să ne gîndim la cuvintele filozofului grec Platon: gimnastica trebuie să fie simplă! De cele mai multe ori influența exercițiilor de gimnastică asupra organismului este determinată nu atît de forma lor cît mai ales de ritmul, tempoul și intensitatea cu care sînt executate; de aceea trebuie să ne alegem pentru gimnastica zilnică exerciții cît mai simple și mai accesibile. Ei și acum, la lucru!

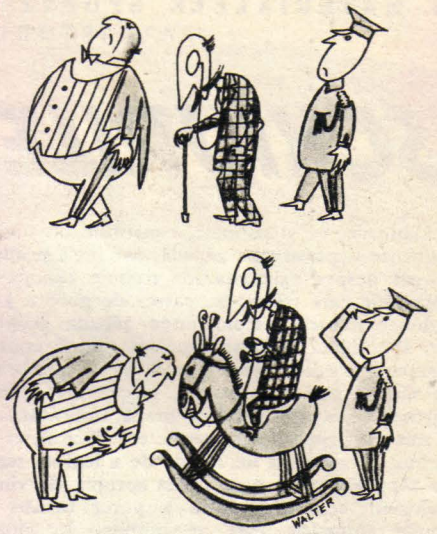

Domnul conte face sport...

Desen de WALTER

— Hai, omule, pierdem trenul! Ce-ai mai uitat?
— Să-mi cumpăr bocanci...

Desen de D. PETRICĂ

— Tăticule, spune-mi, jucăm serios sau iar trebuie să cîștigi tu?

Desen de NELL COBAR

SaDAng - arhiva personală

ŞI MATERIALELE SPORTIVE AU ISTORIE

SCHIURILE

Schiurile, ca şi patinele, constituie un mijloc rapid de deplasare pe zăpadă, aşa încît primele dovezi despre existenţa lor trebuie căutate la popoarele care trăiesc în partea de nord a globului pămîntesc, acolo unde zăpada acoperă din abundenţă solul aproape tot timpul anului. Oamenii nordici aveau nevoie să se deplaseze pe zăpadă mai ales pentru procurarea hranei. Intrucît principala sursă de hrană, îmbrăcăminte şi materii prime de uz casnic era vînatul, ei au trebuit să găsească un mijloc de a înainta rapid pe zăpadă pentru a se putea apropia de vînat. Folosind schiurile, omul a putut urmări şi ajunge animalele care se afundau în zăpadă şi astfel le-a putut vîna mult mai lesne.

Primele dovezi despre schiuri sînt desenele făcute pe pereţii peşterilor şi datează din epoca neolitică (aproximativ la sfîrşitul celui de-al doilea mileniu înaintea erei noastre).

Din cele mai vechi timpuri au existat două feluri de schiuri: unele care se puteau folosi numai la păşire, şi aveau forma de rachetă, ovală, făcute fie din scînduri, fie dintr-o ramă de lemn, înăuntrul căreia se împleteau fîşii de blană, şi altele cu ajutorul cărora se putea aluneca — adevăratele precursoare ale schiurilor de astăzi.

Originea schiurilor a fost stabilită recent cu destulă precizie, datorită cercetărilor efectuate de savanţii sovietici. În regiunea Mării Albe s-au găsit desene din neolitic pe stînci, desene care înfăţişează schiori, în mînă chiar cu beţe cu rondele. Se poate spune deci că leagănul schiului se află în nordul Rusiei şi în nordul Siberiei. De aici schiul s-a răspîndit în lumea arctică, în nordul Japoniei, prin strîmtoarea Bering în nordul Americii, ca şi în nordul Europei, în ţările scandinave. Spre vest predomină schiurile de formă lungă şi îngustă, care permit alunecarea; în Scandinavia s-au găsit perechi de schiuri de lungimi diferite, cel scurt servind la împingere. De multe ori pe talpa acestor schiuri erau întinse piei de animale cu păr scurt sau fîşii de piele. Cu cît înaintăm spre răsărit, schiurile devin mai late şi mai scurte, iar în nordul Americii, în Labrador şi în nordul Japoniei, predomină rachetele pentru păşit.

O altă dovadă a existenţei schiurilor din cele mai îndepărtate timpuri o constituie şi legendele vechilor popoare nordice. Astfel, în legendele populare ale ostiacilor se povesteşte despre un zeu protector al vînătorilor care şi-a urmărit prada pe schiuri. De asemenea, în epopeea poporului carelian, «Kalevala», există un pasaj în care se face menţiune despre confecţionarea schiurilor, despre îngrijirea lor şi despre felul cum se înaintează cu ele.

În operele scriitorilor antici Xenofon şi Strabon, scrise înainte de era noastră sau la începutul ei, se vorbeşte despre popoarele armene din Caucaz care întrebuinţau nişte scînduri ovale legate de picioare şi care obişnuiau să înveleaască chiar şi picioarele cailor pentru a împiedica afundarea lor în zăpadă. De asemenea, în diferite anale chinezeşti şi persane, datînd din primele două secole ale erei noastre, se găsesc mărturii despre schiorii kirghizi şi mongoli. Desigur, şi în legendele scandinave întîlnim mărturii despre străvechea existenţă a schiurilor.

În epoca feudală schiurile s-au răspîndit din ce în ce mai mult. Încep să fie întrebuinţate chiar de armate în timpul luptelor; în secolele XV şi XVI ruşii au format oşti de schiori.

În afară de Rusia, unde mărturiile sînt numeroase în toate epocile, în restul ţărilor Europei şi Americii întîlnim mărturii mai rare, privind evoluţia schiului în epoca feudală.

Schiul, ca sport, începe să se dezvolte abia după anul 1700. Aceasta a avut ca urmare crearea a diferite tipuri de schiuri. Astfel, schiurile pentru cursele de fond au o lungime care variază între 1,70 şi 2,70 m şi lăţimea de 54 mm pînă la 72 mm. Vîrful şi coada lor sînt mai late, iar partea unde se fixează piciorul mai îngustă; la aceste schiuri vîrful este puţin curbat, locul de fixare al piciorului se află ceva mai în faţă, iar coada are o mică curbură pentru a înlesni trecerea neregularităţilor terenului.

O a doua categorie de schiuri sportive o constituie cele de slalom. Şi ele au curbura vîrfului mai scurtă; coada este puţin rotunjită, fără muchii ascuţite care ar produce o frînare prea mare. Schiurile de slalom sînt prevăzute pe margini cu canturi de oţel, alamă, duraluminiu sau masă plastică. Se întrebuinţează atît canturile laterale cît şi canturile inferioare, montate pe suprafaţa de alunecare a schiurilor.

Cea de-a treia categorie de schiuri sportive o formează schiurile pentru sărituri. Direcţia jucînd un mare rol atît în luarea elanului pentru săritură cît şi după aterizare, schiurile acestea sînt prevăzute cu mai multe şanţuri de direcţie.

Petrogriful de la Besove Sledki (U.R.S.S.) dovedeşte că acum 4 000 de ani schiorii îndoiau genunchii . . .

CUPE, CUPE, CUPE...

Pe stadionul parizian, fotbaliştii sovietici s-au dovedit cei mai buni, cîştigînd «Cupa Europei» în 1960

Dezvoltarea pe care fotbalul a luat-o pe plan mondial şi cu precădere pe bătrînul nostru continent a făcut ca organizarea marilor competiţii internaţionale cu caracter permanent să cunoască şi ea un avînt corespunzător.

Se desfăşoară, de exemplu, atîtea competiţii dotate cu cupe. Cel ce urmăreşte viaţa fotbalistică internaţională este uneori dezorientat. Să căutăm să-i venim în ajutor printr-un mic ghid al competiţiilor internaţionale dotate cu cupe.

«CUPA JULES RIMET» (CAMPIONATUL MONDIAL)

Participă: *reprezentativele de ţări din întreaga lume.*

Sistem de disputare: *se organizează din patru în patru ani de către Federaţia Internaţională de Fotbal Asociaţie (F.I.F.A.). În faza preliminară, toate echipele înscrise — mai puţin reprezentativa deţinătoare a titlului şi cea a ţării care urmează să găzduiască turneul final, reprezentative calificate de drept în faza finală — susţin partide de calificare conform unui program alcătuit de forul internaţional după criteriul geografic. Echipele sînt împărţite pe grupe, cele mai multe dintre aceste grupe cuprinzînd echipele europene şi pe cele din America de Sud. Cîştigătoarele de serii se califică de regulă în turneul final, la care — după actuala formulă — sînt prezente 16 echipe. În turneul final se joacă, în cele patru serii, sistem turneu (fiecare echipă cu toate celelalte). Primele două clasate din fiecare serie ajung în sferturile de finală, moment în care sistemul de disputare devine eliminatoriu pînă la desemnarea campioanei mondiale. În afara finalei se joacă un meci pentru locurile 3—4 între echipele învinse în semifinale.*

Istoric: *campionatul mondial se află la a VIII-a ediţie, al cărei turneu final se va disputa în 1966 în Anglia. Celelalte şapte ediţii au avut loc astfel: 1930 (în Uruguay) campioană — Uruguay; 1934 (în Italia) campioană — Italia; 1938 (în Franţa) campioană — Italia; 1950 (în Brazilia) campioană — Uruguay; 1954 (în Elveţia) campioană — R.F.G.; 1958 (în Suedia) campioană — Brazilia; 1962 (în Chile) campioană — Brazilia.*

«CUPA EUROPEI»

Participă: *reprezentativele de ţări din Europa.*

Sistem de disputare: *se organizează din patru în patru ani. Meciurile sînt eliminatorii; ele se dispută tur-retur, adică pe teren propriu şi pe cel al adversarului şi calificarea este obţinută de echipa care realizează o mai mare*

SaDAng - arhiva personală

diferență de goluri prin adițiunea punctelor înscrise și primite în ambele partide (exemplu: 4—2 pe teren propriu și 3—4 în deplasare, se obține calificarea cu scorul total de 7—6 față de 6—7 reușit de adversar). Programul competiției se stabilește prin tragere la sorți. Acest sistem este valabil pînă la semifinale cînd cele patru echipe sînt reunite într-o singură țară unde se dispută semifinalele, finala și partida pentru locurile 3—4, prin meciuri simple.

Istoric: *« Cupa Europei » se află la a doua ediție. Prima, desfășurată în 1956—1960, a fost cîștigată de reprezentativa Uniunii Sovietice, învingătoare în finală în fața reprezentativei Iugoslaviei. Acum se desfășoară în întregul continent a doua ediție, cu participarea a 29 reprezentative, față de 16 la prima ediție.*

« CUPA CAMPIONILOR EUROPENI »

Participă: *echipele de club din Europa, campioane naționale.*

Sistem de disputare: *același ca la « Cupa Europei », adică meciuri eliminatorii (tur-retur). Deosebirea este că la « C.C.E. » și semifinalele se desfășoară după același sistem (meciuri tur-retur), finala fiind supusă unei reguli speciale de disputare: un singur meci într-un oraș stabilit de Uniunea Europeană de Fotbal Asociație (U.E.F.A.) încă din clipa tragerii la sorți a meciurilor pentru primul tur al competiției.*

Istoric: *se află la a VIII-a ediție. Cîștigătoarele edițiilor precedente sînt: 1956—57—58—59—60: Real Madrid; 1961 și 1962: Benfica Lisabona.*

« CUPA CAMPIONILOR AMERICII DE SUD »

Participă: *echipele de club din America de Sud, campioane naționale.*

Sistem de disputare: *identic cu « Cupa Campionilor Europeni ».*

Istoric: *se află la a IV-a ediție. Cîștigătoarele celorlalte ediții: 1960: Penarol Montevideo; 1961: Penarol Montevideo; 1962: F. C. Santos Sao Paolo.*

« CUPA INTER-CONTINENTALĂ »

Participă: *echipa campioană de club a Europei și echipa campioană de club a Americii de Sud.*

Sistem de disputare: *meci tur-retur, prin adițiune de goluri marcate și primite. Dacă există egalitate, se joacă un al treilea meci.*

Istoric: *deținătoarele trofeului: 1960: Real Madrid; 1961: Penarol Montevideo; 1962: F. C. Santos Sao Paolo.*

« CUPA CUPELOR »

Participă: *echipele de club din Europa, deținătoare ale Cupelor naționale.*

Sistem de disputare: *același ca și pentru « Cupa Campionilor Europeni ».*

Istoric: *se află la a III-a ediție. Cîștigătoarele precedentelor: 1961: Fiorentina; 1962: Atletico Madrid.*

« CUPA ORAȘELOR — TÎRGURI »

Participă: *echipe de club sau selecționate de orașe din orașele în care au loc tîrguri internaționale.*

Sistem de disputare: *același ca pentru « Cupa Campionilor Europeni ».*

Istoric: *se află la a V-a ediție. Cîștigătoarele precedentelor: 1959: Barcelona; 1960: Barcelona; 1961: Roma; 1962: Valencia.*

« CUPA EUROPEI CENTRALE »

Cea mai veche competiție, rezervată cluburilor, din lume.

Participă: *echipe de club din Europa Centrală desemnate de federațiile naționale.*

Sistem de disputare: *sistemul s-a schimbat de mai multe ori. Actualul prevede împărțirea echipelor pe grupe, disputarea de meciuri tur-retur în cadrul grupelor și apoi partide, tot tur-retur, între cîștigătoarele de grupe.*

Actuala deținătoare a trofeului este Vasas Budapesta.

« CUPA RAPPAN »

Participă: *echipe de club din Europa desemnate de federațiile naționale.*

Sistem de disputare: *are loc în lunile de vară, între campionate. Se desfășoară după un sistem asemănător cu cel al « Cupei Europei Centrale ».*

Istoric: *se află la a III-a ediție. Cîștigătoarele precedentelor: Ajax (Olanda) în 1961, Padova (Italia) în 1962.*

EF. IONESCU

SaDAng - arhiva personală

COPPI «IL CAMPIONISSIMO»

O zi a anului 1942... În Milano, ca în întreaga Italie, atmosfera este sumbră, apăsătoare... Teroarea fascistă își trăiește apusul, dar este parcă mai necruțătoare, sugrumă orice avînt, orice inițiativă spre mai bine. Și totuși, în această zi, fiecare italian iubitor de sport are un motiv de bucurie, își simte pieptul plin de justificată mîndrie. Pe velodromul Vigorelli din Milano a fost bătut un record mondial: Fausto Coppi, demnul succesor al lui Bartali în fruntea așilor ciclismului peninsular, a parcurs pe pistă în decurs de o oră impresionanta distanță de 45,848 km. Un excepțional «record al orei» care avea să rămînă neatins mai bine de 14 ani...

Multe sînt succesele de care este legat numele lui Fausto Coppi. Este incontestabil ciclistul care a cules cei mai mulți lauri pe pistă și pe șosea, excelînd în ambele specialități ale sportului pedalei. Două victorii în Turul Franței, șapte în cel al Italiei, tricoul de campion mondial la urmărire, nenumărate victorii în curse de tradiție și reuniuni pe cele mai reputate piste din lume... Rutierul și pistardul se îmbinau într-o sinteză armonioasă în personalitatea complexă a lui Coppi. I s-a atribuit poate fără exagerare, superlativul «campionissimo».

Despre ciclistul care străbate cu ușurință uimitoare kilometri de șosea s-au scris kilometri de text... Isprăvile sale în dramatice etape de munte sau contracronometru — în care era specialist necontestat — au îmbrăcat haina colorată a povestirii romanțate. Biografii săi n-au ocolit însă nici amănunte din viața particulară a «campionissimului», prezentîndu-l uneori în postură de om prea original sau chiar certat cu o anumită «morală». Cea a spiritelor înguste mic-burgheze... De aci, o adevărată campanie a cercurilor catolice îndreptată împotriva lui Coppi, motivul real fiind însă cu totul altul.

Sportivul dovedise curaj nu numai în coborîrile de pe piscuri. Avea și curajul ideilor. Nu o dată luase atitudine împotriva moravurilor putrede ale sportului profesionist — în care a trebuit să activeze împotriva voinței sale — se pronunțase răspicat pentru pace și progres. Aceasta nu i-au iertat-o catolicii, căutînd cu înverșunare să-l defăimeze, să-l doboare. Coppi însă a rezistat. Pînă în ultimul an al vieții sale a fost prezent pe pistă și șosea, demonstrînd aceeași clasă de ciclist mare. Iar popularitatea în rîndurile iubitorilor de sport din întreaga lume și-a păstrat-o intactă, ca și ideile progresiste. A avut cuvinte de simpatie față de sportivii din țările socialiste, iar cicliștilor romîni, participanți la Turul Europei în 1956, le-a urat succes în felul său sincer, specific meridional.

A venit apoi moartea... Cel care rezistase la teribile accidente pe șosea n-a mai avut putere să lupte împotriva unei banale intoxicații. Eroului din reportaje și foiletoane i-a fost dat un sfîrșit prozaic. Se pregătea pentru deschiderea următorului sezon ciclist, 1960... Cursa sa preferată de primăvară, Milano — San Remo, Fausto Coppi n-avea s-o mai alerge niciodată.

V. RADU

SaDAng - arhiva personală

FOTBAL

ORIZONTAL: *1.* Caracterizează atitudinea fotbalistului de tip nou. *2.* Are sarcina de a trage la poartă şi de a crea situaţii favorabile celorlalţi. — Oană şi-a pierdut balonul! — Pe prima linie! *3.* Bilanţul partidei. — Scenă... fotbalistică. *4.* Sportul... mingilor de lemn! — Covorul... fotbalistului. *5.* Hip-hip...! — Hidrocarbură. — Vechiul nume rominesc al Romei. *6.* Loc cu porţile păzite în aer liber! — Echipă de fotbal din categoria A. — Luni! *7.* Dumnealor de-aici. — În afara terenului de joc. *8.* Cursă ciclistă. *9.* Cei 22, în gura suporterilor! — Legitimaţie. *10.* Transpirat. — Soare. — Un şut slab! *11.* Faza de toamnă a campionatului de fotbal. — Sursă de ulei vegetal. — Udrescu Emil. *12.* Demonstrat. — E utilizat — la propriu şi la figurat — de orice fotbalist bun.

VERTICAL: *1.* Meci! — A trage la poartă. *2.* Un atac care urmăreşte picioarele adversarului. — Joc prea... bărbătesc! *3.* Oprirea tehnică a mingii. — Adversarul nedorit al trăgătorului la poartă! *4.* Varietate de stejar (pl.). — Ratat. *5.* Perie! — Pivot al liniei de atac (pl.). — Radiu. *6.* Repriză la volei sau tenis de masă. — Titlu pe care-l are Iosif Petschovski. *7.* Parte a piciorului preferată în pasele care cer precizie. — Nu duc lipsă. — Creează faze palpitante. *8.* Linii de atac. — Pană. *9.* Momeală. — A hăuli. — Număr la tribună! *10.* Mic lac în Austria. — Şutat. *11.* Fotbalist cu bună pregătire fizică. — Răsunetul unui meci « tare », în presă şi printre suporteri. *12.* Un meci de luptă! — Goluri... primite de o echipă... absentă.

DICŢIONAR la îndemînă: AUI, IRR.

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI

Atleta E. Goldobina din oraşul Perm (U.R.S.S.), cu ocazia unui concurs de atletism care a avut loc la Moscova, în 1924, a trecut înălţimea de 2,35 m! După doi ani recordul ei a fost îmbunătăţit cu 5 cm (2,40), după încă opt ani s-a ajuns la 2,53 m şi, în sfîrşit în anul 1935, cunoscuta săritoare Galina Ganeker a trecut ştacheta înălţată la 2,59 m! Menţionăm că aceste sărituri au fost executate... cu prăjina. Din anul 1937, săritura cu prăjina a fost scoasă din programul concursurilor feminine de atletism.

După cum se ştie meciurile de fotbal între surdomuţi au devenit o tradiţie în multe ţări şi se bucură de o mare popularitate. De curînd, a fost inventată o minge de fotbal care emite în permanenţă sunete... Ea este destinată orbilor care doresc să joace fotbal şi care se vor orienta cu ajutorul auzului, după sunetele emise de minge.

Un incident neobişnuit a avut loc pe şoseaua Samarkand-Taşkent, în timpul unei curse cicliste. În apropierea localităţii Sjizak, un măgăruş s-a alăturat, pe neaşteptate, grupului de ciclişti. Ţinîndu-se la o oarecare depărtare de alergători, măgăruşul i-a însoţit cîţiva kilometri, atingînd o viteză de 40—45 km pe oră. Toate încercările arbitrilor de a-l îndepărta de pe şosea s-au lovit de încăpăţînarea animalului. Numai după ce a obosit, el a părăsit şoseaua... renunţînd la cursă.

Într-un meci de fotbal dintre echipele « Partizan » Belgrad şi F. C. Novisad, contînd pentru Cupa Iugoslaviei, la sfîrşitul celor 90 de minute de joc scorul era egal (1:1). După prelungiri, situaţia nu s-a schimbat; în minutul 120 scorul era 2:2. Atunci, conform regulamentului, fiecărei echipe i s-a dat dreptul să execute cinci lovituri de la 11 m. Dar şi acest « concurs » de lovituri de la 11 m s-a terminat la egalitate. În desperare de cauză, s-a hotărît ca echipele să execute, pe rînd, lovituri de la 11 m, pînă cînd unul dintre cei doi portari va reuşi să reţină balonul. Întrecerea (şi meciul) a revenit echipei « Partizan », al cărei portar, Soskici, a apărat al 14-lea penalti al întîlnirii respective!

SaDAng - arhiva personală

— Aşa nu mai merge ! Trebuie să întinerim echipa !

Desene de MATTY

— Renumitul tenor italian Ferrucio Tagliavini este unul dintre cei mai înflăcăraţi suporteri ai echipei de fotbal Juventus din Torino. Directorul operei unde cîntă Tagliavini s-a plîns că după fiecare înfrîngere a echipei favorite, tenorul îşi pierde vocea. În schimb, cînd echipa sa cîştigă, tenorul este în voce şi uimeşte publicul cu măiestria sa.

— La timpul său a făcut senzaţie performanţa unui locuitor al Indiei, Misrimala, care a ajuns cu bicicleta la Festivalul de la Varşovia, venind tocmai de la Bombay. Iată însă că la Jocurile Olimpice de la Melbourne din 1956, elveţianul Ronegg din Zürich, în vîrstă de 40 de ani, a pornit-o... pe jos. El a plecat din Zürich la începutul anului 1954, iar în august 1955 a ajuns la New-Delhi, în India, fără să fi tras la vreun hotel, parcurgînd zilnic cîte 30—40 km, fără să folosească nici un mijloc de transport mecanic. Singura porţiune pe care a parcurs-o călare pe o cămilă a fost pustiul lung de 150 km dintre Iran şi Afganistan. De altfel, pe teritoriul Indiei, din cauza căldurii toride, el a mers numai noaptea.

— La o întîlnire de «catch as catch can», care a avut loc în S.U.A., unul din luptători a fost aruncat de adversarul său peste corzi, în afara ringului şi a nimerit în braţele unei spectatoare. Mare a fost uimirea şi entuziasmul publicului cînd femeia în cauză l-a ridicat pe sportiv deasupra capului şi l-a aruncat înapoi în ring. Nu era altcineva decît Miami Faulker, campioana de «lupte» feminine a ţării.

— Un «record al ghinioanelor» a stabilit fotbalistul francez T. Cisovski. El a fost rănit pe teren de 37 de ori şi operat de 7 ori; de 3 ori a făcut parte din lotul francez pentru campionatul mondial, dar n-a jucat niciodată, căci prima dată echipa n-a mai plecat în Brazilia (1950), a doua oară el a suferit un traumatism la menisc (1954), iar a treia oară se afla într-un tratament medical (1958).

— După cum se ştie, firmele comerciale din ţările capitaliste folosesc popularitatea sportivilor pentru a face reclamă produselor. Ocupîndu-se de această problemă, un ziarist american a arătat că, judecînd după fotografiile apărute în presă, care-l înfăţişează pe jucătorul de baschet Willi Rat (S.U.A.) în diferite ipostaze, baschetbalistul ar trebui să fie proprietarul a 36 automobile luxoase, 11 vile confortabile, 6 iahturi, 4 cutere, 3 avioane de sport, 8 refugii de vînătoare, 50 de costume şi multe alte lucruri, care în bani reprezintă o avere uriaşă, la care, în realitate, sportivul nici nu poate visa.

— Te rog să părăseşti gheaţa, i-me-diat !

SaDAng - arhiva personală

LA LECȚIA DE SĂRITURĂ CU PRĂJINA

Cine e atent și sîrguincios, poate deveni și el campion . . .

● **Pare anecdotică afirmația pe care a făcut-o președintele unui club austriac de patinaj, în cadrul cuvîntării ținute în fața membrilor clubului: « În alte cluburi 50 la sută din membri se antrenează intens, în timp ce alți 50 la sută nu fac nimic. Din fericire, la noi lucrurile stau invers ! »**

● **Se spune că fostul campion mondial de box la categoria semiușoară, de la începutul secolului nostru, Ike Vare, supranumit « Păianjenul din Belfast » (deoarece era extrem de slab și deșirat), avea o încredere atît de mare în forțele sale și în victorie, încît își permitea ca în pauzele dintre reprize să citească ziarul.**

● **Printre victimele sportului profesionist se numără și celebrul automobilist italian Alberto Ascari. Campion mondial în anii 1952 și 1953, el a fost victima unui accident pe pista automobilistică de la Monza, în anul 1955, cînd și-a pierdut viața. Pe vremea aceea Ascari avea abia 37 de ani.**

SaDAng - arhiva personală

FĂURITORII DIN UMBRĂ AI VICTORIILOR

Cît de frumos și de înălțător este momentul victoriei sportive. Tribunele aplaudă, trompeții salută pe învingător, iar minunata toropeală a oboselii victorioase pătrunde în vine. Eroul stadionului își trăiește apoteoza. Toate privirile sînt îndreptate asupra lui. Zeci de mii de ochi îl caută numai pe el...

În aceste clipe, omul de pe podium caută și el cu privirea o pereche de ochi. Sînt ochii antrenorului, ochii omului din umbra aplauzelor, ochii celui care a făcut cu putință saltul spre podium.

La Dortmund, către miezul acelei nopți de martie, cînd golul lui Mircea Costache II a pecetluit soarta cupei mondiale, privirile handbaliștilor noștri s-au îndreptat, pline de recunoștință, spre antrenorul Oprea Vlase, unul din făuritorii victoriei.

La București, la Varșovia, la Roma, la Budapesta, la Sofia, Iolanda Balaș a păstrat mereu în minte, de fiecare dată, sfaturile neprețuite ale antrenorului său Ion Sōter.

La Roma, în clipa în care bolțile străvechi ale Bazilicei din Massenzio au izbucnit în aplauze, salutîndu-l pe noul campion olimpic Dumitru Pîrvulescu, spectatorii italieni au fost martorii unei scene care a făcut senzație: campionul a plonjat, literalmente, în brațele antrenorului său, într-un suprem elan de recunoștință.

Același elan de recunoștință îi animă pe toți sportivii noștri, mari sau mici, care văd în persoana antrenorului pe omul care îi conduce cu grijă de părinte pe treptele frumoasei școli a sportului: micul înotător care își încredințează bătăile inimii brațelor vînjoase ale antrenorului, tînărul alpinist care își înfige degetele în roca aspră, convins că acolo sus e antrenorul, mica gimnastă de pe bîrnă care simte plasa nevăzută din brațele profesoarei sale, maratonistul ajuns la capătul puterilor, care găsește în căldura privirilor antrenorului resursele necesare victoriei.

Succesele sportului nostru se datorează în mare măsură grijii deosebite pentru creșterea specialiștilor, adevărați «capi de coardă» în ascensiunile spre măiestrie.

Pînă în anul 1922, în țara noastră nu a existat nici o școală care să pregătească profesori de educație fizică sau antrenori. Școala superioară de educație fizică, înființată în anul 1922, a format pînă în anul 1948, 754 de profesori. Dar, pentru că cei mai mulți studenți erau «băieți de bani gata» care circulau pe culoarele școlii și mai ales pe terasele cabanelor, educația fizică avea foarte puțini oameni devotați.

În numai 12 ani (1948–1960) Institutul de Cultură Fizică a pregătit 1161 de cadre. În opt ani de existență cele 6 școli medii tehnice de cultură fizică (București, Timișoara, Craiova, Tg. Mureș, Brașov și Galați) au pregătit 1319 cadre; secțiile de educație fizică din cadrul școlilor pedagogice (1950–1954) au mai promovat 300 de absolvenți. Iar dacă adăugăm absolvenții I.C.F. fără frecvență și cei 23 de absolvenți ai institutelor de cultură fizică din U.R.S.S.,

În munții Parîngului, la o altitudine de 1800 m, studenții I.C.F. au amenajat două pîrtii de schi, capabile să găzduiască concursuri chiar de nivel internațional. Cu acest prilej, studenții au depus 10800 de ore de muncă. Pîrtia de coborîre de 2800 m lungime (diferență de nivel 800 m.) și pîrtia de slalom au necesitat lucrări ample. Studenții au nivelat 22000 m. p. platformă, au scos 1700 buturugi și 185 m. c. de piatră.

În laboratorul de anatomie al I.C.F., acolo unde se pregătesc viitoarele cadre ale mișcării de cultură fizică și sport

SaDAng - arhiva personală

rezultă că în 12 ani au fost formate aproximativ 3 000 de cadre de tehnicieni cu calificare medie și superioară.

Tot în acest interval de timp, în cadrul diferitelor cursuri, au fost formați peste 1 000 de antrenori și peste 10 000 de arbitri.

★

Grija față de pregătirea cadrelor de tehnicieni crește o dată cu dezvoltarea mișcării noastre de cultură fizică. (Înființarea celor patru facultăți de educație fizică din cadrul institutelor pedagogice — București, Cluj, Iași, Timișoara — este o dovadă edificatoare!) Iar rolul profesorului și antrenorului depășește cu mult noțiunea de „specialist", dobîndind atributul său real, acela de educator.

Iată de ce în recordurile mondiale ale Iolandei, în secundele mai puține ale lui Vamoș, în energia formidabilă a echipei noastre naționale de handbal se găsește și o parte din sufletul antrenorilor, făuritorii din umbră ai victoriilor.

Teoria trebuie să completeze permanent practica de fiecare zi. Numai așa vin performanțele și realizările. (Sală de studiu la I.C.F.)

MAEȘTRII EMERIȚI AI SPORTULUI

ATLETISM

Baboe Ion
Balaș Iolanda
Dinu Cristea
Moina Ion

BASCHET

Folbert Andrei

BOX

Dobrescu Mircea
Fiat Gh.
Linca Nicolae
Negrea Gh.

CANOE

Alexe Dumitru
Ismailciuc Simion
Rotman Leon

CANOTAJ

Bulugioiu Iuliana
Ghiuzelea Florica
Rigard Emilia
Tamaș Ana

FOTBAL

Petschovski Iosif

HANDBAL

Boțan Ana
Bran Aurora
Cîrligeanu Carolina
Constantinescu Maria
Dobre Lucia
Dumitrescu Victorița
Giulescu Ileana
Haberpusch Magda
Hector Irina
Jianu Elena
Kinn Irene
Leonte Aurora
Martini Mora
Oțelea Antoaneta
Pădureanu Elena
Roșu Elena
Szöke Aurelia
Ștefănescu Iosefina
Bădulescu Gheorghe
Bulgaru Aurel
Covaci Gh.
Costache Mircea II
Hnat Virgil
Ivănescu Petre
Moser Ion
Nodea Olimpiu
Redl Mihai
Telman Otto

LUPTE

Bularca Valeriu
Cernea Ion
Pîrvulescu Dumitru

PARAȘUTISM

Iancu Gh.

RUGBI

Moraru Viorel
Penciu Alexandru
Pîrcălăbescu Gh.

SCRIMĂ

Olga Szabo

ȘAH

Farago Paul

TENIS

Viziru Gheorghe

TENIS DE MASĂ

Alexandru Maria
Pitică Geta

TIR

Antonescu Constantin
Dumitrescu Ion
Lichiardopol Gh.
Petrescu Ștefan
Sîrbu Iosif

VOLEI

Medianu Dumitru
Nicolau Horațiu
Roman Ștefan

SaDAng - arhiva personală

CE ESTE ÎNOTUL?

« Cel mai complet dintre sporturi » — ar răspunde medicul.

« Maratonul nautic de pe Canalul Mînecii » — ar fi de părere nefericiții înotători, care păstrează amintirea traversărilor.

« Ba nu! Înotul e marinarul de pe Amur care a luptat o zi și o noapte cu valurile » — ar interveni mîndru plutașul legănat de apa marelui fluviu din Răsărit.

« Și de ce, mă rog, n-ar fi frații Konrads? » — ar adăuga australienii.

« Și încă ce? » — am întreba noi . . .

Pentru acest « încă ce » am hotărît să încercăm un interviu cu unul dintre copiii care au învățat să înoate, în vara trecută, la Ștrandul Tineretului din Capitală, în cadrul cursurilor populare de înot.

Să-l ascultăm. Are șase ani. Moțul de pe frunte e ceva mai blond decît iarna. Numele nu contează. V-am spus că e unul din cei mulți. S-ar supăra ceilalți.

Deci, ce este înotul?

« Înotul e atunci cînd mămica m-a trezit mai devreme și mi-a spus că o să mergem la bazin. În fața ștrandului erau copii mulți, ca la moși. Se vindea și înghețată, dar mama nu mi-a dat voie. După aceea ne-a strigat pe nume un tovarăș cu pielea neagră și mi s-a făcut deodată frică. Dar era prea tîrziu. Tovarășul cu pielea neagră ne-a strîns roată pe o pajiște frumoasă și ne-a întrebat cine nu are prosop. Aveam toți. După aceea am început să facem gimnastică și eu am vrut să spun că am venit să ne scăldăm, dar tovarășul ne-a spus că mai întîi trebuie să învățăm să înotăm pe iarbă.

Nu ne-a lăsat în bazin. A spus că mîine, și ne-a condus pînă la poartă. Mama mă aștepta și eu am plîns de ciudă că nu m-am scăldat.

A doua zi ne-a adunat iar pe iarbă, dar apoi ne-am apropiat de treptele bazinului. Tovarășul antrenor s-a dus ceva mai departe și ne-a chemat la el. Mie mi-a fost frică și nu m-am dus. Băieții au început să rîdă și mi-a fost rușine. Mămica m-a certat și mi-a spus că sînt fricos.

A treia zi am închis ochii și am intrat în apă. Tovarășul cel negru m-a mîngîiat și mi-a spus că sînt un băiat curajos.

Joi a plouat, dar noi tot am fost. Am învățat pluta, dar am băut apă și am strănutat. Tovarășul antrenor a spus că fără asta nu se poate și că e mai bine să fii rață decît găină.

Vineri am învățat să batem din picioare, dar tovarășul antrenor ne-a certat că nu mai voiam să ieșim din apă.

În ultima zi am înotat tot bazinul și o tovarășă profesoară ne-a spus că știm să înotăm și ne-a dat carnet.

De-atunci n-am mai fost la ștrand, dar mă duc în fiecare zi la « Tei », că e aproape".

★

În anul 1962, 5 200 de copii au învățat să înoate la Ștrandul Tineretului. Alte mii și mii au deprins meșteșugul plutirii moderne în diferite orașe ale țării.

Nu e așa că acest spectacol panoramic e mai captivant decît traversarea Mînecii sau decît o finală olimpică?

Pentru ideea pe care o întruchipează, cursul popular de înot se înscrie printre marile manifestări ale grijii statului față de copiii noștri.

★

Mai zilele trecute l-am întîlnit pe prietenul lui Radu. Se ducea la bazinul acoperit.

L-am întrebat dacă îi place. N-a avut timp să-mi răspundă. O droaie de copii l-au luat pe sus, înspre intrarea bazinului. O fi fost grupa tovarășului cu pielea neagră . . .

Planșa — abecedarul înotului modern

SaDAng - arhiva personală

Pe puncte, la timp, după apreciere?

Unchiul și nepotul — amîndoi pasionați de sport — au venit în tribună cu mult înainte de începerea meciului. Ei au deci tot timpul să înceapă una din discuțiile lor favorite, pe teme mai mult sau mai puțin actuale. Trebuie precizat că unchiul a fost cîndva unul din primii adepți ai fotbalului la noi. Nepotul are preocupări sportive mai diverse, participant la campionatele școlare de atletism, înot și volei. Ambilor le este comună înclinația spre discuții... pseudoteoretice asupra subiectului preferat: sportul.

UNCHIUL: Ai putea să-mi spui ce înseamnă o victorie în sport?

NEPOTUL: Cred că este — practic vorbind — stabilirea superiorității unui ins sau a mai multora reuniți într-o echipă, într-o dispută dusă pe tărîmul măiestriei.

UNCHIUL: Da, definiția pare a fi valabilă pentru majoritatea sporturilor. Lăsînd la o parte însă dificultatea de a defini însăși noțiunea de măiestrie sportivă. Dar m-ar interesa mai mult să discutăm despre modul de determinare a acelei superiorități care spui că generează o victorie.

NEPOTUL: Bine. Trebuie spus de la început că ea se determină în moduri diferite, după domeniul sportiv la care te referi.

UNCHIUL: Tocmai aceasta este interesant. Care sînt aceste moduri?

NEPOTUL: Cred că ele se pot grupa în două mari categorii. Prima ar reuni sporturile în care superioritatea se determină *direct*, iar a doua în care aceasta se face prin mijlocirea punctelor, deci *indirect*.

UNCHIUL: Și prin metodă directă, desigur, înțelegi în primul rînd sporturile unde performanța este măsurată cu metrul sau cu ceasul...

NEPOTUL: Exact. Acolo unde sportivul își pune în valoare calitățile în funcție de timp (alergări, probe de înot), spațiu (aruncări, sărituri) sau forța gravității (haltere). A doua categorie ar reuni toate celelalte discipline sportive.

UNCHIUL: Totuși, îți atrag atenția că sînt unele sporturi care rămîn în afara clasificării dumitale. De pildă, unde încadrezi boxul?

NEPOTUL: Boxul și luptele le așez tot în prima categorie, fiindcă și în ele — chiar dacă victoria s-ar acorda pe bază de adiționare de puncte — este vorba de o confruntare directă între doi adversari, în care efortul fizic joacă un rol deosebit, ca în probele atletice. Tocmai aceasta face trăsătura comună a sporturilor pe care le numesc «directe». În ele, cel puțin la origine, s-a pus accentul în special pe forță, tehnica fiind doar un element ajutător. Spre deosebire de celelalte sporturi — «cu puncte» — unde îndeminarea primează, forța fiind subordonată acesteia.

UNCHIUL: Într-adevăr, așa pare la prima vedere. Oricine este tentat să considere că un atlet trebuie să aibă totdeauna mai multă putere de cît un fotbalist, iar acesta mai multă... șmecherie. Dar, rogu-te, nu crezi că un săritor cu prăjina are nevoie de cel puțin tot atîta îndeminare, sau mai multă chiar de cît un portar la fotbal?...

NEPOTUL: Te îndepărtezi de la subiect. Nu vreau să fac diferențieri în ceea ce privește conținutul sportului, ci numai în felul cum se calculează performanța. Și trebuie să spun că tocmai în sporturile pe care le-am numit «directe» ea poate fi măsurată exact, deci pe baza ei se stabilește în mod obiectiv un învingător.

UNCHIUL: Cum adică? La sporturile «cu puncte» victoria nu este acordată pe criterii obiective? Poate n-ai văzut cum arată o foaie de arbitraj la baschet...

NEPOTUL: N-are importanță cantitatea de calcule. Tocmai aceasta dovedește imperfecțiunea sistemului, caracterul său grecoi. La asemenea sporturi superioritatea nu poate fi constatată nemijlocit, ci numai pe baza unor criterii oarecum convenționale de apreciere. Punctele, aceste unități matematice prin care ar trebui să fie măsurată măiestria, se dovedesc uneori imprecise, deci lipsite de obiectivitate...

UNCHIUL: Chestiunea aceasta trebuie explicată mai pe larg. Te referi poate la faptul că la sporturile «cu puncte» intervin în mod mai pregnant influențe exterioare, ca avantajul terenului, publicul, clima, precum și o serie de elemente așa-zise «imponderabile», într-un cuvînt tot ceea ce face să se spună la fotbal că... balonul e rotund!

NEPOTUL: Nu. Mă referam la sistemele de departajare puse să acționeze în condiții, ca să zic așa, perfecte de luptă sportivă. Fiindcă acele influențe exterioare de care spui, sau și cele interioare, cum este emotivitatea sportivului, pot vicia un rezultat tot atît de bine și la sporturile directe. Tracul sau o galerie potrivnică pot frîna și elanul unui atlet. Eu mă gîndeam însă la o întrecere sportivă în care oponenții să se prezinte în condiții de luptă absolut echitabile.

UNCHIUL: Deci așa cum în practică este irealizabil. Și zic, din fericire... Căci ce farmec ar mai avea un meci de fotbal fără galerie sau un joc de volei fără nervi?...

NEPOTUL: Da, așa e. Dar pentru dezvoltarea subiectului, am nevoie de această abstracție. Mai ales că eu vreau să afirm tocmai că la aceste sporturi — «indirecte» și în condiții egale de luptă, se întîmplă să nu cîștige cel mai bun...

UNCHIUL: Bine, dar asta este o poziție antiștiințifică! În condiții egale de concurs, nu poate cîștiga decît cel care este mai bun în momentul respectiv.

NEPOTUL: Așa ar trebui să fie, dacă sistemul de punctaj ar fi perfect. Or, el nu este în realitate... Iată, să ne închipuim o asemenea confruntare desfășurată în condiții absolut egale, «ideale», de întrecere. Se înfruntă două echipe de fotbal de forțe apropiate. Una din ele poate avea de la început 10—15 acțiuni la poarta adversă. Cealaltă inițiază doar una singură și... marchează. O speculare promptă a situației de gol, o greșeală minimă a apărării, sau traiectoria curioasă a unui șut și iată acest balon rotund poposind în plasă: 1—0. Un singur punct, dar care înseamnă uneori un handicap enorm. Echipa la conducere va acționa de aici încolo cu o strictă economie defensivă și poate păstra pînă la sfîrșit rezultatul. A cîștigat cel mai bun?

SaDAng - arhiva personală

UNCHIUL: Este posibil ca la fotbal să se întîmple așa ceva, adică să piardă cine greșește primul... dar, cum ai spus, numai cînd e vorba de echipe cu forțe apropiate. Cînd există o disproporție valorică, tactica «apărare strictă — contraatac» nu mai poate da satisfacție celui slab.

NEPOTUL: Evident, totuși pare-că am convenit că întrecerea sportivă urmărește stabilirea celui mai bun. Or, în cazul de față cel care a fost tehnicește superior, a demonstrat un joc de calitate, un stil frumos, inițiativă și curaj, a... pierdut.

UNCHIUL: Cu alte cuvinte susții că sporturile indirecte, cele în care clasificarea se face pe bază de punctaj, contravin noțiunii reale de întrecere.

NEPOTUL: Nu toate în egală măsură. Cele în care determinarea superiorității se face prin adiționarea de unități mici, pe distanță mai lungă, cum ar fi la baschet, de pildă, lasă mult mai puțin loc întîmplării. Dar aici mai trebuie să facem o divizare pe categorii. Anume, există două feluri de sporturi cu puncte: cele desfășurate în limite de timp și cele fără asemenea limite, în care se stabilește învingătorul la atingerea unui plafon de puncte. Fără îndoială că optez pentru acestea din urmă. La ele, tactica obstrucției este exclusă, victoriile prin accident sînt extrem de rare.

UNCHIUL: Te referi la volei, tenis...

NEPOTUL: Da. În special la tenis sistemul de punctaj mi se pare foarte aproape de perfecțiune. Aici, teoretic vorbind, nu există jucător învins decît după ultima minge... Indiferent care ar fi situația pe tabela de scor din orice moment al meciului, un jucător, pînă atunci condus, poate demonstra că el este superior. Cîți jucători de tenis n-au avut două seturi și meciul în al treilea, pentru a fi învinși pînă la urmă de adversari mai dîrzi, mai complet pregătiți, cu mai multă voință!

UNCHIUL: După pasiunea cu care pledezi pentru tenis, aș crede că vrei să faci ca toate sporturile să se dispute pe ghemuri și seturi... Lucrul mi se pare imposibil în practică. Și apoi, îți atrag atenția asupra unui fapt important. În acest sistem, egalitățile sînt excluse. Izvor de adevărate drame pe terenul de sport, atunci cînd cei care se înfruntă sînt cu adevărat egali. Poți să afirmi în asemenea caz că a fost desemnat cel mai bun și că nu intervenția întîmplării a făcut departajarea?

NEPOTUL: Trebuie să recunosc...

UNCHIUL: Dar să-ți mai spun că din clasificarea dumitale ai uitat o categorie întreagă de sporturi în care nu se punctează nici contratimp, nici pe bază de plafon, ci prin aprecierea activă a arbitrilor. Mă gîndesc la gimnastică, sărituri în apă și, într-o măsură, cele pe schiuri... Acestea cum ți se par?

NEPOTUL: Nu le-am uitat, ci le lăsasem doar la urmă, tocmai fiindcă sînt cele mai susceptibile de controverse. Determinarea superiorității prin aprecierea unui terț ar fi, teoretic vorbind, o rezolvare ideală a problemei. Dar, practic, uneori lucrurile stau tocmai pe dos... Slaba pregătire a arbitrilor sau cîteodată chiar reaua-credință, pot vicia total rezultatul unei întreceri. În fond, la aceste sporturi s-a recurs la intervenția directă a arbitrilor numai fiindcă alt sistem nu le poate fi aplicat. Avem de-a face cu discipline sportive care au vădite contingențe cu arta și aici arbitrii acționează aidoma juriului la concursurile de muzică, pictură sau literatură. Nu este cazul să insist asupra relativității unei asemenea clasificări. Chestie de gust... Și dacă punctarea prin judecători-arbitri s-ar fi dovedit o metodă într-adevăr obiectivă, te asigur că ea s-ar fi extins pînă acum la toate sporturile. Căci în fond ce-și propune o întrecere sportivă? Să desemneze pe cel calitativ superior, cum am spus, acela care excelează în domeniul măiestriei. Iar fiecare spectator poate fi un jude, un critic al evoluției acelora care îi oferă spectacolul sportiv. El este, în orice caz, totdeauna convins că știe cu precizie cine este mai bun...

UNCHIUL: Atunci care este concluzia?... Îmi dai voie s-o trag eu? Cîte sporturi, atîtea sisteme șlefuite de desemnare a învingătorului. Varietatea aceasta este necesară și, în fond, condiționată de specificul fiecărei discipline sportive. Evident, un sistem poate fi mai aproape de desăvîrșire decît altul, modificări de regulament se fac și acum la diverse sporturi, totuși acelea care au trecut cu succes proba anilor și au căpătat tradiție, este greu — și probabil inutil — să încerci a le schimba. Crede-mă, dacă fotbalul nu s-ar juca 90 de minute, ci pînă la marcarea a 3 goluri, de pildă, n-ar mai veni lume în tribune... Iar dacă la săriturile cu schiuri ar conta numai lungimea săriturii, iar nu și stilul schiorului, clasamentul n-ar mai fi cel just. Deci, toată această diversitate, care pare neclară la prima vedere, este în fond perfect motivată. Și chiar dacă uneori este supărător că «balonul e rotund...», trebuie să recunoaștem că tocmai această relativă imperfecțiune a sistemelor de stabilire a unei victorii în sport dă uneori mai mult farmec întrecerii pe stadion. Și mai cu seamă să nu uităm niciodată că ea nu este scop în sine, ci mijloc...

RADU VOIA

«... Și apoi, el se ocupă cu gimnastica? Probabil că nu. Dar este necesar. Eu însă, din experiență proprie, pot să spun că în fiecare seară, înainte de culcare, am făcut și fac gimnastică cu mare plăcere și folos».

V. I. LENIN

(Din scrisoarea către M. I. Ulianova)

«Dacă nu alergi cît timp ești sănătos, va trebui să alergi cînd te vei îmbolnăvi».

HORAȚIU

«Sportul te învață să cîștigi cinstit. Sportul te învață să pierzi în mod demn. Prin urmare sportul te învață de toate — te învață ce este viața».

E. HEMINGWAY

SaDAng - arhiva personală

SPORTURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

LUPTA SAMBO

Sambo este o luptă sportivă foarte răspîndită în Uniunea Sovietică. Cuvîntul SAMBO este o prescurtare a cuvintelor Samozașcita bez orujia (autoapărare fără arme), pentru că practicarea acestei lupte, ca ramură de sport, dezvoltă calități fizice și morale care pot servi la autoapărare în cele mai diferite situații, chiar și cînd ești surprins fără arme de apărare.

Victoria în această luptă se aseamănă mult cu victoria dintr-o luptă adevărată. Adversarul trebuie să se recunoască învins, să se predea sau, dacă nu o face, el trebuie aruncat pe covor. Bineînțeles că metodica luptei și regulamentul o fac tot atît de puțin periculoasă ca și oricare altă ramură de sport. Lupta se desfășoară în echipament special, luptătorii putînd să se apuce unul pe altul de haine, fapt care îi dă luptei un caracter și mai apropiat de condițiile realității.

La crearea luptei sambo s-a folosit experiența formelor naționale de luptă sportivă, aparținînd diferitelor popoare din Uniunea Sovietică.

Prin caracterul său, lupta sambo se aseamănă cu judo și cu lupta japoneză jiu-jitsu.

JOCUL DE ȘAH IN PATRU

Această variantă a jocului de șah obișnuit este astăzi aproape dată uitării; în trecut ea se bucura însă de o mare popularitate.

Și acum, într-una din sălile Muzeului central «V. I. Lenin» din Moscova se poate vedea măsuța pentru jocul de șah în patru, la care Vladimir Ilici își petrecea, împreună cu alți membri ai familiei, ceasuri întregi.

Tabla pentru această variantă a jocului se deosebește de tabla obișnuită: ea are, pe fiecare latură, cîte trei rînduri a opt cîmpuri. Piesele, de patru culori diferite, sînt dispuse pe cele patru laturi ale tablei, pe ultimele două rînduri, cele albe fiind plasate pe acea latură a tablei care are în dreapta, în colț, un cîmp alb. Piesele se dispun pe tablă ca și la jocul de șah obișnuit cu singura deosebire că dama la fiecare culoare trebuie să stea în stînga regelui.

La joc iau parte patru jucători, doi contra doi, cei ce stau față-n față fiind aliați, iar mutările făcîndu-se succesiv de către fiecare jucător, în sensul acelor ceasornicului.

Și aici, scopul jocului este de a da mat ambilor regi ai adversarilor; de aceea, piesele aliaților (partenerilor de vizavi) acționează în comun. Jucătorul al cărui rege a fost făcut mat iese din joc, iar aliatul său continuă singur jocul împotriva celor doi adversari, căutînd să elibereze regele făcut mat; în cazul cînd el reușește s-o facă, aliatul său intră din nou în joc.

A.I.B.A.

A.I.B.A. — Asociația Internațională de Box Amator, a luat ființă în anul 1946, în locul fostei Federații Internaționale de Box, care s-a compromis prin legăturile sale cu naziștii. Ea reprezintă o uniune de organizații sportive naționale care dirijează boxul amator în țările respective.

A.I.B.A. elaborează regulamentul internațional de box (pentru concursuri), urmărește aplicarea acestui regulament, stabilește condițiile de desfășurare a campionatelor europene și a turneelor olimpice de box.

Statutul A.I.B.A. prevede în mod expres obligația asociației de a întări relațiile de prietenie și stimă reciprocă între membrii săi.

Organul suprem de conducere al A.I.B.A. este congresul care se convoacă cel puțin o dată la patru ani, iar în răstimpul dintre congrese problemele asociației sînt rezolvate de comitetul executiv care are dreptul de a coopta noi membri, de a urmări desfășurarea pregătirilor în vederea campionatelor europene și a turneelor olimpice de box, de a alege juriile și a numi arbitri pentru aceste competiții.

Începînd din anul 1954, comitetul executiv este format dintr-un președinte, un președinte de onoare, un secretar de onoare, trei vicepreședinți și șapte membri.

SPORTURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

Surfing

În Australia a luat ființă în anul 1907 Asociația australiană a amatorilor de surfing, al cărei scop principal era salvarea de la înec, și care pînă în momentul de față a salvat peste 100 000 de vieți omenești. Reunind aproape 200 de cluburi, asociația numără peste 150 000 de membri.

Dar, de atunci, surfingul a devenit o adevărată ramură de sport, foarte populară în Australia, Noua Zeelandă și în alte țări scăldate de oceanele Pacific și Indian. Noul sport constă în plutirea pe crestele valurilor, cu ajutorul unor «planșe» de diverse tipuri.

Concursurile de surfing sînt de viteză și de durată. Concurenții folosesc ambarcații de cinci persoane asemănătoare unor canoe sau scînduri speciale (planșe), lungi de 2 m, late de 0,5 m, asemănătoare fundului unui caiac.

Cele mai interesante sînt concursurile pe planșe. Concurenții trebuie să ajungă la sosire, de la startul care este situat cam la 0,5 km de țărm. Dirijîndu-și cu abilitate planșa, pe care stă în picioare, fiecare concurent caută să folosească cît mai bine forța valurilor și să-și mențină echilibrul în timp ce e purtat pe crestele înspumate.

SaDAng - arhiva personală

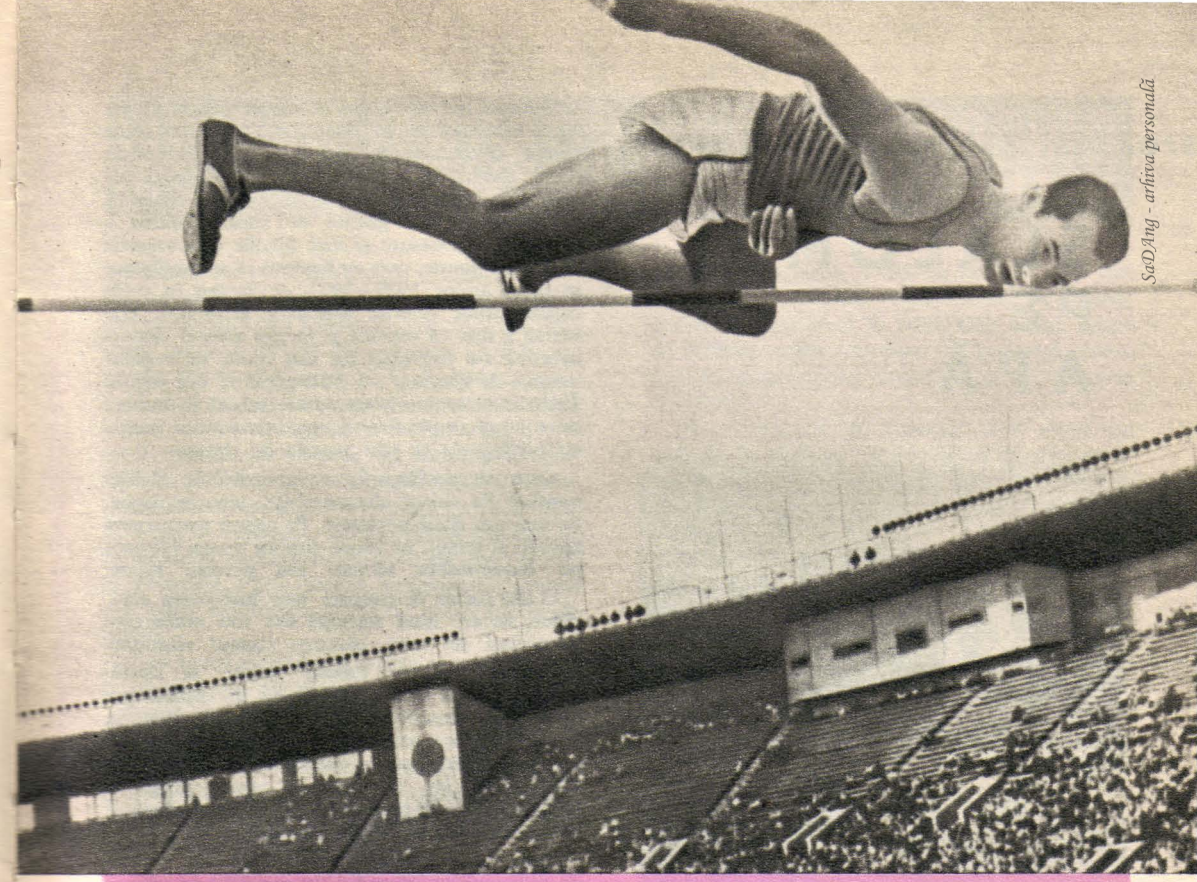

SaDAng - arhiva personală

«RACHETA» ATLETISMULUI SOVIETIC

În ultima zi a lui august 1960, tribunele arhipline ale stadionului Centomilla s-au cutremurat. Şocul provocat de lansarea celor trei « rachete» sovietice — Robert Şavlakadze, Valeri Brumel, Viktor Bolşov — a însoţit una din cele mai mari surprize ale Olimpiadei: înfrîngerea lui John Thomas.

Zborul celor trei « rachete» sovietice a făcut înconjurul lumii, marcînd victoria şcolii sovietice de înălţime asupra şcolii americane.

Pentru Valeri Brumel Olimpiada de la Roma a fost doar începutul. La 18 ani, flăcăul din Sahalin s-a înscris perfect în « orbita» victoriilor. Foarte curînd după Olimpiadă, Valeri Brumel a urcat recordul continentului nostru la 2,20 m, iar la sfîrşitul toamnei a acceptat, ca un adevărat sportiv, tripla invitaţie la revanşă a rivalului şi prietenului său John Thomas.

În seara zilei de 17 februarie, 16 000 de americani au umplut pînă la refuz vestita « Madison Square Garden» pentru a vedea cu ochi proprii « miracolul» sovietic. Şi « miracolul» s-a produs. Peste ştacheta înălţată la 2,21 m a trecut doar Valeri.

După numai opt zile, « Madisonul » era din nou arhiplin, dar John a fost învins iarăşi. Valeri Brumel cucerea prima medalie de campion al S.U.A. care s-a acordat vreodată unui atlet de peste ocean.

După alte cîteva zile Brumel încheia faimosul său « hat-trick» (triplă victorie), sărind victorios 2,222 m, înălţime record pentru săriturile pe parchet.

...La 16 iulie 1961 « racheta» Valeri Brumel a fost reperată din nou de întreg globul care avea privirile aţintite spre Moscova, locul de desfăşurare a « meciului giganţilor».

A cincea victorie consecutivă asupra lui John Thomas şi recordul mondial — (2,24) stabilit atunci dovedesc că Valeri Brumel nu are de gînd să coboare în straturile dense ale atmosferei stagnării. Recordul mondial de la Sofia (2,25 m), cel de la Palo-Alto (2,26 m) în cadrul « meciului giganţilor» şi ultima performanţă a anului 1962 (2,27 m) au făcut ca « săritorul cosmic» să fie considerat cel mai mare sportiv al lumii.

La 21 de ani, marele atlet sovietic îşi calculează cu migală clanul viitoarelor victorii.

SPORTURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

SLALOMUL PE APĂ

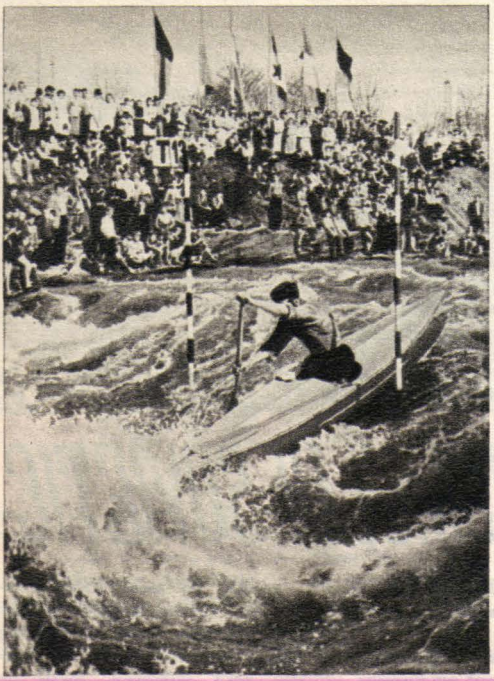

Salomul pe apă este un sport relativ tînăr. El a luat naștere în regiunile muntoase, unde tinerii îndrăzneți încercau cu ajutorul unor bărci ușoare să coboare cursurile repezi ale apelor de munte, presărate cu praguri, vîrtejuri, bulboane și chei gîtuite de stînci. Pentru a face mai interesante și mai dificile concursurile de slalom nautic, care au început să se desfășoare în jurul anilor 1925—1927, se așezau în calea concurenților diferite obstacole artificiale. Urmarea a fost că tehnica și tactica acestei ramuri sportive s-a dezvoltat tot mai mult, iar regulamentul de concurs s-a îmbogățit cu noi reguli. Întrucît în regiunile muntoase schiul se bucură de o largă răspîndire, adepții slalomului nautic au preluat de la schi porțile de slalom.

Cum se desfășoară concursurile de slalom nautic? Pe caiace demontabile, sau pe canoe, de una sau două persoane. Pe caiace concurează bărbați și femei, pe canoe-simplu numai bărbați, pe canoe-dublu bărbați sau perechi mixte.

O altă formă de concurs este întrecerea echipelor, fiecare fiind formată din trei ambarcații de același fel care parcurg traseul simultan.

Concursurile de slalom nautic se desfășoară în două manșe, luîndu-se în considerare timpul cel mai bun. Penalizările se dau în felul următor: atingerea unui jalon cu ambarcația, cu padela sau cu corpul se penalizează cu 10 puncte, iar un obstacol trecut greșit se penalizează cu 50 puncte. Omiterea unui obstacol este penalizată cu 100 de puncte.

Cum se calculează rezultatele? La timpul de parcurgere a traseului (în secunde) se adaugă totalul punctelor de penalizare; de exemplu:

timpul parcurgerii traseului: 4 min 30 sec, adică 270 sec

numărul punctelor de penalizare 260

Total: 530

Campionatele mondiale de slalom nautic au început să se desfășoare începînd din anul 1949.

ȘTIAȚI CĂ...

● În Republica Socialistă Cehoslovacă există o echipă reprezentativă a fotbaliștilor veterani care atrage la jocurile ei zeci de mii de spectatori. Interesant este că Perner, căpitanul echipei, are peste 60 de ani, iar Ludl, cel mai «tînăr» jucător, are peste 40. Portarul echipei este faimosul Planicka, în vîrstă de peste 50 de ani, astăzi maestru emerit al sportului. Echipa a primit oferte și din alte țări pentru a susține meciuri cu selecționate de veterani ai fotbalului. Vestea aceasta ne dă prilej să ne amintim cu plăcere și de interesantele meciuri ce se organizează periodic între echipe de «veterani» ai fotbalului nostru, cînd revedem cu emoție pe Dobay, Bindea, Kotormany, Bogdan, Humis și alții.

● Cunoscutul alergător francez Alain Mimoun, cîștigătorul maratonului la cea de-a XVI-a ediție a Jocurilor Olimpice, locuiește la Paris, într-o casă în care se află un salon de frizerie. În semn de admirație față de renumitul sportiv, frizerul i-a oferit pînă la sfîrșitul vieții, în mod gratuit, serviciile sale.

SaDAng - arhiva personală

MUZEUL SPORTULUI DIN VARȘOVIA

Familia, nu prea numeroasă, a muzeelor consacrate sportului s-a mărit în vara anului 1955 datorită inaugurării Muzeului sportului din Varșovia, muzeu organizat din inițiativa Comitetului pentru Sport și Turism al R. P. Polone.

Muzeul nu cuprinde numai exponate referitoare la activitatea sportivă din Polonia, ci prezintă interesante mărturii ale dezvoltării sportului în diferite țări și în toate epocile istoriei.

Inventarul muzeului a depășit cu mult cifra de 4 000 de exponate, din care unele sînt reunite în expoziții ocazionale ca: « 50 de ani de schi în Polonia », « Din istoria ciclismului », aceasta din urmă bucurîndu-se de un mare succes de public.

Vom invita pe cititorul nostru să ne însoțească în cîteva secții ale muzeului.

Secția de box, de exemplu, ne întîmpină cu o interesantă reproducere a unui vas cretan din secolul XV î.e.n., ornamentat cu scene de pugilat. Cu mult interes sînt studiate mulajele de mîini pe care se află cestele utilizate de pugiliștii Greciei și Romei antice.

Un loc important ocupă mărturiile care se referă la succesele boxului polonez, în special în anii puterii populare. În vitrine pot fi văzute medaliile și centurile de campioni cucerite în campionatele europene și în competițiile olimpice.

În sala de scrimă ne atrage atenția, în primul rînd, panoul care reprezintă o întîlnire de scrimă în Egipt, de acum 4 000 de ani. Se mai află aici unul din cele mai vechi manuale de scrimă, tipărit la Nürenberg în 1620, săbii vechi, măști de scrimă, trofee cucerite de scrimerii polonezi în campionatele mondiale și în turneele olimpice.

Sala rezervată istoriei schiului și a sporturilor de iarnă

Bine înzestrată în exponate este secția de ciclism. În afară de diferite tipuri de velocipede din secolul trecut, putem admira o bogată colecție de insigne cu temă ciclistă, provenind din lumea întreagă.

Diferite afișe, programe și alte publicații dovedesc activitatea depusă de Asociația cicliștilor din Varșovia (WTC), întemeiată în 1886. Printre acestea se află diploma de laureat al Premiului Nobel decernată autorului faimosului roman « Quo Vadis », H. Sienkiewicz, care a fost membru de onoare al sus-amintitei asociații.

O serie de exponate reconstituie istoria celei mai mari curse din lume pentru cicliștii amatori: « Cursa Păcii » (Varșovia — Berlin — Praga).

Cea mai interesantă secție a muzeului este, fără îndoială, cea consacrată schiului care a reunit interesante piese din colecțiile Muzeului Tatra din Zakopane și ale Institutului de Sporturi de Iarnă din cadrul Academiei de Cultură Fizică de la Varșovia.

Colecția impresionantă de diferite tipuri de schiuri, legături și bețe, oferă cercetătorului un interesant material de studiu. Nu lipsesc, firește, schiurile folosite de pionierii acestui sport în Polonia, Stanislaw Barabasz și celebrul ghid din Tatra, Klimek Bachleda.

Dintre exponatele aflate în celelalte secții ale expoziției menționăm patinele primitive din oase de animale (datînd din perioada de început a evului mediu), o sanie de munte din sec. al XVIII-lea, macheta bărcii cu pînze cu care Riszard Wagner a traversat Atlanticul, arcuri și săgeți din Europa, Asia și Africa.

Sectorul colecției de artă care reflectă interesul arătat de creatorii de frumos din Polonia activității sportive cuprinde, la rîndul său, valoroase lucrări ca: « Fetiță sărind coarda », sculptură de A. Karny, « Alergarea de garduri », desen de A. Jurkiewicz, « Schiorii », covor de A. Rohozinska și diferite opere de Blyna, Bandura, Kowarski, Strynkiewicz ș.a. O secție specială este rezervată afișului sportiv în care figurează de asemenea o serie de lucrări remarcabile.

În concluzie: un muzeu interesant, care face cinste inițiatorilor și realizatorilor săi.

SaDAng - arhiva personală

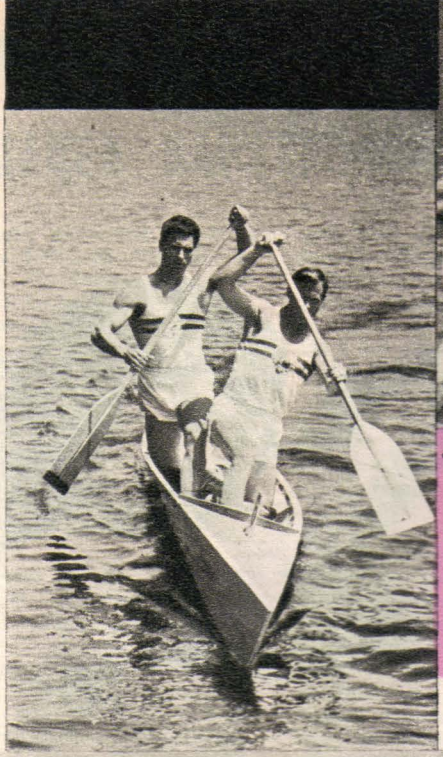

Primii paşi... Navomodeliştii învaţă arta plutirii pe apă

Canoea — ambarcaţie aureolată de legende şi aventuri pasionante — ne-a adus strălucite victorii pe plan internaţional

Cursele cu bărci cu motor — temerare şi spectaculoase — şi-au făcut debutul pe lacul Herăstrău

BARCA PE VALURI...

Start în proba de caiac 2 persoane

Cu schifurile la antrenament pe apele Begăi

Snipurile ies în larg, în căutarea vîntului

Arhiva personală

ARCUL

Tragerea cu arcul — sport popular în R. P. Mongolă

Problema originii arcului nu este nici astăzi lămurită. Arcul era folosit de toate popoarele, excepţie făcînd numai cele din Tasmania, Australia şi Indiile de Vest. Încă din cele mai străvechi timpuri, arcul a fost folosit ca armă de vînătoare şi de apărare. La început era format dintr-un simplu băţ, tăiat din vreun arbust cu ramuri drepte şi flexibile. Cu timpul, forma şi confecţionarea lui s-au mai modificat, perfecţionîndu-se. La unele popoare, ambele capete ale arcului erau la fel de tari, la altele capetele aveau tării diferite. Diferenţa între tipul de arc cunoscut în Europa, Africa şi America şi tipul întrebuinţat de popoarele Asiei consta în forma şi în materialul folosit. Primul era simplu, cu o concavitate redusă; cel de-al doilea, cu profil foarte concav (spre partea în care se trage); partea centrală, mînerul acestuia era din lemn masiv, care apoi se subţia foarte mult spre capete. Partea exterioară era întărită cu tendoane de animale, iar cea interioară cu plăci de corn şi bucăţele de lemn fixate de mîner cu clei de peşte; totul se înfăşura cu fişii de piele.

Arcaşii noştri, la primele lor ieşiri

Confecţionarea unui astfel de arc dura uneori cîţiva ani. De multe ori el era împodobit cu picturi şi diverse ornamente. Eficacitatea acestor arcuri era mult mai mare decît a celor simple. Se spune că în secolul al XVIII-lea, cu prilejul unei întreceri, un turc a reuşit să trimită săgeata cu un astfel de arc la o distanţă de 900 m.

Fosta armă de vînătoare sau de apărare a devenit, în zilele noastre, un mijloc plăcut, pasionant, de întreceri sportive. Competiţiile de tragere cu arcul sînt într-adevăr foarte interesante. Ele cer îndemînare şi un antrenament asiduu pentru a căpăta forţa şi precizia necesare.

SaDAng - arhiva personală

MAREA SĂPTĂMÎNĂ A LUI JESSE OWENS

Istoria povestește că la 3 august 1936, pe stadionul olimpic din Berlin, cînd Jesse Owens alerga 100 m în 10,3, devenind campion olimpic, capii naziști din tribună, făuritorii teoriei « raselor inferioare », au scrîșnit din dinți.

Cronicarii vremii amintesc că a doua zi, pe același stadion, cînd același Jesse Owens dobora recordul olimpic la lungime, sărind 8,06, capetele naziste s-au congestionat înspre apoplexie.

A treia zi, la 5 august, numărul « conducătorilor de domni » s-a împuținat în tribuna decepției, dar cei rămași nu și-au putut ascunde furia cînd mereu același și obsedant Jesse Owens a alergat 200 m în 20,7, cucerind al treilea titlu olimpic.

În sfîrșit, după alte trei zile, cînd « Jessie » pornea ca o ghiulea în ștafeta de 4×100 care avea să-i aducă a patra medalie olimpică, Adolf Schikelgruber, poreclit o vreme Hitler, părăsea pe furiș tribuna, ca să nu strîngă mîna celui mai glorios atlet al Olimpiadei de la Berlin.

De atunci, marea săptămînă a lui Jesse Owens a rămas înscrisă cu litere de aur în istoria atletismului.

★

Jesse Owens este un nume strălucit în atletismul mondial, unul din numeroșii atleți negri care au contribuit la faima atletismului american.

La 25 mai 1935, la Ann Harbor, în S. U. A., Jesse Owens înscrie în palmaresul său, la săritura în lungime, excepționala cifră de 8,13, care avea să rămînă neclintită timp de peste un sfert de veac.

Cu un an mai tîrziu, la Chicago (20 iunie 1936), Owens lăsa atletismului un alt record sortit să reziste deceniilor: 10,2 pe «sută».

★

La Roma, în tribuna Centomillei, încărunțitul Jesse Owens, în vîrstă de 47 ani, urmărea apriga dispută a tinerilor săi urmași. Ar fi vrut și el, poate, să se avînte în focul întrecerii... Curînd însă, spectacolul l-a furat cu desăvîrșire. Ralph Boston, succesorul său, i-a bătut recordul olimpic. Și în timp ce atleții părăseau treptat sectorul « lungimii », « Jessie » continua să privească acolo jos, spre groapa cu nisip, unde doi mari atleți, Ralph și Igor « Ter », stăteau de vorbă ca doi vechi și buni prieteni.

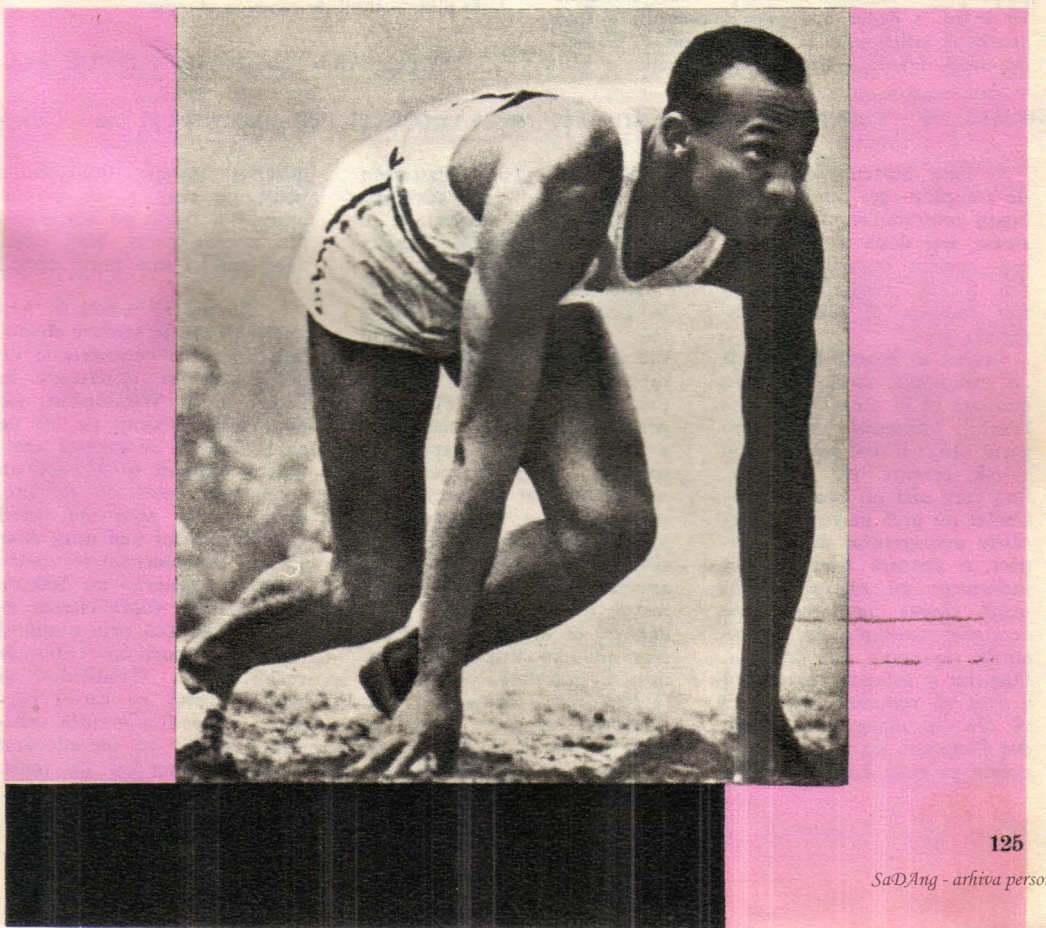

SaDAng - arhiva personală

TIR

ORIZONTAL: *1.* Calitate a concurentului la pistol-viteză. — Tintaş. *2.* Ţinte mişcătoare altădată, înlocuite azi cu talere. — Armele... albinelor. *3.* Dispozitiv fixat la armă care serveşte la ochirea precisă. — Emoţie... *4.* Moral. — Gaiţe de munte, alunari. *5.* ... zag. — Sub strajă. — Dînsul. *6.* Ducerea şi menţinerea armei în umăr. — A stabili linia de ochire după focurile de probă. *7.* Parte a pistolului cuprinsă între degetul mare şi celelalte trei degete afară de trăgător. — Comună în Banat. *8.* Anul curent. — Pe ele se fixează ţintele care pot fi mobile sau fixe (sing.). — Gloanţe... goale (masc.). *9.* Pronume. — Distanţa pînă la care ajunge un proiectil. — Tuns! *10.* Parte a armei ce declanşează percutorul care se manevrează cu degetul arătător. — Parte de lemn de care sînt fixate mecanismul şi ţeava armei de foc. *11.* Decalibrare produsă armelor care n-au fost bine curăţate după folosire. — Rîu în Italia. *12.* Sterp. — Culegători. *13.* Cartuşe! — Ţintaş celebru în timpul lui Filip al Macedoniei. *14.* Ajutorul trăgătorului. — «Mijlocul» tirului.

VERTICAL: *1.* Poziţie de tragere la ţintă (pl.). — Comună în Corsica. *2.* Aurel Pîrvu. — La fel cu proba (pl.). — Peţitorul Penelopei. *3.* Teren amenajat pentru trageri. — Referitori la formele de cultură şi civilizaţie specifice unui popor. *4.* Vioi (reg.). — Refren din cîntecele noastre populare. — Calibru ... de performanţă. *5.* Oraş în Franţa — Apărătoare pe poligon. — Petre! *6.* Căsnicie. — Rezervorul armelor de foc. *7.* Redus (nu-i vorba de calibru!). — Între crestătura înălţătorului şi punctul ochit. *8.* Cu ochi de culori diferite. — Sarea acidului acetic. *9.* Hai!

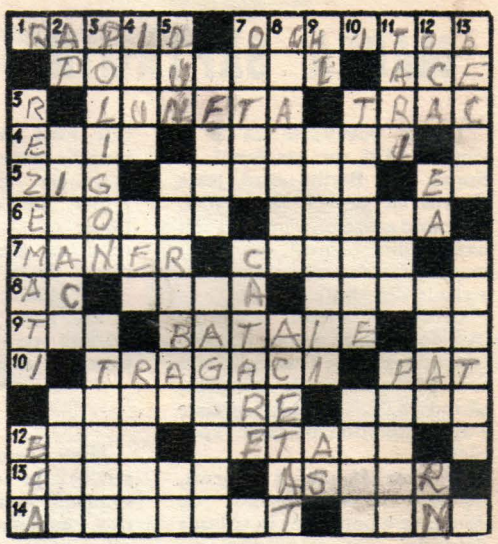

— Calitate pe care o dezvoltă tirul (pl.). — Iosif Sîrbu, printre trăgători. *10.* Tir. — Măiestrie. *11.* Viguroşi. — Nume feminin. — Numele popular al lunii aprilie. *12.* Măsura lui Cuza. — Dînsa. — Pătitul lui Creangă. — Radu Măinescu. *13.* Forţă care acţionează asupra armei în direcţia opusă în momentul tragerii. — Arma cu care Ştefan Petrescu a ţintit în plin... titlul de campion olimpic.

DICŢIONAR la îndemînă: DUN, INRUC, AFA.

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI

— Este binecunoscută lipsa de scrupule care domneşte în boxul profesionist. Ca o ilustrare, iată două «întîmplări» din cariera boxerului negru din S.U.A. Floyd Patterson, fost campion al lumii la categoria grea.

Invitat să boxeze în Canada cu campionul ţării, Patterson constată că în timp ce părăsise hotelul împreună cu managerul său, i-a fost sustrasă din valiză centura de protecţie, fără care nici un boxer profesionist nu urcă pe ring. Încercările managerului de a cumpăra o centură s-au dovedit zadarnice: cu cîteva ore în urmă, cineva cumpărase toate centurile existente în magazinele de sport ale oraşului. Disperat şi înfuriat, managerul a vrut să renunţe la meci şi să dea în vileag întîmplarea, dar Patterson nu l-a lăsat şi a apărut pe ring. La cîteva clipe după primul gong, Patterson l-a făcut k.o. pe adversar, trimiţîndu-l la podea cu o formidabilă lovitură. Aceasta a fost răzbunarea lui...

Altădată, invitat să boxeze la Los Angeles, Patterson a fost informat că adversarul său a aranjat astfel lucrurile ca meciul să fie arbitrat de propriul său cumnat. Pentru a preveni acest lucru, managerul a stipulat în mod expres, în contract, clauza ca meciul să nu fie arbitrat de acest personaj. Dar în ziua meciului, arbitrul care s-a prezentat pe ring... era chiar cumnatul adversarului. Managerul a protestat, dar fără succes: i s-a explicat că nici un arbitru din oraş nu era disponibil, îndu-i-se totodată posibilitatea să telefoneze. Într-adevăr, nici unul din cei şapte arbitri pe care i-a căutat la telefon nu era acasă. Resemnat, managerul a renunţat. Patterson a urcat pe ring şi în primul minut l-a zvîrlit pe adversarul său printre corzi. Nici cumnatul nu l-a mai putut ajuta!

— Cu ani în urmă, în Anglia, s-au pus în vînzare abonamente pentru concursurile de tenis care se desfăşoară în fiecare an la Wimbledon; ele erau valabile timp de 25 de ani! Deşi în momentul emiterii şi punerii în vînzare un abonament costa 50 de lire, după numai zece ani, cînd valabilitatea lui mai dura doar 15 ani, abonamentul se vindea la «bursa neagră» cu 500 de lire sterline. Supralicitarea aceasta se explică prin numărul redus de locuri din tribunele vechi de la Wimbledon şi prin interesul pe care-l stîrneşte competiţia aceasta echivalată adesea cu un adevărat campionat mondial de tenis.

SaDAng - arhiva personală

— Echipa Dinamo din Moscova a întreprins în 1947 un turneu în Suedia. Jucînd cu echipa «Norrköping» din Stockholm, dinamoviștii au învins-o cu scorul 5:1 după un joc extrem de dinamic și rapid. Surprinși de condiția fizică a jucătorilor dinamoviști, suedezii căutau fel de fel de explicații pentru rezistența neobișnuită a oaspeților. Un reporter suedez s-a strecurat în vestiare și i-a văzut pe jucătorii de la Dinamo bînd, în pauză, ceai cu lămîie, iar pe unii luînd niște «tablete». Bineînțeles că imediat după meci ziarele au trîmbițat știrea despre senzaționalele «tablete Dinamo», care fac adevărate minuni. Urmarea a fost că un fabricant întreprinzător a început să fabrice «tablete Dinamo», realizînd beneficii serioase. Cînd însă și oamenii de știință și-au manifestat interesul față de tablete, s-a constatat că jucătorii sovietici consumau... cele mai obișnuite cuburi de zahăr.

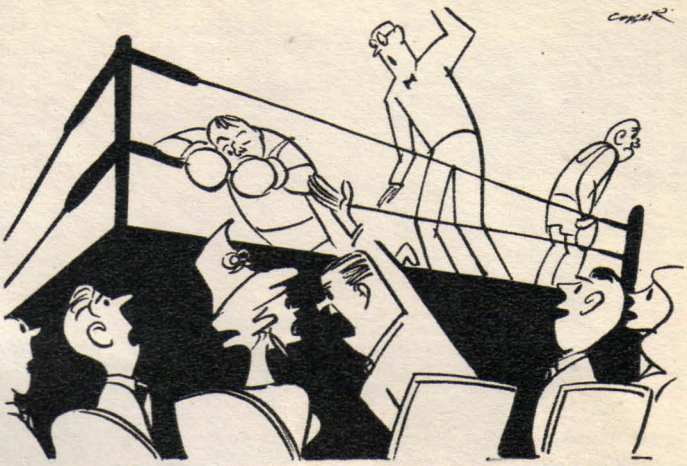

— Mie să nu-mi spui că nu e nimic între voi, uite ce pierdut se uită la tine!...

Desen de NELL COBAR

— În Statele Unite reclama ia uneori aspecte cu totul neobișnuite. Astfel, la un meci de box disputat la Chicago, unul dintre boxeri a fost făcut k.o. și s-a întins pe ring. În momentul cînd arbitrul a început să numere, o parte dintre spectatori au izbucnit într-un hohot de rîs. Ce se întîmplase? Pe tălpile boxerului, în scop de reclamă, scria: «Sutienele firmei noastre garantează succesul». Garantează, dar nu în box, probabil...

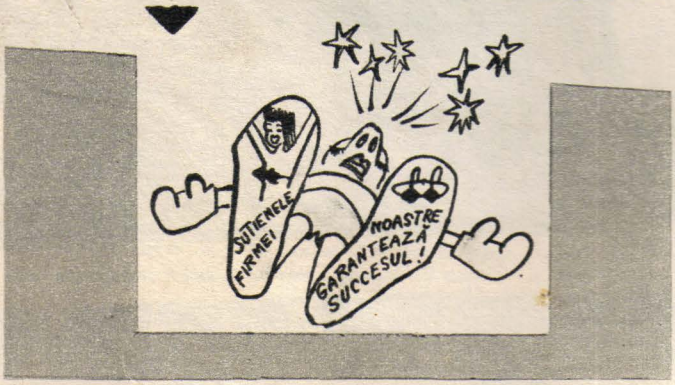

— Turul ciclist al Franței, a cărui primă ediție s-a alergat în 1903, a fost cîștigat de-a lungul anilor de următorii cicliști: 1903 — Garin; 1904 — Cornet; 1905 — Trousselier; 1906 — Pottier; 1907 și 1908 — Petit-Breton; 1909 — Faber F.; 1910 — Lapize; 1911 — Garrigou; 1912 — Defraye; 1913 și 1914 — Thys; (în 1915—1918 nu s-a alergat); 1919 — Lambot; 1920 — din nou Thys; 1921 — Scieur; 1922 — din nou Lambot; 1923 — Pélissier H.; 1924 și 1925 — Bottecchia; 1926 — Buysse; 1927 și 1928 — Frantz; 1929 — Dewaele; 1930 — Leducq; 1931 — Magne A.; 1932 — din nou Leducq; 1933 — Speicher; 1934 — din nou Magne; 1935 — Romain Maes; 1936 — Sylvère Maes; 1937 — Lapébie R.; 1938 — Bartali; 1939 — din nou S. Maes; (în 1940—1946 nu s-a alergat); 1947 — Robic; 1948 — din nou Bartali; 1949 — Coppi F.; 1950 — Kubler; 1951 — Koblet; 1952 — din nou Coppi F., 1953, 1954 și 1955 — Bobet L.; 1956 — Walkoviak; 1957 — Anquetil; 1958 — Gaul; 1959 — Bahamontes; 1960 — Nencini; 1961 și 1962 din nou Anquetil.

— Un interes «documentar» deosebit a stîrnit cartea unui oarecare Hans Schofr, consacrată jocului de fotbal. În introducere, autorul își cere scuze față de cititori pentru insuficienta sa documentare. În continuare, în primele 23 de capitole, el se ocupă de forma și greutatea mingii de fotbal! Într-adevăr, scuzele își aveau rostul...

— Doi studenți ai Colegiului Withman din statul Washington (S.U.A.) în dorința de a deveni recordmeni mondiali (indiferent în ce domeniu sportiv) au găsit o soluție originală. Ei au susținut un meci de tenis de masă care a durat 54 de ore și 40 de minute.

SaDAng - arhiva personală

SaDAng - arhiva personală

O DISCUȚIE PE STADION

« Și eu am fost student, dar . . . »

Omul se opri. Pornise pe făgașul unor amintiri care nu-i făceau plăcere. O umbră îi întunecă, o clipă, figura și între sprîncene i se adînci o cută. Privind în jur, observă că tinerii așteptau urmarea, puțin contrariați de neașteptata oprire. Și firul povestirii fu reluat: « Da, am fost student și eu . . . acum vreo 25 de ani și grozav mi-ar fi plăcut să fac sport. Așa cum vă place și vouă. Numai că voi n-aveți decît să vă duceți la asociație sau la club și să vă înscrieți. Săli, terenuri, materiale, echipament . . . toate vă stau la îndemînă. Pe vremea studenției mele nu era așa. Se mai încropea cîte o echipă ici-colo, se mai organiza cîte o competiție. Eu unul nici măcar la așa ceva nu am putut lua parte. Și ca mine, încă atîți alții. Nu aveam cînd. Dimineața, la cursuri. La unu, intram în serviciu și ieșeam la nouă seara. Mai dădeam o meditație între 9 și 10, iar după aceea mă ocupam de temele mele. Taxele erau mari, tata avea un salariu amărît și eu a trebuit să-mi sacrific tot timpul liber — muncind ca lucrător necalificat într-o tipografie și dînd meditații. Cine nu crede, să ia colecția revistei « Realitatea ilustrată » din 1937. Poate citi acolo un reportaj despre studenți. Va întîlni și povestea mea acolo . . . »

Tinerii ascultau tăcuți, cu oarecare gravitate chiar. Erau vremuri de tristă amintire cele pe care le evoca interlocutorul lor necunoscut, un om la vreo 50 de ani, cu părul încărunțit bine pe la tîmple. Îl găsiseră pe primele trepte ale tribunei de pe stadionul unde aveau să-și înceapă, peste cîteva minute, antrenamentul de handbal. Discuția începuse simplu: « Sînteți studenți, nu ? »

Tinerii i-au răspuns afirmativ.

— Și ce sport faceți ?

— Handbal.

— Am și eu un fecior aici . . . E baschetbalist... Uite-l, tocmai sare acolo, cu mingea la coș . . . Mai am și o fetiță, mai mică. Ei îi place handbalul. Profesorul spune că are talent . . . Parcă o și văd peste cîțiva ani în echipa Științei și, cine știe, poate venind de peste hotare cu cupe și medalii. Dar de aici discuția a ajuns și la echipa gimnastelor Știința București, la atletele și atleții care fac cinste clubului Știința.

Necunoscutul purta discuția cu pasiune și cu atîta pricepere, de parcă ar fi fost el însuși părtaș la succesele tuturor echipelor studențești. Cînd a sosit clipa antrenamentului, tinerii l-au părăsit cu părere de rău, ca pe un prieten vechi. Și totuși nu știau cum îl cheamă. Era parcă un simbol: studentul de-altădată. Un student care nu cunoscuse frumusețea, bucuriile acestor ani ai tinereții. « Ca atîția alții », cum spunea el.

Pe ei însă îi aștepta stadionul acesta îngrijit, cu teren gazonat, îi aștepta un antrenor priceput, iar, la sfîrșitul antrenamentului, apa caldă a dușurilor, care le alunga oboseala și-i făcea să se simtă puternici, bine dispuși, fericiți.

Da, omul din tribună era studentul necăjit, trudit, al vremurilor apuse pentru totdeauna. Cît despre tinerii de pe teren, ei întruchipează studenții zilelor noastre, care se bucură, în timpul lor liber, de toate posibilitățile de a face sport, așa după cum fac teatru, muzică sau literatură.

Și poate n-ar fi lipsit de interes să arătăm cît de vastă este activitatea sportivă care se desfășoară în universitățile și institutele de pe cuprinsul patriei noastre !

În 1961 peste 55 000 de studenți au participat la aproape 1 500 de competiții cu caracter de masă, organizate de asociațiile studențești. Campionatele universitare, care au devenit o tradiție,

Plini de însuflețire, încurajați de o galerie zgomotoasă — cum se cuvine tinereții — studenții clujeni joacă întotdeauna bine pe stadioanele bucureștene (ca în această partidă cu Dinamo București)

În plin efort ! Încă un gol pentru echipa studentelor

SaDAng - arhiva personală

Echipa de floretă a studentelor din R.P.R. — campioană mondială universitară

începe cu întîlniri în cadrul facultăţilor pentru a ajunge la întrecerile dintre selecţionatele centrelor universitare. Şi aceste centre nu mai sînt cîteva, ci au sporit în ritmul impetuos al mersului înainte care îl cunoaşte patria noastră în anii puterii populare. La Bucureşti, Cluj, Timişoara şi Iaşi s-au adăugat Petroşenii, Braşovul, Galaţii, Craiova.

Campionatele universitare, la ultima ediţie, au cuprins întreceri la 14 ramuri de sport şi s-au bucurat de participarea a 35 000 de studenţi. La această cifră nu trebuie să uităm a adăuga şi pe cei 17 000 de studenţi care fac sport în cadrul orelor săptămînale de curs.

Sportul de performanţă îl dirijează clubul «Ştiinţa», care numără nu mai puţin de 282 de secţii pe ramură de sport în toate centrele universitare ale ţării. Sportivii fruntaşi, aproape 3 000, au în rîndurile lor 9 maeştri emeriţi, 80 de maeştri ai sportului şi peste 400 de sportivi de categoria I, iar dintre toţi aceştia 40 deţin titlul de campion al ţării în diferite discipline.

Dacă la episodul iniţial am adăugat aceste date statistice nu am făcut-o decît pentru a ilustra mai concludent dezvoltarea sportului în rîndurile tineretului universitar, dezvoltare care reflectă aceeaşi grijă părintească arătată de partid şi guvern întregii activităţi de cultură fizică şi sport, parte integrantă din procesul de formare a tinerelor noastre generaţii.

● Jocurile sportive internaţionale prieteneşti ale tineretului *se bucură de multă popularitate în întreaga lume şi au un rol important în întărirea păcii şi prieteniei între popoare. Ele se desfăşoară cu prilejul Festivalurilor Mondiale ale Tineretului şi Studenţilor. Nivelul acestor întreceri sportive este deosebit de valoros. În cadrul lor au fost adeseori stabilite recorduri mondiale şi europene.*

În amintirea lor

EVZEN ROSICKY

Tînărul ziarist sportiv Evzen Rosicky era un pasionat atlet. Cu perseverenţă, cu multă muncă, Evzen a reuşit să ajungă în puţini ani unul dintre sportivii fruntaşi ai Cehoslovaciei. Acest atlet blond prefera distanţa de 800 m, totuşi uneori lua startul şi în cursa de 400 m garduri. 1.54,6 era timpul pe care l-a realizat Rosicky în 1936 pe 800 m, timp remarcabil pentru acea vreme, fiind totodată un nou şi valoros record cehoslovac. Evzen Rosicky cucereşte de 7 ori titlul de campion al ţării sale; de cîteva ori numele său este înscris pe tabela recordurilor.

Iată însă că vin fasciştii. Evzen Rosicky era comunist şi din însărcinarea partidului său luptă cu înflăcărare împotriva fascismului.

În iunie 1942, fasciştii surprind o convorbire telefonică între Evzen şi tatăl său. După cîteva zile, mama găseşte acasă cîteva rînduri, scrise în grabă: «Dragă mamă! Am fost ridicat de doi de la Gestapo. Te sărut, al tău Evzen». Sînt ultimele cuvinte pe care le-a scris.

Zile în şir, călăii fascişti l-au chinuit pe tînărul patriot. Ei voiau să afle amănunte despre mişcarea de rezistenţă din Praga, dar Evzen a rămas neclintit. El nu şi-a trădat tovarăşii de luptă. Evzen Rosicky moare răpus de gloanţele bandelor SS.

În fiecare an, la jumătatea lunii iunie, atleţi din multe ţări ale lumii se întîlnesc la Praga în cursa memorială Rosicky. Participarea lor dovedeşte că jertfa lui Evzen Rosicky nu a fost uitată. Tinerii atleţi aduc mamei lui Evzen flori proaspete, flori din ţări libere, libertate pe care a dorit-o atît de mult Evzen Rosicky.

SaDAng - arhiva personală

MORAVURI DE IERI... ȘI DE AZI

UN LUCRU VECHI

Domnul președinte de onoare al clubului sportiv « Afrodita » stă la biroul masiv din clădirea prefecturii.

Fruntea încruntată, privirea în zările îndepărtate ale capitalei, mîna stîngă chinuiește automat o jumătate de mustață, mîna dreaptă ciocănește sacadat cu un creion mecanic în tăblia biroului.

« Mîine trebuie să cîștigăm neapărat . . . Oare de ce nu mai apare ticălosul ăla? Probabil, nu mă cunoaște . . . O să-i dau ocazia . . . »

Zîmbește la amintirea metodei aplicate cu « ăia de la Brăila »: la sosirea echipei în Gara de nord — arestați toți!

Simplu. 3 la 0 prin neprezentarea adversarului. Asta, parcă nu mai merge. E și plictisitor — lipsă de fantezie, să nu schimbi metoda . . .

Ușierul avea dispoziție de două zile să-l introducă pe omul așteptat, îndată cum apare.

— Bună ziua!

Prefectul tresări din gînduri.

— Cine ești dumneata?

— M-ați chemat . . .

— Eu am chemat pe mulți.

— Stănescu Constantin.

— Ocupația?

— Funcționar la Gaz și Electricitate.

— Alta?

— Arbitru de fotbal.

— 'mda. Și mîine, ce faci?

— Arbitrez pe « Afrodita » cu « Argus ».

— « Afrodita » — mă interesează . . .

— Toată lumea apreciază aptitudinile dumneavoastră sportive.

— Nu-i vorba despre asta. Am nevoie de două puncte.

— Cu siguranță că asta se va întîmpla de la sine. Jucătorii « Afroditei » . . .

— Tocmai de asta. Dumneata vei putea asigura rezultatul fără să dai aspectul că forțezi nota.

— Domnule prefect . . .

— Lasă, lasă! nu-i nevoie să argumentezi prea mult, invocînd cine știe ce proces de conștiință.

Cu mîna ridicată, domnul prefect stăvilește orice replică. Cu calm, zîmbește:

— Vezi ce frumos e afară? O să fie o vreme splendidă pentru meci. Ce soare, ce lumină!

Insinuant:

— Să știi că sînt o sumă de încăperi în prefectură, foarte întunecoase . . .

Meciul începuse de mult.

Rezultatul se menținea 0—0, mai ales datorită concursului dat de nefericitul Stănescu.

Un ofsaid inexistent, fluierat la momentul oportun — sincron cu protestul strident al tribunei, salvase poarta « Afroditei » de profanare.

Manevre similare trezesc în masa înghesuiților în tribune bănuiala asupra amestecului mîinii generalului, în arta arbitrajului.

Meciul pe sfîrșite. Minutul 86.

Arbitrul fuge desperat, cu fața udă, cu genunchii tremurători.

În sfîrșit, înaintașii « Afroditei » ajung în careul advers. Un atacant se prăvălește ca un popic atins de bilă. De ce? N-a văzut nimeni . . . Aa! S-a dat 11 m.

Vulcanul tribunelor clocotește.

Proiectilele încep să zboare, cu traiectorii convergente, spre locul cu pricina.

Jucătorul « Afroditei », cu înălțime impresionantă și larg în umeri, apreciat mult de domnul președinte, se pregătește să execute lovitura.

Mingea țîșnește — cînd arbitrul fluieră. Lovitura trece atît de aproape . . .

Huiduielile continuă.

Partida se termină cu scor alb.

Lumea vrea să năvălească pe teren.

Intervine poliția (tot săracul Gavrilă) și evacuează spectatorii recalcitranți.

Se înserează.

Arbitrul se plimba cu picioare poliomielitice pe mijlocul terenului.

Poliția ridica cu dubele pe cei ce renunțaseră la tramvai și făceau gălăgie.

Apăru pe teren și prefectul urmat de credincioși bine înarmați.

Îl zări pe Stănescu. Zbîrli sprînceana:

— Așa ne-a fost vorba? . . .

Apoi:

— Băgați-l la beci!

UN LUCRU MAI RECENT

Londra 1953. În penumbră — băncile presei la Wembley sînt situate sub acoperișurile tribunei — un ziarist parizian se întoarce spre confrații săi veniți din diferite țări ale Europei:

— Cîte minute mai sînt?

Are vocea îngrijorată și trăsăturile feței la fel . . . de altfel ca ale tuturor vecinilor săi.

SaDAng - arhiva personală

— Încă patru minute!

— Asta-i. Îndată vom vedea-o.

«Asta», însemna prima înfrîngere a 11-lui englez pe teren propriu. Eveniment aşteptat de toţi, nu din antipatie pentru fotbalul englez, ci pentru că această înfrîngere este înscrisă de mai mulţi ani, în evoluţia naturală a unui sport devenit mondial.

Şi evenimentul este cu atît mai extraordinar, cu cît era aproape de negîndit cu două ore mai înainte şi apărea acum ca o concluzie simplă, normală a unui meci, în care unul din adversari a depăşit pe celălalt.

Ceea ce se petrece pe teren este cu desăvîrşire încurajator: Beara, portarul «Continentului», se face că vrea să degajeze şi trece mingea uşor cu mîna lui Ocwirk, care atacat de Mortensen, se face că vrea să degajeze şi cu uşurinţă îi redă mingea lui Beara cu călcîiul — care, fentează din nou şi dă mingea lui Navarro, fundaşul dreapta, în timp ce Lofthouse se repede ca un taur în gol...

«Continentalii», stăpîni pe nervii lor, vor să-şi păstreze avantajul de o sută de ori meritat: 4—3.

Mai sînt cîteva secunde. Mortensen are mingea. E mai puţin periculos decît dacă ar avea-o Matthews. El pătrunde în careu, dar scapă mingea. Acum s-a terminat... Nu. Mortensen îşi urmează cursa, face un adevărat plonjon, loveşte pe Posipal şi se rostogoleşte la pămînt... Beara prinde mingea. Dar a răsunat un fluier — şi arbitrul Mr. Griffiths arată imperativ punctul 11 m.

În faţa acestei decizii de neînchipuit a fost o clipă de stupoare în tribune. Pe teren, Ceaikowski, Posipal, Ocwirk se îndreaptă către domnul Griffiths cu gesturi de indignare. Şi înainte ca spectatorii să-şi fi revenit din surpriză, Ramsey a executat penaltiul «cu o răceală de gheaţă», cum va scrie un ziarist englez — şi-l învinge pe Beara, obţinînd cea mai nedreaptă şi cea mai scandaloasă dintre egalări.

«Right or wrong, my country.»

(Drept sau nedrept, mai întîi ţara mea.)

Satisfăcut de a fi aplicat deviza cetăţeanului britanic model, dl. Griffiths fluieră sfîrşitul.

Slabe aplauze, politicoase, au salutat ieşirea echipei Angliei. O formidabilă ovaţie însoţeşte «Continentalii» pînă la uşile vestiarelor. Cei 100 000 de spectatori vor să dea o ultimă dovadă de admiraţie pentru adevărata lecţie de fotbal pe care au dat-o pe teritoriul vechilor maeştri.

Sau le sînt recunoscători că n-au părăsit Wembleyul victorioşi?

I. ARICIUC

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢ

• Antrenorul englez de atletism F. Stampfl a plecat în Australia cu mult înaintea Jocurilor Olimpice care au avut loc la Melbourne, fiind invitat să-i antreneze pe alergătorii australieni. El a continuat să-l antreneze şi pe alergătorul englez B. Hewson, rămas în Anglia, folosind un sistem original: antrenorul imprima pe o bandă de magnetofon toate indicaţiile pe care le avea de dat şi trimitea banda în Anglia. Atletul îl informa în acelaşi fel pe antrenor cum merg lucrurile. Oceanul nu a constituit în acest caz un obstacol...

După ce a trecut la profesionism, renumitul halterofil american Paul Anderson, supranumit «Hercule din Tenessee», a fost nevoit să facă tot felul de exhibiţii pentru a-şi cîştiga banii necesari existenţei. Astfel, Anderson «se produce» în casele de joc (tripouri) din Las Vegas (S.U.A.), ridicînd în faţa publicului case de bani, conţinînd o cantitate de monede metalice totalizînd 15 000 de dolari. Bineînţeles că plata pentru aceste «spectacole» nu reprezintă decît o infimă parte din această sumă «cochetă», cum obişnuieşte să scrie presa occidentală.

• După terminarea campionatului de fotbal al Americii de Sud, cluburile argentiniene au început să-i negocieze pe cei mai buni jucători ai ţării, punînd astfel în pericol echipa reprezentativă pentru campionatul mondial. Printre jucătorii negociaţi era şi centrul atacant al reprezentativei Argentinei, Angelilo, pe care clubul voia să-l vîndă unei echipe italiene. Publicul, indignat, a ridicat un val de proteste, susţinut de presă şi chestiunea a ajuns în discuţia parlamentului care... a găsit o soluţie. Angelilo a fost chemat sub arme şi... trimis să-şi facă serviciul militar în detaşamentul de soldaţi care asigură paza consulatului argentinian din... Milano. Adică exact în oraşul clubului italian care oferise o sumă apreciabilă clubului argentinian unde juca Angelilo...

• Cu prilejul unui concurs de înot disputat la New Castle (Anglia), cîştigătorul unei probe a ajuns la sosire... fără slip! Întîmplarea a provocat vii dezbateri în cadrul federaţiei britanice de natatie care a considerat că nu poate să decidă dacă un înotător gol poate fi proclamat învingător sau nu. Dar pe venerabilii membri ai federaţiei nu-i punea în încurcătură aspectul «moral» al problemei, ci faptul că un înotător gol este avantajat faţă de ceilalţi cu slip!

VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢI • VARIETĂŢ

SaDAng - arhiva personală

O MARE POLISPORTIVĂ

« Cei mai buni » şi « cele mai bune » . . . Clasamente cu sportivii şi sportivele care s-au distins în mod excepţional de-a lungul unui sezon se fac cu regularitate, la fiecare sfîrşit de an. Şi, de obicei, răspunsurile la asemenea anchete nu conţin nelămuriri. Titluri mondiale şi recorduri ale lumii recomandă cu prisosinţă pe cei care au dreptul să figureze în fruntea listei anului. Dar dacă ar fi să alegem o perioadă mai lungă de timp? Cîţiva ani sau chiar întreaga istorie a sportului . . . Să desemnezi cu precizie pe cel mai bun sportiv al tuturor timpurilor — iată o problemă pe care n-ar rezolva-o nici cel mai expert statistician sportiv. Cînd e vorba despre bărbaţi, numai. Fiindcă la femei, rezolvarea totuşi nu e atît de grea . . . Nici o exagerare în a spune că prima laureată a contemporaneităţii sportive, cea mai bună din lume, este — sîntem cu toţii de acord! — multipla campioană şi recordmană sovietică Aleksandra Ciudina.

Dubiu nu există. Nimeni nu-i poate răpi Ciudinei acest titlu — neoficial, e drept — pe care i l-au acordat în nenumărate rînduri cronicarii sportivi de pretutindeni. Iar o concurentă » serioasă » nici nu există pînă acum. Fiindcă, fără îndoială, este greu de imaginat o altă femeie care să fi strălucit în atîtea ramuri sportive diferite, asemenea Aleksandrei Ciudina. Să amintim, foarte pe scurt, atributele măiestriei acestei sportive cu adevărat unice. Trei recorduri mondiale de atletism (lungime, înălţime şi pentatlon), echipieră a reprezentativei de volei a U.R.S.S., campioană mondială şi europeană, performanţe şi recorduri unionale la aruncarea suliţei şi probe de sprint, activitate remarcabilă în baschet, tenis, patinaj şi . . . hochei rusesc.

A evoluat şi la Bucureşti, pe piste de stadion, ca şi în faţa plasei de volei. De fiecare dată am fost cuprinşi de admiraţie văzînd-o în efort, impunîndu-şi atît de clar superioritatea. Era parcă întruchiparea modernă a acelor femei viteze din legendele de demult, care aruncau sulița şi se luptau cu voinicie cu adevărat bărbătească . . . Comparaţia nu este de loc hazardată. Fiindcă — poate nu ştiaţi — Saşa Ciudina a luptat pe front, a apărat cu arma în mîini patria sovietică invadată de cotropitori. A fost şofer pe front, a străbătut cu camionul ei grelele drumuri de război, vara pe arşiţă, iarna prin noroi şi troiene.

Acum Ciudina este în vîrstă de 38 de ani. Recordul ei la săritura în înălţime (1,73 m) a rămas în urma impresionantei liste de performanţe ale Iolandei noastre. Atletism nu mai face de cîţiva ani. Volei însă continuă să joace — şi încă foarte bine. Ne-a vizitat şi în primăvara lui 1960, conducînd la victorie echipa Dinamo-Moscova în faţa dinamovistelor noastre.

Ciudina este neobosită . . . Şi — ca ansamblu de performanţe — încă neegalată!

AMBARCAŢIILE DE CANOTAJ

Canotajul, ca sport, are o vîrstă respectabilă. Popoarele primitive, care îşi aveau aşezările în apropierea apelor, au folosit bărcile la început pentru necesităţile existenţei. Mai tîrziu organizau întreceri în bărci cu pagaie, cu vîsle sau rame, pentru a-şi dovedi îndemînarea sau forţa, în cadrul diferitelor serbări. Avem astfel de mărturii din diverse părţi ale globului pămîntesc: negrii tribului Duala din Camerun, indienii Tchipwei de pe malul lacului Huron, indigenii Noii Zeelande, locuitorii de pe malurile fluviilor şi lacurilor Rusiei, ca şi cei din fiordurile scandinave. Se poate spune că pe multe ape de pe globul pămîntesc au avut loc astfel de întreceri. Tipurile de bărci folosite în aceste ocazii erau — firește — foarte variate. Întîlnim mărturii asupra acestor întreceri chiar şi pe coloanele străvechilor temple egiptene unde sînt redate scene de vîslit.

În istoria grecilor antici sînt cunoscute întrecerile pe diferite ambarcaţii ce se ţineau în fiecare an cu prilejul sărbătoririi zeului Dionisos; de asemenea, poetul Virgiliu istoriseşte în Eneida cum se desfăşurau întrecerile la care vîsleau locuitorii Troiei.

În epoca feudală concursurile de vîslit se organizau în diferite ţări ale Europei. În secolul al XV-lea la Veneţia au loc întreceri de bărci în care concurenţii vîsleau în picioare, căutînd să împingă barca adversarului cu ajutorul unei rame foarte lungi. Întrecerile de canotaj au căpătat o dezvoltare mai largă în ţările în care flotele şi profesiunea de marinar au cunoscut o înflorire mai mare.

Cu timpul, se înfiinţează cluburi de canotaj şi se construiesc bărci speciale de concurs. Una din ţările europene cu tradiţie veche în canotaj este Rusia. Sportul cu vele şi canotajul au început să fie practicate o dată cu crearea « Flotei de pe Neva », în timpul lui Petru I.

La începutul secolului al XVIII-lea a luat fiinţă la Petersburg primul club nautic.

Din punct de vedere al construcţiei, bărcile care au cunoscut cele mai mari transformări sînt schifurile cu rame şi vîsle. În jurul anului 1830 apare prima barcă cu portanţi exteriori, dar cu furcheţi ficşi. O dată cu aceasta se modifică şi forma bărcilor; ele se îngustează şi se lungesc. În 1857 se introduce scăunelul rulant. La început acesta nu era prevăzut cu rotiţe şi aluneca direct pe şine. Din cauza frecării mari a scăunelului, acest gen n-a fost adoptat imediat. Abia după douăzeci de ani începe să fie întrebuinţat în concursuri. Cu timpul i s-au adus diverse îmbunătăţiri şi spre 1900 se ajunge la scăunelul cu rotiţe independente care se întrebuinţează şi azi. Spre sfîrşitul secolului al XIX-lea se introduce furchetul mobil. Între timp apare şi palonierul pentru sprijinirea picioarelor. În secolul XX nu s-au mai adus schimbări esenţiale în construcţia schifurilor. Modificările ce s-au făcut au fost mai mult perfecţionări în ceea ce priveşte forma, utilizarea unor materiale noi de construcţie (pentru reducerea greutăţii), permiţîndu-se astfel atingerea unor viteze mult mai mari.

Celelalte ambarcaţii de sport, caiacul şi canoea, au păstrat în linii mari forma pe care au avut-o de-a lungul veacurilor, la eschimoşii şi la indienii care le întrebuinţau, în primul rînd, ca mijloace de transport. Bineînţeles, s-a căutat să li se reducă greutatea şi să li se dea un profil cît mai hidrodinamic.

În ţara noastră, începuturile canotajului ca sport datează din secolul al XIX-lea. Primele cluburi de canotaj se înfiinţează la Timişoara şi la Arad. Ele au însă un caracter închis, de clasă, printre membrii lor numărîndu-se reprezentanţii burgheziei. Numărul de ambarcaţii era mic şi acest sport nu capătă un adevărat caracter de masă decît după 23 August 1944. Datorită condiţiilor create în patria noastră socialistă, construcţiile de ambarcaţii sportive au luat avînt, iar produsele fabricii de la Reghin sînt căutate şi apreciate şi peste hotare. Leon Rotman, dublul campion olimpic de la Melbourne, a concurat pe o canoe construită de muncitorii fabricii de la Reghin.

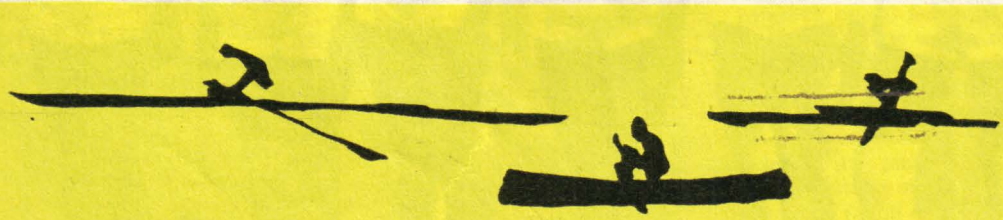

SaDAng - arhiva personală

Clubul METALURGIȘTILOR din BUDAPESTA

Vasas ! E de ajuns să-ți arunci în treacăt privirea pe paginile « Nepsportului » (acest frate din Budapesta al « Sportului popular ») ca să întîlnești numele Vasas într-o multitudine de rubrici. Un mare club ? Da ! Astăzi este, într-adevăr, un mare club. Dar cîte greutăți nu a întîmpinat el în existența sa ! Mai exact în prima existență, căci Vasas își trăiește, acum, a doua existență.

BUDAPESTA, 1901...

Început de veac în capitala Ungariei. Sportul se răspîndea aici, ca pretutindeni în vremea aceea, mai mult în rîndurile celor înstăriți. În afara acestora, cîțiva studenți, cîțiva elevi și puțini, foarte puțini muncitori.

Vă închipuiți cîtă uimire ar fi produs vestea înființării unui club sportiv al muncitorilor metalurgiști, dacă ea s-ar fi bucurat de publicitatea care se făcea în jurul evenimentelor mondene.

Un club sportiv muncitoresc ?... Hm ! Un club are nevoie de fonduri ! Fonduri pentru teren, pentru sală, pentru echipament. De unde să aibă muncitorii atîția bani ?

E adevărat ! În ziua aceea din 1901, cînd grupul de tineri metalurgiști budapestani a hotărît să-și întemeieze un club al lor, abia s-a strîns un pumn de gologani într-o casetă care reprezenta... casa de bani.

Greutățile materiale nu i-au speriat pe inimoșii metalurgiști. Cu entuziasmul tinereții și, mai ales, cu dîrzenia muncitorului, ei au început activitatea.

Fonduri ? Cotizațiile noastre. Cîte puțin, dar de la cît mai mulți. Trebuie să ne aducem tovarășii la sport !

Terenuri ? La marginea orașului s-o găsi un teren viran și pentru noi !

Secții ? Fotbal, căci fotbalul atrage mai mult. Apoi ? Gimnastică... Și lupte... Atletism, nu ? Ba da. Ciclism ? E mai greu, căci bicicletele-s scumpe. Totuși, se aprobă. Altceva ? Handbal. Da ! Dar cu aceasta, gata ! Fondurile noastre sînt modeste. Nu vă faceți iluzii că vom smulge ceva de la patroni !

DISPARE UN CLUB!

După două decenii de activitate în condiții eroice, Vasas începe să se impună în viața sportivă a Ungariei. Echipa de fotbal este considerată printre cele mai bune din centrul Europei. Aici se formează mari talente ca portarul Ferenc Platko, înaintașii Jozsef Takacs II și György Orth, cel mai mare fotbalist maghiar al tuturor timpurilor.

În preajma anului 1930 secția de atletism dăruiește țării o serie de recordmeni în frunte cu celebrul Iános Kelen care s-a menținut timp de 15 ani alergătorul nr. 1 în cursa de 5 000 metri.

După începerea celui de-al doilea război mondial, autoritățile fascizate ale Ungariei interzic activitatea clubului Vasas. (Are campioni și recordmeni ? Nu ne interesează. E club muncitoresc și reprezintă un pericol pentru stat. Cine știe cîți comuniști sînt printre ei !)

UN CLIMAT NOU

Eliberarea țării avea să aducă o viață nouă poporului muncitor al Ungariei. Metalurgiștii budapestani au strîns din nou rîndurile în jurul clubului Vasas care se dezvoltă impetuos. Crește numărul secțiilor de la 6 la 16. Crește numărul membrilor la peste 3 200. Cresc performanțele. Imre Németh cucerește la Londra în 1948 medalia olimpică de aur la aruncarea ciocanului, ca și tovarășul său de club Pál Kovács, la întrecerea sabrerilor. Zsuzsa Körmöczi devine campioană a țării și cap de listă în tenisul feminin european. La Jocurile Olimpice din 1952, 1956 și 1960, Vasas dă patriei aproape 30 de sportivi fruntași în atletism, fotbal, gimnastică, scrimă, polo, canotaj și lupte.

Clubul care, în 1901, se mulțumea cu un teren viran la periferia orașului, dispune acum de o modernă « casă a sporturilor » în cartierul Buda. Aici se află o sală de gimnastică, un teren de tenis acoperit, o pistă și amenajări pentru atletism. În alt cartier al Budapestei se înalță stadionul clubului și s-a amenajat o pistă pentru motociclism. La Siofok, pe malul Balatonului, metalurgiștii au o bază de sporturi nautice bine înzestrată cu iole, schifuri, caiace. În sfîrșit, la sediul clubului — în Budapesta — ei dispun de săli în care se adună pentru a studia unele probleme teoretice ale sportului sau pentru a petrece împreună o seară plăcută.

Vasas ! Un nume cu valoare de simbol pentru sportul maghiar !

S. BONIFACIU

SaDAng - arhiva personală

UMOR

— Apropo ! Ți-am povestit cum am prins știuca aia grozavă de 8,365 kg?

Desen de MATTY

Din suferințele unui suporter

— De la meci îl aducem . . .
— Am înțeles ! Iar a pierdut « Rapid » . . .

DESEN DE D. PETRICĂ

— Mă simt foarte obosit . . . Azi dimineață am pierdut troleibuzul și ca să nu întîrzli la start, am venit două stații pe jos . . .

Desen de MATTY

Epigrame

Fotbalistului dur

Cerem, fără supărare,
Să-și mai înfrîneze firea,
Căci cu astfel de « intrare »
Riscă din teren... ieșirea.

Scuza unui fotbalist care ia adversarii de mînă pe teren

Nu înțeleg ce tot aveți cu mine,
Doar eu nimica rău n-am săvîrșit.
Văzînd că adversarii joacă bine,
Îi luam de mînă... ca să-i felicit.

Unui portar de hochei care are pe conștiință multe goluri

De Anul nou, acest portar
Primește musafiri de zor.
Deh, toți citiseră-n ziar
Că el e... foarte primitor.

Șahistului în criză de timp

Mulți bani cheltuie, săracul,
Pe la doctori de-un răstimp,
Dar nici unul nu-i dă leacul
Contra crizelor... de timp.

Unui scrimer cu aere de vedetă

Nu te mai privim cu stimă
De cînd ți-am aflat păcatul,
Devenind fruntaș la scrimă
Prea o faci pe... înțepatul.

Fotbalistului care trage peste poartă

După meci, ca un refren,
Au oftat așa destui:
— La-nălțime pe teren
N-a fost el, ci... șutul lui!

SaDAng - arhiva personală

«POT-TA-POK»
sau „mingea la coș"

Indigeni primitivi din America aruncînd mingea la coș (după o gravură veche)

Originea baschetului — sau mai bine-zis a strămoșilor lui — trebuie căutată în timpuri străvechi. Se pare că l-au cunoscut și jucat întîi popoarele asiatice (chinezii, japonezii).

În primele secole ale erei noastre, triburile de indieni Maia, care locuiau în anumite ținuturi ale Mexicului, în Honduras, San-Salvador și Guatemala, practicau și ele un joc denumit «pot-ta-pok», care a fost ulterior preluat de tolteci, iar apoi de azteci. În ce consta acest joc?

Terenul amintea, prin forma sa, cifra romană I, îngroșată la capete (lung de 30—60 m și lat de 7—9 m). El era înconjurat de un zid de piatră înalt de 2,5 m, iar în mijlocul celor două linii frontale se fixau, perpendicular pe pămînt, două discuri de lemn, avînd fiecare cîte un orificiu în centru. O linie neagră împărțea terenul în două părți egale.

Mingea, conform regulilor jocului, trebuia aruncată prin orificiul discului, dar putea fi lovită numai cu cotul, genunchiul sau coapsa.

Mingea era confecționată din cauciuc amestecat cu felurite ierburi și avea un diametru de 30 cm. Cele două echipe erau formate din 3—4 jucători sau chiar mai mulți.

Jocul acesta străvechi l-a inspirat pe profesorul de educație fizică James Naismith, de la colegiul din Springfield. El a creat, în iarna anilor 1891—1892, jocul de baschet, în urma însărcinării pe care o primise de a elabora regulile unui joc nou, care să stîrnească interesul tinerilor, făcînd mai atractive orele de educație fizică.

Așa a luat naștere jocul de baschet, care și-a cucerit repede popularitatea. Încă în anul 1904 el face parte din programul Jocurilor Olimpice de la Saint-Louis, deși doar cu titlul de demonstrație. În schimb, în 1936, la Jocurile Olimpice de la Berlin, la turneul de baschet, care s-a desfășurat în prezența creatorului său, J. Naismith, au luat parte 23 de echipe.

Cu patru ani în urmă (1932) luase ființă, la Geneva, Federația internațională de baschet pentru amatori (F.I.B.A.).

Începînd cu ediția de la Berlin a Jocurilor Olimpice, baschetul a făcut parte cu regularitate din programul acestor mari întreceri: din anul 1935 se dispută campionatele europene masculine, iar din 1938 și cele feminine, din doi în doi ani, alternînd cu cele masculine (anii fără soț).

Campionatele mondiale masculine au început să se dispute din anul 1950, iar cele feminine din 1953. Ultimele campionate mondiale feminine au avut loc la Moscova și s-au încheiat cu victoria strălucită a sportivelor sovietice, care au învins, în finală, echipa bulgară.

În momentul de față F.I.B.A. cuprinde peste 110 federații naționale de baschet, printre care și cea a țării noastre.

ȘI ACESTEA SÎNT SPORTURI?

sport... în cămașă de forță

Sportivii din S.U.A. sînt nevoiți adeseori să recurgă la soluțiile cele mai neașteptate și de multe ori periculoase, ca să nu moară de foame. Este cazul fostului gimnast Tim Dill care, pentru a-și asigura o bucată de pîine, s-a văzut nevoit să facă exhibiții pline de riscuri. Îmbrăcat într-o cămașă de forță și înfășurat în lanțuri, el era ridicat la cîteva sute de metri înălțime de un helicopter. Legat de picioare, cu capul în jos, fostul gimnast trebuia să-și desfacă lanțurile și să-și scoată cămașa de forță, în fața unui public setos de senzații tari.

ÎN LUPTĂ CU ȘARPELE

Goana după senzațional a afaceriștilor americani întrece adeseori orice limite. Astfel, în statul Florida s-a organizat în lacul Silver Spring un «meci», televizat, între un șarpe uriaș (anconda) și «sportivul» Ross Allen. Echipat cu mască și cu un aparat de scufundare, Ross a plonjat în apa limpede a lacului unde se afla șarpele. La început inițiativa a aparținut «sportivului», însă treptat șarpele i-a încolăcit corpul și capul și l-a tras la fund. În acel moment, emisiunea a fost întreruptă; în ajutorul lui au sărit doi înotători care abia au izbutit să-l scape, aducîndu-l aproape sufocat la mal

SaDAng - arhiva personală

Încă o victorie internațională pe teren propriu, în meciul contra echipei Turciei

GOOOL!...

O admirabilă revanșă (R.P.R. — Spania 3 : 1), dar din păcate calificarea în « Cupa Europei » a fost ratată !

SaDAng - arhiva personală

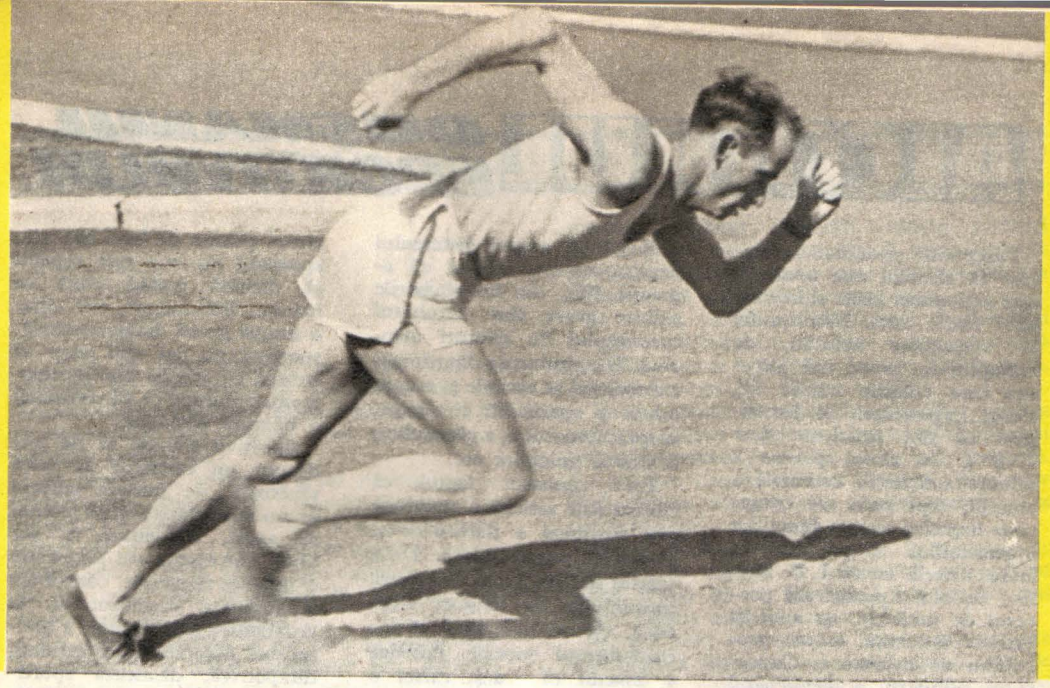

SĂGEATA DE AUR *a Balcanilor*

În ierarhia probelor atletice există o cursă care magnetizează privirile tribunei, în strălucirea ei de-o clipă. Abia reușești să numeri de la 1 la 10 și protagoniștii au și parcurs drumul dintre start și sosire. Cel mai scurt spectacol sportiv și totuși cel mai atractiv. Cel mai rapid om din lume, ca Ahile cel iute de picior, se bucură de faima lui Hercule, a lui Ulise, a eroilor mitologiei. Suta de metri nu a fost degeaba poreclită regina probelor atletice.

La 24 august 1962 s-au împlinit exact 16 ani de cînd un tînăr firav, subțirel, cu picioare de gazelă, stabilea cel mai vechi record pe tabela de azi a performanțelor atletice românești. S-au împlinit 16 ani de cînd, pe cochetul stadion din Predeal, Ion Moina stabilea, cu 10,4 sec, unul din cele mai valoroase rezultate atletice ale epocii. Să ne gîndim doar la faptul că, în același an (1946), la Oslo, englezul Archer cîștiga campionatul european cu... 10,6 sec, sau că la următoarele ediții (Bruxelles 1950 și Berna 1954) cîștigătorii realizau: 10,7 sec (Bally-Franța) și 10,5 sec (Fütterer — Germania). Iată valoarea recordului lui Ion Moina!

Ziarul praghez «Naše Cesta» i-a zis «Rominul zburător»; parizianul «l'Equipe» l-a numit «cel mai rapid sprinter al Europei»; ziarul suedez «Idrottsbladet» a atras atenția asupra lui: «Se upp foer Balkan!» (Cu ochii la Balcani!); iar o revistă braziliană, cu temperament sud-american, îl poreclește cînd «Flecha de ouro dos Balcans» (săgeata de aur a Balcanilor), cînd «Jesse Owens al Balcanilor». Dincolo de înflăcărarea gazetarilor sportivi, pentru noi, Ion Moina rămîne un mare atlet, un sportiv de excepțional talent, un model de rîvnă și modestie, un cetățean vrednic.

Palmaresul său spune multe, căci în afara recordurilor foarte trainice (10,4 sec pe 100 m, 21,3 sec pe 200 m și 47,8 sec pe 400 m), Ion Moina a deținut 27 titluri de campion al țării, 19 recorduri, 44 victorii internaționale, 8 titluri de campion balcanic și 2 titluri de campion mondial sindical! În ciuda scurtimii tradiționale a carierei sprinterilor, Moina a dovedit o remarcabilă longevitate sportivă, stînd timp de 14 ani în arena europeană, adesea în frunte, totdeauna printre cei mai buni.

Profesor de educație fizică la Cluj, antrenor de atletism, deputat, vicepreședinte al Federației române de atletism, purtător al mai multor decorații și distincții sportive — iată elemente care pot completa fericit nu numai portretul sumar al unui maestru emerit al sportului, ci și al unui om, în cea mai bună accepție a cuvîntului.

V. BĂNCIULESCU

SaDAng - arhiva personală

ALCOOLUL DUȘMANUL SPORTIVULUI

Cercetările științifice au stabilit că alcoolul este o otravă care acționează chiar și în cantități foarte mici. Nici un fel de viețuitoare acvatică, de exemplu, nu poate trăi într-o apă care conține numai 1% alcool. Experiențele au demonstrat că sînt suficiente doar 7—8 g de alcool pentru a tulbura activitatea cerebrală a omului, fapt care are consecințe negative asupra funcțiilor organismului. După cum a arătat marele savant I. P. Pavlov, alcoolul «paralizează procesul de inhibiție, iar apoi își extinde influența asupra procesului de excitație». Cunoscutul psihiatru, academicianul V. M. Behterev, a subliniat influența deosebit de dăunătoare a alcoolului asupra sistemului nervos central, arătînd că aproape 20% din îmbolnăvirile psihice grave sînt rezultatul consumului de băuturi alcoolice. Dar, influența dăunătoare a alcoolului se extinde și asupra inimii și aparatului circulator, asupra stomacului, a plămînilor, ficatului, rinichilor etc.

Este cunoscut faptul că efortul fizic solicită o activitate mai susținută a sistemelor și aparatelor organismului. Dacă acestea sînt intoxicate din cauza consumului de băuturi alcoolice, ele nu vor putea să dea randamentul necesar. Practica a dovedit că — deși există o stare subiectivă falsă de voioșie, uneori de vioiciune — după cîteva pahare de bere sau vin, sportivul nu mai este capabil să depună același efort ca înainte. Edificatoare este chiar o simplă probă dinamometrică: sportivii nu vor mai reuși să strîngă cu aceeași putere dinamometrul după ce au consumat o băutură alcoolică.

Sportivii trebuie să fie totdeauna un exemplu de viață sănătoasă, de purtare corectă în muncă, învățătură, pe terenul de sport. Activitatea în aer liber, antrenamentul sistematic și judicios organizat, contribuie la întărirea organismului, la dezvoltarea multilaterală a tineretului. Alcoolul, ca și tutunul, dimpotrivă, dăunează sportivilor și, deci, nu au ce căuta în mijlocul lor.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

— În anul 1928, două cluburi din Leningrad (actualmente unul din ele se numește «Burevestnik», iar celălalt «Pișcevik») au hotărît să se întreacă la mai multe discipline sportive printre care figurau fotbalul, șahul ș.a. Întrucît fiecare club nu putea prezenta mai mult de 11 jucători, în echipele de fotbal au fost incluși jucători de șah. Portarul echipei «Burevestnik» era cunoscutul șahist Romanovski, iar în echipa adversă juca Ragozin, azi mare maestru. Întîlnirea de fotbal a fost cîștigată cu 7:1 de echipa «Burevestnik», de altfel ca și meciul de șah.

— Supărat din cauză că înotătorii francezi fruntași nu țin seama de observațiile și sugestiile sale, cunoscutul specialist german de înot, doctorul Gebhart, a declarat în presa sportivă că în cazul cînd autoritatea lui va continua să fie ignorată de înotătorii francezi, el se va arunca în apă și se va îneca.

Chiar a doua zi a primit din Franța jerbe funerare, dar nici pînă azi nu s-a decis... să se înece și nici măcar să se arunce în apă!

— Federația americană de baschet amator a trimis clubu-rilor, jucătorilor, arbitrilor și altor persoane avînd contingență cu jocul de baschet o circulară în care se spunea printre altele:

«Arbitrul este orator, hamal, pedagog, psiholog, psihiatru și duhovnic. Rămînînd în aparență calm în orice împrejurare, păstrînd pe chipul său expresia unui copil blînd, el trebuie să fie ferm, rațional, precaut, încrezător, energic.

Printre alte calități îi sînt necesare: încăpățînarea elefantului, sălbăticia leului, fantezia căței-lușei, stomacul taurului, răbdarea antilopei, precauția bufniței, șiretenia vulpii, duioșia fecioarei.

Tot timpul său, banii, energia, el trebuie să le dedice sportului, sacrificîndu-și viața de familie, sănătatea, iar uneori chiar viața».

Credem că după citirea «circularei» mulți au stat la îndoială dacă merită să devină arbitri de baschet. Și pe bună dreptate!

— În ajunul întîlnirii de fotbal dintre echipele Italiei și R. F. Germane care trebuia să aibă loc în martie 1955, amatorii de fotbal din toate colțurile țării s-au îndreptat spre Stuttgart, unde urma să aibă loc meciul. Mulți dintre ei, neputînd plăti costul biletului, s-au strecurat o dată cu căderea întunericului pe stadion și s-au ascuns acolo pentru a petrece noaptea în așteptarea evenimentului. Dar îi aștepta un alt «eveniment»: poliția, aflînd de ingenioasa soluție, a mobilizat toți cîinii polițiști și cu ajutorul lor a pornit în... depistarea nocturnă a spectatorilor clandestini.

SaDAng - arhiva personală

VOLEI... JAPONEZ

Jocul de volei japonez, ca și cel care se practică în Afganistan, se deosebește de cel unanim adoptat (conform regulamentului F.I.V.B) și cunoscut în țara noastră. Care sînt particularitățile acestui joc?

În funcție de vîrsta și sexul jucătorilor, se modifică atît dimensiunile terenului (care variază de la 7 × 7 m, pînă la 10,5 × 10,5 m) cît și înălțimea plasei (de la 1,80 m pînă la 2,30 m) și greutatea mingii (de la 200 la 320 g); de asemenea, terenul nu are trasată linia de mijloc, iar locul din care se servește nu este limitat.

La punerea mingii în joc sînt permise două încercări (ca la tenis). Jucătorul care servește mingea este schimbat de alți jucători în ordinea listei întocmite de către antrenorul echipei și înaintată arbitrului înainte de începerea jocului. Deci, schimbul de locuri se face numai între jucătorul care a servit și cel care urmează la serviciu conform tabelului, ceilalți jucători rămînînd pe locurile lor. Dacă echipa pierde serviciul, jucătorul poate servi din nou mingea numai după toți ceilalți coechipieri.

Pe teren, jucătorii sînt dispuși în trei linii de cîte 3 jucători, cei din linia a doua și a treia putînd lua parte la blocaj și la atac. Sînt în total, deci, 9 jucători în fiecare echipă.

Mingea poate fi reținută de jucător, iar ca urmare a acestei reguli atacul se execută adeseori printr-o aruncare puternică (și nu prin lovitură). Echipa are dreptul la trei lovituri (pase), dar dacă mingea atinge plasa, se mai permite o a patra lovitură.

Pauza dintre seturi este de 2 minute, iar întreruperea cerută de căpitanul echipei nu poate depăși 30 sec. Jucătorul înlocuit nu mai poate reintra în setul respectiv.

Echipa care a acumulat 21 de puncte este învingătoare (în setul respectiv), iar în caz de egalitate de puncte (20:20) pentru victorie mai sînt necesare 2 puncte. În cadrul fiecărui set terenul se schimbă după 11 puncte, dar după terminarea setului nu se face schimbare de teren.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚ

— Pentru a-i apăra pe arbitrii de hochei pe gheață de violențele jucătorilor profesioniști, în Canada s-a găsit o soluție originală. Lîngă mantinelă, în dreptul cronometrului, se trasează un semicerc cu rază de trei metri. Arbitrul care penalizează un jucător se retrage în acest semicerc, anunță timpul de pedeapsă și motivul penalizării, urmărind totodată cum reacționează jucătorul în cauză. Cît timp se găsește în acest semicerc, arbitrul nu se teme de jucători, întrucît aceștia nu au voie să pătrundă în zona interzisă. Pentru încălcarea acestei indicații ei sînt penalizați cu eliminarea pe 10 minute și o amendă de 25 de dolari. Acum, arbitrii sînt, oricum, mai liniștiți: sînt apărați în «zona interzisă».

— Televiziunea japoneză, în dorința de a oferi spectatorilor un program «neobișnuit», a transmis un meci între boxerul profesionist Kiniro Ebisava și un... cangur! Boxerul a fost făcut k.o. chiar în prima repriză de cangurul supranumit «Războinicul Tom». Dar cu aceasta întîlnirea nu s-a terminat. Ignorînd orice... etică sportivă, cangurul s-a repezit la boxerul care zăcea fără cunoștință la podea și l-a copleșit cu o ploaie de lovituri. Iată unde duc ideile «originale»!

— Boxerul american V. Moore (nu Archie Moore) și-a cîștigat faima pentru loviturile sale extrem de puternice, mai ales laterale. Într-unul din meciuri el s-a pregătit să execute lovitura sa favorită, dar în momentul cînd pumnul său a pornit cu maximum de iuțeală... adversarul a făcut o eschivă și Moore, pierzîndu-și echilibrul, a căzut pe podea. Dar asta n-ar fi fost nimic. Din nenorocire, Moore s-a lovit cu capul de podea atît de tare încît și-a pierdut cunoștința. După numărătoarea arbitrului, el a fost declarat k.o. Și-a făcut-o cu mîna lui!

— Cunoscutul ciclist italian Guido Messina a dat în judecată o firmă de băuturi spirtoase, cerînd tribunalului să i se plătească daune de 50 000 000 lire italiene. Supărarea lui Messina a fost provocată de o reclamă sub forma unei cărți poștale pe care ciclistul era înfățișat cu o sticlă în mînă. Imaginea era însoțită de un text care afirma că toate succesele lui Messina se datoresc faptului că a consumat băutura alcoolică a firmei respective. Cu alte cuvinte, cumpătatul ciclist era prezentat drept un bețiv inveterat...

— Se spune că renumitul halterofil american Paul Anderson, care a trecut la profesionism, ar fi fost scutit de serviciul militar, întrucît atunci cînd, la vîrsta de 20 de ani, s-a prezentat la recrutare, nu s-a găsit echipament pe măsura lui: gulerul celei mai mari cămăși (64 cm) era cu 15 cm mai mic decît gîtul halterofilului. De altfel, nici un croitor nu se apucă să-l îmbrace, din care cauză mama sa a trebuit să învețe croitoria pentru a-și putea îmbrăca fiul.

SaDAng - arhiva personală

— Se spune că boxerul suedez G. Asman, care trebuia să susțină un meci cu un boxer sovietic, a rugat pe cineva să i-l arate pe viitorul său adversar de categorie grea. Persoana căreia i se adresase, vrînd să rîdă puțin de el, i l-a arătat pe baschetbalistul sovietic Ian Kruminș, a cărui înălțime este de 2,18 m. Suedezul a fost înspăimîntat de statura presupusului adversar. Mare i-a fost bucuria cînd a aflat că, de fapt, Kruminș este jucător de baschet și n-are nimic comun cu boxul. El și-a recăpătat încrederea și, cu moralul ridicat, a urcat pe ring unde... a fost însă învins de boxerul sovietic L. Muhin.

— Un optician din Roma, probabil mare amator de fotbal, s-a gîndit să vină în ajutorul arbitrilor. El a inventat ochelari de construcție specială care permit arbitrului să vadă tot ce se petrece în jurul, ba chiar și în spatele său. Se vede treaba că opticianul italian este adversarul acelor fotbaliști care practică un joc prea... bărbătesc, mai ales în spatele arbitrilor.

— Schiorul italian Sertalli a fost victima managerului său, avid de bani. La Garmisch (R. F. Germană) s-a organizat un «spectacol» care s-a sfîrșit tragic. Pe schiuri, cu genunchii îndoiți, ținînd cu mîinile vîrfurile schiurilor, Sertalli a coborît panta înclinată a muntelui, atingînd viteza formidabilă de 140 km/oră. Nu putea nici să frîneze, nici să dirijeze schiurile care erau îngreuiate cu plumb (7 kg)!

— În S.U.A. se organizează concursuri de călărie, care mai de care mai fanteziste. Pentru a oferi celor dornici de senzații mereu alte «inovații», se inventează diferite forme noi de

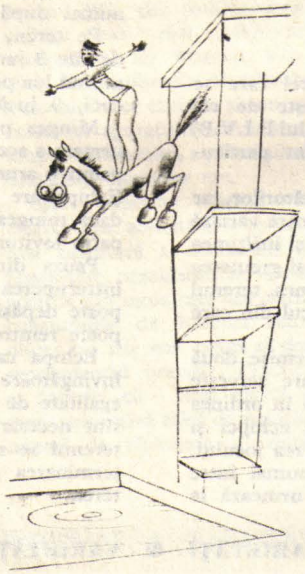

întreceri sau exhibiții. Una dintre aceste exhibiții «spectaculoase» sînt săriturile în apă, călare, de pe turn, de la o înălțime de 14 m sau chiar mai mult.

Acest «număr sportiv» inspirat (după o cădere întîmplătoare cu calul în apă, în timpul trecerii unui pod), se execută la început fără călăreț, de la înălțimi din ce în ce mai mari. După ce caii au fost antrenați, managerul a pus-o pe propria sa fiică, în vîrstă de 11 ani, să sară în apă stînd călare pe unul din cai, fără șa. Încercarea soldîndu-se cu «succes», managerul a «cooptat» încă două săritoare care, împreună cu fiica sa și cei patru cai, se produc de cîțiva ani de zile în fața publicului. Din fericire... deocamdată nu au avut nici un accident.

Nu toți caii pot fi învățați să sară în apă; de obicei, din 30 de cai, doar 4—5 ajung «săritori», fiind nevoie de un an întreg pentru pregătirea lor.

În timpul săriturii, caii au urechile acoperite cu apărători de cauciuc; în general acești cai «sportivi» sînt foarte bine îngrijiți, iar urcarea lor în turn, pentru săritură, se face cu ascensoare speciale.

— La un meci de fotbal disputat în Peru atmosfera era foarte încordată. Spectatorii se manifestau zgomotos, iar jucătorii țipau la arbitru. Dar nimic nu putea să-l scoată din calmul său pe arbitru, care continua să arbitreze cu mult sînge rece și siguranță. Pînă la urmă, atît jucătorii, cît și spectatorii, obosiți și plictisiți de protestele neluate în seamă, impresionați de imposibilitatea arbitrului, s-au calmat, întîlnirea terminîndu-se în bune condiții. Abia atunci cînd fu asaltat cu felicitări pentru modul cum a condus întîlnirea, s-a constatat că arbitrul era... surdomut.

— Un joc de fotbal original se practică în insula Raroria din Oceanul Pacific, la vreo 800 km de Tahiti. Aici, din cauza soarelui prea puternic, meciurile se dispută la umbra cocotierilor. Terenul nu are contur și dimensiuni anumite, iar mingea poate fi introdusă în poartă din ambele părți. Singura grijă a jucătorilor este de a nu trimite mingea prea sus, ceea ce ar provoca o «ploaie» de nuci de cocos destul de neplăcută, iar a arbitrilor — de a veghea ca meciul să se termine la egalitate, jucătorii locali fiind foarte temperamentali.

La handbal: — Nu-l împinge!
La fotbal: — Nu-l ține!
La baschet: — Nu-i jena!
La box: — Arde-ll! Mai dă-i una... Încă una ... la fiat ... pune-l jos!...

Desen de MATTY

SaDAng - arhiva personală

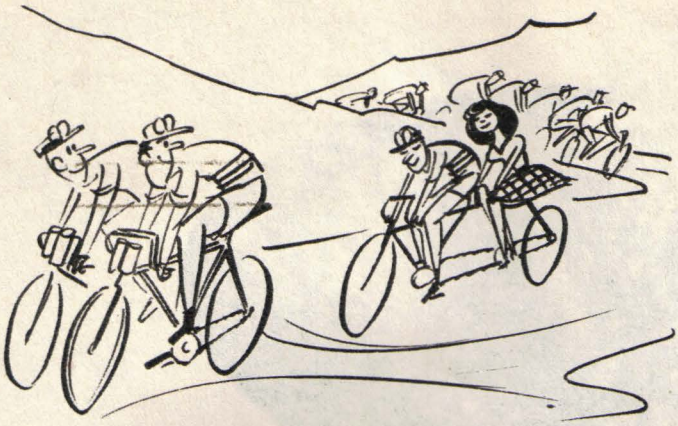

CURSA CICLISTĂ DE 3 SĂPTĂMÎNI...
— E tînăr căsătorit şi i-a jurat că n-o s-o părăsească niciodată!..

DESEN DE NELL COBAR

— În ţările capitaliste este la modă un nou «spectacol sportiv»: întîlnirile de lupte şi box între pitici. Se pare că această nouă afacere «sportivă» aduce multe beneficii organizatorilor care, pentru a satisface gusturile unor spectatori blazaţi, au iniţiat aceste meciuri. Ca urmare, la Detroit, în S.U.A., a luat fiinţă o şcoală specială pentru luptători şi boxeri pitici, recrutaţi din numeroase ţări. Şcoala numără peste 40 de pitici care, la absolvirea ei, vor apare pe ring şi pe saltea în diferite oraşe ale lumii.

— Jack Warwick a devenit campion de box al comitatului Essex, din Anglia, la categoria mijlocie, fără să susţină nici măcar o singură întîlnire! Deşi lucrul pare curios şi cu totul neobişnuit, aceasta se datoreşte unui concurs (sau mai bine zis «lanţ») de împrejurări: primul adversar pe care urma să-l întîlnească şi-a rupt piciorul înaintea meciului, al doilea s-a îmbolnăvit chiar în ziua meciului, celui de-al treilea i s-a întîmplat o nenorocire, al patrulea s-a infectat la antrenament cu un cui ruginit şi a fost internat în spital, iar al cincilea (şi ultimul, finalistul) a fost victima unui accident de automobil. Glorie fără... putere.

— Una dintre cărţile care se ocupă de scrimă a fost ilustrată se pare chiar de marele artist italian Leonardo da Vinci; este vorba de lucrarea «Tratat despre ştiinţa armelor», scrisă de un inginer şi matematician din Milano, Agrippa, şi publicată în 1553.

— Un incident amuzant s-a petrecut la un meci de fotbal din R. F. Germană, între echipele din Dortmund şi Delbrück. Jocul era anost, iar scorul alb, cînd un cîine apăru pe teren şi apucînd mingea o introduse în poarta echipei din Delbrück. Entuziasmul celor cinci mii de spectatori a fost de nedescris, iar aplauzele lor (adresate cîinelui) înviorară jocul.

— Anii trecuţi, la Neapole, s-a organizat un concurs original de marş, pe distanţa de 25 km, cu participarea a şase concurenţi în vîrstă de... peste 70 de ani fiecare. Pe parcurs doi dintre ei au abandonat, iar ceilalţi patru au terminat întrecerea. Învingător a fost cel mai... tînăr dintre concurenţi, Francesco Caruso, care n-avea decît 73 de ani! «Tinereţea» şi-a spus şi de data aceasta cuvîntul!

— O fabrică de ceasornice din R. F. Germană a pus în vînzare ceasornice de perete destinate amatorilor de fotbal. În locul tradiţionalului cuc, la fiecare oră apare figura unui jucător de fotbal, care loveşte cu piciorul o minge şi strigă: «Gol! Gol!» Trebuie să fie o plăcere să te trezeşti dimineaţa la bătăile unui asemenea ceas cu... fotbalist.

— O tînără studentă din Anglia, neprimind aprobarea de a se prezenta la examenul de arbitri de fotbal, s-a adresat Uniunii arbitrilor de sport. Iată ce răspuns a primit această originală şi curajoasă candidată: «Cererea a fost respinsă pe bună dreptate. Eu, personal, am să lupt din toate puterile împotriva faptului ca o femeie să comande bărbaţilor pe teren. E de ajuns că ea face acest lucru acasă». Răspunsul era semnat chiar de vicepreşedintele Uniunii, probabil om însurat...

SaDAng - arhiva personală

SaDAng - arhiva personală

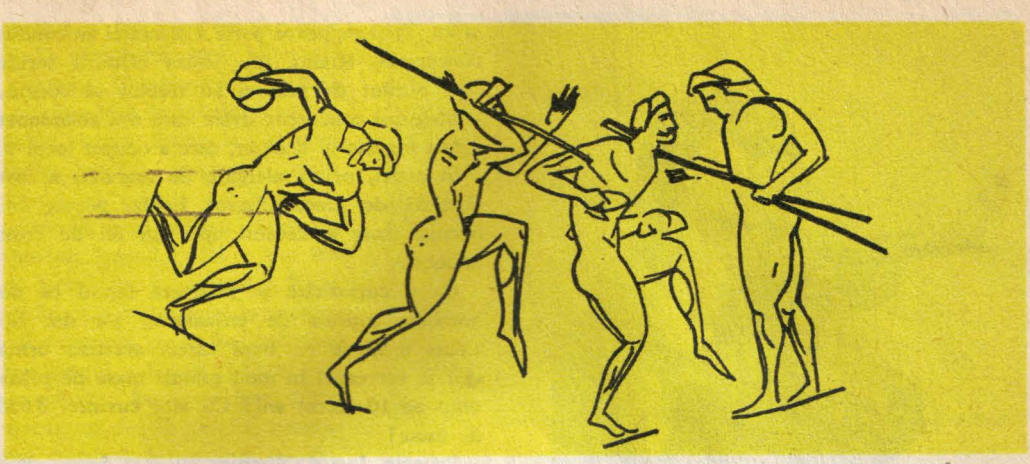

DIN ISTORIA JOCURILOR OLIMPICE MODERNE

SPORTUL OLIMPIC LA O VÎRSTĂ APRECIABILĂ:

64 DE ANI DE EXISTENȚĂ!

DE-A LUNGUL CELOR XVII EDIȚII

Cel care a făcut să reînvie Jocurile Olimpice, trezindu-le din nou la viață și transformîndu-le într-o manifestare de prietenie și înfrățire a popoarelor, a fost Pierre de Coubertin.

Este adevărat că și pînă la el ideea renașterii Jocurilor Olimpice a fost susținută întîi de germanul Gutsmuths, iar apoi de Ernst Curtius, ale căror acțiuni au dus la organizarea în Grecia a Jocurilor Pangrecești (1859, 1870, 1875, 1888 și 1889). Acestea nu au avut o mare însemnătate sportivă, dar au contribuit la propagarea ideii olimpice peste hotarele Greciei.

De aceea, în atmosfera creată, propunerea francezului Coubertin cu privire la convocarea unui congres internațional pentru problemele educației fizice a fost primită cu entuziasm. Congresul, convocat la Paris în 1894, a adoptat hotărîrea privind înființarea Comitetului Olimpic Internațional și desfășurarea primelor Jocuri Olimpice moderne la Atena, în 1896.

Atena, 1896

Festivitatea de deschidere a primelor Jocuri Olimpice moderne a avut loc la 5 aprilie 1896, pe stadionul de marmură albă din Atena, în fața a peste 80 000 de spectatori. Salvele de tun, porumbeii albi, sunetele imnului național al țării organizatoare, cerul albastru senin și furtuna de aplauze care a salutat deschiderea jocurilor, au creat o atmosferă înălțătoare și emoționantă: părea că renaște vechea strălucire a Eladei.

La prima ediție a jocurilor au participat 285 de sportivi din 12 țări, programul cuprinzînd întreceri de atletism, gimnastică, înot, scrimă, tenis, tir, ciclism, lupte clasice și haltere.

Interesant este faptul că la aruncarea discului, această probă «națională» pentru greci, victoria a revenit americanului Robert Garrett care atunci, la Atena, pusese pentru prima dată mîna pe disc, dar și-a însușit foarte repede tehnica aruncării. Rezultatul lui a fost 29,15 m (în timp ce grecul Parakevopoulos aruncase 28,95 m).

Pentru prima oară în istoria atletismului, americanul Thomas Burke a luat startul de jos la alergarea pe 100 m, stîrnind uimirea tuturor.

SaDAng - arhiva personală

Prima noastră medalie olimpică de aur (Iosif Sîrbu, tir, Helsinki 1952)...

După alte surse, startul de jos a fost folosit pentru prima oară de alergătorul american Charles Sherill în 1888, ceea ce a provocat un adevărat scandal printre sportivi, care refuzau să concureze alături de el. Cu timpul însă, superioritatea acestui start devenind evidentă, el fu adoptat pe scară largă. Blocurile de start au fost folosite de către alergători începînd abia din anul 1933.

Alergarea de maraton (care a fost propusă ca probă olimpică de către filologul francez Michel Breal, într-o scrisoare adresată lui Pierre de Coubertin, după conferința de la Paris care a hotărît renașterea Jocurilor Olimpice), a stîrnit de asemenea un interes uriaș în rîndurile spectatorilor, mai ales datorită faptului că startul în prima alergare de maraton din istoria sportului s-a dat în poiana de la Maraton, alergătorii urmînd să parcurgă pînă la Atena chiar drumul legendar al ostașului care în anul 490 î.e.n. a adus vestea victoriei asupra perșilor.

Dintre cei 25 de alergători doar 4 nu erau greci, iar spectatorii doreau cu înfocare ca această probă să fie cîștigată de un compatriot al lor. Deși pe prima parte a distanței au condus concurenții străini, din cauza căldurii toride și a norilor de praf ei au trebuit să cedeze.

Singurul concurent străin care n-a abandonat a fost maghiarul Kellner, care a ocupat locul 3.

Și astfel, prima alergare de maraton a fost cîștigată de grecul Spiros Louis, poștaș din Merusi, care a devenit apoi un fel de erou național.

Ca o curiozitate se relatează faptul că un hotelier, cuprins de entuziasm, i-a dat lui Louis o hîrtie pe baza căreia acestuia urma să i se servească în mod gratuit masa de prînz timp de 10 (zece) ani! Cu alte cuvinte, 3 650 de mese!

Primele Jocuri Olimpice au fost încununate de succes. Echipa Greciei, care era cea mai numeroasă, a cucerit cele mai multe titluri olimpice.

Paris, 1900

Organizarea la Paris, în anul 1900, a celei de a II-a ediții a Jocurilor Olimpice, fusese hotărîtă încă în 1894, la Congres, ca o recu-

...și următoarea (Leon Rotman, canoe, Melbourne 1956), care a deschis drum unui șir impresionant de distincții olimpice

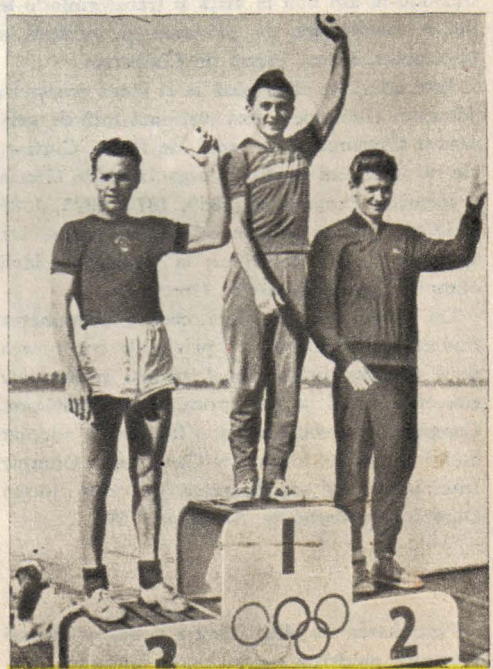

SaDAng - arhiva personală

noaştere a meritelor lui Coubertin în renaşterea ideii olimpice.

Jocurile Olimpice de la Paris n-au fost însă la înălţimea aşteptărilor. Lipsa fondurilor, a unui stadion potrivit, precum şi faptul că ele au coincis cu Expoziţia universală — în vederea căreia s-a construit turnul Eiffel — le-a răpit strălucirea aşteptată. Fiind privite ca o completare la programul expoziţiei, ele au fost eşalonate de-a lungul a 5 luni (14 mai—28 octombrie). Au participat 1 066 concurenţi din 20 de ţări, programul cuprinzînd întreceri la atletism, înot, gimnastică, tenis, ciclism, scrimă, tir, polo pe apă, călărie, canotaj, vele, fotbal, rugbi şi golf. Pentru prima dată la concursurile de golf şi tenis ale Jocurilor Olimpice au luat parte şi femei.

Cu toate condiţiile nesatisfăcătoare în care s-au desfăşurat jocurile, rezultatele obţinute au fost extrem de valoroase, stabilindu-se multe recorduri mondiale. Eroul acestor jocuri a fost americanul Alvin Kraenzlein care a cîştigat patru probe (60 m, 110 şi 200 m garduri, săritura în lungime). Ray Ewry, supranumit « omul de cauciuc », a cîştigat toate probele de sărituri de pe loc (lungime, înălţime, triplu).

Interesant este că la aceste jocuri campionilor olimpici li s-au înmînat ca premii umbrele, bastoane şi alte obiecte, în locul medaliilor şi a cununilor de lauri.

Saint Louis, 1904

Organizarea ediţiei a III-a a Jocurilor Olimpice în Statele Unite ale Americii se datoreşte succeselor obţinute de sportivii americani la primele două olimpiade. Ca şi jocurile de la Paris, acestea au coincis cu Expoziţia universală de la Saint Louis

Datorită distanţei mari, precum şi a lipsei de fonduri pentru deplasare peste ocean, la aceste jocuri au participat doar 4 ţări europene: Anglia, Franţa, Germania şi Ungaria, cu un număr de 53 de sportivi; în total au luat parte la jocuri 496 de sportivi din 10 ţări, dar la multe ramuri de sport au concurat doar americani. Faţă de ediţia precedentă, programul cuprindea în plus următoarele ramuri de sport: lupte libere, haltere, box, tir cu arcul, sărituri în apă, cros, baschet (demonstraţii) şi altele.

La Cortina d'Ampezzo (1956), supremaţia americană în hocheiul pe gheaţă a devenit un mit. Echipa Uniunii Sovietice a cîştigat titlul olimpic, învingînd echipele S.U.A. (4 : 0) şi Canadei (2 : 0)

Dar programul bogat n-a reuşit să stîrnească interesul publicului, numărul maxim al spectatorilor fiind de 2 000.

Totuşi, lipsa stadionului, a unui bazin de înot bine amenajat, n-au împiedicat obţinerea unor rezultate remarcabile.

O « jumătate » cum şi-ar dori orice mare sportiv : Dana Zatopkova, campioană olimpică la Helsinki (1952) şi de atunci mereu printre primele suliţaşe ale lumii

SaDAng - arhiva personală

Memorabil este scandalul care a izbucnit după alergarea de maraton: americanul Lorz, după ce a parcurs 10 km, s-a urcat într-un automobil şi abia cu 9 km înainte de sosire şi-a reluat alergarea, întrecîndu-l pe concurentul care era în frunte. Primit cu ovaţii pe stadion, Lorz urma să fie declarat campion olimpic, dar înşelăciunea a ieşit la iveală şi el a fost exclus din Uniunea Americană de Atletism. (Este interesant de amintit că, înainte de descoperirea înşelătoriei, Lorz a fost premiat, distincţia fiindu-i înmînată de fiica preşedintelui Theodor Roosevelt.)

Londra, 1908

A IV-a ediţie a Jocurilor Olimpice, cea mai importantă ca amploare din toate cele patru ediţii, a avut loc la Londra între 13 şi 25 iunie 1908.

Cu doi ani înaintea ei s-au desfăşurat în Grecia Jocurile jubiliare, cu prilejul împlinirii a 10 ani de la primele Jocuri Olimpice, la care au participat 901 sportivi din 22 de ţări; dar conform hotărîrii Comitetului Olimpic Internaţional ele nu puteau fi considerate ca J. O. oficiale şi Anglia şi-a asumat sarcina organizării jocurilor, în locul Italiei care renunţase.

În vederea jocurilor la Londra s-a construit, în cursul unui an, un stadion cu 100 000 de locuri şi un bazin de înot.

La întreceri au luat parte 2 059 concurenţi din 22 de ţări, iar programul jocurilor cuprindea următoarele ramuri de sport: atletism, lupte clasice, lupte libere, box, tir, tir cu arcul, ciclism, gimnastică, înot, sărituri în apă, polo pe apă, canotaj, vele, fotbal, rugbi, tenis, hochei pe iarbă, patinaj artistic etc.

La Jocurile Olimpice de la Londra se remarcă pentru prima oară participarea a cinci sportivi ruşi, dintre care N. Panin-Kolomenkin a cucerit medalia de aur la patinaj artistic (figuri liber alese), iar luptătorii N. Orlov (categoria uşoară) şi O. Petrov (categoria grea) au obţinut medalii de argint.

Un incident neplăcut a survenit în finala alergării pe 400 m, la care au luat parte trei americani şi englezul Halswelle. În timpul alergării americanul Carpenter l-a tras de chilot, iar apoi l-a lovit pe englez, fapt pentru care a fost descalificat. Cursa s-a realergat, dar ceilalţi doi americani, Taylor şi Robbins, în semn de protest, n-au mai luat startul şi Halswelle a alergat singur, realizînd timpul de 50 s.

Negrul american Gregory Bell, campion olimpic la săritura în lungime (Melbourne 1956)

Dar faptul cel mai neobişnuit s-a întîmplat la alergarea de maraton. Maratonistul italian Dorando Pietri, ajuns primul pe stadion, a căzut, sleit de puteri, pe ultima porţiune a distanţei. Ajutat să se ridice, el a căzut din nou după cîţiva paşi. Atunci, cîţiva prieteni şi arbitri (printre care şi A. Conan Doyle, creatorul lui Sherlock Holmes), după ce au încercat zadarnic să-l readucă în simţiri, l-au apucat de braţe şi l-au trecut peste linia de sosire, atrăgînd prin aceasta descalificarea lui. Pierzînd medalia olimpică de aur, care a revenit americanului Hayes, Dorando Pietri a primit, în schimb, o cupă de aur, ca dar personal.

În afara medaliei de aur, la Londra, campionii olimpici primesc o ramură din frunze de stejar.

Aruncarea discului, aşa cum o cunoaştem astăzi, îşi are începutul în anul 1908, anul desfăşurării Jocurilor Olimpice de la Londra. Înainte de acest eveniment, discul nu cîntărea 2 kg, ci 1,923 kg şi nu se arunca cu piruetă, ci în

SaDAng - arhiva personală

așa-zisul « stil elen » fără piruetă, din poziția cunoscută a discobolului clasic al sculptorului antic grec Myron.

Stockholm, 1912

În vederea Jocurilor Olimpice din Suedia, s-a construit la Stockholm un stadion special. Jocurile s-au desfășurat între 6 și 15 iulie 1912, reunind 2 541 sportivi din 28 de țări; în ceea ce privește programul, el a fost redus în comparație cu cel de la Londra, renunțîndu-se la ramuri sportive ca boxul, hocheiul pe iarbă, luptele libere, patinajul artistic, tirul cu arcul și altele.

În schimb la Stockholm s-au organizat pentru prima dată în cadrul Jocurilor Olimpice moderne concursuri artistice, după modelul celor antice, de arhitectură, pictură, sculptură, muzică și literatură pe teme sportive.

Rezultate strălucite a obținut la Stockholm atletul american Jim Thorpe, care a cîștigat pentatlonul și decatlonul, dar a căzut victimă a rasiștilor din Comitetul Olimpic al S.U.A. Aceștia, aflînd că mama lui Thorpe este de origină indiană, l-au acuzat de profesionism și i-au retras medaliile olimpice.

Portughezul Lazaro a fost victima condițiilor extrem de grele în care s-a desfășurat alergarea de maraton. Din cauza căldurii toride (38°), Lazaro a leșinat aproape de sosire, iar a doua zi a murit în spital. Din 62 de alergători de maraton, doar 24 au terminat cursa cîștigată de sud-africanul McArthur (2:36.54,8).

Boris Șahlin (U.R.S.S.): 2 medalii de aur la Melbourne, alte 4 la Roma !

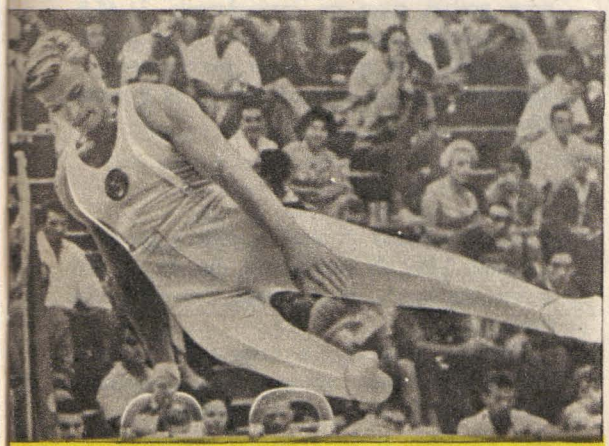

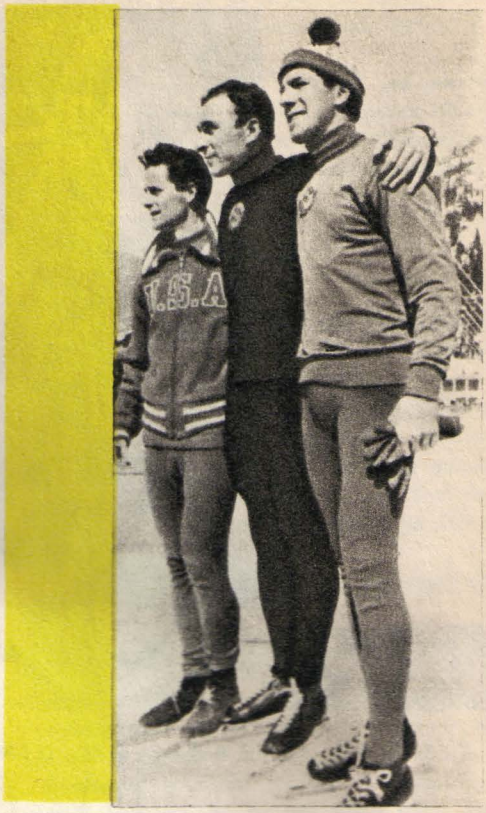

Primii trei clasați în proba de 500 m patinaj viteză la Squaw Vally (1960): Grișin (U.R.S.S.), Disney (S.U.A.) și Graci (U.R.S.S.)

Cu totul neobișnuită prin durata sa a fost întîlnirea luptătorilor M. Klein (Rusia) și A. Asikainen (Finlanda), care a ținut 10 ore — eveniment fără precedent în istoria sportului.

La jocurile de la Stockholm sportivii din Suedia, Rusia, Norvegia și Danemarca au luat parte la toate probele prevăzute de programul olimpic.

Anvers, 1920

A VII-a ediție a Jocurilor Olimpice a avut loc abia în 1920, la Anvers, în Belgia, deoarece primul război mondial a făcut imposibilă desfășurarea Olimpiadei care trebuia să aibă loc la Berlin în 1916 (ediția a VI-a).

Între timp harta lumii, și mai ales a Europei, se schimbase, iar Marea Revoluție Socialistă din Octombrie transformase vechea Rusie într-un stat al muncitorilor și țăranilor, Uniunea Sovietică.

SaDAng - arhiva personală

CEL MAI PUTERNIC OM DIN LUME: IURI VLASOV

Dar organizatorii jocurilor n-au invitat la Anvers pe sportivii tinerelor republici sovietice şi nici pe cei ai ţărilor învinse în război.

Oficial, jocurile s-au desfăşurat între 14 şi 20 august, cu participarea a 2 606 sportivi din 29 de ţări.

La aceste jocuri s-au disputat pentru prima oară în cadrul întrecerilor jocuri de hochei pe gheaţă, şi tot pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice s-a înălţat steagul olimpic cu cinci inele înlănţuite, reprezentînd simbolic înfrăţirea a cinci continente: Europa (inelul albastru), Asia (inelul galben), Australia (inelul verde), America (inelul roşu) şi Africa (inelul negru).

Tot pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice, la Anvers toţi sportivii au depus jurămîntul olimpic.

Eroul acestor jocuri a fost finlandezul Paavo Nurmi, care a cucerit două medalii de aur şi una de argint.

Extrem de interesantă şi palpitantă a fost alergarea pe 10 000 m. Wilson şi Nurmi, care mergeau în frunte, au fost dintr-o dată depăşiţi de francezul Guillemot, cîştigătorul cursei de 5 000 m. Mai rămînea de alergat o singură tură! Dar tot atît de neaşteptat, francezul cade victimă unui spasm al muşchilor abdominali. Nurmi se îndreaptă spre sosire..., dar iată că Guillemot vine puternic din urmă! Prea tîrziu însă: Nurmi trecuse linia de sosire, cucerind medalia de aur. Dar francezul obţinuse acelaşi timp cu învingătorul: 31:45,8.

În general, Jocurile Olimpice de la Anvers au însemnat un mare succes pentru sportivii finlandezi, care au ieşit învingători în 9 probe atletice.

Paris, 1924

Din nou Paris! A VIII-a ediţie a Jocurilor a reunit 3 092 de participanţi din 44 de ţări şi s-a desfăşurat pe stadionul Colombes din Paris.

Măiestria sportivilor a crescut între timp, nivelul rezultatelor obţinute — de asemenea; astfel, numai la atletism au fost stabilite 8 recorduri mondiale şi 10 recorduri olimpice!

SaDAng - arhiva personală

Una din cele două surori campioane olimpice: Tamara Press

Jocurile Olimpice de la Paris sînt primele la care participă țara noastră cu o echipă de fotbal și una de rugbi.

Ca și la ediția precedentă s-au evidențiat atleții finlandezi (cucerind 10 medalii), iar eroul jocurilor de la Anvers, Paavo Nurmi a cucerit 4 medalii de aur (la 1 500 m, 3 000 m pe echipe, 5 000 m și la crosul pe 10 000 m), realizînd totodată o formidabilă performanță: el a luat startul în cursa de 5 000 m la numai o oră și jumătate după victoria pe 1 500 m, în timp ce ceilalți concurenți nici nu-și reveniseră încă.

La înot, rezultate senzaționale a obținut înotătorul J. Weissmüller, pe atunci amator, care a devenit ulterior vedetă de cinema, protagonistul filmelor al căror erou era Tarzan.

Turneul de fotbal (care a început la 4 mai, înaintea deschiderii oficiale a jocurilor) a întrunit un număr record de echipe — 22, număr întrecut abia în 1952 la Helsinki (25 echipe). În cadrul acestui turneu, întîlnirea cea mai interesantă, dintre Italia și Spania, n-a fost lipsită de senzațional: singurul gol al meciului a fost marcat de căpitanul echipei Spaniei, Vallona... în propria poartă! Cuprins de desperare el s-a aruncat la pămînt, smulgîndu-și părul și plîngînd în hohote. Portarul Zamora a încercat să-l liniștească, dar în zadar; de altfel, scorul n-a mai putut fi modificat, înfrîngerea era pecetluită.

Anul 1924 a marcat totodată inaugurarea *Jocurilor Olimpice de iarnă* («Olimpiadele Albe»), a căror primă ediție a avut loc la Chamonix și a prilejuit o strălucită afirmare a sportivilor norvegieni.

Amsterdam, 1928

Desfășurîndu-se între 28 iulie și 12 august, a IX-a ediție a Jocurilor Olimpice a reunit 3 015 concurenți din 46 de țări.

Acestea au fost primele Jocuri Olimpice al căror program prevedea întreceri de atletism pentru femei; cu această ocazie s-au stabilit recorduri mondiale feminine la aruncarea discului, săritura în înălțime, alergarea pe 100 și 800 m, ștafeta de 4 × 100 m.

La aceste jocuri țara noastră a fost reprezentată doar de cîțiva atleți și scrimeri.

Strălucirea lui Nurmi a început să pălească: cîștigînd proba de 10 000 m (cu un nou record olimpic), el a cedat locul I la alergarea pe 5 000 m compatriotului său Ritola, mulțumindu-se cu medalia de argint.

Înotătorul american Johnny Weissmüller a cucerit două medalii de aur, luînd parte doar la proba de 100 m liber și ștafeta de 4 × 200 m liber.

În acest an a început pentru sportivii Indiei seria victoriilor olimpice la hochei pe iarbă, neîntreruptă mult timp.

A II-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă s-a desfășurat tot în 1928, la Saint Moritz, unde nor-

Încă o specialitate care-și schimbă patria: Viktor Kapitonov (U.R.S.S.) învingînd pe italianul Trapé în cursa de fond pe șosea

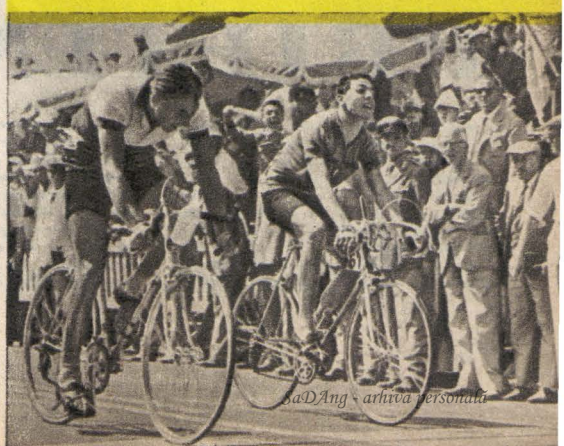

GaDAng - arhiva personală

vegiana Sonja Henie, viitoarea vedetă de cinema, şi-a început lungul şir de succese pe gheaţă.

Los Angeles, 1932

Locul de desfăşurare a ediţiei a X-a a Jocurilor Olimpice a fost stadionul Coliseum din Los Angeles, California. În cadrul pregătirilor pentru Olimpiadă, americanii au construit satul olimpic, cu 700 de case, şi au reconstruit stadionul, făcîndu-l să cuprindă un număr sporit de spectatori.

Deşi, în comparaţie cu jocurile precedente, numărul sportivilor a scăzut mult (1 400 de sportivi din 38 de ţări), nivelul performanţelor a fost destul de ridicat. Astfel, s-au stabilit 32 de recorduri olimpice, dintre care 20 de recorduri mondiale.

Aceste jocuri au marcat victoriile sportivilor de culoare Tolan, Metcalfe, Gordon (toţi trei din echipa S.U.A.), precum şi strălucitele performanţe ale japonezilor la înot.

Interesant este faptul că în cinstea finlandezului Matti Järvinen (al cărui record la aruncarea suliţei — 72,71 m — s-a menţinut timp de 20 de ani şi a fost doborît la Helsinki de americanul Young) s-a construit pe stadion un turn înalt de 72,71 m.

Jocurile Olimpice de iarnă (ediţia a III-a) s-au desfăşurat în acelaşi an la Lake Placid, prilejuind canadienilor a treia victorie la hochei pe gheaţă, iar gazdelor cîteva victorii asupra patinatorilor europeni, consideraţi, pînă atunci, invincibili.

Berlin, 1936

După instaurarea fascismului în Germania, organizarea la Berlin a Jocurilor Olimpice a stîrnit un val de proteste care a dus la convocarea şi desfăşurarea la Paris a Conferinţei pentru apărarea ideilor olimpice. Această conferinţă, care a avut loc în luna iunie 1936 şi la care au participat delegaţi din numeroase ţări, a hotărît ca, în semn de protest faţă de Germania fascistă, să organizeze la Barcelona o olimpiadă populară. Dar războiul civil izbucnit în Spania, precum şi faptul că propunerea n-a fost susţinută de Comitetul Olimpic Internaţional, au împiedicat desfăşurarea olimpiadei de la Barcelona.

Şi astfel a avut loc la Berlin, între 1 şi 15 august, a XI-a ediţie a Jocurilor Olimpice. Au luat parte 4 069 de sportivi din 49 de ţări, întrecerile desfăşurîndu-se pe un stadion special construit, avînd o capacitate de 100 000 de locuri, în afara tribunelor bazinului de înot, ale terenului de hochei pe gheaţă şi ale sălilor de sport, în care încăpeau încă 150 000 de persoane.

La Berlin, ţara noastră a fost şi ea reprezentată, participînd la 8 ramuri de sport şi anume: atletism, scrimă, gimnastică, box, tir, lupte, handbal şi călărie — unde a obţinut primul succes olimpic.

Întrecerile s-au desfăşurat sub semnul superiorităţii nete a sportivilor de culoare, parcă pentru a dovedi falsitatea teoriilor rasiste promovate de hitlerişti. Într-adevăr, eroul Jocurilor de la Berlin a fost Jesse Owens, care a cucerit 4 medalii de aur (la alergările de 100 şi 200 m, la săritura în lungime şi la ştafeta de 4 × 100 m — nou record mondial).

În ceea ce priveşte Jocurile Olimpice de iarnă (a IV-a ediţie), ele s-au desfăşurat la Garmisch-Partenkirchen şi au fost dominate de norvegianul Ballangrud, care a cucerit 3 medalii de aur şi una de argint la patinaj-viteză.

Cel de al doilea război mondial a făcut imposibilă desfăşurarea ediţiilor a XII-a (1940) şi a XIII-a (1944) a Jocurilor Olimpice, care ar

PRIETENIE

«Dacă la Roma s-ar fi decernat o cupă a prieteniei, apoi ea ar fi revenit fără doar şi poate sportivilor sovietici».

Această reflecţie au făcut-o mulţi dintre zecile de mii de spectatori care au urmărit Jocurile Olimpice şi care au avut posibilitatea să vadă în atitudinea sportivilor sovietici semnificaţia adîncă a marilor întreceri sportive pentru apropierea tineretului din cele mai îndepărtate ţări ale lumii. Victoriile sportivilor sovietici au fost mult comentate. În acelaşi timp însă, prietenia sinceră pe care au arătat-o faţă de sportivii din alte loturi a impresionat puternic pe cei prezenţi la Roma şi nu rareori aplauze prelungite au demonstrat că exemplul sportivilor sovietici a fost apreciat şi înţeles.

LA TURNEUL DE BOX

Pe ring se succedau perechile luptînd cu ardoarea caracteristică marilor întreceri. Fiecare dintre sportivi era sfătuit şi îndrumat, în colţul său, de către antrenori şi secunzi. Boxerul Lanula era singur. Cuprins de emoţie şi puţin dezorientat, boxerul african privea în jur cu nelinişte, dar antrenorul său nu era de găsit. Deodată Lanula simţi o mînă pe umărul său; se întoarse. În faţa sa erau doi necunoscuţi. Unul din ei, maestrul sportului Iuri Radeniak, îl ajută pe Lanula să

SaDAng - arhiva personală

fi trebuit să aibă loc la Tokio (ulterior s-a hotărît ca ele să se ţină la Helsinki) şi respectiv la Londra. Între timp, în septembrie 1937, a murit neobositul animator şi susţinător al ideii Jocurilor Olimpice moderne, Coubertin, a cărui inimă a fost îngropată la Olimpia.

Londra, 1948

După 40 de ani, Londra a găzduit din nou pe sportivii veniţi la a XIV-a ediţie a Jocurilor Olimpice. La jocurile care s-au desfăşurat între 29 iulie şi 14 august au luat parte 4 468 de sportivi din 59 de ţări.

La numai o jumătate de oră după festivitatea de deschidere, atletul ceh Emil Zatopek devine campion olimpic, cîştigînd cursa de 10 000 m cu timpul de 29:59,6. Această victorie, precum şi cele 10 medalii de aur ale sportivilor unguri, au marcat succesul noii mişcări sportive, cu caracter de masă, din ţările de democraţie populară.

În general, privită prin prisma rezultatelor, Olimpiada de la Londra n-a însemnat un succes, stabilindu-se puţine recorduri olimpice şi mondiale.

De data aceasta, eroina jocurilor a fost sportiva olandeză (mamă a doi copii) F. Blankers-Koen, denumită « olandeza zburătoare », care a cucerit 4 medalii de aur (la alergările de 100 şi 200 m, la 80 m garduri şi la ştafeta de 4×100 m).

Remarcabilă este şi performanţa sportivei maghiare Ilona Elek, care după 12 ani de la cucerirea medaliei de aur la Berlin obţine la Londra aceeaşi medalie la floretă.

Jocurile Olimpice de iarnă din 1948 s-au desfăşurat la Saint Moritz (a V-a ediţie) într-o atmosferă încordată, din cauza neînţelegerilor ivite între două organizaţii sportive din S.U.A. cu privire la echipa de hochei pe gheaţă care urma să le reprezinte.

Helsinki, 1952

A XV-a ediţie a Jocurilor Olimpice s-a desfăşurat între 19 iulie şi 3 august 1952, marcînd participarea, pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice moderne, a sportivilor Uniunii Sovietice.

La aceste jocuri au luat parte 5 869 de sportivi din 70 de ţări, stabilindu-se 49 de recorduri olimpice, dintre care 15 mondiale.

Paavo Nurmi, renumitul alergător, acum în vîrstă de 55 de ani, a purtat pe pista stadionului flacăra olimpică, în cadrul festivităţii de deschidere.

Şi pentru ţara noastră, participarea la Jocurile Olimpice de la Helsinki a însemnat un mare succes, ea fiind încununată cu următoarele victorii: I. Sîrbu, medalia de aur la tir; V. Tiţă, medalia de argint la box; Gh. Fiat şi Gh. Lichiardopol, medalii de bronz, la box şi respectiv la tir.

Participînd pentru prima oară la aceste jocuri, sportivii sovietici au repurtat succese răsunătoare, în mod deosebit afirmîndu-se gimnaştii, şi mai ales Viktor Ciukarin, care a cucerit 4 medalii de aur şi 2 de argint; ei au demonstrat astfel încă o dată superioritatea sistemului de cultură fizică socialist.

Un alt erou al acestor jocuri a fost Emil Zatopek, care a cîştigat alergarea de 5 000 m, 10 000 m şi maratonul, cucerind 3 medalii de aur. Interesant este că şi soţia sa, Dana, a cucerit, în cadrul aceloraşi jocuri, medalia de aur la aruncarea suliţei.

Ediţia de la Helsinki a Jocurilor Olimpice a însemnat pentru toţi sportivii din lume o sărbătoare a păcii, a înfrăţirii, o afirmare a spiritului de solidaritate şi prietenie.

Tot în acelaşi an au avut loc, la Oslo, Jocurile Olimpice de iarnă (a VI-a ediţie).

se pregătească pentru luptă, dîndu-i sfaturi tactice.

Lanula a învins în întîlnirea din acea seară. Coborînd de pe ring i-a strîns cu putere mîna lui Iuri Radoniak.

— Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc mult, prietene!

ÎN GOLFUL DE LA NEAPOLE

Nu mai era mult pînă la începerea uneia din cursele olimpice de vele. Concurenţii îşi verificau ambarcaţiile, încheiau febril ultimele pregătiri. Unul dintre sportivii danezi constată o defecţiune la ambarcaţia sa. Grăbit s-o repare, nu reuşeşte decît să facă o cîrpeală, care nu putea să-i asigure o navigaţie normală. Ce să facă? Dar iată că-i vine în ajutor un . . . adversar, velistul sovietic Evgheni Kuznețov. După aproape o oră de lucru, barca danezului a fost reparată şi a putut fi pusă pe apă.

PE STADIONUL OLIMPIC

Wilma Rudolph, supranumită « săgeata neagră », a întrecut recordul mondial pe suta de metri, cucerind mult rîvnita medalie de aur. Era însă mîhnită căci afară de atletul negru Boston şi aruncătoarea Brown, şi ea negresă, nici unul dintre atleţii americani nu se grăbea s-o felicite. Şi asta numai pentru că pielea valoroasei sportive era neagră . . . În ochii ei au apărut însă lacrimi de fericire cînd Maria Itkina, adversara ei, o cuprinse cu căldură în braţe, felicitînd-o pentru strălucita victorie.

Cele două sportive — neagră şi albă — au părăsit zîmbind, braţ la braţ, incinta stadionului.

SaDAng - arhiva personală

Un demn urmaş al lui Kuţ: Piotr Bolotnikov

Melbourne, 1956

A XVI-a ediţie a Jocurilor Olimpice a constituit un triumf al ideilor olimpice, al tradiţiilor olimpice, reunind sportivi din toate continentele, sportivi din diferite ţări, de diferite rase, de diferite concepţii politice.

Aceste jocuri au servit cu succes cauza prieteniei popoarelor din întreaga lume, au demonstrat năzuinţa lor spre pace, cimentînd-o prin întreceri sportive dîrze dar cinstite.

În ceea ce priveşte amploarea lor, cifrele sînt grăitoare: 3 539 de participanţi din 68 de ţări.

Ţara noastră a obţinut un succes răsunător, cucerind 5 medalii de aur, 3 de argint şi 5 de bronz. Medalii de aur au obţinut sportivii: Leon Rotman (2) la canoe simplu — viteză şi fond, S. Ismailciuc şi Dumitru Alexe la canoe dublu viteză, Nicolae Linca la box, categoria semimijlocie, Ştefan Petrescu la tir, pistol-viteză.

Sportivii romîni au participat la întreceri în 9 ramuri sportive: atletism, box, lupte, caiac-canoe, gimnastică, pentatlon modern, nataţie-polo, scrimă şi tir; dintre acestea, la gimnastică şi scrimă au concurat numai femei.

Participînd pentru a doua oară la Jocurile Olimpice, echipa Uniunii Sovietice a repurtat o victorie strălucită, cucerind cel mai mare număr de medalii (37 de aur, 30 de argint, 32 de bronz), întrecînd redutabila echipă a S. U. A. Aceste jocuri, care au început cu recordul lui Vladimir Kuţ pe 10 000 m, s-au încheiat cu victoria fotbaliştilor sovietici care au cucerit a 37-a medalie de aur pentru ţara lor.

La aceste jocuri, sportivii germani au luat parte cu o singură echipă, unită, al cărei conducător, Gerhard Stock, fost campion olimpic la aruncarea suliţei (1936), a declarat: « Sportivii noştri vor arăta politicienilor cum să se înţeleagă unii cu alţii. Ei pot da întregii lumi o lecţie de colaborare ».

Anul olimpic 1956 a început cu a VII-a ediţie a Jocurilor Olimpice de iarnă, care s-au

Medalia de argint de la Melbourne (Olga Orban-Szabo) semnează autograful cu o peniţă de aur...

SaDAng - arhiva personală

desfășurat la Cortina d'Ampezzo. La aceste jocuri au luat parte 1 000 de sportivi, din 33 de țări, cel mai mare număr de participanți la « Olimpiadele albe ».

Eroul acestor jocuri a fost schiorul austriac Toni Sailer, care a cucerit 3 medalii de aur.

La hochei pe gheață, echipa Uniunii Sovietice, după o întrecere mult disputată, a cucerit primul loc și medalia de aur, înaintea puternicelor echipe ale S.U.A. (locul 2) și Canadei (locul 3).

În același an, pentru prima oară în istoria Jocurilor Olimpice, întrecerile de călărie s-au desfășurat *separat* de restul probelor, și anume, în luna iunie, la Stockholm.

Roma, 1960

La Jocurile Olimpice de la Roma (a XVII-a ediție) au participat reprezentanți a 84 de țări din toate cele cinci continente, întrecîndu-se în 18 ramuri de sport. Numărul total al sportivilor a fost de 5 901, dintre care 651 femei; pe ramuri de sport participarea se prezintă în felul următor: la atletism — 1097 sportivi, înot și sărituri în apă — 476, canotaj — 466, scrimă — 371, vele — 360, lupte clasice și libere — 336, ciclism — 331, tir — 329, fotbal — 300, box — 292, hochei pe iarbă — 278, gimnastică — 265, caiac și canoe — 204, baschet — 192, haltere — 186, călărie — 171, polo pe apă — 170, pentatlon modern — 77.

Marea, uluitoarea surpriză a ultimei ediții: Șavlakadze (U.R.S.S.) a învins pe Thomas (S.U.A.) la săritura în înălțime !

O învingătoare necontestată, pe cît de detașată: 14 cm au despărțit-o la Roma pe Iolanda Balaș de Jozwiakowska (Polonia) și Shirley (Anglia)

Flacăra olimpică a fost aprinsă la Olimpia, pe data de 12 august, iar la 24 august ea a ajuns la Roma. La orele 21, flacăra olimpică a fost aprinsă în Capitoliu, unde a ars pînă la 25 august, orele 17, cînd a fost parcursă ultima etapă a ștafetei care a dus flacăra olimpică de la Capitoliu la Foro Italico.

Un « record olimpic » îl reprezintă numărul corespondenților de presă, de radio și televiziune, care a depășit cifra de 1500; numai la centrul de presă erau prezenți peste 1200 de ziariști din toate părțile lumii.

Conform clasamentului neoficial (în care locurile 1—6 sînt cotate cu cîte 7—5—4—3—2—1 puncte), U.R.S.S. a totalizat 683 de puncte, față de 463,5 puncte ale echipei S.U.A., iar țara noastră se află pe locul 10 cu 81 puncte, înaintea Franței, R. S. Cehoslovace, Finlandei etc.

Uniunea Sovietică a cucerit 103 medalii (43+29+31), iar țara noastră 10 (3+1+6).

● *La edițiile a XV-a, a XVI-a și a XVII-a ale Jocurilor Olimpice de vară și la cele de a VII-a și a VIII-a de iarnă, din anii 1952, 1956 și 1960, sportivii sovietici au obținut 116 medalii de aur, 96 de argint și 97 de bronz.*

SaDAng - arhiva personală

Medaliile de aur pentru Republica Populară Romînă au fost cucerite de Dumitru Pîrvulescu (lupte clasice, categ. 52 kg), Iolanda Balaş (săritura în înălţime), Ion Dumitrescu (tir-talere); medalie de argint a obţinut Ion Cernea (lupte clasice, categ. 57 kg); medalii de bronz au cucerit Ion Monea (box, categ. mijlocie), Maria Vicol

. . . Şi cealaltă soră: Irina Press, admirabilă pentatlonistă, în cîteva atitudini caracteristice

(scrimă), Ion Ţăranu (lupte clasice, categ. 79 kg), Lia Manoliu (aruncarea discului), Leon Rotman (canoe simplu, viteză), precum şi echipa de gimnastică formată din Sonia Iovan, Elena Leuştean, Emilia Liţă, Atanasia Ionescu, Utta Poreceanu, Elena Niculescu.

Între 18—28 februarie 1960 a avut loc a VIII-a ediţie a Jocurilor Olimpice de iarnă la Squaw Valley în S.U.A., situată la 1896 m altitudine. Au participat 739 de sportivi, din 30 de ţări, dintre care 158 femei.

Repetînd performanţa sa de la Cortina din 1956, patinatorul sovietic Evgheni Grişin cîştigă şi aici 2 medalii de aur. Exemplul său este urmat de Lidia Skoblikova (U.R.S.S.) care cucereşte la rîndul ei tot două medalii de aur la patinaj viteză.

În clasamentul general pe naţiuni locul I (şi cel mai mare număr de medalii cîştigate) a revenit de o manieră categorică Uniunii Sovietice (128), urmată de Suedia (63) şi S.U.A. (62).

IURA DEREVENCU

Soarta sportivilor negri

Despre aportul hotărîtor al sportivilor de culoare din S.U.A. s-a scris în repetate rînduri. Ei cuceresc un număr mare de medalii olimpice şi aduc victorii de prestigiu în multe ramuri sportive. Cu toate acestea, soarta sportivilor negri este adeseori tragică.

Cornelius Johnson, campion olimpic (1936) şi recordman mondial la săritura în înălţime, a fost silit să abandoneze sportul în urma unor traumatisme. Negăsind nici un mijloc de existenţă, moare de foame în totala indiferenţă a forurilor sportive din S.U.A.

Boxerul Norvel Lee, campion olimpic la categoria semigrea, în 1952, înapoindu-se după un meci la hotel, a intrat din greşeală într-o cameră vecină. Locatarul acesteia l-a împuşcat, pur şi simplu, pentru că a îndrăznit să intre în camera unui alb.

Edward Sanders, cîştigătorul unei medalii de aur, tot la box, şi anume la categoria grea, la Jocurile Olimpice din 1952, s-a lăsat atras la profesionism. Hărţuit de manageri, a fost nevoit să boxeze bolnav şi a murit în urma unui k.o.

Mai mult încă, la ultima ediţie a Jocurilor Olimpice, Jesse Owens, unul dintre cei mai mari atleţi din toate timpurile, a simţit urmările urei de rasă. Venit ca reporter al ziarului negrilor « Eboni », nu s-a putut bucura de condiţii normale de lucru. Pentru a urmări întrecerile, J. Owens a fost nevoit să-şi plătească biletul de intrare, refuzîndu-i-se condiţiile acordate ziariştilor.

SaDAng - arhiva personală

CAMPIONI OLIMPICI ÎN IMAGINI

Surîzînd de bucurie Maria Vicol a onorat scrima romînească ocupînd locul 3 la Roma

Două campioane, două prietene: Elena Leuştean cu Larissa Latînina

La a treia olimpiadă, în sfîrşit o medalie mult visată pentru Lia Manoliu !

Ion Dumitrescu a ţintit şi . . .

a reuşit să obţină medalia de aur la Roma !

SaDAng - arhiva personală

SaDArg - Archivo personal

● *Glen Davis, campion olimpic pe 400 m garduri la Roma (49,3), a început să alerge în această probă abia în anul 1956, stabilind, în al 6-lea concurs oficial la care a luat parte, recordul mondial (49,5)! El cîștigă prima sa medalie de aur cu 50,1 sec, la Jocurile Olimpice de la Melbourne, care reprezentau, pentru el, abia al 12-lea concurs oficial!*

● *Cea mai tînără și cea mai scundă participantă la Jocurile Olimpice de la Melbourne a fost filipineza Gertruda Lozade, elevă în vîrstă de 13 ani, înaltă de 142 cm.*

● *Floretista austriacă Ellen Müller-Preis, cărcia la Melbourne nu i-a surîs succesul, a cucerit la Jocurile Olimpice din 1932 medalia de aur la scrimă, iar la jocurile din 1936 și 1948 medalia de bronz. Exemplu de longevitate sportivă!*

● *Cel mai înalt sportiv participant la Jocurile Olimpice de la Roma a fost baschetbalistul sovietic Jan Kruminș (2,18 m).*

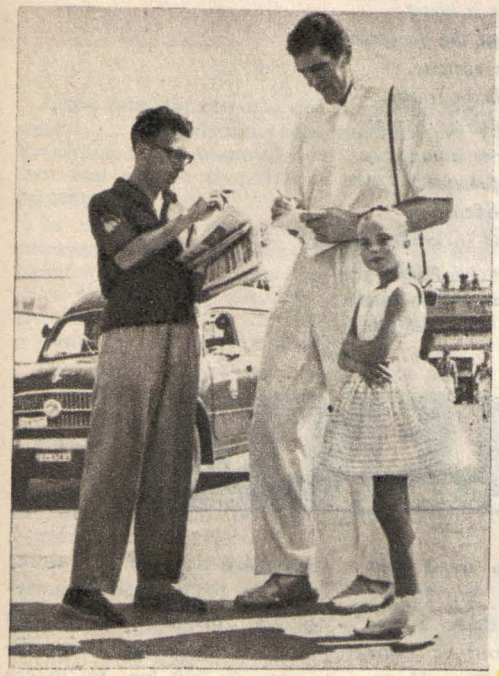

● *Cea mai mare distanță la Jocurile Olimpice de la Melbourne a parcurs-o alergătorul francez Mimoun, care a luat parte la probele de 10 000 m și maraton.*

Distanța cea mai scurtă a fost parcursă în concurs de componenta echipei Indiei, Mary Lila Bao, în vîrstă de 16 ani, care, în alergarea de 100 m, s-a împiedicat la 20 m și a căzut...

● *Familia care a cucerit cel mai mare număr de medalii olimpice este cea a gimnaștilor sovietici Sofia și Valentin Muratov: 4 medalii de aur, 1 de argint și 3 de bronz (la Melbourne) și 1 de aur (la Roma).*

SPORTURI MAI PUȚIN CUNOSCUTE

BADMINTON

Începuturile badmintonului se pierd în trecutul îndepărtat al Chinei și Japoniei. Astfel, în China era cunoscut în vechime jocul lui-mao-ciu *ceea ce înseamnă «mingea cu pene», iar în Japonia veacului al XIV-lea se bucura de multă popularitate jocul* oibane, *în care se foloseau rachete de lemn, iar în loc de minge se foloseau fructe ca vișinele, în care se înfigeau pene. Odată uscate, aceste «vișine cu pene» erau tocmai potrivite pentru joc.*

În Europa, jocul și mingea cu pene se pare că au fost cunoscute încă în evul mediu și în orice caz în epoca Renașterii, transformîndu-se cu timpul dintr-un joc popular într-unul al nobilimii. Jocul este amintit și de Schiller în piesa sa «Don Carlos» (1787). Dintre personalitățile din domeniul educației fizice, jocul a avut sprijinitori în pedagogii Basedow și Guthsmuts.

Pierzîndu-și treptat caracterul popular, jocul dispare din Europa și este adus din nou aici în secolul al XIX-lea, din India. În anul 1872 la Badminton, în Anglia, a avut loc o demonstrație cu jocul indian poona, *joc în care o minge cu pene se trecea peste o plasă cu ajutorul rachetelor. Jocul a plăcut și în 1887 ia ființă în Anglia primul club de badminton, care a elaborat și primele reguli ale jocului. În 1893 a luat ființă Asociația engleză de badminton, iar în 1934 Federația Internațională de Badminton (I.B.F.) la Londra.*

Meciurile se dispută între echipe formate din 4—6 persoane și se pot desfășura atît în sală, cît și în aer liber.

În momentul de față badmintonul se bucură de multă popularitate în R. P. Chineză, R. D. Germană, Anglia, Danemarca, India, Malaia, S.U.A., Suedia, Norvegia, Olanda, Mexic; în Uniunea Sovietică jocul capătă în ultimul timp o răspîndire tot mai mare. Primul campionat de badminton al Uniunii Sovietice s-a desfășurat la Moscova în 1959 și a desemnat pe următorii campioni: V. Demin (masculin) și S. Zamurnova (feminin). Reamintim, în sfîrșit, că printre sporturile favorite ale primului cosmonaut, Iuri Gagarin, se află și badmintonul!

« Viața noastră nu este scurtă, dar noi sîntem aceia care o scurtăm ».

SENECA

« Gimnastica prelungește tinerețea omului. »

JOHN LOCKE

SaDAng - arhiva personală

Pe o plajă din Florida

Pe-o plajă din Florida un tip original,
Dorind să evadeze o clipă din banal
Şi ca să se arate un as în fantezii,
Decise să anunţe un cros... cu farfurii,
La care concurenţii vor alerga prin praf
Pe cap c-o farfurie umplută cu pilaf.
La ora stabilită s-au prezentat la start
Vreo 15 dandy şi un şomer — Bill Hart,
Ce se făcu la faţă mai alb ca o hîrtie
Simţind sub nări mirosul plăcut din farfurie.
Apoi, deşi şomerul purta plete cărunte,
De la-nceputul cursei se instală în frunte,
Căci bietul avea trupul mai slab ca o nuia
Şi îl ducea în goană un vînt ce adia.
Dar totuşi la sosire, şomeru-nfometat
În loc să ia trofeul, fu descalificat,
Că-n timp ce alergase, stîrnind în urmă-i praful,
Ascuns de o turnantă, mîncase tot pilaful.
Şi-aflînd de sancţiune, Hart scoase un suspin :
— Decît o cupă goală, prefer stomacul plin !

V. D. POPA

REZISTENŢĂ NU GLUMĂ

Rezistenţa unui organism bine antrenat este, uneori, uimitoare şi chiar dacă unele «probe de rezistenţă» nu se omologhează ca recorduri, ele prezintă totuşi interes ca... curiozităţi.

Iată cîteva dintre ele:

— În 1908 australianul Evans s-a menţinut sub apă timp de 5 min 17,6 sec; francezul Poulicain s-a menţinut sub apă 6 min 24,8 sec, dar cu această ocazie şi-a pierdut cunoştinţa; Braquini, un înotător francez, a înotat sub apă (în 1946) 118 m în 2 min 11 sec, stabilind un fel de record mondial; Blake a stabilit şi el un record de adîncime, coborînd la 23 m 61 cm de la suprafaţa mării, fără aparate ajutătoare.

— În 1912, la Jocurile Olimpice de la Stockholm, luptătorul rus M. Klein, din Petersburg, a întîlnit în întrecerile de lupte clasice pe finlandezul A. Asikainen: lupta a durat 10 ore 15 min!

— În 1932, înotătorul Rizzio, din insula Malta, a înotat în apa mării timp de 68 de ore!

— În 1953 înotătorul sovietic I. Faizullin a parcurs înot, în apele Amurului, distanţa de 200 km, în 26 ore 8 min 30 sec!

— Atletul englez M. Danton a executat, în decurs de 4 ore, 6 000 de genuflexiuni joase, fără întrerupere.

— Marinarul rus A. Protopopov, din flota Mării Negre, a ridicat de 1 002 ori deasupra capului, cu o singură mînă, o greutate de 2 puduri (aproape 33 kg).

SaDAng - arhiva personală

MARINARUL DE PE PUNTE

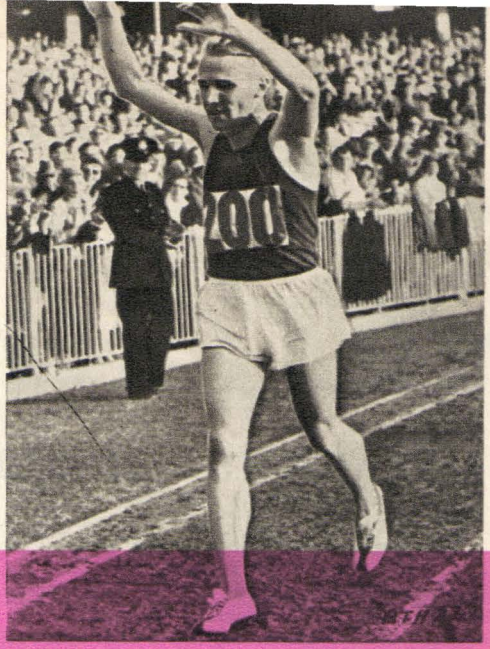

Acum zece ani, într-una din neuitatele după-amiezi ale Festivalului, stadionul arhiplin al Republicii a fost martorul unui moment atletic care mai stăruie şi astăzi în amintirea celor prezenţi.

În cursa de 5 000 de metri, dominată de prezenţa marelui atlet Emil Zatopek, un tînăr blond a cutezat să lanseze un atac chiar de la start. Nici unul din zecile de mii de spectatori n-a văzut în acest act de curaj mai mult decît o formă de exuberanţă tinerească.

Dar turele de pistă treceau şi pasul elegant al alergătorului blond îşi păstra fluenţa, mărind treptat avansul faţă de plutonul în care Emil Zatopek îşi continua truda obişnuită.

Tensiunea tribunelor a început să crească treptat. Însuşi marele Zatopek dădea semne de nelinişte, iar tînărul blond forţa mereu, cu uşurinţa unui semifondist. Ultimul tur a fost cel mai fascinant moment sportiv al Festivalului. Cu preţul ultimelor sale resurse, campionul absolut al voinţei a izbutit să-l înfrîngă pe tînărul marinar de pe Baltica, cel mai temerar adversar din cariera sa de alergător.

Aşa l-am cunoscut pe Vladimir Kuţ, marinarul de pe Baltica, cel care avea să ia locul campionului cehoslovac.

În anii următori nu l-am mai văzut pe Kuţ, dar ziarele şi revistele, din întreaga lume, au reprodus de nenumărate ori chipul celui care avea să învingă adversari, kilometri, mile şi... limite.

Apoteoza lui Kuţ s-a consumat la antipozi, în îndepărtatul Melbourne, oraşul care l-a aclamat pe dublul campion olimpic, omul care a îndeplinit glorios una din cele mai grele misiuni ce s-a putut da unui alergător de fond: succesiunea lui Emil Zatopek.

... Vasul sovietic « Gruzia » brăzdează apele Oceanului Indian ducînd spre patrie delegaţia sportivă a Uniunii Sovietice care a triumfat la Melbourne. Veselia e mare. Se cîntă la provă, se dansează la pupă. Dansează Latînina, cîntă Azarian. Un adevărat carnaval al victoriei.

Un singur om se sustrage, din cînd în cînd, veseliei generale şi părăseşte sălile în care se sărbătoreşte victoria. E Vladimir Kuţ, care aleargă pe punte. Nu-i pasă nici aici de razele fierbinţi ale Sudului, nici de ploile mussonului. Kuţ aleargă, aleargă mereu, pe linia dreaptă a babordului, încetineşte pe « turnanta » provei şi forţează din nou ca să închidă ovalul « Gruziei ». Marinarii de pe bord îl privesc înmărmuriţi pe tovarăşul lor de pe Baltica.

... După un lung şir de victorii, Vladimir Kuţ stabileşte la Roma, în 1957, la 13 octombrie, fantasticul său record de 13,35 pe cinci mii, care dăinuie şi astăzi.

Acesta este Kuţ, una din marile personalităţi ale istoriei atletismului.

« Tineretului îi sînt necesare în mod special buna dispoziţie şi vioiciunea. Practicarea sportului, gimnasticii, înotului, excursiilor, exerciţiilor fizice, varietatea intereselor spirituale şi instruirea trebuie să fie o necesitate zilnică a tînărului. »

V. I. LENIN

SaDAng - arhiva personală

ÎN VITRINELE MAGAZINELOR ŞI ÎN MAGAZIILE NOASTRE

Nu există nici o îndoială asupra faptului că una din principalele artere comerciale ale Bucureştiului este strada Lipscani. Am putea spune chiar că aglomerarea magazinelor pe această stradă o transformă într-o adevărată . . . vitrină, care se întinde din Calea Victoriei şi pînă în Piaţa 1848. Aci, pe Lipscani, se află două magazine în care vei găsi în permanenţă aglomeraţie şi unde majoritatea cumpărătorilor o formează tineretul. Iniţialele de pe firmă te lămuresc imediat despre produsele pe care le poţi găsi în rafturile acestor unităţi comerciale: I.D.M.S., adică *Întreprinderea de difuzare a materialelor sportive.*

Astfel de magazine sînt multe azi în ţara noastră. În fiecare centru de regiune şi în multe dintre centrele raionale, această întreprindere are magazine de desfacere a materialelor sportive, a echipamentului, a motocicletelor şi bicicletelor, a materialului pentru turism (începînd cu micile casete de aluminiu pentru păstrat alimentele şi terminînd cu corturile de mai multe persoane), a celor mai variate ustensile pentru amatorii de pescuit — în sfîrşit, a unei întregi game de produse menite să satisfacă gusturile celor mai exigenţi amatori de sport din ţara noastră. Nu mai trebuie deci să ne mirăm că în orice moment în aceste magazine este aglomeraţie, că rafturile lor pline dimineaţa se golesc de multe ori înainte de a se încheia ziua şi că de cele mai multe ori printre cumpărători ai să întîlneşti cetăţeni de toate vîrstele.

Mişcarea sportivă din ţara noastră a atins — faţă de trecut — un nivel atît de înalt încît paralel s-a simţit nevoia şi s-a putut dezvolta şi industria producătoare de materiale sportive, în cadrul căreia, prin strădaniile muncitorilor, tehnicienilor şi inginerilor, s-a ajuns azi să se producă la noi în ţară cele mai variate materiale şi echipamente sportive. Majoritatea acestora erau în trecut importate din străinătate. De unde prin anii 1947—1948 singurul articol de acest gen care se producea la noi în ţară erau mingile de fotbal fabricate la «Flacăra roşie» din Bucureşti şi «Simion Bărnuţiu» din Sebeş, astăzi s-a ajuns ca mişcarea sportivă să fie aprovizionată la timp şi în bune condiţii cu tot felul de materiale produse în ţară. Există chiar o întreprindere care produce numai material şi echipament sportiv: I.P.M.S. Reghin. Pe poarta acestei fabrici ies zilnic, pentru a lua drumul magazinelor, o variată gamă de încălţăminte pentru sport şi articole din piele. C.I.L. Reghin fabrică rachete de tenis şi ambarcaţii de toate felurile. I.P.R.O.F.I.L. Măgura Codlei aprovizionează mişcarea sportivă prin unitatea specializată de la Tg. Secuiesc cu aparate de gimnastică, în timp ce o serie de mari fabrici au secţii care produc numai material şi echipament sportiv: «Bela Brainer»-Bucureşti (treninguri, maiouri, tricouri), «uzina de pielărie şi încălţăminte»- Cluj şi U.C.R.-Bucureşti (pantofi de tenis, ghete de baschet), «Haia Lifschitz»-Oradea (mingi de tenis de masă), Fabrica de confecţii Tg. Jiu (chiloţi de sport, şorturi), «Metaloglobus»-Bucureşti (articole de turism). Există, de asemenea, întreprinderi producătoare de schiuri, patine, rucsacuri etc.

Numai din această scurtă enumerare (nu am trecut decît cele mai importante sectoare de producţie) putem să ne dăm seama mai bine despre volumul şi circulaţia articolelor de sport în comerţ, despre dezvoltarea pe care a luat-o această ramură a industriei noastre socialiste.

Vizitînd unul din magazinele de pe strada Lipscani, am aflat că nu numai în privinţa cantităţii producţia de materiale sportive a înregistrat în ultimii ani progrese însemnate. O serie de sportivi de peste hotare au vizitat magazinul şi s-au aprovizionat cu material şi echipament sportiv; de exemplu selecţionata de fotbal a Algeriei a cumpărat mingi şi ghete de fotbal, apreciindu-le ca fiind de o calitate superioară. Dacă vă mai spunem că de foarte multe ori în magazinele I.D.M.S. intră turişti străini, care achiziţionează articole de turism sau alte materiale sportive, veţi înţelege că nici sportivii din ţara noastră nu au de ce să se plîngă în privinţa materialului şi echipamentului sportiv, şi că dacă într-o singură zi la un magazin se vînd mărfuri în valoare de cîteva zeci de mii de lei, înseamnă că şi din punct de vedere al calităţii materialele şi echipamentul sportiv produse în ţara noastră sînt la înălţime.

RUGBIUL NOSTRU –pe primul plan mondial

În ultimii 4 ani, adică începînd din anul 1958, rugbiştii noştri au realizat următorul bilanţ în întîlnirile internaţionale, amicale şi oficiale (interţări):

Total	Cîştigate	Egale	Pierdute
27	24	2	1

De la meciul nul (5:5) de la Bayonne (dreapta) la strălucita victorie (3:0) de la Bucureşti! Echipa de rugbi a R.P.R. domină pe excelenţii jucători francezi

Sd.D'Ang. - arhiva personală

ALPINISM COSMIC

Alpinismul înglobează
Noțiunea vîrf de munte,
Oameni dîrzi care cutează
Crestele să le înfrunte.

Înc-un pas, o opintire,
Și pe fruntea stîncii goale,
Cu nesaț încep s-admire
Panorama de la poale.

Dar plăcîndu-le înaltul,
Oamenii-s ambițioși
Și au început asaltul
Munților de nori pufoși.

Și urcușul nu mai ține
Ca pe munte, șir de ceasuri,
Drumul zărilor senine
Necerîndu-le popasuri.

Ba, deși de la pornire
A trecut doar o clipită,
Ei cuprind dintr-o privire
Panorama ne-ntîlnită:

Himalaia peste zare
E un deal mic de statură,
Iar Pamirul le apare
Doar ca o ridicătură.

Asta este alpinismul
Vremurilor epocale,
Ce vestește comunismul
Pînă-n sferele astrale.

P. VEDEA

UN «LUJNIKI» IN EXTREMUL ORIENT

În răsăritul depărtat al Uniunii Sovietice, la Habarovsk, se află un complex sportiv acoperind o suprafață de 33 hectare și construit chiar pe terenul smuls fluviului Amur.

Stadionul central are tribune cu 25 000 de locuri, iar sala sporturilor poate primi 6 000 de spectatori; complexul cuprinde și un bazin de înot, un stadion pentru jocuri de hochei pe gheață, un teren acoperit pentru atletism, poligon de tir, un club nautic și alte amenajări sportive.

Locuitorii din Habarovsk frecventează în mare număr complexul, ce poartă numele lui V. I. Lenin, și îi spun cu mîndrie: «Lujniki din Extremul Orient».

VEȘNICUL FARMEC AL BALONULUI ROTUND

Șaizeci de ani nu reprezintă de fapt un jubileu impresionant pentru iubitorii de sport din Cehoslovacia. Și totuși, mai ales cînd este vorba de fotbal, cel mai popular sport din țară, nu se concepe o aniversare fără evocări.

...Așa că, răsfoind paginile cronicii sportului cehoslovac, vom afla că pe vremea monstruoasei monarhii austro-ungare, fotbalul a fost jucat în Cehia cu mult înainte de anul 1900, cînd au luat ființă și cele mai vechi cluburi, Sparta și Slavia. În 1901 s-a constituit și federația de fotbal, prima federație organizată în această țară.

Douăzeci de ani mai tîrziu, iubitorii fotbalului din Europa țineau la mare cinste echipa Sparta. Clubul și-a cucerit celebritatea în primul rînd datorită deplasărilor sale în capitalele europene. Nici Slavia nu a rămas mai prejos, iar acestor două cluburi pragheze li s-au adăugat apoi Vršovice și Viktoria Žižkov.

Anul 1934 a constituit un nou prilej de afirmare a fotbalului cehoslovac. În vremea aceea au dobîndit celebritatea jucătorii: Klapka, Baumruk, Košek, Vanik, Janda-Očko, Fivébr, Kolentaý, Perner, care apoi au fost înlocuiți de jucători mai tineri, dar de mare talent ca: Planička, Puč, Nejedlý, Burger, Zenišek, Svoboda, Silny și alții. În 1934 au avut loc campionatele mondiale în Italia. Prin victoriile obținute asupra Romîniei cu 2: 1, Elveției cu 3: 2 și Germaniei cu 3: 1, cehoslovacii au intrat în finală unde au întîlnit echipa Italiei. De data aceasta, echipa Cehoslovaciei a cedat cu 1: 2 (ce-i drept, abia după prelungiri).

Ocupația nazistă, care a durat șase ani, a stînjenit mult dezvoltarea mișcării sportive. Au trecut ani de zile pînă cînd fotbalul cehoslovac a ajuns din nou la valoarea celor mai bune țări din lume. Cehoslovacia a fost printre ultimele țări care au adoptat sistemul modern de joc. Antrenorii nu se puteau decide să renunțe la stilul de joc care adusese în trecut atîtea succese. Urmările s-au văzut. Participarea la campionatele mondiale din 1954 în Elveția a fost lipsită de strălucire. Reprezentativa Cehoslovaciei a primit, în două meciuri, șapte goluri, fără a marca vreunul.

Totuși, marele număr de jucători tineri (50 000 de juniori și 40 000 de elevi) a contribuit la învingerea lipsurilor și greutăților. Începînd cu anul 1954 fotbalul cehoslovac progresează din nou în ierarhia mondială. Tradiționalul joc de combinație din anul 1934 este acum completat printr-o pregătire temeinică. În anul 1956 echipa Cehoslovaciei a repurtat la Budapesta o victorie cu 4: 2 asupra reprezentativei maghiare, imbatabilă pe atunci. La Rio de Janeiro fotbaliștii cehoslovaci au obținut împotriva Braziliei o victorie senzațională cu 1: 0, iar în 1959 ei au cucerit locul I în «Cupa dr. Gerő», întrecînd echipele Ungariei și Austriei.

În campionatele mondiale din 1958 echipa Cehoslovaciei, nu a ajuns, ce-i drept, printre primele opt, totuși a reușit un scor egal (2: 2) cu campioana lumii din 1954, echipa R.F.G., și a dispus de echipa Argentinei cu 6: 1! Un frumos succes a fost locul trei obținut în Cupa Europei, după echipele U.R.S.S. și R. P. F. Iugoslavia și înaintea Franței. Dar performanța cea mai recentă și și cea mai de seamă a fotbaliștilor cehoslovaci rămîne calificarea în finala campionatelor mondiale din Chile (1962), cînd au fost învinși doar de marii maeștri brazilieni!

SaDAng - arhiva personală

SPARTACHIADELE

La 22 aprilie 1918, Vladimir Ilici Lenin a semnat decretul pentru înființarea Vsevobuciului; pentru prima oară au fost formulate sarcinile dezvoltării fizice a oamenilor muncii. În întreaga țară au început să ființeze școli de gimnastică, cluburi sportive, terenuri de antrenament. La propunerea lui V. I. Lenin, Vsevobuciul a pregătit și a trimis pe frontul de răsărit și de nord unități de schiori. În mai 1919, cînd încercuirea vrăjmașă nu fusese încă înlăturată, iar tînăra republică sovietică își apăra cu îndîrjire independența, membrii Vsevobuciului au organizat o paradă sportivă, la care a asistat și V. I. Lenin. Acestea au fost începuturile organizării de masă a culturii fizice și sportului în U.R.S.S.

Prima Spartachiadă unională a avut loc în luna august 1928 la Moscova. La ea au participat peste 7 000 de sportivi. Programul acestei spartachiade a cuprins întreceri de atletism, înot, canotaj, fotbal, ciclism, haltere, lupte și alte ramuri sportive. Această Spartachiadă a fost o mare trecere în revistă a mișcării de cultură fizică, a constituit un imbold pentru sporirea continuă a caracterului de masă al sportului și creșterii măiestriei sportivilor sovietici.

An de an Spartachiadele unionale au întrunit la startul întrecerilor tot mai mulți sportivi. Ele sînt precedate de numeroase concursuri disputate în orașele, satele, raioanele, republicile Uniunii Sovietice, care au ca scop să califice dintre sutele de mii de sportivi pe finaliștii spartachiadei. Aceștia din urmă se întrec la Moscova într-un cadru de autentică sărbătoare sportivă multinațională.

Spartachiadele formează o legătură strînsă între larga bază de masă a mișcării sportive sovietice și valoroasele performanțe dobîndite de sportivii fruntași în cadrul întrecerilor finale. Ele constituie în același timp examene severe de verificare a campionilor și recordmenilor țării care cu prilejul fiecărei Spartachiade înfruntă asaltul vijelios al tinerilor sportivi. Astfel, de exemplu, cîștigătorii din anul 1956 au luat parte la Jocurile Olimpice de la Melbourne. În felul acesta în echipa reprezentativă a U.R.S.S. au fost incluși cei mai buni dintre cele cîteva sute de mii de sportivi sovietici.

★

În urmă cu peste 2 000 de ani, un tînăr păstor din Tracia, pe care îl chema Spartacus, a fost dus în robie de cohortele romane și vîndut ca sclav. În școala de gladiatori a învățat să mînuiască paloșul, să arunce lancea, să se ia la trîntă. Toate acestea, ca să distreze în arena circului, alături de alți gladiatori destinați morții, pe spectatorii însetați de sînge.

Spartacus a reușit să scape, să fugă. Organizînd o oaste puternică din sclavi fugiți și țărani, în anul 74 î.e.n., Spartacus conduce revolta celor lipsiți de libertate împotriva Romei și reușește să obțină un număr de victorii asupra legiunilor romane.

« Spartacus — scria Karl Marx — este cel mai remarcabil om al istoriei antice. Conducător iscusit de oști, om cu un caracter cinstit, un adevărat reprezentant al proletariatului din antichitate. »

În anul 1921, sportivii muncitori din Cehoslovacia și-au numit serbările lor sportive Spartachiade, tocmai în amintirea lui Spartacus, luminoasă figură a istoriei antice. Același titlu îl poartă mărețele întreceri cu larg caracter de masă organizate an de an în Uniunea Sovietică, precum și în țara noastră.

La Jocurile Olimpice de la Tokio, din anul 1964, cel mai tînăr sport olimpic, judo, se va bucura, după cît se pare, de mult succes, întrucît în întreaga lume există aproximativ 5200000 de practicanți ai acestui sport, dintre care 4000000 numai în Japonia, reuniți în 20000 de cluburi.

SaDAng - arhiva personală

În amintirea lor

JANUSZ KUSOCINSKI

Cînd ucenicul de grădinar Janusz Kusocinski trebuia să se ducă în fiecare dimineaţă la muncă, el alerga, alerga cît îl ţineau picioarele. Însă în clubul muncitoresc Sarmata din Varşovia practica mai mult fotbalul şi alte jocuri cu mingea. Abia în anul 1925, la un concurs de atletism pe care-l susţinea clubul său, au ieşit la iveală calităţile sale de alergător. Şi iată cum: în această întîlnire fiecare punct era preţios şi tocmai atunci unul din componenţii ştafetei de 3 × 800 m s-a declarat indisponibil. L-a înlocuit Janusz care avea atunci 18 ani. Clubul a cîştigat ştafeta clasîndu-se pe primul loc în clasamentul general. De atunci Janusz Kusocinski a rămas credincios atletismului.

Ceea ce a surprins au fost progresele rapide ale tînărului polonez. Puţini însă ştiau de munca sa îndîrjită care se afla în spatele performanţelor. Se spune că Janusz Kusocinski a fost printre primii care a folosit antrenamentul cu intervale. El îşi împărţea alergările de antrenament în distanţe mai scurte pe care le parcurgea cu o viteză cît se poate de mare, odihnindu-se între alergări. Şi iată că în 1930 el reuşeşte să alerge pentru prima oară 5 000 m sub 15 min. În această perioadă Kusocinski se pregătea pentru Jocurile Olimpice de la Los Angeles. În anul olimpic numele lui Janusz Kusocinski a atras atenţia specialiştilor atletismului. El stabileşte un nou record mondial pe 3 000 m în 8:18,8. Acest timp îşi are şi în zilele noastre însemnătatea sa. La memorialul Kusocinski, care se organizează anual, se dispută o alergare pe 3 000 m, iar atleţii care reuşesc să parcurgă distanţa sub acest timp intră în rîndurile clubului Kusocinski.

La Los Angeles cei mai puternici adversari erau finlandezii Volmari Iso-Hollo şi Lauri Virtanen. Deşi capătă o rană dureroasă în timpul alergării, voinţa, pregătirea şi perseverenţa i-au permis lui Kusocinski să întreacă, la finiş, pe cei doi finlandezi şi să stabilească un nou record olimpic pe 10 000 m în 30:11,4, cucerind totodată medalia de aur.

Doi ani mai tîrziu într-o alergare de 5 000 m, el a fost nevoit să cedeze în faţa finlandezului Lehtinen. Un traumatism la menisc l-a împiedicat să termine victorios. Medicii l-au sortit inactivităţii, dar ei n-au ţinut seama de energia uriaşă a alergătorului. După operaţie, Janusz îşi reia antrenamentul cu dîrzenia ce-l caracteriza, iar în 1939 stabileşte valorosul record de 14:24,2 pe 5 000 m.

Urmau să se dispute Jocurile Olimpice din anul 1940. Kusocinski se pregătea să participe pentru a doua oară la Olimpiadă. Cu 11 luni înaintea jocurilor, însă, fasciştii au dezlănţuit cel de al doilea război mondial, cotropind Polonia, patria lui Janusz. Kusocinski s-a înrolat ca voluntar şi a luptat împotriva fasciştilor. De două ori a fost rănit, dar puterea şi rezistenţa sa i-au permis să intre din nou în rîndurile luptătorilor. Într-o zi, în 1940, cînd Janusz trebuia să intre în legătură cu o grupă de rezistenţă pentru a-i transmite comunicări şi ordine, este prins de o razie a trupelor SS. După cîteva zile, la Palmiry, acest mare sportiv este împuşcat de fascişti.

despre GREUTATEA SPORTIVILOR

Greutatea sportivilor are o mare importanţă pentru menţinerea şi întărirea sănătăţii, cît şi pentru obţinerea de rezultate valoroase.

Fiecare kilogram inutil reprezintă eforturi noi. În concursuri, aceste kilograme suplimentare solicită şi mai mult organismul sportivului care «le poartă» de-a lungul distanţei de alergare sau în timpul zborului la săritura în lungime ori în înălţime etc. Kilogramele în plus nu aduc nici un folos, nici violaşilor, călăreţilor sau gimnaştilor.

Cu toate acestea, în anumite ramuri sau probe sportive, este avantajoasă o greutate mai mare. Astfel, aruncătorii care au o greutate mai mare reuşesc să păstreze mai bine structura mişcării în timpul aruncării greutăţii, discului, ciocanului sau chiar a suliţei şi să execute cu mai multă forţă aruncarea. O importanţă deosebită are greutatea luptătorilor, halterofililor şi boxerilor.

Sportivii care se ocupă de aceste discipline sînt împărţiţi pe categorii de greutate. Atît la box cît şi la lupte este convenabil ca sportivul să se menţină la limita superioară a categoriei sale de greutate deoarece masa musculară sporită permite creşterea forţei loviturilor în box şi a forţei procedeelor la lupte. Atît boxerii cît şi luptătorii trebuie să se ferească să treacă de limita superioară a greutăţii categoriei lor. În caz contrar vor fi nevoiţi fie să coboare, uneori într-un timp destul de scurt, greutatea lor, fie să întîlnească în cadrul unei categorii superioare de greutate sportivi mai grei, mai puternici.

Iată de ce cunoaşterea limitelor fiziologice ale greutăţii sportivilor trebuie să preocupe îndeaproape pe antrenori şi pe sportivi.

SSAFyg - arhiva personală

FEMEILE ATLETE

se întîlnesc și în legende...

Mitologia Greciei antice ne oferă cîteva date despre atletismul feminin al acelor timpuri. Legenda Atalantei (care fusese crescută de o ursoaică și era neîntrecută în alergare) spune următoarele: cînd tatăl ei a vrut să o mărite, ea a declarat că-l va lua de bărbat numai pe acela care o va întrece la alergare; dacă însă ea îl va ajunge din urmă pe acesta, îl va străpunge cu suliţa.

După ce mulţi tineri au pierit de mîna Atalantei, Melanion, care o îndrăgise, ceru ajutor Afroditei şi aceasta îi dădu trei mere de aur pe care tînărul urma să le arunce în timpul alergării. Şi astfel, în timp ce Atalanta se oprea să ridice merele aruncate, Melanion se depărta tot mai mult şi ea nu-l mai putu ajunge.

Pentru femeile Greciei antice, care nu aveau voie să participe (nici să asiste!) la Jocurile Olimpice, se organizau din patru în patru ani, în Olimp, serbări închinate zeiţei Hera, în timpul cărora fetele se întreceau la alergare, pe o distanţă de aproximativ 160 m.

După cum relatează Plutarh, şi la Sparta aveau loc serbări periodice, în cadrul cărora fetele se întreceau la alergare, aruncarea suliţei şi a discului, precum şi la luptă.

În Grecia antică învingătoarele acestor întreceri erau încununate cu cununi de lauri.

Atletismul feminin modern a luat naştere, de fapt, după primul război mondial, cu toate că încă la sfîrşitul sec. al XVIII-lea şi începutul sec. al XIX-lea, femeile aveau dreptul să participe la unele concursuri de alergare, organizate în cadrul unor serbări săteşti din Anglia. La aceste întreceri, învingătoarele primeau, drept premiu, o cămaşă!

În anul 1910 are loc la Moscova o cursă feminină pe 200 m.

Abia după primul război mondial atletismul feminin a început să se dezvolte în diferite ţări.

Interesant este de arătat că în U.R.S.S. femeile participă în concursuri de atletism încă din anul 1920.

În 1919 Franţa a propus Comitetului Olimpic Internaţional includerea probelor atletice feminine în programul Jocurilor Olimpice; această propunere a fost însă respinsă. Atunci s-a hotărît organizarea unor concursuri internaţionale de atletism rezervate femeilor, a căror primă ediţie a avut loc în 1921 la Monte-Carlo, cu participarea Franţei, Elveţiei, Marii Britanii, Italiei şi Norvegiei. Federaţia internaţională a sportului feminin (F.I.S.F.), care a luat fiinţă în 1921 la Paris, a preluat iniţiativa organizării unor concursuri feminine de atletism, cu caracter internaţional, atrăgînd asupra sa atenţia Federaţiei internaţionale de atletism (I.A.A.F.), care a inclus atletismul feminin în programul Jocurilor Olimpice de la Amsterdam (1928).

Această « reconsiderare » a atletismului feminin a dus la o impetuoasă dezvoltare a acestuia şi la obţinerea unor performanţe deosebite. În anul 1938, I.A.A.F. a propus includerea atletismului feminin în programul campionatelor europene, propunere care a fost acceptată de F.I.S.F. şi a dus la dizolvarea acesteia, conducerea atletismului feminin trecînd în mîinile Federaţiei Internaţionale de Atletism.

O etapă nouă şi importantă în dezvoltarea atletismului feminin a constituit-o participarea sportivelor sovietice la campionatele europene de la Oslo (1946), unde au cucerit cel mai mare număr de medalii de aur şi afirmarea tot mai categorică a atletelor din ţările de democraţie populară, printre care şi Iolanda Balaş, deţinătoarea recordului mondial la săritura în înălţime.

Toate aceste fapte care atestă vechimea sportului feminin şi dezvoltarea pe care o are astăzi atletismul feminin pun într-o postură ridicolă minoritatea vocilor răzleţe care caută să « argumenteze » interzicerea sportului feminin.

SaDAng - arhiva personală

Velobol

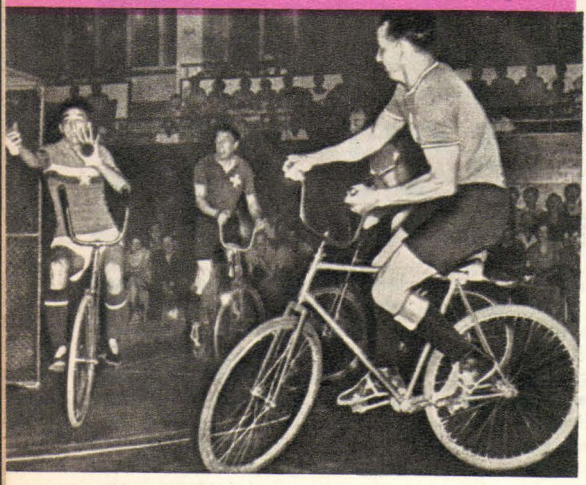

Velobolul este un joc cu mingea, asemănător fotbalului, care se joacă însă pe biciclete, golurile marcîndu-se cu roata bicicletei. Bineînțeles că jocul se practică pe biciclete de construcție specială, care să permită jucătorilor să modifice la timp viteza și direcția mișcării, să se oprească brusc, să facă viraje neașteptate, să ridice în aer roata din față sau cea din spate, și, eventual, să lovească cu ele mingea. În cazul cînd jucătorul, după ce a trimis mingea în poartă, nu și-a putut menține echilibrul și a atins podeaua fie chiar numai cu un singur picior, golul se anulează.

Velobolul este un joc de echipă, fiecare echipă fiind alcătuită din doi sau șase jucători pe biciclete. În cazul echipelor formate din doi jucători, jocul se desfășoară de obicei în sală cu parchet sau cu podea de scînduri ; dacă echipele sînt formate din șase jucători, se poate juca și în aer liber. În jurul terenului se lasă un spațiu liber de 50—100 cm pentru ca jucătorii care au ieșit din teren să poată efectua întoarceri. Terenul este înconjurat de o plasă (îngrăditură) înaltă de 33 cm, înclinată cu 60° înspre teren, care nu permite mingii să iasă afară.

Poarta este înaltă de 2 m și lată tot de 2 m, avînd 20—30 cm în adîncime, iar mingea are diametrul de 18—20 cm și greutatea de 500—600 g, fiind confecționată din pînză, ca să nu sară aproape deloc. Mingea poate fi lovită cu ambele roți ale bicicletei sau cu corpul jucătorului, adică cu pieptul și capul, lovitura cu piciorul sau cu mîna fiind interzisă.

Unul dintre jucătorii echipei îndeplinește rolul portarului, dar el poate înainta și în cîmp, dacă jocul o cere. Atunci cînd se află în zona porții, el poate respinge mingea și cu mîna, dar nu are voie să se sprijine de barele porții cu nici o parte a corpului.

Jocul echipelor de doi jucători durează două reprize a 7 minute, fără pauză între ele, dar cu schimbarea porților.

În cazul echipelor de șase persoane, jocul se desfășoară pe un teren în aer liber, cu gazon, avînd dimensiuni ceva mai mari, iar mingea, din piele umplută cu stofă, are un diametru de 18—20 cm și greutatea de 250—280 g. Echipele sînt formate dintr-un portar, doi fundași, două extreme și un centru înaintaș.

Jocul durează două reprize a 30 de minute, cu pauză de 15 minute între ele.

Jocul de velobol este răspîndit în R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană, R. F. Germană, Franța, Italia, Elveția, Danemarca, Austria, Belgia și în alte țări, unde se organizează cu regularitate competiții și chiar campionate.

ȘI ACESTEA SÎNT SPORTURI ?

Pe ring și în afara lui

Scriitorul sovietic Lev Kassil a asistat la o gală de box organizată la Madison Square Garden, cu prilejul disputării trofeului « Mănușii de aur ». Atmosfera care a domnit în timpul meciurilor, de altfel specifică sportului american, a fost descrisă astfel de cunoscutul scriitor:

« Ringul părea cuprins de flăcările iadului. Mii de oameni strigau din răsputeri, săreau în sus, cerînd parcă ceva de la arbitru și boxeri. Strigătele neîntrerupte ale vînzătorilor de înghețată, țigări sau coca-cola nu conteneau nici o clipă. Din cînd în cînd, polițiști uriași scoteau din sală cîte-un spectator beat sau care-și ieșea peste măsură din fire.

Vacarmul creștea tot mai mult ; cînd în fața unui favorit al publicului newyorkez s-a prezentat un boxer negru, care nu știm din ce motive nu a plăcut masei de spectatori, cineva a zvîrlit, de sus, un bidon care a căzut pe ring, numai la doi pași de nedumeritul sportiv.

Dar iată, după cîteva minute, asistăm la un « meci » chiar lîngă noi. Cîțiva spectatori s-au luat la bătaie. Încăierarea devenea tot mai mare. Sub privirile noastre, unul din bătăuși a reușit, printr-o lovitură dibace, să-și facă adversarul k.o. Evident, și unul din polițiști era « knock-down ». Cu greu a putut fi restabilită ordinea. Încăierarea a fost urmărită, cu pasiune, de mii de spectatori care au uitat cu totul lupta ce se desfășura, în acest timp, pe ring ».

SaDAng - arhiva personală

DOI MARI ADVERSARI: ALEHIN ŞI CAPABLANCA

A. A. Alehin (1.XI.1892–24.III.1946), continuator direct al marilor şahişti ruşi Petrov şi Cigorin, a fost prezent în arena şahistă mondială 32 de ani, timp în care a cucerit mari victorii, deţinînd titlul de campion mondial între 1927–1935, şi apoi între 1937 şi 1946, cînd a murit. El a fost primul jucător în istoria şahului care a păstrat pînă la moarte titlul de campion mondial. Iată ce scrie despre el ex-campionul mondial de şah, Capablanca, căruia Alehin i-a răpit titlul:

« Tabelul succeselor de turneu ale lui Alehin oferă un spectacol convingător... Reprezentant al unei naţiuni slave, avînd o înălţime de peste şase picioare[1], cîntărind aproape 200 de pfunzi englezi[2], blond şi cu ochi albaştri, Alehin impresionează prin aspectul său cînd apare într-o sală de turneu. El vorbeşte bine şase limbi, are titlul de doctor în drept (de la Sorbonna, *n.n.*) şi prin cultura sa generală depăşeşte considerabil nivelul mijlociu. Se pare că Alehin are cea mai formidabilă memorie şahistă din toate cîte au existat vreodată. »

Într-adevăr, în ceea ce priveşte memoria sa, se spune că era de-a dreptul proverbial. Astfel, unii dintre biografii săi relatează că Alehin ţinea minte toate partidele mai importante jucate de maeştri sau de şahiştii buni în ultimii 60–70 de ani.

De altfel această memorie neobişnuită a făcut din el şi un excelent jucător « à l'aveugle » (de « partide oarbe »), fapt care l-a ajutat pe vremea aceea să adune banii necesari (10 000 de dolari) pentru a putea trece « zidul de aur » ridicat de Capablanca în calea meciului pentru titlul de campion mondial.

[1] Aproximativ 1,90 m.
[2] Aproximativ 90 kg.

Recordul în această privinţă el l-a stabilit în 1932, cînd, la Chicago, a susţinut un simultan la 32 de mese, fără să privească tabla; printre adversarii săi de atunci, se afla şi Steiner, viitorul campion de şah al Statelor Unite.

Un alt mare jucător de şah, supranumit la timpul său « maşina de jucat şah », a fost cubanul José-Raul Capablanca-i-Graupera (19.XI.1888–8.III.1942), campion al lumii între anii 1921 şi 1927, cînd a fost nevoit să-i cedeze titlul lui Alehin. Capablanca a susţinut în total, în cadrul turneelor şi meciurilor, 583 de partide, dintre care a cîştigat 302, a remizat 246 şi a pierdut 35.

El a învăţat să joace şah încă de la vîrsta de 4 ani, urmărind jocul dintre tatăl său şi un alt amator; de altfel, chiar prima partidă pe care a jucat-o cu tatăl său, i-a adus victoria micului Capablanca. La cîteva zile după aceasta el a susţinut la clubul şahiştilor din Havana o partidă cu un cunoscut jucător de şah din localitate, care i-a oferit dama ca handicap la începutul partidei. Micul jucător a acceptat handicapul şi a... cîştigat partida, realizîndu-şi avantajul material. Iată această partidă:

Iglesias — **Capablanca**
(fără damă)
Havana, 1893

1.e4 e5; 2.Cf3 Cf6; 3.C:e5 C:e4; 4.d4 d6; 5.Cf3 Ne7; 6.Nd3 Cf6; 7.c4 0–0; 8.Cc3 Cc6; 9.a3 a6; 10.Nd2 b6; 11.0–0–0 Nd7; 12.Rb1 Ca5; 13.Tc3 Cb3; 14.Tc2 c5; 15.d5 Te8; 16.h4 b5; 17.g4 Cd4; 18.C:d4 cd; 19.Ce4 bc; 20.C:f6+ N:f6; 21.N:c4. N:g4; 22.Nd3 Nf3; 23.Th3 N:d5; 24.h5 Ne6; 25.Tg3 g6; 26.f4 Nh4; 27Tg1 Rh8; 28.f5 N:f5; 29.N:f5 gf; 30.Nh6 Tg8.; 31.T;cg2 T:g2; 32.T:g2 Df6; 33.Ng7+ D:g7; 34.T:g7 R:g7; 35.Rc2 Rf6; 36.Rd3 Re5 ; 37.h6 f4; 38.Re2 Re4. Albul cedează.

Şahul a cucerit medii dintre cele mai variate. Iată un tablou al lui N. N. Tonitza

Capablanca juca şah de la 4 ani. Aşa că... Mai ştii ce iese din partida asta animată?

Sa.D.Tig - arhiva personala

PARAȘUTISMUL SPORT ÎNDRĂGIT ÎN ȚARA NOASTRĂ

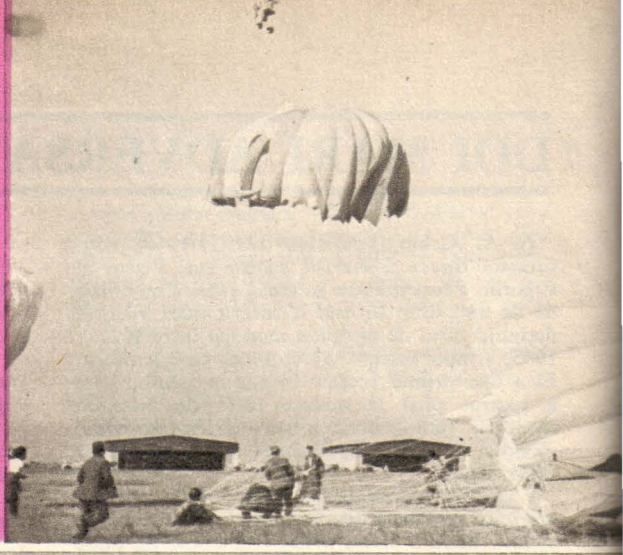

SaDAng - arhiva personală

Nu numai un buchet de parașute, ci și de maeștri ai sportului, campioni și recordmeni ai lumii: Elisabeta Popescu, Elena Băcăoanu, Nicolae Velicu și Iancu Gh. (în două ipostaze)

SaDAng - arhiva personală

UMOR

LUNA:
— Cosmonaut ?
— Nu ! Upercut !

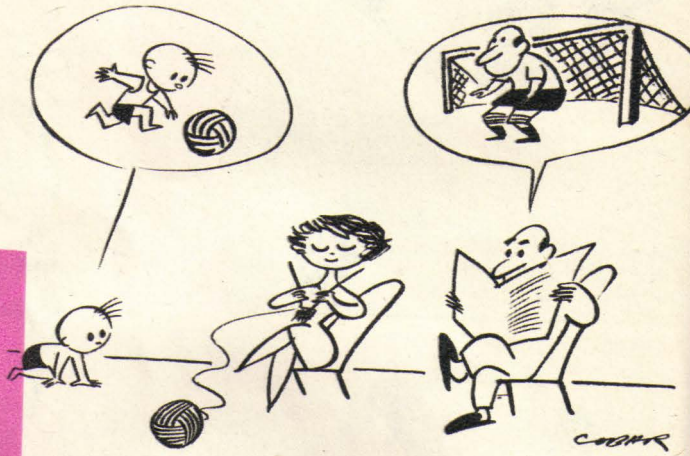

Ghemul de lînă și . . . pasiunea sportivă

DESENE DE NELL COBAR

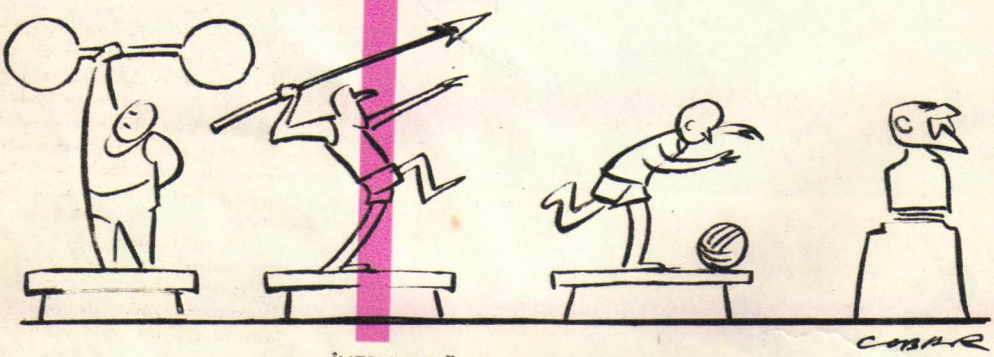

ÎNTR-O SALĂ DE MUZEU

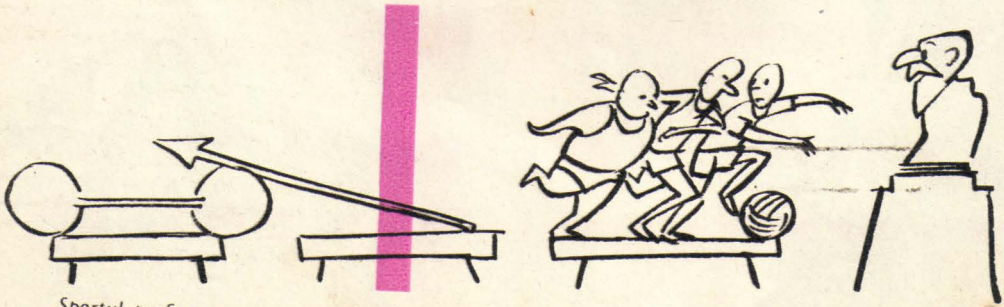

Sportul preferat

SaDAng - arhiva personală

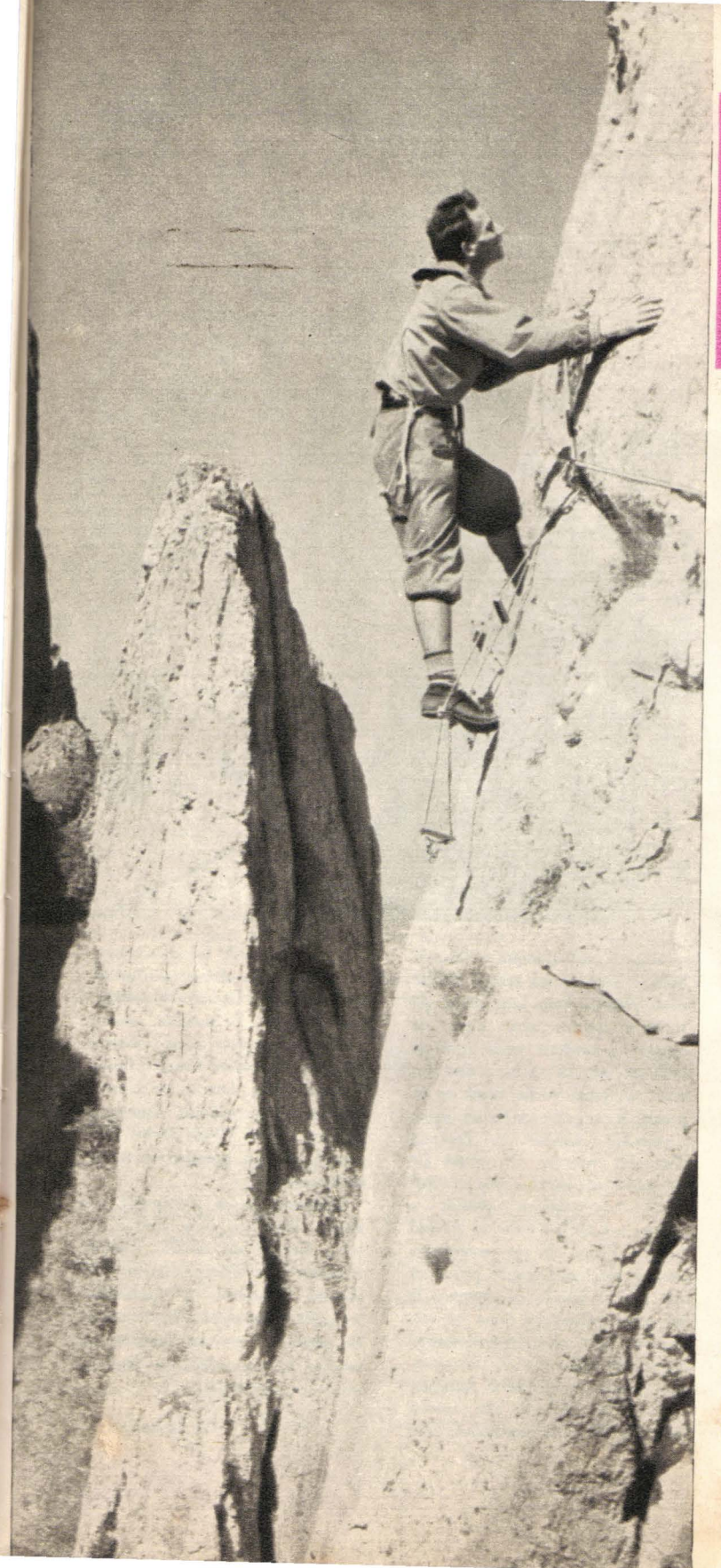

ALPINIADA IN CHEILE TURZII

Cortul nostru verde stă singuratic în poiana arsă de soarele torid de vară, în faţa cabanei de la intrarea în Cheile Turzii. În această zi fierbinte ne îndeletnicim cu scăldatul în pîrîul Hăşdate — arhitectul Cheilor — în timp ce coarda şi fierăria au «zi de odihnă». Dar iată că spre seară, un al doilea cort albastru a apărut în poiană. Sînt prieteni, alpinişti clujeni. A doua zi, dimineaţa, a răsărit al treilea cort, portocaliu, iar pînă seara s-au adunat 11 corturi multicolore: galbene, roşii, violete. Alpinişti din Sibiu, Braşov, Bucureşti, Bicaz, Hunedoara, Cluj, Tohan, Ploieşti s-au întîlnit la a patra etapă a alpiniadei de vară. E sîmbătă. Alpiniştii fac un ultim antrenament pentru întrecerea de mîine. Cheile răsună de voioşie. Mulţi alpinişti sînt pentru prima dată în Chei. Clujenii joacă rolul de gazde şi, politicoşi şi amabili, îşi conduc musafirii, arătîndu-le mîndri Cheile «lor». Într-adevăr, dacă pînă acum cîţiva ani Cheile Turzii nu erau decît un loc de excursie pentru cetăţeni liniştiţi, amatori de o zi petrecută «la iarbă verde», astăzi ele reprezintă un centru de activitate alpină de prim ordin. Şi acest lucru datorită alpiniştilor din Cluj, care, într-un răstimp foarte scurt, au deschis aproape 40 de trasee alpine bine pitonate, de toate gradele de dificultate (de la 1 la 5), deci de la cele accesibile începătorilor, pînă la cele care satisfac şi pe un maestru al sportului.

Din poteca tăiată în stîncă şi de pe punţile suspendate privim defilarea pereţilor, turnurilor şi colţilor de stîncă ale Cheilor, care se ridică pînă la 300 m deasupra pîrîului Hăşdate. Iată Colţul Rotunjit, Colţul Crăpat, Colţul Sanşil, Peretele Porumbeilor, Coşul

SaDAng - arhiva personală

lui Hili, Turnul Ascuțit. Pe fiecare există unul sau mai multe trasee. Iată și impresionantul Perete Uriaș cu stînca lui galbenă, friabilă. Pe cînd un traseu și în acest perete, socotit mult timp inaccesibil, dar care acum îi preocupă din ce în ce mai mult pe alpiniștii clujeni?

S-a lăsat noaptea peste Chei. O echipă nu s-a întors. Seara tîrziu, doi alpiniști au «intrat» în Peretele Colțului Crăpat, una din turele mai grele ale Cheilor. Un profan, privindu-l, ar zice: iată un perete inaccesibil! Vertical, «spălat», plan, fără fisuri, fără muchii sau brîne, Peretele Colțului Crăpat se poate compara cu calcanul unui bloc bucureștean, numai că este de 10 ori mai mare. În acest calcan alpiniștii au construit un «drum». Cu îndrăzneală și răbdare, ei au bătut piton după piton, cucerind peretele metru cu metru. Cu vîrful espadrilei pe pitonul de jos, întinzîndu-te bine, păstrînd în același timp cu grijă echilibrul, reușești să introduci carabiniera în pitonul următor. Ne-am croit drum prin noaptea întunecată spre baza peretelui. Iată-ne ajunși. Strigăm. La strigătele noastre, cei din perete răspund: «Sîntem bine. Am ajuns la a patra regrupare. Nu avem nevoie de ajutor.» Ne întoarcem la corturi. Tîrziu, după miezul nopții, se întorc și cei doi alpiniști noctambuli. Au reușit să parcurgă noaptea partea de sus a Peretelui Colțului Crăpat și să coboare în deplină securitate la corturi.

Duminică. Azi se desfășoară alpiniada. Legați cîte doi, cîte trei, alpiniștii parcurg traseele propuse. Vizitatorii duminicali ai Cheilor stau pe potecă și privesc încordați evoluția echipelor de alpiniști. «Sportul fără spectatori» își dezminte de data aceasta definiția. Sute de oameni ai muncii fac astfel cunoștință direct cu alpinismul. Iată o bună propagandă pentru sportul nostru! Răsună comenzi: «Filează alba, slăbește roșia, am ajuns la traverseu, pregătește-te să vii!». Calm, capul de coardă urcă urmînd cu strictețe «regulile jocului»: să ai totdeauna trei puncte de sprijin;

în timp ce mîna dreaptă se întinde după o priză, mîna stîngă și cele două picioare stau bine fixate pe «prize» sigure; abia după ce dreapta a verificat priza nouă și s-a fixat, poți să părăsești una din cele trei prize vechi, după ce în prealabil ai ales cu ochii priza următoare. Iată-ne în Peretele Turnului Ascuțit. O «scară de pitoane» ne-a condus spre punctul cheie. Un alpinist glumeț a atîrnat aci un os uscat și putred într-un piton. E un «memento mori», un îndemn spre prudență sau pur și simplu o chemare la întrecere: «întinde mîna și servește-te, dacă ești calm și iscusit»? Scara de pitoane s-a terminat. Am ajuns în Creasta Ascuțită. De o parte și de alta, pereți verticali. Sute de porumbei, stîrniți din cuiburile lor din stîncă, se rotesc în jurul nostru. Jos de tot, pîrîul Hășdate clocotește printre stînci. Pe muchia noastră verticală înaintăm spre infinitul albastru, escaladînd blocuri, fisuri, hornuri, plăci. Iată-ne pe culme. Ne strîngem mîinile, bucuroși că încă o dată ne-am învins reticențele și prin aceasta am reușit să biruim stînca.

Duminică seara. Alpiniada s-a sfîrșit. Alpiniștii s-au adunat în jurul focului de tabără. Răsună cîntecele în acompaniament de chitară, prietenii își povestesc întîmplări din escaladele de azi și de altădată, apoi se despart cu urarea: să ne vedem cu bine la viitoarea alpiniadă!

W. KARGEL

SaDAng - arhiva personală

UN HERCULE AL ZILELOR NOASTRE

de la Roma și cele 550 kg la totalul celor trei stiluri. Cu aproape 40 kg mai mult decît vechiul record mondial deținut de americanul Paul Anderson, despre care presa transoceanică scria că este « absolut » și « fenomenal ».

Sportivul sovietic Iuri Vlasov a demonstrat încă o dată că recordurile pretind în special sîrguință și entuziasm.

Cînd în Roma Olimpiadei, după stabilirea extraordinarului său record mondial, Iuri Vlasov a fost rugat de ziariști să explice cum a căpătat atîta forță, el a răspuns în două cuvinte: « Prin antrenament . . . »

Acest răspuns modest al campionului olimpic corespunde întrutotul realității. Nimic nefiresc, nimic inexplicabil în performanțele celui mai puternic halterofil pe care l-a cunoscut istoria sportului.

Destul de zvelt pentru cele 123 kg ale sale (este înalt de 1,86 m), cu o talie proporționată (99 cm), bine făcut, Iuri Vlasov te privește prin lentilele ochelarilor cu ochii săi blînzi. El este obișnuit cu munca intelectuală. Fiindcă, într-adevăr, înainte de a fi recordman de haltere, marele sportiv sovietic este inginer de profesie. Nu numai atît. Se îndeletnicește cu ale scrisului și nu de mult revista « Ogoniok » i-a publicat schițe semnate cu numele care concură astfel la celebritate în mai multe domenii: Iuri Vlasov.

Evident, Vlasov și-a obținut performanțele prin antrenament metodic, printr-o justă însușire a elementelor de tehnică halterofilă. A făcut cunoștință cu activitatea sportivă în școală, începînd cu gimnastica și trecînd apoi la atletism, baschet și volei, înot, box, lupte și . . . șah. Halterele au fost ultima pasiune sportivă a celui ce avea să devină recordman al lumii. În orele de educație fizică în cadrul Academiei tehnice militare « Jukovski », tînărul Vlasov a fost inițiat în ridicarea de haltere, sport pentru care a vădit reale aptitudini. A fost îndemnat să persevereze. A perseverat . . .

Rezultatele se cunosc de oricine. Cele mai strălucite dintre ele — medalia de aur a J.O.

CATEGORII DE GREUTATE

Categoriile de greutate la box:

Categoria muscă, pînă la 51 kg;
Categoria cocoș, 54 kg;
Categoria pană, 57 kg;
Categoria semiușoară, 60 kg;
Categoria ușoară, 63,500 kg;
Categoria semimijlocie, 67 kg;
Categoria mijlocie-mică, 71 kg;
Categoria mijlocie-mare 75 kg;
Categoria semigrea, 81 kg;
Categoria grea, peste 81 kg.

Categoriile de greutate la haltere:

Categoria cea mai ușoară, pînă la 56 kg;
Categoria semiușoară, 56—60 kg;
Categoria ușoară, 60—67,500 kg;
Categoria semimijlocie, 67,500—75 kg;
Categoria mijlocie, 75—82,500 kg;
Categoria semigrea, 82,500—90 kg;
Categoria grea, peste 90 kg.

Categoriile de greutate la lupte:

Categoria muscă, 52 kg;
Categoria cocoș, 52—59 kg;
Categoria pană, 57—63 kg;
Categoria ușoară, 63—70 kg;
Categoria semimijlocie, 70—78 kg;
Categoria mijlocie, 78—87 kg;
Categoria semigrea, 87—96 kg;
Categoria grea, peste 96 kg.

SaDAng - arhiva personală

8
13

TREI ÎNTÎMPLĂRI

În duminica aceea Ileana se găti cu rochia cea nouă, pregătindu-se să plece la terenul de sport. În bătătură o opri însă taică-său.

— Te duci la horă? Bine! Să nu te prind însă la terenul de sport, îi zise cu o voce poruncitoare Marin Colă.

— Îţi fac astăzi această plăcere. Să ştii însă că sînt hotărîtă să plec la şcoala de instructori sportivi de la Slatina.

— Te-ai duce să-ţi pierzi timpul fără rost. N-ai treabă acasă? Să nu mai scoţi o vorbă despre cursul de instructori că dai de naiba!

Pe terenul de sport din satul Jitaru întrecerile erau în toi. Ileana Colă era aşteptată de profesorul Ion Dascălu. Acesta, văzînd că nu mai vine, s-a dus după ea acasă.

— Măi, nea Marine! De ce nu laşi fata să facă sport? Este înzestrată cu aptitudini pe care mulţi ar dori să le aibă. Dacă o trimitem şi la şcoală o să vezi ce o să iasă din fata dumitale.

Marin Colă a rămas însă neînduplecat. Numai după ce a plecat profesorul supărat, zicînd că n-o să-i mai dea nici bună ziua, colectivistul Marin Colă s-a mai îmbunat, spunîndu-i nevesti-si că dacă Ileana ţine cu tot dinadinsul o să-i dea voie să plece la Slatina. Numai că fata este încă mică şi alergînd, sărind, se poate accidenta. Văzuse el cînd a fost la Slatina cum se răniseră două fete la un meci de handbal.

— Tu ce zici, Dumitro?

— Eu ştiu!... Copila asta îţi seamănă ţie, ambiţioasă.

Anul trecut în raionul Slobozia s-au înregistrat peste 45 000 de participanţi la diferite competiţii de masă ca: Spartachiada de iarnă a tineretului, Concursul cultural-sportiv al tineretului, Cupa Agriculturii, crosurile de masă şi competiţiile sportive locale. În afară de competiţiile sportive de masă, cu caracter central, în raion s-a organizat, în cursul anului, un frumos şi reuşit circuit ciclist al raionului, la care au luat parte 142 de colectivişti din 32 de gospodării colective.

Nu e o invocaţie, ci o pasionantă acţiune sub coşul cu plasa găurită a jocului de baschet...

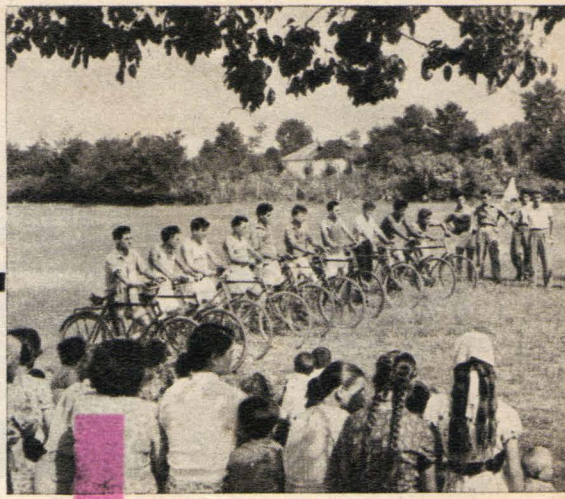

Start pe tăpşanul comunei! Cine va cîştiga?

Florica Neagoe din comuna Cetăţeni, raionul Cîmpulung-Muscel, muncitoare la filatura Musceleanca, este pe lîngă o bună sportivă şi o talentată artistă amatoare. La Piteşti a încîntat publicul cu cîntecele ei populare, reuşind să se califice în faza republicană a celui de al VI-lea Concurs al formaţiilor artistice de amatori de la oraşe şi sate.

O mare amploare a luat-o construcţia de baze sportive în satele din regiunea Galaţi. Aşa, de pildă, în comunele Iveşti, Năneşti, Măicăneşti, Ruşeţu şi altele au fost amenajate frumoase baze sportive prin muncă voluntară.

S-a adunat toată comuna să-i vadă pe consăteni boxînd

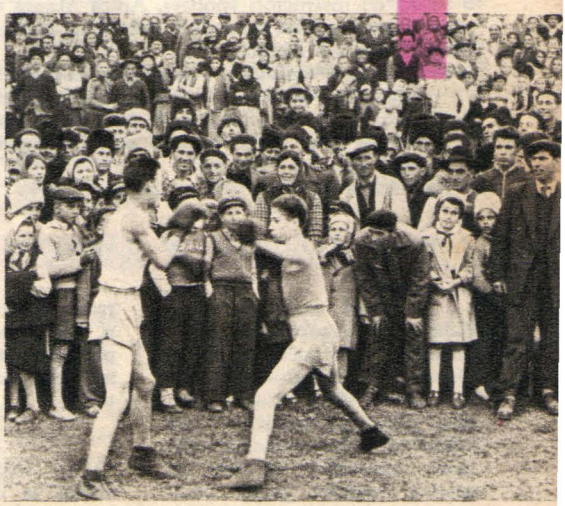

SaDAng - arhiva personală

Mai e puțin pînă la sosire: s-a încins lupta călăreților pe uliță

Fotbal, handbal, volei, jucăm de toate azi, la țară !

Mai greu i-a fost cînd a trebuit să aleagă între cele două pasiuni. Tovarășii ei ar fi vrut s-o vadă și la finala artistică de la București, dar și elevă vrednică la școala sportivă din Slatina. Ei erau siguri că așa cum le-a încîntat auzul în sala de festivități, Florica Neagoe va ști să îndrumeze cu pricepere pe tovarășele ei pe terenurile de volei, de handbal . . .

Așa a ajuns Florica să ia trenul și să plece spre Slatina.

★

Utemista Anica Manea din satul Delureni, raionul Vedea, sosise de cîteva zile acasă, venind de la școala profesională horticolă din comuna Urși. Era bucuroasă că a absolvit cu succes școala, că a devenit muncitoare calificată. Era bucuroasă că se va recrea în vacanță. Dar cînd a auzit că o fată din sat este invitată să vie la o școală de instructori sportivi, Anica Manea a rugat organizația de tineret și conducerea asociației sportive s-o trimită pe ea.

— De-abia ai venit de la o școală și pleci la alta ?

— Îmi place foarte mult sportul. Și în afară de aceasta sper să lucrez la G.A.S.-ul nostru și vreau să pun și eu umărul la dezvoltarea activității sportive din sat.

Așa, Anica Manea a devenit din nou elevă . . .

★

Trei întîmplări petrecute în sate despărțite prin zeci de kilometri. Trei fete care nu se cunoșteau pînă mai ieri, s-au întîlnit la Slatina aduse de aceeași dorință. Trei fete care îndrăgesc sportul au făcut totul pentru a desluși taina traiectoriei lungi a suliței, secretul unei pase precise peste plasa de volei, talentul de a atrage pe terenul de sport cît mai mulți tineri și tinere. Trei fete din 100 de tinere și tineri din satele regiunii Argeș, care au urmat cursul de instructori voluntari organizat de Consiliul regional U.C.F.S.

TRAIAN IOANIȚESCU

Una dintre sarcinile principale ale U. C. F. S. va fi dezvoltarea mișcării sportive în mediul sătesc.

(Din Hotărîrea Comitetului Central al P.M.R. și a Consiliului de Miniștri al R.P.R. din 2 iulie 1957).

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

• Arbitrul italian Felini, indignat de comportarea spectatorilor la un meci de fotbal disputat în orășelul Falcone, a refuzat să conducă jocul pînă cînd spectatorii nu vor părăsi cu toții tribunele. Cu toate protestele stîrnite de această hotărîre puțin obișnuită, arbitrul și-a impus voința și spectatorii au trebuit să părăsească stadionul. Noroc că nu erau decît . . . trei spectatori !

•

Un singur spectator a asistat la un meci de fotbal în orășelul Malfetta (Italia) care are totuși o populație de peste 60 000 de locuitori. Cauza ? În tot timpul jocului a viscolit. Unicul spectator a fost însă răsplătit pentru «eroismul» său: după meci ambele echipe s-au aliniat pe teren și l-au aplaudat.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

SaDAng - arhiva personală

CE TREBUIE SĂ ȘTIȚI DESPRE

ORGANIZAREA CONCURSURILOR

Concursurile sportive constituie un prilej pentru verificarea muncii sportivilor, instructorilor, a antrenorilor și a întregului colectiv de muncă sportivă. În același timp, întrecerile sportive constituie un mijloc puternic de propagandă a mișcării de cultură fizică și sport, un mijloc de atragere a tineretului în activitatea sportivă. Cei care urmăresc o dispută sportivă interesantă simt dorința de a face sport la rîndul lor, de a deveni la fel de îndemînatici, vioi și puternici ca sportivii participanți la întreceri. De asemenea, nu trebuie să uităm că numai rezultatele obținute în concursuri sînt recunoscute ca performanțe sau recorduri oficiale.

Întrecerile sportive pot fi de mai multe feluri: *întreceri individuale*, atunci cînd se urmărește stabilirea locului ocupat de fiecare concurent în clasamentul întrecerii; *întreceri pe echipe*, prin care se stabilește valoarea și ordinea echipelor în clasament. Cînd la sfîrșitul competiției se stabilește atît un clasament individual cît și unul pe echipe, avem de a face cu întreceri *individuale și pe echipe (mixte)*.

În cazul în care cluburile sau asociațiile sportive se întrec la mai multe ramuri de sport, iar clasamentul se alcătuiește prin totalizarea punctelor obținute la fiecare ramură în parte, avem de a face cu o *competiție complexă*, cum ar fi, de pildă, Spartachiadele.

Anual, la fiecare ramură de sport se organizează întreceri pentru desemnarea celui mai bun sportiv sau celei mai bune echipe a țării. Este vorba de *campionatele R.P.R.* pe ramuri de sport. Bineînțeles că se mai pot organiza campionate regionale, raionale, ale clubului, asociației, universitare, școlare, sătești etc. pentru a stabili cea mai bună echipă sau cel mai bun sportiv.

Mai există și așa-numitele *întreceri fulger*, care sînt concursuri ce se desfășoară într-un timp mai scurt decît cel prevăzut de regulament. În acest scop regulamentului ramurii sportive i se aduc unele modificări, în ceea ce privește durata reprizelor sau a jocului în întregime. Astfel de întreceri se organizează la fotbal, handbal, volei.

Întrecerile organizate în mod special pentru popularizarea uneia sau a mai multor ramuri sportive se numesc *demonstrații sportive*.

★

De multă vreme ține disputa: ce să preferăm, sistemul *eliminatoriu* sau *sistemul turneu?* Acestea sînt cele două principale posibilități de disputare a competițiilor, fiecare avînd particularități distincte.

În sistemul prin eliminare, echipele învinse pierd dreptul de a mai continua întrecerea. În felul acesta numărul echipelor se reduce treptat pînă rămîn două neînvinse care-și dispută întîietatea. Acest sistem se utilizează atunci cînd sînt multe echipe înscrise, iar timpul pentru terminarea întrecerilor este scurt. El are însă și dezavantaje. Prin eliminarea la prima înfrîngere a echipelor învinse, ies adesea din concurs o parte din echipele bune. Aceasta duce la dificultatea stabilirii unei ierarhii obiective a valorii echipelor participante în întrecere.

În sistemul turneu fiecare echipă joacă pe rînd cu toate celelalte, iar cîștigătoare este declarată echipa care a reușit să totalizeze, la terminarea tuturor jocurilor, cel mai mare număr de puncte. Celelalte echipe se vor clasa în ordinea punctelor realizate. Față de sistemul eliminatoriu există un evident avantaj în ceea ce privește stabilirea valorii echipelor participante. În același timp acest sistem oferă echipelor posibilitatea să aibă o activitate mai bogată. Care sînt neajunsurile sistemului turneu? În primul rînd timpul necesar pentru desfășurarea întrecerii este lung și apoi — în anumite condiții — nu pot participa din această cauză multe echipe.

Există și așa-numitul *sistem mixt*. Acesta caută să folosească avantajele ambelor sisteme despre care am vorbit. Întrecerea se dispută în două părți distincte: în prima parte jocurile sînt eliminatorii; în a doua parte un număr de 4—8 echipe sînt programate în sistemul turneu. Uneori se procedează și invers, adică prima parte a competiției are un caracter de turneu, iar echipele clasate pe primele locuri joacă după sistemul eliminatoriu.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

• Maratonul Păcii, *una dintre cele mai populare alergări de maraton, cu caracter internațional, se desfășoară în fiecare an în orașul slovac Kosice, începînd din anul 1924 (cu excepția anilor cînd Cehoslovacia a fost sub ocupația fascistă). Recordul distanței acestui maraton a fost stabilit în anul 1959 de sportivul sovietic S. Popov și este egal cu 2:17.45,2.*

• *La* Memorialul fraților Serafim și Gheorghi Znamenski, *a cărui a V-a ediție a avut loc în anul 1962, au luat parte sportivi din 19 țări.*

• *În biblioteca „V. I. Lenin" din Moscova, de la a cărei înființare s-au împlinit 100 de ani (1 iulie 1962), se găsesc aproape 18 000 de cărți de cultură fizică și sport din diferite țări ale lumii.*

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

SaDAng - arhiva personală

Sporturi mai puțin cunoscute

HURLING

Jocul de hurling își are originea în Irlanda, unde este practicat de . . . 32 de secole; începînd din anul 1887 campionatele de hurling ale Irlandei s-au desfășurat cu regularitate.

Hurlingul se joacă pe un teren lung de 140 m și lat de 80 m, echipele fiind formate din cîte 15 jucători fiecare. Mingea confecționată din plută și îmbrăcată în piele de cal are o greutate de circa 112 g și o circumferință de 25 cm. Ea este condusă și lovită cu un băț care seamănă cu crosa din jocul de hochei pe iarbă; bățul are o lungime de circa 90 cm, fiind curbat la unul din capete, unde are o lățime de 10 cm și mai îngust spre celălalt capăt. În ceea ce privește greutatea bățului, nu există nici o îngrădire.

Poarta este formată din doi stîlpi verticali, înalți de 4,80 m, situați la o distanță de 6,30 m unul de altul; bara transversală a porții, care unește cei doi stîlpi, este fixată la o înălțime de 2,40 m față de teren.

Dacă mingea lovită cu bățul a pătruns în plasa întinsă între cei trei stîlpi ai porții se marchează 3 puncte, iar dacă trece deasupra barei transversale, între stîlpii verticali ai porții, se acordă un singur punct.

Mingea nu poate fi atinsă cu mîna; jucătorii au dreptul să ridice mingea cu bățul, să alerge cu ea, susținînd-o cu bățul, și s-o bată la poartă, ceea ce necesită o îndemînare deosebită.

KORFBALL

Korfballul este un joc interesant, o îmbinare originală între handbal și baschet (« korf » înseamnă coș, iar « ball » — minge), și a luat naștere în Suedia, în anul 1905. Cu timpul, el s-a răspîndit și în alte țări, iar în momentul de față Federația Internațională de Korfball are aproape zece țări membre, printre care Suedia, Olanda, Austria, Anglia, Belgia, Canada și altele.

Deși a luat naștere în Suedia, jocul de korfball se bucură de foarte mare popularitate în Olanda, unde este considerat, după fotbal, cel mai practicat joc, avînd un campionat anual la care participă 52 de echipe.

Iată în ce constă jocul. Echipa este compusă din 6 bărbați și 6 femei, iar jocul se desfășoară pe un teren avînd dimensiunile 30 × 75 m sau 40 × 90 m; pentru echipele de elevi din clasele inferioare aceste dimensiuni se reduc la 25 × 60 m.

Terenul este împărțit în 3 zone egale: A, B și C (zona de atac, zona centrală și zona de apărare), iar în zonele A și C, la distanță de 1/3 din lungimea zonei (spre linia de fund) sînt fixați stîlpi de 3,5 m înălțime, de care sînt prinse coșuri cu un diametru de 38—42 cm.

Jucătorii fiecărei echipe se dispun pe teren în felul următor: cîte doi bărbați și două femei în fiecare zonă, fiindu-le interzis să părăsească zona proprie.

Scopul jocului este de a introduce mingea în coșul adversarului, prin partea de sus; este interzis însă să se arunce mingea din zona A în zona C și invers.

Deoarece korfballul este un joc colectiv, alergarea cu mingea sau conducerea mingii este interzisă, transmiterea mingii înainte fiind permisă numai prin pasarea ei. Mingea are o circumferință de 68—71 cm, iar greutatea minimă de 0,4 kg. Ca și la fotbal, durata jocului este de 90 de minute, cu două reprize a 45 de minute. Pentru fiecare minge introdusă în coșul adversarului echipa capătă un punct, iar după două puncte marcate, indiferent la care coș, jucătorii ambelor echipe își schimbă locurile în zone: cei din zona de apărare trec în cea centrală, cei din zona centrală trec în cea de atac, iar cei din zona de atac, în zona de apărare; la repriză, echipele își schimbă coșurile. La începerea ambelor reprize mingea se introduce în joc de către arbitru, în zona centrală.

O variantă a acestui joc este « microkorfballul » care se joacă în sală, pe un teren de baschet, cu un număr redus de jucători (8 în fiecare echipă), cu eliminarea zonei centrale, durata unei reprize fiind de numai 25 de minute.

În conformitate cu hotărîrea conferinței sportivilor din țările Asiei, conferință care a avut loc la Delhi în 1949, Jocurile țărilor Asiei se desfășoară odată la 4 ani, între Jocurile Olimpice.

Prima ediție a acestor jocuri a avut loc la Delhi, a II-a la Manila, a III-a la Tokio, iar a IV-a în capitala Indoneziei, Djakarta. La această ediție au participat 2500 de sportivi din 16 țări asiatice, Indonezia fiind reprezentată de numărul cel mai mare de sportivi — 300. Cu această ocazie, de mult succes și apreciere s-a bucurat noul stadion amenajat după proiectul și cu ajutorul specialiștilor sovietici — un exemplu minunat de prietenie între popoarele Uniunii Sovietice și Indoneziei.

A V-a ediție a acestor jocuri va avea loc în anul 1966 în Tailanda.

SaDAng - arhiva personală

DE DOUĂ ORI REVENIT IN FRUNTE

« Ei nu revin niciodată... ! » Dictonul acesta, cîndva foarte uzitat, se referea la marii campioni, cei cărora nu le era dat să mai recucerească vreodată titlul pierdut. Regula a fost infirmată de mai multe ori, apoi a devenit excepție. Mai exact, regula rămînea valabilă doar în două domenii — la titlul mondial de box pentru toate categoriile și la cel de șah. Dar Alehin, în pragul războiului și — mult mai recent — Floyd Patterson au reușit performanța, dovedind că se poate « reveni » și în aceste două încercări ale trupului și minții.

A reveni de două ori — iată însă ce n-au reușit decît foarte puțini dintre campionii mondiali ai zilelor noastre. În șah această performanță excepțională aparține unui sovietic, marele maestru M. M. Botvinnik. De două ori, după cucerirea titlului mondial în 1948, Botvinnik a fost înlocuit de compatrioții săi Smîslov și Tal pe tabloul supremației șahiste și tot de atîtea ori el s-a refăcut după înfrîngere, revenind în frunte.

Botvinnik rămîne în istoria șahului cu această performanță sportivă unică, care-l consacră fără putință de tăgadă ca cel mai proeminent șahist al contemporaneității. Mai este unic Botvinnik prin capacitatea sa extraordinară de a juca la 50 de ani cu vigoarea și prospețimea unui tînăr, în această epocă în care marii maeștrii au de obicei jumătatea vîrstei sale. În sfîrșit, neegalată pînă acum este capacitatea de analiză la tabla de șah a campionului lumii, care a dat o nouă strălucire străvechiului joc pe 64 de pătrate.

Dar — amănuntul este deosebit de interesant — « bătrînul » Botvinnik a fost și el la timpul său campion precoce. La 14 ani școlarul Mișa Botvinnik din Leningrad cîștiga o partidă de simultan în fața campionului mondial de atunci, cubanul José Capablanca. Era în anul 1925. Doi ani mai tîrziu, Botvinnik obținea titlul de maestru, iar la 20 de ani era campion al U.R.S.S. De atunci, el n-a mai părăsit avanscena șahului internațional, în care figurează ca primul dintre protagoniști de mai bine de un deceniu.

Cît va mai dura « era lui Botvinnik » în șah? Răspunsul va fi dat probabil chiar după meciul pentru titlul mondial pe care-l susține cu chalengerul său, marele maestru sovietic T. Petrosian. După meci — indiferent de rezultat — nu este exclus ca actualul campion mondial să se retragă din șah pentru a se dedica exclusiv profesiei sale. Botvinnik este doctor în științele electrotehnice, inginer la unul din marile institute de cercetări din Moscova.

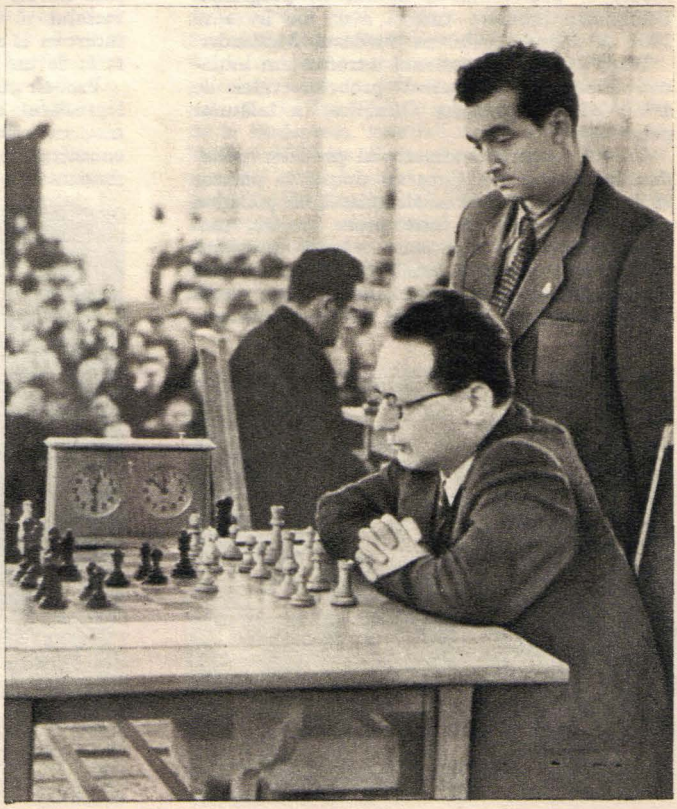

SaDAng - arhiva personală

PROBA....*celor cinci probe*

Întrecerile sportive constînd din mai multe probe — poliatlon — au fost cunoscute încă în Grecia antică. Pentatlonul disputat în cadrul Jocurilor Olimpice antice era format din probele următoare: alergarea pe un stadiu (192,27 m), săritura în lungime, aruncarea suliței, a discului și lupta. Învingătorul pentatlonului se bucura de o foarte mare stimă, organizîndu-se în cinstea lui adevărate sărbători triumfale. Încununat cu simbolica ramură de măslin, învingătorul pentatlonului pleca pe un car special în cetatea sa natală. Locuitorii spărgeau zidul cetății într-un loc anumit pe unde intra învingătorul pentatlonului. Spargerea zidului simboliza încrederea pe care o aveau locuitorii cetății în calitățile învingătorului olimpic, care prețuia mai mult decît zidurile de apărare. În cinstea învingătorilor, poeții compuneau cîntece de slavă, iar sculptorii creau statui care erau păstrate în locuri sacre. Interesant este de notat că statuile nu puteau depăși înălțimea reală a învingătorului olimpic, aceasta deoarece preoții se temeau ca ele să nu fie venerate ca statuile zeilor.

După reluarea Jocurilor Olimpice, în epoca modernă, pentatlonul a figurat în programul Olimpiadei jubiliare care a avut loc în anul 1906 la Atena. A învins suedezul Mellander.

După șase ani, decatlonul introdus din inițiativa suedezilor în cadrul probelor celei de a V-a ediții a Jocurilor Olimpice, a înlăturat pentatlonul.

Cu tot caracterul atractiv al probelor poliatlonului atletic, s-a ajuns cu timpul la părerea că ar fi mai indicat să se alcătuiască un poliatlon complex, în care să intre probe variate, care să corespundă în mai mare măsură pregătirii multilaterale necesare omului modern. În felul acesta a luat naștere pentatlonul modern, numit astfel pentru a se deosebi de cel din antichitate.

Un timp a purtat numele de pentatlonul militar, deoarece competiția era rezervată numai ofițerilor. Dar în timpul celei de a XIV-a ediții a Jocurilor Olimpice (1948), a luat ființă Uniunea internațională de pentatlon modern, care a hotărît că pentatlonul este un concurs deschis tuturor sportivilor.

Istoria apariției pentatlonului modern este legată de legenda unui curier necunoscut. Se spune că acest curier a trebuit să ducă un mesaj foarte important. Dînd pinteni calului, el a căutat să ajungă cît mai repede, folosind calea cea mai scurtă, chiar dacă ea nu urma drumurile și șoselele. Multiplele obstacole naturale ce le-a întîlnit în goana calului au fost trecute sub focul dușmanului; un glonte i-a doborît calul. În același timp, curierul a fost atacat de o patrulă vrăjmașă. Cu ajutorul sabiei și a pistolului, el și-a croit drum și a scăpat de urmăritori. Continuîndu-și drumul a ajuns în fața unei ape destul de mari. Fără să stea pe gînduri, curierul s-a aruncat în apă și, cu toată oboseala ce o resimțea, a ajuns la malul opus. Calea de cîțiva kilometri ce îi mai rămăsese de parcurs prin pădure a fost nevoit să o străbată alergînd pentru ca mesajul să fie adus la timp. În toate aceste încercări el a fost animat de o voință nestrămutată, de un înalt simț al datoriei.

Probele pe care a fost nevoit să le îndeplinească legendarul curier sînt cuprinse în pentatlonul modern: călărie, tir, scrimă, înot și cros. Simpla enumerare ne arată caracterul lor deosebit, diferențiat. În același timp, pentatlonul modern se

SaDAng - arhiva personală

deosebește de cel din antichitate printr-o aplicabilitate mai mare. Participanții trebuie însă să parcurgă un drum anevoios pînă la concursuri. Antrenamentul este extrem de complex, iar însușirea tehnicii probelor pentatlonului necesită o perseverență deosebită.

Primul concurs internațional de pentatlon a avut loc în 1912. Pentatlonul modern a fost inclus în programul celei de a V-a ediții a Jocurilor Olimpice care s-a desfășurat la Stockholm. Cei mai buni s-au dovedit organizatorii olimpici, care au ocupat locul întîi atît pe echipe cît și individual.

Vreme de mulți ani suedezii își mențin superioritatea în această probă complexă. Însă, în anul 1948, la cea de a XIV-a ediție a Jocurilor Olimpice, care a avut loc la Londra, suedezii au fost întrecuți de reprezentanții R. P. Ungare. Sportivii unguri au obținut un alt succes în anul 1949 la primul campionat mondial de pentatlon modern. Pînă în anul 1953 titlul de campion mondial la pentatlon modern a aparținut R. P. Ungare. Echipa Suediei reușește în anul 1954 să ocupe din nou locul I, datorită descalificării echipei R. P. Ungare, care a omis un obstacol la proba de călărie; însă chiar în anul următor pe locul I se află din nou sportivii unguri.

Cu toate că pentatlonul modern a devenit cunoscut mai tîrziu în Uniunea Sovietică, el a fost repede îndrăgit de sportivii sovietici. Echipa U.R.S.S. s-a pregătit să participe pentru prima oară la un concurs internațional de pentatlon în anul 1952, cu prilejul celei de a XV-a ediții a Jocurilor Olimpice care au avut loc la Helsinki. Echipa obține la acest prim concurs locul V, iar I. Novikov locul IV în clasamentul individual. Pentatlonul modern obține o răspîndire tot mai largă în rîndurile sportivilor sovietici. Participînd în anul 1955 la campionatul mondial de pentatlon modern, care s-a desfășurat în orășelul Macolin din Elveția, echipa Uniunii Sovietice se clasează pe locul al II-lea reușind să fie întrecută doar de echipa R. P. Ungare, iar în clasamentul individual, Konstantin Salnikov ocupă locul I. Succesul este confirmat la

cea de a XVI-a ediție a Jocurilor Olimpice care are loc la Melbourne, unde echipa Uniunii Sovietice ocupă locul I, întrecînd după o luptă prelungită echipele S.U.A., Finlandei, R. P. Ungare etc. Sportivii sovietici rămîn în fruntea întrecerilor de pentatlon în numeroase competiții internaționale. La Roma sportivii unguri reciștigă titlurile și pe echipe și la individual.

Pentatlonul modern este practicat de curînd de sportivii țării noastre. Printr-o pregătire metodică, sîrguincioasă, echipa noastră de pentatlon modern a reușit an de an să obțină progrese oglindite în diferite competiții internaționale. Astfel în 1954, la campionatele mondiale de la Budapesta, sportivii noștri s-au clasat pe locul al VIII-lea. În anul următor, la Macolin, sportivii romîni ocupă locul al VII-lea, iar la Jocurile Olimpice de la Melbourne locul al VI-lea. În prezent în țara noastră se dă atenție răspîndirii triatlonului ca o treaptă intermediară spre măiestria complexă cerută de pentatlon. Tinerii noștri pentatloniști au reușit în ultimii ani să se afirme în multe concursuri importante.

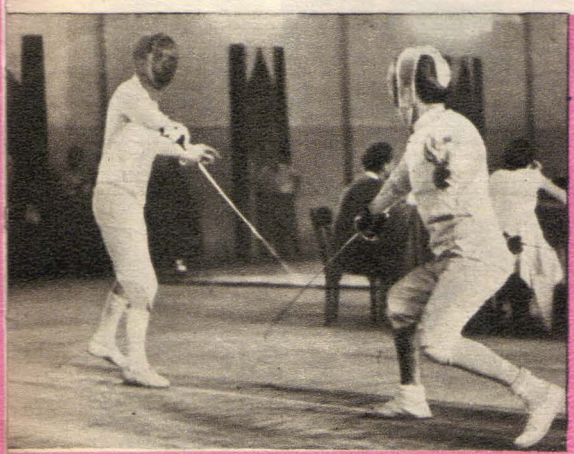

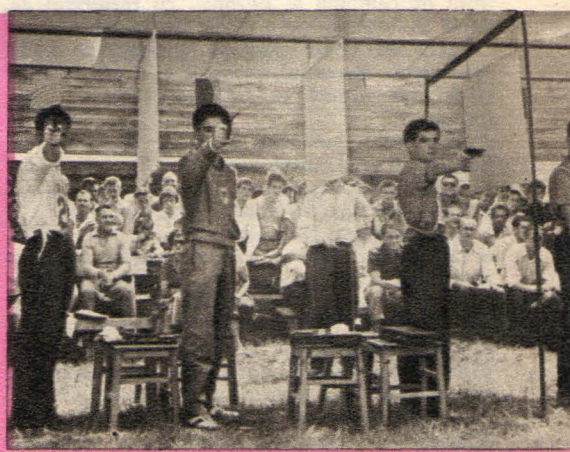

SaDAng - arhiva personală

FRATELE sprinterului

Timid, tăcut, absorbit de profesia lui de mecanic, Jozef Schmidt n-ar fi ajuns, fără îndoială, recordman al lumii și campion olimpic de triplusalt dacă n-ar fi avut un frate — excelent sprinter și înflăcărat adept al stadionului — înzestrat se pare și cu intuiția descoperirilor de talente.

În copilărie, Jozef Schmidt a bătut mingea, ca și fratele său, ca și mulți alții de vîrsta lor. Nu juca deloc rău. Dar n-a ajuns fotbalist. Mai tîrziu, pasiunea lui pentru mecanică l-a condus spre alte sporturi: motociclism și automobilism. Dar nici acestea nu l-au determinat să devină sportiv de performanță.

La insistențele repetate ale fratelui său, a acceptat să-l însoțească într-o după-amiază, pe stadion, la un antrenament al atleților.

S-a echipat fără prea mult entuziasm și a venit pe pistă alături de perseverentul său frate. A alergat și el 100 de metri obținînd un timp nici prea rău, dar nici revelator de bun. A sărit apoi în lungime. Rezultate, de asemenea, oarecari.

« Și totuși, cu viteza și detenta lui ar fi trebuit să obțină rezultate mai bune la lungime, reflectă fratele său. Dar dacă la triplusalt își va arăta posibilitățile reale? Trebuie convins. »

Alte insistențe, încheiate, de astă dată, cu succes. Jozef a revenit pe stadion și a făcut cîteva antrenamente. După numai o săptămînă a stîrnit senzație: 14,40 m! Performanța l-a cîștigat definitiv pe Jozef pentru sport, pentru această dificilă probă care este triplusaltul.

Progresele lui s-au înlănțuit cu o uimitoare repeziciune. Debutant în competiții, în anul 1956, Schmidt era în anul următor selecționat în reprezentativa țării, iar în 1958 cucerea titlul de campion al Europei, cu rezultatul de 16,43 m obținut pe o ploaie torențială.

« Iată un viitor campion olimpic, au spus specialiștii. Recordul mondial n-o să ducă o viață prea tihnită cu Schmidt. » Și nu s-au înșelat.

Bineînțeles, modestul Schmidt nici nu și-ar fi închipuit că în scurtă vreme îi va face pe specialiști să-și schimbe părerea asupra limitei posibilităților omenești în această probă atletică.

El a inaugurat anul olimpic cu un nou record al țării pe care, apoi, l-a îmbunătățit în repetate rînduri. La campionatele R. P. Polone, desfășurate pe frumosul stadion din Olsztyn, 10 000 de spectatori i-au aplaudat excelenta performanță care constituia un nou record al lumii: 17,03 m. Specialiștii i-au măsurat cu grijă fiecare salt: 5,96 m, apoi 5,02 m, și, în sfîrșit, 6,32 m.

A fost prima zi memorabilă din viața lui Schmidt. A doua, s-a petrecut pe stadionul din Foro Italico, la Roma, unde președintele Comitetului Olimpic Internațional i-a înmînat, personal, medalia de aur, medalia campionilor olimpici. Proba a cîștigat-o cu: 16,81 m.

Care este secretul succeselor sale? Nu există propriu-zis un secret. Cel mult o tehnică nouă: două salturi rapide și bine ritmate care permit o foarte prețioasă concentrare înaintea saltului final. În cursul aterizării, greutatea corpului este deplasată cu putere spre dreapta, fapt care îl împiedică pe atlet să cadă pe spate.

Antrenorul lui, apreciatul Starzynski, obișnuiește să spună: « Cu Schmidt a început o nouă epocă în triplusalt. Este epoca în care ți se cere să fii nu numai un bun săritor în lungime — și Schmidt are performanțe de 7,45 m în această probă — dar să ai totodată o viteză remarcabilă. Schmidt, de exemplu, realizează în mod obișnuit 10,5 sec pe 100 metri. »

Așadar, detentă plus viteză. Dar și seriozitate. O altă calitate care îl caracterizează pe Jozef Schmidt, acest tînăr calm, echilibrat, ascultător și conștiincios.

« Cu un asemenea elev sîrguincios — spune Starzynski — pot face fără mari riscuri pronosticuri de senzație în privința recordului mondial la triplusalt. Îl cred capabil pe Schmidt să atingă 17,80 m, ceea ce ar constitui un rezultat extraordinar. »

Așa cum Iolanda Balaș și Valeri Brumel împing mereu mai departe limita performanțelor omenești la înălțime, și Schmidt se situează în acest admirabil detașament al marilor performeri din lumea atletismului.

SaDAng - arhiva personală

Prin sănătate nu trebuie să înțelegem numai bunăstarea exterioară a corpului, ci, în general, dezvoltarea naturală și armonioasă a întregului organism, precum și o bună desfășurare a tuturor funcțiilor sale.

N. A. DOBROLIUBOV

Între dezvoltarea intelectuală și fizică există o strînsă legătură . . . Creșterea și dezvoltarea intelectuală implică o dezvoltare corespunzătoare a fizicului.

P. F. LESHAFT

În primul rînd să vă căliți fizicește, să fiți rezistenți, sănătoși și agili.

M. I. KALININ

● Dacă în anul 1951, în raionul Muscel, regiunea Argeș, nu erau decît 5 profesori de educație fizică, în momentul de față sînt 16 profesori cu studii superioare, 11 antrenori și 56 de instructori voluntari.

● Dacă în anul 1957, în regiunea Banat, erau 352 de secții afiliate, la sfîrșitul anului trecut, numărul lor a crescut la 756.

● În regiunea Dobrogea își desfășoară activitatea un număr de 546 de asociații sportive, care înglobează 129241 de membri ai U.C.F.S., dintre care 22000 de fete.

● Clubul sportiv al muncitorilor și studenților din Iași are 13 secții, în care activează 400 de sportivi fruntași din oraș. Iașul are în prezent 7 echipe care activează în campionatele republicane de categoria A și B, precum și 10 secții cu activitate la nivelul competițiilor republicane, cu rezultate bune în special la tir, box, aeromodelism, planorism etc.

● Raionul Tg. Jiu numără peste 1.000 de activiști voluntari, care desfășoară o rodnică activitate în asociațiile sportive și în comisiile pe ramură de sport.

Surpriza . . .

Desen de N. CLAUDIU

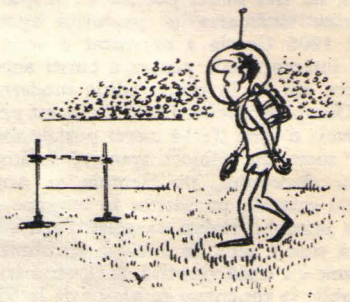

Tentativă la înălțime . . .

Desen de MATTY

CÎND SALTELELE NU SÎNT CURĂȚATE DE PRAF
— Repede un aspirator. Mi se pare că e unul tuș !

Desen de D. PETRICĂ

SaDAng - arhiva personală

SPORTUL PE TIMBRELE POŞTALE

De-a lungul anilor, mărcile poştale au redat în imagini tot felul de evenimente, chipuri, vederi din diferite ţări, elemente de floră şi faună. Printre subiectele filatelice un loc important îl ocupă şi evenimentele cu caracter sportiv. Cu timpul, numărul mărcilor cu imagini din sport a crescut, iar numărul filateliştilor care colecţionează asemenea mărci a devenit atît de mare încît s-a simţit necesitatea editării chiar a unor publicaţii speciale, consacrate mărcilor poştale cu subiect sportiv.

Primele mărci poştale din lume cu caracter sportiv au fost emise în Grecia, în anul 1896, cu ocazia reluării Jocurilor Olimpice, a căror primă ediţie modernă a avut loc la Atena; această serie de 12 mărci cu temă sportivă a fost primită cu destulă indiferenţă de colecţionarii din acea vreme. Subiectele erau: un discobol, stadionul reconstruit de la Atena, Niké — zeiţa victoriei, Acropole etc.

Exemplul Greciei a fost urmat curînd, cam la un an de zile, de Newfoundland, care a tipărit o emisiune de trei mărci poştale cu scopul de a populariza vînătoarea şi pescuitul sportiv.

În anul 1906 Grecia a organizat o serie de competiţii internaţionale pentru a cinsti aniversarea a zece ani de la prima ediţie modernă a Jocurilor Olimpice (Atena, 1896). Cu acest prilej, Grecia a emis o serie de 14 mărci poştale foarte frumoase, toate cu subiect sportiv, înfăţişînd pe Apollo, discobolul, pe Hercule şi Anteu, luptători cu pumnii, un săritor în lungime etc.

Înaintea primului război mondial, Peru a fost ultima ţară care a scos, în 1907, o emisiune de mărci poştale cu temă sportivă, înfăţişînd tribunele cu public la concursurile hipice de la Santa Beatriz.

După primul război mondial, « tradiţia » instituită de Grecia, de a se emite de către ţara gazdă mărci poştale sportive cu ocazia Jocurilor Olimpice, a fost reluată de către Belgia, în 1920, în cinstea Jocurilor Olimpice de la Anvers (a VII-a ediţie, 1920), cînd s-a emis o serie de 3 mărci, înfăţişînd un discobol şi alergători.

În continuare, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Paris, din 1924, în afară de Franţa, care ca ţară gazdă a emis o serie de 4 mărci, au mai tipărit mărci în cinstea acestui eveniment Uruguayul (4 mărci), Siria şi Libanul, iar în anul 1925, cu ocazia conferinţei Comitetului Olimpic Internaţional care a avut loc la Praga, Cehoslovacia a emis şi ea o serie de timbre comemorative.

În 1928, în cinstea celei de a IX-a ediţii a Jocurilor Olimpice care au avut loc la Amsterdam (Olanda), au fost emise timbre atît în ţara gazdă (o serie de 8 mărci), cît şi în Portugalia şi Uruguay.

S.U.A. au tipărit 2 mărci sportive (înfăţişînd un sprinter şi un discobol) cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Los Angeles, din 1932, şi o marcă, reprezentînd un schior, în cinstea celei de a III-a ediţii a Jocurilor Olimpice de iarnă care au avut loc la Lake Placid în acelaşi an.

Germania a emis 11 mărci cu prilejul Jocurilor Olimpice de vară de la Berlin (1936) şi 3 mărci cu prilejul ediţiei din acelaşi an a jocurilor de iarnă de la Garmisch-Partenkirchen (reprezentînd un patinator, un săritor cu schiurile şi un bober).

Interesant este faptul că deşi a XIII-a ediţie a Jocurilor Olimpice n-a mai avut loc din cauza războiului, totuşi, în cinstea acestui eveniment,

SaDAng - arhiva personală

Elveţia a emis o serie de 3 mărci poştale cu subiect olimpic.

După cel de al doilea război mondial, cu ocazia primelor jocuri postbelice (Londra, 1948), mai multe ţări au salutat evenimentul emiţînd mărci cu subiect sportiv. Astfel au fost Anglia, ţara gazdă (4), Monaco (8), Peru (4), Tanger, Bahrein, Kuweit şi Maskat, iar în cinstea jocurilor de iarnă (St. Moritz, 1948) au emis mărci Elveţia (4), Monaco şi Austria.

Cu fiecare an numărul ţărilor care emit mărci sportive creşte; creşte de asemenea şi numărul şi varietatea acestor mărci. Astfel, cu prilejul Jocurilor Olimpice din 1952 (ediţia a XV-a, Helsinki-Finlanda), precum şi a jocurilor de iarnă de la Oslo, un număr de ţări au emis mărci sportive în cinstea evenimentului, iar în anul 1956, anul Jocurilor Olimpice de la Melbourne (Australia), în afară de ţara organizatoare, un număr de 17 ţări, printre care R. P. Romînă (5), au emis mărci cu temă sportivă.

În acelaşi an (1956) au avut loc la Oslo, în Suedia, întrecerile hipice din cadrul aceloraşi Jocuri Olimpice (a XVI-a ediţie), cu care ocazie ţara gazdă a emis 3 valori.

În anul următor Jocurilor Olimpice de la Melbourne, adică în 1957, alte ţări au emis mărci olimpice, şi anume Uniunea Sovietică, Suedia şi Republica Dominicană. Aceasta din urmă a emis o serie de 32 de valori reprezentînd pe campionii olimpici cu drapelele ţărilor respective.

Printre mărcile sportive emise de republica San Marino şi care reproduc fotografiile unor conducători ai Comitetului Olimpic Internaţional, figurează şi marca înfăţişîndu-l pe Pierre de Coubertin, părintele Jocurilor Olimpice moderne.

De-a lungul anilor, interesul pentru sporturi crescînd, iar filatelia răspîndindu-se tot mai mult, mai ales în rîndurile tineretului, emisiunile de mărci poştale cu caracter sportiv au început să nu mai fie legate de evenimente sportive internaţionale de mare amploare, ci chiar de competiţii interne de interes local.

Astfel, aproape toate statele lumii au început să emită mărci cu subiecte sportive, ilustrînd

SaDAng - arhiva personală

diferite ramuri de sport, competiții, evenimente sportive, figuri de sportivi.

Evenimente sportive internaționale, de mare răsunet, ca marea competiție ciclistă « Cursa Păcii », au fost însoțite de emisiuni speciale de mărci, emise atît de țările prin care trecea traseul cursei, cît și de unele țări participante.

În Italia se acordă, în fiecare an, premii internaționale pentru cele mai reușite mărci poștale cu subiect sportiv. Juriul care acordă aceste premii este alcătuit din 23 de sportivi și pictori-graficieni de frunte. Medalia de aur se acordă pentru cea mai reușită marcă sportivă din lume, iar premiile speciale se decern mărcilor ce reprezintă diferite ramuri de sport. Se întîmplă uneori ca o marcă să capete două premii. Așa a fost cazul unei mărci cehoslovace reprezentînd o înotătoare luînd startul: i s-a acordat un premiu mărcii pentru ramura de sport respectivă (înotul) și un alt premiu în categoria timbrelor reprezentînd femeia în sport.

★

O dovadă în plus de prețuirea de care se bucură sportul în țara noastră este tipărirea a numeroase serii de timbre, consemnînd evenimente sportive.

De un colorit cald, cu desene sugestive, înfățișînd momente din activitatea sportivă, mărcile cu teme de sport se bucură atît de aprecierea publicului cît și a colecționarilor.

Răsfoind albumul unui filatelist am putut trece cu ușurință în revistă multe din etapele evoluției mișcării de cultură fizică și sport din țara noastră.

. . . 5 august 1945. Cinci timbre marchează pe prima filă începutul marilor prefaceri ale sportului

SaDAng - arhiva personală

din țara noastră. Un discobol, un săritor de pe trambulină, un voleibalist și două figuri simbolice. Ele poartă inscripția: « Toate sporturile pentru popor ».

1946. 7 valori reprezentînd diferite ramuri sportive anunță activitatea Organizației Sportului Popular. Întorci alte file ale albumului de mărci poștale. Emisiunea popularizînd Jocurile Balcanice, apoi emisiunea dedicată sporturilor de masă.

Cu prilejul înființării Complexului sportiv G.M.A. au apărut cinci valori, ale căror desene prezintă diferite probe ale complexului.

Urmează « Jocurile mondiale universitare de iarnă » care s-au organizat între 28 ianuarie și 4 februarie 1951 la Poiana Brașov. Cinci valori — săritura cu schiurile, schiorul, jocul de hochei, cursa cu bobul și patinajul — marchează acest eveniment sportiv important.

În anii următori, țara noastră liberă și prosperă organizează cu succes Campionatele europene de volei, de canotaj academic feminin, de tir. În album întrecerile sînt însemnate fiecare prin timbre ale căror desene atrăgătoare reține atenția. Jocurile Olimpice de la Melbourne, unde sportivii patriei noastre au obținut numeroase succese pe plan mondial, « Cupa Europei la gimnastica feminină », « Criteriul mondial al tineretului la scrimă » îmbogățesc albumul filatelistului.

Cu mult interes au fost primite mărcile dedicate Jocurilor Olimpice de la Roma.

Am notat numai o parte din numeroasele emisiuni de mărci poștale cu temă de sport, care ilustrează dezvoltarea necontenită a mișcării de cultură fizică în patria noastră și performanțele de valoare înregistrate de sportivii noștri.

SaDAng - arhiva personală

cuvinte ÎNCRUCIȘATE

JOCURILE OLIMPICE

ORIZONTAL: *1.* Orașul în care, la 6 aprilie 1896, s-a desfășurat prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne. — Învingător la întrecerea de alergare a primei Olimpiade antice (776 î.e.n.). *2.* Orașul celei de-a XVII-a ediții a Jocurilor Olimpice, unde sportivii noștri au obținut frumoase rezultate. — Orașul primelor Jocuri Olimpice (1924) la care participă și sportivi români. *3.* Hebe! — Demn urmaș al lui Vladimir Kuț, câștigătorul probei de 10 000 metri la Jocurile Olimpice de la Roma. *4.* Mănunchi de... maeștri. — Primul clasat la sărituri în apă de pe trambulină, la Jocurile Olimpice de la Roma. — Scule! *5.* Start... în masă! — Băutură. *6.* Câștigătoarea probei de săritură în înălțime la Jocurile Olimpice de la Roma și recordmană mondială. — Sportul alb, prezent la Jocurile Olimpice din 1908. *7.* Una din surorile Press, campioană la 80 m garduri la Jocurile Olimpice de la Roma. — Mie. — Gimnast japonez care a cucerit la Roma titlul de campion olimpic la bară fixă și sărituri. *8.* Leu! — Prefix pentru păsări. — Campion olimpic la canotaj academic, la proba de simplu, în întrecerile de la Roma. *9.* Catete! — Meșină. — Onomatopee pentru pisici. *10.* Orașul celei de a IX-a ediții a Jocurilor Olimpice, unde pentru prima oară participă și femeile. *11.* Râu și târg în Ardeal. — Menține, în templul zeiței Hera din Olimpia, flacăra sacră a Jocurilor Olimpice. — Unde (trans.). *12.* Ocol. — Asia! — Întinat. *13.* Barbu Udrea. — Jilav. — Probă de canotaj la care Antonina Seredina a cucerit la Roma medalia olimpică. *14.* Țară clasată pe primul loc la Jocurile Olimpice de la Roma. — Campioană olimpică de gimnastică la individual compus și sol.

VERTICAL: *1.* Denumirea pe care grecii antici o dădeau concurenților la Olimpiadă. — A cucerit prima medalie olimpică de aur a țării noastre la Helsinki, 1952. *2.* Disciplina sportivă la care țara noastră a obținut o medalie de aur la Jocurile Olimpice de la Melbourne, prin Nicolae Linca. — Atlet polonez, aruncător de ciocan. — Din frunzele lui se făceau cununile învingătorilor. *3.* Erbiu. — Insulă în Pacific. — Platouri. *4.* Comună în Australia — Tovarășa de viață a lui Emil Zatopek, campioană olimpică ea

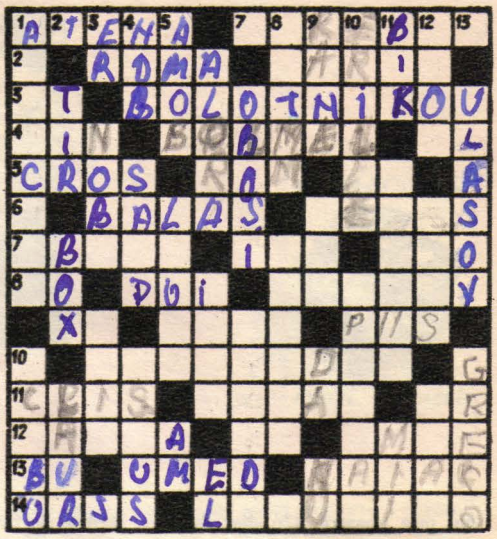

însăși. — Fotbalist din echipa R. P. F. Iugoslavia, campioană la Jocurile Olimpice de la Roma. *5.* Localitate în Norvegia. — Component al echipei australiene de călărie care s-a clasat pe primul loc la proba completă, la Jocurile Olimpice de la Roma. — Antemeridian. *6.* Celor de colo. — Întreprindere de transporturi. — Dînsul. *7.* A osteni. — Numele poetic al Greciei, țara care a organizat 293 de Olimpiade în decurs de 1172 de ani, desființate în anul 394 printr-un edict al împăratului Teodosie. *8.* Cel mai bun. — Pipernicit. *9.* Leziune. — Cută. — Afirmație. — Dimpotrivă. *10.* Numele Furiei în mitologia greacă. — Campion la inele la Jocurile Olimpice de la Roma. *11.* Afluent al Nistrului. — Abebe Bikila (care în limba amhară înseamnă «floarea care crește») înainte de a câștiga proba de maraton la Jocurile Olimpice de la Roma... — Sute și sute. *12.* Slab. — Disciplină sportivă cu opt probe olimpice. — Un nume printre multe altele. *13.* Uns! — Cel mai puternic om din lume, campion mondial și olimpic la categoria grea la haltere. — Categorie la lupte clasice în care Dumitru Pîrvulescu a cucerit medalia de aur la Jocurile Olimpice de la Roma.

DICȚIONAR la îndemînă: BIK, NOB, IRNA ERINIE.

VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI • VARIETĂȚI

— Cu cîțiva ani în urmă echipa suedeză de fotbal Djurgarden a susținut un meci în Honduras (America Centrală). Victoria oaspeților era iminentă, dar în ultimul minut de joc, arbitrul, fără să se fi comis nimic neregulamentar pe teren, a acordat echipei gazdă o lovitură de la 11 m care a fost transformată, așa

încît scorul a devenit egal. Jucătorii suedezi, care nu atinseseră mingea cu mîna și nu comiseseră nici o brutalitate, au ținut să afle motivul pentru care s-a acordat acest penalti. Și l-au aflat: unul din jucătorii suedezi călcase... pe bătătură (la propriu, nu la figurat!) un arbitru de tușă. Inutil să precizăm că toate protestele suedezilor au fost zadarnice.

SaDAng - arhiva personală

— În Olanda există doi frați gemeni, Karl și Wiem van Footer, care seamănă extraordinar unul cu celălalt. Pe cînd își făceau armata — în aceeași unitate — Wiem a primit o permisie. Cum, însă, fratele său era logodit și i-ar fi venit greu să rămînă în cazarmă, el s-a oferit să stea în locul lui Karl pentru ca acesta să-și poată vedea logodnica. Bineînțeles, nimeni n-a bănuit această substituire de persoană pînă cînd echipa unității a trebuit să susțină un meci de baschet. Nenorocirea era că Wiem habar nu avea de acest joc, în timp ce Karl era un jucător excelent. Chiar de la primele mingi totul a ieșit la iveală, iar comandantul furios a ordonat arestarea celor doi gemeni. Din momentul acela — desigur de loc plăcut — Wiem s-a jurat să învețe jocul de baschet.

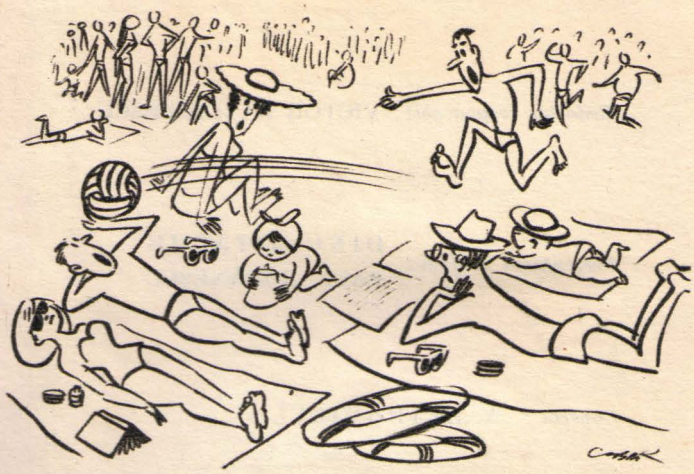

— Hent ! ! ! Nu pune mîna, dom'le, că ăsta-i joc de fotbal !

Desen de NELL COBAR

— Singurii compatrioți care nu s-au bucurat de victoria lui Felix Almando în proba de tir a pentatlonului modern la Melbourne, au fost gangsterii din Mexic. Aceasta se datorește faptului că tînărul ofițer din poliția călare mexicană și-a cucerit mai de mult faima de bun trăgător, fiind supranumit « Almando — spaima gangsterilor ». Bineînțeles că această confirmare a măiestrici sale nu putea decît să-i întristeze pe gangsterii mexicani.

— După victoria obținută în campionatul mondial de fotbal jucătorii brazilieni au fost copleșiți pur și simplu de entuziasmul compatrioților lor, atunci cînd au sosit acasă. Avionul lor, care era escortat de 16 avioane de vînătoare, a aterizat pe aeroportul Galeas, în mijlocul unei mulțimi de 30 000 de persoane, care i-a întîmpinat cu furtunoase ovații. Din cauza celor peste 1 000 000 de oameni și 4 000 de automobile care s-au înșirat de-a lungul drumului de la aeroport în oraș, primarul capitalei a trebuit să ajungă la aeroport cu un helicopter, iar jucătorilor le-au trebuit 4 ore ca să parcurgă aceeași distanță, fie în automobile, fie pe brațele și umerii admiratorilor. Cunoscutul jucător Didi a declarat că mai curînd ar juca 100 de meciuri pentru campionatul mondial, decît să mai... suporte o asemenea primire.

— Primo Carnera, fostul campion mondial de box, avea tatăl italian și mama spaniolă. Aceasta a făcut ca ziarele naționaliste din Italia să-i menționeze totdeauna, în caz de victorie, originea italiană. De fiecare dată, însă, cînd Carnera suferea o înfrîngere, ele nu scăpau ocazia să-l numească « spaniolul Carnera ». Această « duplicitate » a luat sfîrșit abia atunci cînd Carnera a cucerit titlul de campion mondial, eveniment după care el... a devenit definitiv italian !

— La vîrsta de 23 de ani, boxerul englez K. Bart a hotărît să treacă la profesionism, dar considerînd că boxul e un sport periculos, s-a angajat ca jucător de rugbi. După unul din primele meciuri jucate, el a fost internat în spital cu maxilarul rupt.

SaDAng - arhiva personală

Redactor responsabil: VICTOR BĂNCIULESCU

Prezentarea grafică: DINU MITACHE
PAUL BORĂNESCU

Coperta: A. LEIBOVICI

O parte a materialelor din
MAGAZINUL SPORTIV
au fost scrise sau culese de
IURA DEREVENCU

Tiparul executat la
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ Nr. 4
București, R. P. R.

SaDAng - arhiva personală

SaDAng - arhiva personală

ATLETISM

BASCHET

CANOTAJ

BOX

CICLISM

FOTBAL

GIMNASTICĂ

HANDBAL

NATAȚIE

RUGBI

SCHI

ȘAH

TURISM

TIR

VOLEI

ETC.

Lei 15

SaDAng - arhiva personală